

Serie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Isabel Allende

Jocul RIPPER

Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vilcu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

ISABEL ALLENDE
EL JUEGO DE RIPPER
© Isabel Allende, 2014
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2015,
pentru prezenta versiune românească

ISBN 978-973-689-887-7
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

*Pentru William C. Gordon,
partenerul meu în amor și crimă.
Mulțumesc,*

Isabel

„Mama este încă în viață, dar o s-o omoare în Vinerea Mare, la miezul nopții“, l-a avertizat Amanda Martín pe inspectorul-șef, iar acesta nu i-a pus vorbele sub semnul întrebării, căci fata dovedise că știa mai mult decât el și decât toți colegii săi de la Departamentul Omucideri. Femeia era ținută în captivitate undeva pe suprafața de optsprezece mii de kilometri pătrați cât cuprinde golful San Francisco, mai aveau doar câteva ore s-o găsească în viață și el habar n-avea de unde să înceapă căutarea.

Copiii au numit primul asasinat „crima bătei de baseball la locul nepotrivit“, asta ca să nu umilească victima cu o denumire mai explicită. Erau cinci adolescenți și un domn de o anumită vârstă care se adunau prin intermediul computerelor pentru a participa la *Ripper*, un joc cu roluri.

În dimineața zilei de 13 octombrie 2011, la ora opt și un sfert, elevii clasei a patra ai școlii publice Golden Hills din San Francisco au intrat în sala de gimnastică tropăind în ritmul fluierului profesorului de sport, care îi îndemna astfel din pragul ușii. Sala, mare, modernă și bine echipată, ridicată grație generozității unui fost elev care făcuse avere chiar înaintea boomului imobiliar, era folosită și pentru ceremoniile de absolvire și pentru spectacole de teatru și muzică. Șirul de elevi trebuia să ocolească de două ori terenul de baschet pe post de încălzire, dar s-a oprit brusc înaintea unei descoperiri neașteptate: o persoană care zăcea pe calul de gimnastică

cu pantalonii în jurul gleznelor și cu mânerul unei bâte de baseball înfipț în fund. Copiii au înconjurat trupul uimiți, iar un puști de nouă ani, mai îndrăzneț, s-a aplecat să-și treacă degetul peste o pată întunecată de pe jos, stabilind că nu era vorba de ciocolată, ci de sânge uscat, în timp ce altul ridica un cartuș tras și-l vâră în buzunar pentru a-l schimba în recreație pe niște benzi desenate porno, iar o puștoaică filma cadavrul cu mobilul. Profesorul de sport, care continua să fluiera de zor, s-a apropiat ținându-l de grupul compact de elevi și, văzând spectacolul care numai a glumă nu semăna, a făcut o criză nervoasă. Zarva a atras și alți profesori, care i-au dat afară pe copii cu strigăte și îmbrânceli, l-au luat pe sus pe profesorul de sport, au smuls bâta din fundul cadavrului și l-au ținut pe podea, ocazie cu care au constatat că avea o gaură sângerândă în mijocul frunții. L-au acoperit cu două bluze de trening și au încuiat sala în așteptarea poliției, care a sosit după nouăsprezece minute; între timp, scena crimei ajunsese atât de contaminată, încât era imposibil să determini exact ce naiba se petrecuse.

Ceva mai târziu, în prima sa conferință de presă, inspectorul-șef Bob Martín a explicat că victima fusese identificată. Era vorba de Ed Staton, de patruzeci și nouă de ani, paznicul școlii. „Ce ne puteți spune despre bâta de baseball?” a strigat un ziarist pe un ton închizitiv, iar inspectorul, deranjat că se aflase de acel amănunt denigrant pentru Ed Staton și compromițător pentru așezământul educativ, a răspuns că asta se va stabili la autopsie. „Aveți vreun suspect? Paznicul era gay?” Bob Martín a ignorat bombardamentul de întrebări și a pus capăt conferinței, asigurându-i că Departamentul Omucideri avea să informeze presa pe măsură ce faptele vor ieși la lumină în urma anchetei începute sub conducerea sa.

În seara precedentă, un grup de elevi din ultima clasă repetase în sală o comedie muzicală pentru Halloween, o poveste de dincolo de mormânt, o combinație de zombi și rock'n-roll, dar de-abia a doua zi aflase tărășenia. La ora la care fusese comisă crima, după calculele poliției în jur de miezul nopții, nu

mai era nimeni în școală, doar în parcare erau trei membri ai formației de rock, care-și încărcau într-o furgonetă instrumentele. Au fost ultimii care l-au văzut pe Ed Staton în viață; și au spus că paznicul îi salutase ridicând mâna, după care plecase cu o mașină mică în jur de douăsprezece și jumătate. Între ei se afla o distanță destul de mare, parcare nu era luminată, dar erau siguri că era el, îi recunoscuseră la lumina lunii uniforme, deși nu erau siguri ce culoare sau marcă avea mașina. Și nici dacă în mașină mai era cineva; dar poliția a dedus că mașina nu era a victimei: a sa, un jeep *gris-perle*, se afla la doar câțiva metri de furgoneta muzicienilor. Experții au dedus că Staton plecase cu cineva care-l aștepta, revenind mai târziu să-și ia propria mașină.

La a doua întâlnire cu presa, șeful de la Omucideri a informat că paznicul își termina tura la șase dimineața și că nu se aflase de ce părăsise școala în noaptea cu pricina, pentru a se întoarce în clădire, unde îl aștepta moartea. Fiică-sa Amanda, care urmărise interviul la televizor, l-a sunat apoi ca să-l corecteze: nu moartea îl aștepta pe Ed Stanton, ci criminalul.

Prima crimă i-a mânat pe jucătorii de *Ripper* spre ceea ce avea să se transforme într-o obsesie periculoasă. Cei cinci adolescenți și-au pus aceleași întrebări pe care și le pusese și poliția: unde fusese paznicul în scurtul interval dintre momentul în care fusese văzut de muzicieni și ora la care murise? Cum a revenit la școală? De ce nu s-a apărut înainte de a fi împușcat în frunte? Ce semnificație avea bâta de baseball înfiptă în orificiul acela intim?

Poate că Ed Staton își meritase sfârșitul, însă nu morala îi preocupa pe puști, ci strict faptele. Până atunci jocul se limita la crime fictive plasate în secolul al XIX-lea și într-o Londră veșnic cețoasă, unde personajele se confruntau ori cu răufăcători înarmați cu topoare sau ciocane de spart gheața, ori cu alți clasici stricători ai liniștii și păcii publice, dar Amanda Martín le-a propus să investigheze cele ce se petreceau la San Francisco, oraș la rândul său învăluit în ceață. Faimoasa

astroloagă Celeste Roko prevăzuse o baie de sânge în San Francisco, drept care Amanda se hotărâse să folosească această ocazie unică pentru a-i pune la încercare arta divinatorie. În acest scop a cerut ajutorul jucătorilor de *Ripper* și pe cel al prietenului ei cel mai bun, Blake Jackson, care întâmplător îi era și bunic, nebănuind că distracția asta avea să devină violentă și că mama ei, Indiana Jackson, avea să fie una dintre victime.

Jucătorii de *Ripper* erau un grup select de *freaks* răspândiți prin toată lumea, care comunicau prin Internet pentru a-l prinde și anihila pe misteriosul Jack Spintecătorul, depășind obstacole și învingând dușmanii apăruiți pe parcurs. În calitate de maestră de joc, Amanda plănuia fiecare aventură în funcție de abilitățile și limitele personajelor pe care jucătorii și le creau drept alter ego.

Un băiat din Noua Zeelandă, rămas paraplegic ca urmare a unui accident și ținut într-un scaun cu roțile, dar cu mintea liberă pentru a rătăci prin lumi fantastice și a se transporta atât în trecut, cât și în viitor, adoptase rolul Esmeraldei, o țigancă vicleană și curioasă. Un adolescent din New York, solitar și timid, care locuia cu mama și de doi ani nu ieșise din camera sa decât ca să meargă la baie, era sir Edmond Paddington, colonel englez la pensie, machist și infatuat, expertul în arme și strategii militare. La Montréal era o fată de nouăsprezece ani, care-și petrecuse scurta viață mai mult prin clinici specializate în dereglări alimentare și-și inventase personajul Abatha, un medium în stare să citească gândurile, să inducă amintiri și să comunice cu fantomele. Un orfan afro-american de treisprezece ani, cu un IQ de 156, bursier al unei academii pentru copii supradotați din Reno, alesese să fie Sherlock Holmes, căci făcea deducții și trăgea concluzii fără pic de efort.

Amanda nu avea un personaj anume. Rolul ei era să conducă jocul și să vegheze la respectarea normelor, însă în afacerea asta cu baia de sânge și-a permis oarece schimbări. De exemplu, a mutat acțiunea, tradițional plasată în Londra anului 1888, la San Francisco în 2012. Și, încălcând regulamen-

tul, și-a atribuit un ajutor, un mercenar, un polițai numit Kabel, un cocoșat nu foarte mintos, dar ascultător și loial, însărcinat să-i execute ordinele, oricât de trăsnete ar fi fost. Bunicul s-a prins imediat că numele era anagrama lui Blake. La șaiszeci și patru de ani, Blake Jackson era cam bătrân pentru jocurile astea de copii, dar lua parte la *Ripper* pentru a împărtăși cu nepoată-sa și altceva decât filmele horror, partidele de șah și problemele de logică pe care și le puneau reciproc și pe care le mai și câștiga uneori, dar doar după ce se consulta cu doi prieteni, profesori de filozofie și matematică la Universitatea California din Berkeley.

Ianuarie

Luni, 2

Întins pe burtă pe masa de masaj, Ryan Miller moțăia sub influența binefăcătoare a mâinilor Indianei Jackson, nivelul unu la Reiki, tehnica pusă la punct de budistul japonez Mikao Usui în 1922. Miller știa, pentru că citise șazeci și ceva de pagini pe acest subiect, că nu exista vreo dovadă științifică cum că tehnica Reiki ar sluji la ceva, dar bănuia că ceva putere misterioasă o fi avut totuși din moment ce la conferința din 2009 a episcopilor catolici din Statele Unite fusese declarată periculoasă pentru sănătatea spirituală creștină.

Indiana Jackson ocupa cabinetul cu numărul 8 de la etajul doi al faimoasei Clinici Holistice din North Beach, în buricul cartierului italianesc din San Francisco. Ușa era vopsită în indigo, culoarea spiritualității, iar pereții în verde-deschis, culoarea sănătății. O plăcuță anunța cu litere cursive *Indiana, vindecătoare*, iar dedesubt, metodele sale: Reiki, magneți, cristale, aromoterapie. În micuța sală de așteptare atârna pe perete o pânză în culori țipătoare, cumpărată la o prăvălie asiatică, care o prezenta pe zeița Shakti, o jună senzuală cu plete negre și straie roșii, plină de bijuterii din aur, cu o spadă în mână dreaptă și o floare în stânga. Zeița avea mai multe mâini, care țineau alte simboluri ale puterii sale, de la un instrument muzical și până la ceva care la prima vedere părea să fie un telefon mobil. Atât de devotată îi era Indiana zeiței Shakti, încât fusese gata să-și ia numele acesteia, numai că taică-său, Blake Jackson, a reușit s-o convingă că nici unei americance înalte,

blonde și trupeșe, cu alură de păpușă gonflabilă, nu i s-ar potrivi numele unei zeiță hinduse.

Deși neîncrezător prin natura muncii sale și prin antrenamentul său militar, Miller se lăsa îngrijit de Indiana cu un sentiment de profundă recunoștință, plecând după fiecare ședință ușurat și mulțumit, indiferent c-o fi fost datorită efectului placebo sau al amorului, cum susținea prietenul său Pedro Alarcón, sau datorită alinierii chakrelor, cum susținea Indiana. Ora asta tihnită era lucrul cel mai bun din viața sa solitară, găsea mai multă intimitate atunci decât în complicatele tăvăleli cu Jennifer Yang, cea mai constantă dintre amantele sale. Era un bărbat înalt și zdravăn, cu gât și spinare de luptător, brațe groase și tari precum copacii, dar cu mâini elegante de cofetar, păr castaniu, înspicat și tuns perie, dinți prea albi pentru a fi naturali, ochi deschiși, nasul spart și treisprezece cicatrice vizibile, socotind-o și pe cea din bărbie. Indiana Jackson bănuia că mai avea și altele, dar nu-l văzuse fără chiloți. Încă.

— Cum te simți?

— Minunat. Mirosul ăsta de desert mi-a deschis apetitul.

— E uleiul esențial de portocală. Și, dacă faci mișto, nu știu de ce mai vii, Ryan.

— Ca să te văd, femeie, doar pentru asta!

— Atunci zău că n-are rost, s-a supărat ea.

— Nu vezi că glumesc, Indi?

— Portocala are o aromă tinerească și veselă, două calități care-ți lipsesc, Ryan. Reiki e o metodă atât de puternică, încât practicanții de nivelul doi o pot face de la distanță, fără să-și vadă pacientul, dar pentru asta ar trebui să studiez douăzeci de ani în Japonia.

— Nici să nu încerci, fără tine ar fi o afacere proastă.

— Să vindecii nu e o afacere!

— Din ceva trebuie să trăiești. Câștigi mai puțin decât colegile tale de la Clinica Holistică: știi cât costă o ședință de acupunctură cu Yumiko, de exemplu?

— Nu știu și nu e treaba mea.

— Află că aproape dublu decât ceri tu. Lasă-mă să-ți dau mai mult, a insistat Miller.

— Aș prefera să nu-mi plătești deloc, pentru că suntem prieteni, dar atunci precis că n-ai mai veni. Tu nu poți datora nimănui nimic, orgoliul e păcatul tău.

— Și ți-ar fi dor de mine?

— Nu, pentru că am continua să ne vedem în alte locuri, ca și până acum, dar ție ți-ar fi dor de mine. Recunoaște că tratamentele mele te ajută. Adu-ți aminte ce dureri aveai când ai venit prima dată. Săptămâna care vine îți fac o ședință de magneți.

— Dar și de masaj, sper, ai mâini de înger.

— Bine, fie și masaj. Și îmbracă-te odată, omule, că așteaptă și alt client.

— Nu ți se pare ciudat că toți clienții tăi sunt bărbați? a întrebat Miller coborând de pe masă.

— Nu sunt numai bărbați, am și femei, copii și un caniş cu reumatism.

Miller era convins că, dacă restul clientelei masculine era ca el, precis că plătea mai curând ca să se afle aproape de Indiana decât pentru că avea încredere în improbabilele metode curative. Căci el de asta venise prima dată la cabinetul 8 și i-o și mărturisise femeii la cea de a treia ședință, ca să evite orice neînțelegere și pentru că atracția inițială lăsase locul unei simpatii respectuoase. Ea pufnise în râs, nu era chiar o noutate pentru ea, și îi spusese că după două sau trei săptămâni, când avea să constate rezultatele, avea să-și schimbe părerea. Ryan a făcut pariu pe o cină la restaurantul său preferat: „Dacă mă vindec, plătesc eu, dacă nu, plătești tu“, i-a zis, așteptând să o vadă într-un decor mai propice conversației decât cămăruțele acelea vegheate de omniscienta Shakti.

Se cunoscuseră în 2009, pe o alee șerpuită a parcului de stat Samuel P. Taylor, printre copaci milenari înalți de o sută de metri. Indiana traversase golful San Francisco cu vaporășul, cu bicicleta la bord, iar odată ajunsă în comitatul Marin pedălase câțiva kilometri până în acest parc ca să se antreneze

pentru o cursă ciclistă pe etape până la Los Angeles, care urma să aibă loc peste câteva săptămâni. În principiu, sportul i se părea o activitate inutilă, a se menține în formă nu era o prioritate pentru ea, dar era vorba de o campanie anti-SIDA la care fică-sa, Amanda, se hotărâse să ia parte și nu putea s-o lase singură.

Se opri să bea apă din sticlă, cu un picior pe pământ și fără să se dea jos de pe bicicletă, când Ryan Miller a trecut alergând pe lângă ea, cu Atila în lesă. N-a văzut câinele decât în ultima clipă și, de frică, a căzut cu bicicleta cu tot. Cerându-i mii de scuze, Miller a ajutat-o să se ridice și s-a apucat să îndrepte roata strâmbată, în timp ce ea se scutura de praf, interesată mai curând de Atila decât de propriile vânătăi, căci în viața ei nu mai văzuse un animal așa de urât: plin de cicatrice și rosături, cu un bot din care lipseau mai mulți dinți, dar din care răsăreau doi colți metalici stil Dracula, cu o ureche ciumpăvită, retezată parcă cu foarfeca. L-a scărpinat pe cap cu prinsă de milă și a dat să-l pupe, dar Miller a oprit-o brusc.

— Nu! Nu-ți apropia fața de el, Atila e câine de război.

— Ce rasă e?

— *Malinois* belgian cu *pedigri*. În condiții normale e mai bun și mai puternic decât un ciobănesc german, cu avantajul suplimentar că are spatele drept și că nu suferă de afecțiuni ale trenului posterior.

— Și ce-a pățit bietul de el?

— A supraviețuit exploziei unei mine, a lămurit-o Miller, în timp ce uda o batistă în apa rece a pârâului, unde cu o săptămână în urmă văzuse somoni luptând împotriva curentului în anevoiosul lor drum către locul unde aveau să-și depună icrele.

I-a întins batista udă ca să-și curețe julturile de pe picioare. Miller purta pantaloni lungi de sport, o bluză de trening și o vestă cu aspect blindat: i-a spus că avea douăzeci de kile și era pentru antrenament – când și-o scotea pentru concurs, avea impresia că plutește. S-au așezat să stea de vorbă pe rădăcinile groase ale unui copac, vegheați de câinele care urmărea

atent fiecare gest al stăpânului, ca și cum ar fi așteptat un ordin, și amușinând-o din când în când discret pe Indiana. După-amiază era caldă, mirosea a pini și a humus, razele soarelui străpungeau ca niște lăncii coroanele arborilor, se auzeau păsărele, roiuri de țânțari, apa care sărea peste pietre și briza care sufla. Scena ideală pentru prima întâlnire dintr-un roman de dreapta.

Miller fusese un *navy seal*, forțele speciale care execută misiunile cele mai secrete și mai periculoase. Făcuse parte din Seal Team 6, cea care în luna mai a anului 2011 avea să ia cu asalt reședința lui Osama bin Laden din Pakistan. Unul dintre foștii săi colegi avea să-l ucidă pe liderul Al-Qaida, dar firește că Miller nu știa că acest lucru avea să se întâmple doi ani mai târziu și nimeni n-ar fi putut să prevadă acest lucru, în afară de Celeste Roko, care cerceta planetele. El se retrăsese în 2007, după ce-și pierduse un picior în luptă, ceea ce nu-l împiedica să participe la triatlon, după cum a informat-o pe Indiana. Femeia, care până atunci se uitase mai mult la câine, a observat atunci că un picior se termina cu un fel de paletă curbată.

— Este o Flex-Foot Cheetah, care reproduce mecanismul de propulsie al ghepardului, felina cea mai rapidă din lume, i-a arătat el proteza.

— Și cum se prinde?

Și-a ridicat cracul pantalonului și i-a arătat cum se prindea de mont.

— E din fibră de carbon, e ușoară și atât de perfectă, încât lui Oscar Pistorius, sud-africanul cu ambele picioare amputate, erau gata să-i interzică s-o folosească la jocurile paralimpice, pretextând că astfel avea să fie avantajat față de ceilalți atleți. Modelul ăsta e pentru alergat. Mai am și alte proteze, una pentru mers și alta pentru mersul pe bicicletă, a spus fostul soldat, adăugând mândru că erau ultimul răcnet al tehnologiei.

— Te doare?

— Câteodată, dar altele mă dor mai rău.

— Care altele?

— Chestii din trecut. Dar am vorbit destul despre mine, spune-mi ceva despre tine.

— N-am nimic atât de interesant precum un picior bionic, iar singura mea cicatrice nu se poate arăta. Când eram mică, am căzut în fund pe o sârmă ghimpată.

Orele au trecut în timp ce trăncăneau în parc, sub privirile lui Atila. Pe jumătate în glumă, pe jumătate serios, Indiana s-a prezentat în felul următor: opt era numărul ei norocos, era născută în zodia Peștilor, planeta ei era Neptun, apa era elementul ei, iar pietrele ei erau labradoritul transparent, care favorizează intuiția, și acvamarinul, care provoacă viziunile, deschide mintea și susține bunătatea. Nu-și propunea să-l seducă pe Miller, pentru că de patru ani era amorezată de un anume Alan Keller și optase pentru fidelitate, dar dacă ar fi vrut să o facă ar fi adus vorba despre Shakti, zeița frumuseții, a sexului și a fertilității. Atribute care ar fi făcut orice bărbat heterosexual să se topească, asta dacă fizicul ei exuberant n-ar fi fost de ajuns, omițând însă celelalte trăsături ale lui Shakti: mama divină, energia primordială și sacră a puterii feminine, căci acestea aveau un efect descurajant asupra bărbaților.

În general, Indiana nu dădea explicații despre activitatea ei de vindecătoare, căci nu doar o dată avusese de-a face cu ciniști care o ascultau vorbind despre energia cosmică cu un aer condescendent și cu ochii în decolteul ei. Dar pentru că acest *navy seal* îi inspira încredere, i-a făcut un rezumat al metodelor pe care le aplica, cu toate că și ei îi sunau destul de neconvingătoare. Lui Miller toate acestea i se păreau a fi mai curând voodoo decât medicină, dar s-a prefăcut interesat, căci astfel avea pretextul s-o revadă. I-a pomenit de cârceii care-l chinuiau noaptea și uneori îl făceau să se înțepenească în toiul unei curse, iar ea i-a recomandat o combinație de mesaje terapeutice și spumă de banane și kiwi.

Vorbeau atât de animat, că nici nu și-au dat seama că soarele asfințea, iar ea era gata să piardă feribotul spre San Francisco. A sărit în picioare și a vrut să plece, dar el avea camioneta

la intrarea parcului și s-a oferit s-o conducă, doar trăiau în același oraș. Vehiculul avea un motor exagerat de puternic și roți groase de camion, un suport pentru bicicletă și o pernă de pluș roz cu pampoane pentru câine, pe care nici Atila și nici Miller nu ar fi ales-o în ruptul capului: era cadoul făcut de amanta Jennifer Yang într-o pasă de umor chinezesc.

Trei zile mai târziu, Miller se prezenta la Clinica Holistică doar ca s-o revadă pe femeia pe bicicletă pe care nu reușise să și-o scoată din cap. Indiana nu semăna defel cu genul fan-teziilor sale sexuale obișnuite: el prefera femeile mărunte, de tip asiatic, precum Jennifer Yang, căreia îi putea aplica clișeele gen piele de fildeș, păr de mătase și oase de pui și care, în plus, era și o ambițioasă directoare executivă la o bancă. În schimb, Indiana era prototipul americancei trupeșe, plesnind de sănătate și de bune intenții, chestii care-l plectiseau de regulă, numai că avea ceva care o făcea irezistibilă. I-a descris-o lui Pedro Alarcón ca fiind „opulentă și tentantă“, adjective mai potrivite pentru o mâncare cu conținut ridicat de colesterol, după cum a observat amicul său. Mai târziu, când a cunoscut-o, Alarcón a fost de părere că Indiana, cu bustul ei îmbelșugat de soprană, cu pletele ei blonde și cu excesul ei de linii curbe și de gene, avea acel gen de senzualitate cumva comică a amantelor de gangsteri din filmele din anii '60, însă Miller habar n-avea de divele astea din filmele făcute înainte de a se naște el.

Clinica Holistică l-a cam nedumerit pe Miller. Se aștepta la ceva vag budist, când colo s-a pomenit înaintea unei clădiri cu trei etaje vopsită în culoarea sosului de avocado. Nu știa că fusese construită în 1930 și că la vremea ei fusese o atracție turistică pentru arhitectura *art déco* și pentru vitraliile inspirate din Klimt, dar își pierduse întreaga prestață la cutremurul din 1989, când două vitralii se făcuseră țândări, iar celelalte două fuseseră vândute la licitație. La ferestre s-au pus geamuri granulate de culoarea găinașului, din acelea folosite la fabricile de nasturi și la cazărmi, iar cu altă ocazie carelajul de marmură albă și neagră fusese înlocuit cu un material plastic, mai ușor

de curăţat. Coloanele decorative din granit verde, aduse din India, dar şi uşile duble din lac negru au fost vândute unui restaurant thailandez. Rămăseseră doar balustrada din fier forjat şi două lămpi de epocă care, dacă ar fi fost Lalique autentic, ar fi avut aceeaşi soartă ca uşa şi coloanele. Holul vast şi luminos la origine a fost şi el micşorat cu câţiva metri, pentru a face loc birourilor, iar recepţia a devenit o văgăună întunecată. Cu toate acestea, când a ajuns Miller, soarele bătea drept în geamurile gălbui şi preţ de o jumătate de oră totul a fost scăldat într-o lumină de ambră, pereţii păreau muiaţi în caramel lichid şi holul retrăia vremelnice ceva din fosta sa prestanţă.

Omul a urcat la cabinetul 8 chitit să se supună oricărui tratament, oricât de aiurit ar fi fost acesta; se aştepta s-o vadă pe Indiana înveşmântată precum o preoteasă, numai că ea l-a primit în halat medical, galenţi albi şi cu pletele prinse la ceafă cu un elastic. Nici gând de vrăjitorie. L-a pus să completeze un formular amănunţit, l-a scos pe culoar ca să-i verifice mersul, atât din faţă, cât şi din spate, l-a adus înapoi în cabinet, l-a pus să se dezbrace până la chiloţi şi să se întindă pe masă. L-a examinat şi a conchis că avea un şold mai sus decât celălalt şi coloana sucită, lucru normal pentru cineva care are un singur picior. I-a mai spus şi că energia lui era blocată la nivelul diafragmei, că avea noduri la umeri şi gât, muşchii tensionaţi, ceafa rigidă şi o stare generală de alertă nejustificată. Pe scurt, continua să fie un *navy seal*.

I-a spus apoi că-l putea ajuta cu metodele ei, asta dacă se relaxa; i-a recomandat şi şedinţe de acupunctură cu colegul Yumiko Sato – a doua uşă pe stânga cum mergi pe culoar – şi, fără să-i ceară părerea, a luat telefonul şi i-a stabilit o întâlnire cu maestrul de Qigong din Chinatown, cinci cvartale mai încolo de la Clinica Holistică. Ca să-i facă pe plac, el a fost de acord şi a avut parte de nişte surprize plăcute.

Yumiko Sato era o făptură de o vârstă şi un gen nedefinite, tunsă la fel de militariste ca şi el, cu ochelari cu lentile groase, degete fine de balerină şi o seriozitate sepulcrală; i-a luat pulsul şi a ajuns la aceleaşi concluzii ca Indiana. După care l-a

prevenit că acupunctura se folosește pentru a trata durerile fizice, dar nu le ușurează pe cele ale conștiinței. Uimit, Miller a crezut că n-a înțeles bine. Cuvintele acestea l-au intrigat și abia după câteva luni, prinzând încredere, a întrebat ce voise să spună, la care Yumiko Sato a răspuns pe un ton impasibil că doar cretinii nu au dureri de conștiință.

Exercițiile de Qigong cu maestrul Xai, un bătrân din Laos; cu o expresie de beatitudine pe față și un burdihan de iubitor de viață, au fost o adevărată revelație: o combinație perfectă de echilibru, respirație, mișcare și meditație, exact ce avea el nevoie.

Cârceii nu i-au trecut după trei săptămâni, așa cum îi promisese Indiana, dar a mințit-o ca să o poată invita la cină, căci era limpede că situația ei economică era aproape precară. Restaurantul primitiv și gălăgios, cu bucătăria sa de influență franceză și savori din Vietnam, cât și sticla de pinot noir californian Flowers au pus bazele unei prietenii care pentru el era o comoară rară. Trăise doar printre bărbați, familia sa erau cei cincisprezece *navy seals* cu care se antrenase de la douăzeci de ani și care-l însoțiseră la eforturile, teroarea și exaltarea luptei și în orele moarte dintre două misiuni. Pe unii nu-i mai văzuse de ani de zile, pe alții doar de niște luni, dar continua să țină legătura cu toți; erau frații lui pe vecie.

Până să-și piardă piciorul, relațiile fostului soldat cu femeile fuseseră simple, carnale, sporadice și atât de scurte, încât chipurile și trupurile se confundau într-unul singur, destul de asemănător celui al lui Jennifer Yang. Fuseseră relații pasagere, iar dacă s-a amoretat de vreo femeie, relația durase puțin, căci stilul lui de viață, tot timpul pe drum și luându-se la trântă cu moartea, nu se preta angajamentelor emoționale și cu atât mai puțin căsătoriei și zămislirii copiilor. Viața lui era războiul cu dușmanii – reali sau inventați; așa i s-a scurs tinerețea.

În viața civilă Miller se simțea împiedicat și nelalocul său, îi era greu să poarte o conversație banală și lungile sale tăceri sfârșeau prin a jigni interlocutorul. La San Francisco, paradisul

gay, erau destule femei frumoase, independente și de succes, cu totul diferite de cele pe care le întâlnea prin baruri sau în preajma garnizoanelor. Miller putea trece drept un bărbat bine, asta depindea și de lumină, iar șchiopătatul, în afară de faptul că-i conferea un aer de om care a suferit ca să-și apere patria, era și o scuză perfectă pentru a începe o conversație. Ocazii de idilă nu lipseau, numai că, atunci când era vorba de femei inteligente – căci astea îl interesau –, el era mult prea obsedat de impresia pe care putea să o lase, drept care le plictisea. Nici o fată din California nu avea chef să asculte istorii soldățești, oricât de epice ar fi fost ele, în loc să danseze, cu excepția lui Jennifer Yang, moștenitoare a legendarei răbdări a strămoșilor ei din Celestul Imperiu și în stare să se minuneze că ascultă în timp ce se gândea la ale ei. Totuși, cu Indiana Jackson se simțise în largul său încă din ziua aceea sub arborii de sequoia, așa că la restaurantul vietnamez n-a trebuit să-și spargă creierii în căutare de subiecte de conversație, căci ea a devenit vorbărează după prima jumătate de pahar de vin. Timpul a trecut în zbor, când s-au uitat la ceas trecuse de miezul nopții și în local rămăseseră doar chelnerii mexicanii care strângeau mesele cu mutra plictisită a celor care și-au făcut treaba și abia așteaptă să plece acasă. Atunci – și trecuseră trei ani – Miller și Indiana au devenit prieteni la cataramă.

Deși sceptic inițial, după trei sau patru luni fostul soldat a trebuit să recunoască un lucru: Indiana nu era defel o aiurită New Age, ci chiar avea darul de a vindeca. Tratamentele ei l-au relaxat, dormea mult mai bine, cârceii aproape că dispăruseră, dar valoarea supremă era senzația de pace: mâinile ei îi transmiteau afecțiune, prezența ei plină de atenție reducea la tăcere vocile trecutului.

La rândul ei, Indiana s-a obișnuit cu acest prieten puternic și discret, care o păstra în formă obligând-o să mărșăluiască pe cărările nenumărate ale dealurilor și pădurilor care străjuiesc orașul San Francisco și o scotea din necazuri financiare atunci când n-avea curaj să apeleze la tatăl ei. Se înțelegeau bine și, deși nerostită, în aer plutea bănuiala că prietenia lor s-ar fi

putut transforma în pasiune, asta dacă ea n-ar fi fost legată de Alan Keller, amantul ei cam evaziv, sau dacă el nu și-ar fi impus ispășirea păcatelor prin modalitatea extremă a evitării unei povești amoroase.

În vara în care maică-sa l-a cunoscut pe Ryan Miller, Amanda Martín avea paisprezece ani, dar părea de zece. Slabă și neatrăgătoare, cu ochelari și aparat pentru îndreptat dinții, cu părul în ochi și acoperindu-și chipul cu gluga hanoracului ca să se apere de zgomot și de lumina nemiloasă a lumii, atât de deosebită de opulenta sa mamă, încât aceasta era adesea întrebată dacă fata era adoptată. Miller a tratat-o de la bun început cu o distanță formală, de parcă ar fi fost un adult din altă țară, să zicem Singapore. N-a răsfățat-o în mod deosebit în timpul cursei pe bicicletă spre Los Angeles, dar a ajutat-o la antrenament și la pregătiri, căci avea experiență la triatlon, iar cu asta i-a câștigat încrederea.

Tustrei, adică Indiana, Amanda și el, au plecat din San Francisco la șapte dimineața într-o zi de vineri, alături de două mii de participanți cu panglica roșie a campaniei anti-SIDA prinsă în piept și însoțiți de o procesiune de mașini și camioane ale voluntarilor care transportau corturi și tot felul de provizii. Au ajuns la Los Angeles în vinerea următoare, cu fundul carne vie, picioarele înțepenite și mintea curățată de orice gând, de parcă ar fi fost nou-născuți. Șapte zile de pedalat pe coclauri și șosele, ba prin peisaje bucolice, ba prin traficul asurzitor; ceva ușor pentru Ryan Miller, pentru care cincisprezece ore pe bicicletă treceau la vântul, dar infernale pentru mamă și fiică; ele au ajuns la finis doar pentru că el le mâna precum un sergent când vedea că slăbeau ritmul și le reîncărca bateriile cu băuturi electrolitice și biscuiți energizanți.

Noaptea, cele două mii de cicliști se opreau în taberele ridicate de voluntari, picau precum un stol de păsări migratoare în ultimul hal de epuizare, devorau cele cinci mii de calorii, își verificau bicicletele, făceau duș în trailere și-și frecau gambele și pulpele cu balsam calmant. Înainte de culcare, Ryan le puneau

comprese calde și le îmbărbăta cu discursuri inspirate despre avantajele exercițiului în aer liber. „Și ce-are asta de-a face cu SIDA?“, l-a întrebat Indiana în cea de a treia zi, după ce pedalease zece ore plângând de oboseală. „Nu știu, întreab-o pe fie-ta“, a sunat răspunsul lui onest.

Cursa a contribuit un pic la lupta împotriva epidemiei, dar a consolidat prietenia dintre Miller și Indiana și i-a adus ceva de neimaginat Amandei: un prieten. Acum, puștoaica avea trei prieteni: bunicul ei, Blake, viitorul ei iubit Bradley și acest *navy seal* pe nume Ryan Miller. Partenerii de *Ripper* nu intrau în categoria asta, căci se cunoscuseră doar prin intermediul jocului și relația se limita la crime.

Marți, 3

Celeste Roko, celebra astroloagă din California, nașa Aman-dei, a prezis la televizor baia de sânge din luna septembrie a anului 2011. Emisiunea ei de horoscop și consultări astrologice se transmitea devreme, înaintea buletinului meteo, și se repe-ta înainte de telejurnalul de seară. Roko era o tipă de cincizeci și ceva de ani – bine purtați grație chirurgiei plastice –, charis-matică pe micul ecran, dar morocănoasă în rest, pe care ad-miratorii o considerau elegantă și atrăgătoare. Semăna cu Eva Perón, cu niște kilograme în plus. Studioul TV avea în fundal o fotografie mărită a podului Golden Gate pe post de fereas-tră falsă, iar o hartă a sistemului solar se aprindea și se mișca grație telecomenzii.

Astrologii, spiritiștii și alți practicanți ai artelor oculte obiș-nuiesc să prezică viitorul înainte de Anul Nou, dar Roko nu putea aștepta încă trei luni pentru a-i anunța pe locuitorii din San Francisco ce aveau să pățească. Prezicerea ei a avut un ase-menea impact asupra publicului, încât a devenit viral pe In-ternet și a avut ca rezultat comentarii ironice în presa locală și titluri alarmiste în tabloidele care au speculat în legătură cu oarece revolte la închisoarea San Quentin, războaie între găș-

tile negre și latino sau încă un cutremur apocaliptic provocat de falia San Andreas. Numai că Celeste Roko, care se baza pe infailibilitate în cariera ei de psihanalistă jungiană și pe o impresionantă istorie de pronosticuri exacte, a repetat că era vorba de crime. Ceea ce a produs o ușurare generală printre adepții astrologiei, căci era cea mai puțin groasă fatalitate de care se temeau. Există posibilitatea ca unul din douăzeci de mii de oameni să moară asasinat în nordul Californiei, dar asta li se întâmplă de regulă altora.

În ziua profeției, Amanda și bunicu-său s-au hotărât să o sfideze pe Celeste Roko. Erau sătui de influența pe care nașa o avea în familie sub pretextul că putea citi viitorul. Femeia era impetuoasă și afișa genul de siguranță al celor care primesc mesaje direct din Univers sau de la Dumnezeu. Nu avusese niciodată succes la Blake Jackson, care era imun la astrologie, dar o influența destul pe Indiana, care o consulta înainte de a lua o decizie și credea în horoscop. Nu doar o dată previziunile astrale s-au ciocnit de planurile Amandei; de exemplu, planetele decretau că nu era cazul să cumpere patine cu roțile, ci să ia lecții de balet, drept care fetița sfârșea plângând de umilință într-un tutu roz.

Când a împlinit treisprezece ani, Amanda a constatat că nașă-sa nu era infailibilă. Planetele decretaseră că trebuia să urmeze un colegiu public, dar formidabila ei bunică din partea tatălui, *doña* Encarnación Martín, a insistat să se ducă la unul particular și catolic. De data aceasta fetița fusese de partea nașei, căci ideea unei școli mixte i se părea mai puțin înfricoșătoare decât aceea ținută de maici, numai că *doña* Encarnación a învins-o pe Celeste Roko plătind înscrierea, nebănuind că măicuțele erau liberale și feministe, purtau pantaloni, se luau de papă și la ora de biologie predau folosirea corectă a prezervativului cu ajutorul unei banane.

Ațâțată de scepticul său bunic, care rareori avea curaj s-o înfrunte pe Celeste față în față, Amanda se îndoia că ar fi existat vreo legătură între stelele de pe cer și soarta oamenilor; astrologia era ceva la fel de improbabil precum magia albă a

maică-sii. Profeția le-a dat bunicului și nepoatei ocazia de a disprețui astrele, căci una e să prezici că săptămâna asta e propice corespondenței și cu totul altceva e să prezici o baie de sânge la San Francisco; așa ceva nu apare în fiecare zi.

Când Amanda, bunicul și partenerii de *Ripper* au transformat jocul într-o metodă de investigație criminală, nici nu-și imaginau în ce se bagă. La douăzeci de zile după anunțul astroloagei a avut loc uciderea lui Ed Staton, care putea fi ceva întâmplător, dar cum avusese caracteristici neobișnuite – băta de baseball la locul nepotrivit – Amanda a creat o arhivă cu informațiile publicate în presă, plus cele aflate de la tatăl ei, care conducea ancheta, la care se adăugau și ce mai aflase bunicul prin mijloace proprii.

Blake Jackson, farmacist de meserie, iubitor de literatură și scriitor frustrat până să poată așterne pe hârtie turbulentele fapte anunțate de Celeste Roko, și-a descris nepoata în carte drept aiurită, timidă și cu o minte excepțională. Cronica acelor fapte fatidice s-a dovedit mai lungă decât își propusese, deși cuprindea puține luni și câte un flashback, cum se zice. Critica a fost nemiloasă cu autorul, acuzându-l de realism magic, un stil literar demodat, dar nimeni n-a reușit să demonstreze că ar fi denaturat evenimentele în favoarea ezotericului, oricine putea să le verifice la Departamentul de Poliție din San Francisco și în presă.

În ianuarie 2012, Amanda Jackson avea șaptesprezece ani și era în ultima clasă de liceu; părinții ei, Indiana Jackson, vindecătoare, și Bob Martín, inspector de poliție, erau divorțați, avea o bunică mexicană, pe *doña* Encarnación, și un bunic văduv, sus-numitul Blake Jackson. În cartea scrisă de bunic figurau și alte personaje care apăreau și dispăreau – mai ales dispăreau – pe măsură ce cartea avansa. Amanda era fiică unică și foarte răsfățată, dar bunicul era convins că imediat ce urma să termine liceul și să dea piept cu viața problema asta avea să se rezolve de la sine. Era vegetariană pentru că nu gătea; când avea să o facă, va opta pentru ceva necomplicat. Era

o cititoare vorace încă de mică, cu toate pericolele pe care le implică acest obicei. Crimele ar fi avut loc oricum, dar ea n-ar fi fost implicată dacă n-ar fi citit cu atâta patimă romane polițiste de autori scandinavi, încât își dezvoltase o curiozitate reprobabilă pentru răutate în general și pentru crimă premeditată în special. Bunicu-său nu aproba cenzura, dar era neliniștit că citea astfel de cărți la paisprezece ani; Amanda l-a redus la tăcere cu argumentul că și el le citea; omul a pus-o atunci în gardă asupra conținutului înfiorător, singurul rezultat fiind că fata le devora și mai abitir. Faptul că tatăl ei era șeful Departamentului Omucideri din San Francisco a contribuit și el la această pernicioasă preferință, căci era la curent cu toate blestemățiile care aveau loc în oraș, un loc idilic, care nu invita la așa ceva, dar, dacă astfel de fapte proliferau în țări civilizate precum Suedia și Norvegia, de ce ar fi fost scutit San Francisco, întemeiat de aventurieri lacomi, predicatori poligami și femei cu virtute negociabilă, atrași de febra aurului de la jumătatea secolului al XIX-lea.

Fata era internă la o școală de fete, una dintre ultimele din țara care optase pentru amestecul sexelor, unde supraviețuise timp de patru ani într-o stare de invizibilitate printre colegile ei, nu și pentru profesoare și cele câteva măicuțe rămase. Avea note bune, dar maicile n-o vedeau niciodată învățând și știau că-și petrecea nopțile în fața computerului cu jocuri misterioase și lecturi. Nu o întrebau ce citește cu atâta poftă, căci bănuiau că era vorba de aceleași lucruri pe care le savurau și ele pe ascuns. Asta ar fi explicația pentru fascinația morbidă a fetei pentru arme, droguri, otrăvuri, autopsii, forme de tortură și moduri de a scăpa de cadavre.

Amanda Martín a închis ochii, a inspirat adânc aerul proaspăt al dimineții de iarnă; aroma înțepătoare de pini îi spunea că se aflau pe bulevardul care ducea spre parc, iar mirosul de bălegar, că treceau prin fața grajdurilor de cai. A calculat că era opt și douăzeci și trei de minute; cu doi ani în urmă renunțase la ceas pentru a-și cultiva darul de a ghici ora, la fel

cum calcula și temperatura și distanța; de asemenea, și-a antrenat papilele pentru a detecta ingredientele suspecte din mâncare. Categorisea oamenii după miros: bunicul Blake mirosea a bunătate (un amestec de vestă de lână și mușețel), tata Bob mirosea a asprime (metal, tutun și loțiune de bărbierit), Bradley mirosea a senzualitate (adică a transpirație și clor), Ryan Miller, a încredere, lealitate și câine, cel mai bun miros de pe lume. Cât despre maică-sa, Indiana, aceasta mirosea a magie, căci era impregnată de aromele meseriei.

După ce Fordul din 1995 al bunicului a lăsat în urmă grajdurile de cai, Amanda a calculat trei minute și optsprezece secunde și a deschis ochii în fața porții școlii. „Am ajuns“, a spus Jackson, de parcă ea n-ar fi știut. Bunicul, care își păstra forma jucând squash, a luat rucsacul plin de cărți și a urcat agil cele două etaje, în vreme ce unica sa nepoată se târa anevoie cu vioara într-o mână și laptopul în cealaltă. Etajul era pustiu, fetele urmau să ajungă abia seara, școala începea a doua zi, după vacanța de Crăciun și Anul Nou. O altă manie a Amandei era să ajungă prima oriunde, ca să recunoască terenul înainte de apariția potențialilor dușmani. O deranja să împartă camera cu alte fete: hainele azvârlite peste tot, zarva, mirosul de șampon, lacul de unghii și dulciurile râncede, trăn-căneala permanentă și dramele sentimentale doldora de invidii, bârfe și trădări din care se simțea exclusă.

— Tata crede că uciderea lui Ed Staton e o vendetă între homosexuali, i-a spus ea bunicului înainte de despărțire.

— Pe ce se bazează?

— Păi, băta aia înfiptă... știi tu unde, s-a înroșit ea la amin-tirea filmării video postată pe Internet.

— Să nu ne grăbim cu concluziile, Amanda, sunt încă multe necunoscute.

— Tocmai. De exemplu, cum a intrat asasinul?

— Ed Staton trebuia să închidă ușile și ferestrele și să conecteze alarma odată terminată activitatea din școală. Cum n-a fost forțată nici o ușă, e de presupus că tipul s-a ascuns în școală înainte ca Stanton să facă toate astea.

— Dacă ar fi fost o crimă cu premeditare, omul l-ar fi ucis pe Staton înainte de plecarea acestuia, căci n-avea cum să știe că o să se întoarcă.

— Poate că n-a fost ceva premeditat. Cineva o fi pătruns în școală cu scopul de a jefui, și paznicul l-a surprins asupra faptului.

— Tata zice că a văzut la viața lui delincvenți care se sperie și reacționează violent, dar niciodată unul care să rămână la locul crimei și să se înverșuneze în felul ăsta împotriva victimei.

— Și ce mai zice Bob?

— Știi și tu cum e tata, trebuie să-i scot vorbele cu cleștele. E de părere că nu e un subiect pentru o fată de vârsta mea. E un troglodit.

— Are și el dreptatea lui, e o temă cam sordidă, Amanda.

— Dar e de domeniu public, s-a arătat la televizor, dacă ai curaj, poți vedea pe Internet ce a filmat o fetiță cu mobilul când au descoperit cadavrul.

— Ia te uită, câtă prezență de spirit! Copiii din ziua de azi văd atâta violență, că nu-i mai sperie nimic. Pe vremea mea... a suspinat Blake Jackson.

— Asta e vremea ta! Nu mai vorbi ca un moș. Ai verificat ce te-am rugat eu în legătură cu școala de corecție pentru băieți, Kabel?

— Am de lucru, nu pot lăsa farmacia, dar o să caut cum îmi fac puțin timp.

— Păi grăbește-te, dacă nu vrei să-mi caut alt ajutor.

— N-ai decât, să vedem cine te suportă.

— Mă iubești, bunicule?

— Nu.

— Nici eu, a sărit ea de gâtul lui.

Blake Jackson și-a înfundat nasul în clăia de păr creț al nepoatei, a inspirat mirosul de salată – se clătise cu oțet – și și-a zis că peste câteva luni avea să plece la universitate și el nu-i va mai fi aproape ca s-o apere; nici nu plecase încă și deja

îi era dor de ea. Și-a reamintit rapid toate etapele scurtei sale vieți, a revăzut-o pe fetița sălbăticuță și neîncrezătoare care se ascundea cu orele într-un cort improvizat din cearșafuri cu prietenul invizibil numit Salvați Tonul și cu pisica Gina; dacă avea noroc, era primit și el acolo să bea ceai din ceșcuțe de plastic pentru păpuși. „Cu cine-o semăna mucoasa asta?” s-a întrebat el când Amanda, la șase ani, l-a bătut la șah. Nu cu Indiana, care plutea în stratosferă predicând pacea și iubirea la o jumătate de secol după ce trecuse moda hippy, cu atât mai puțin cu Bob Martín, care pe atunci încă nu apucase să citească o carte până la capăt. „Nu-ți face griji, omule, mulți copii sunt geniali în copilărie și pe urmă le trece. Nepoată-ta o să coboare la nivelul de idioțenie generală de cum o să-i explodeze hormonii“, l-a sfătuit Celeste Roko, care obișnuia să apară neanunțată la orice oră și de care Blake se temea ca de Satana.

Uite că astroloaga se înșelase: ajungând la adolescență, Amandei nu „i-a trecut“, singura schimbare produsă de hormoni s-a văzut în aspect. La cincisprezece ani s-a înălțat rapid, și-a scos aparatul dentar și și-a pus lentile de contact, a învățat să-și gestioneze claia cea creată, devenind o față subțirică, cu trăsături fine, cu părul negru al tatălui și tenul translucid al mamei, dar fără nici o urmă de cochetărie. La șaptesprezece ani încă își mai târșăia picioarele, își rodea unghiile și se îmbrăca cu lucruri luate de la magazinele second-hand, pe care le modifica în funcție de inspirație.

După plecarea bunicului, Amanda s-a simțit stăpâna locului pentru câteva ceasuri. Mai avea trei luni până la absolvire, se simțise bine în școala asta, exceptând zăpăceala din cameră, apoi avea să meargă la Massachussetts, la MIT, unde studia și logodnicul ei virtual, Bradley, care-i vorbise de Media Lab, paradisul imaginației și creativității, exact ce-și dorea ea. El era alesul perfect: o pasăre rară ca și ea, cu simțul umorului și deloc urât, lat în umeri și bronzat datorită înotului, cu părul aproape verde din cauza chimicalelor din piscină. Ai fi zis că era australian. Amanda se hotărâse să-l ia de bărbat într-un

viitor îndepărtat, dar încă nu-i spusese. Deocamdată comunicau prin Internet ca să joace go, să discute pe teme ermetice și despre cărți.

Bradley era un fanatic al SF-ului, care Amandei nu-i plăcea deloc, o deprima, căci de regulă planeta se acoperea de cenușă și mașinile controlau umanitatea. Ea, care citise multe cărți de acest gen între opt și unsprezece ani, optase pentru fantezie, pentru epocile fictive, când tehnologia era în fașă și deosebirea dintre eroi și ticăloși mult mai limpede, un gen despre care Bradley considera că e infantil și creează dependență; el prefera pesimismul contondent. Așa că Amanda nu i-a mărturisit că devorase cele patru volume din *Saga Amurg* și pe cele trei din *Millenium*, n-avea el treabă cu vampirii sau cu psihopatii.

Cei doi își trimiteau e-mailuri romantice presărate cu ironii ca să evite banalitatea, cât și sărutări virtuale, nimic prea îndrăzneț. În luna decembrie, măicuțele exmatriculasera o elevă care postase pe Internet o înregistrare video în care se masturba, răscracărată și despuiată; Bradley n-a fost defel mirat, iubitele unor colegi de-ai lui făcuseră același lucru. Pe Amanda au mirat-o două lucruri: că fata era complet epilată și că nu-și acoperise chipul; și mai mult a mirat-o reacția drastică a măicuțelor, care aveau reputația unor persoane extrem de tolerante.

Până să intre pe chat cu Bradley, Amanda s-a apucat să pună în ordine informațiile pe care bunicul le adunase despre „crima cu bâta nelalocul ei” și alte vești sângeroase pe care le colecționa din momentul în care nașă-sa dăduse alarma la televizor. Jucătorii de *Ripper* se întrebau și acum ce se petrecuse cu Ed Staton, însă ea pregătea deja alt subiect: asasinatele lui Doris și Michael Constante.

Matheus Pereira, un pictor de origine braziliană, era și el amorezat de Indiana Jackson, numai că la el era vorba de un amor platonice, căci arta îl absorbea pe de-a-ntregul. Obişnuia să spună că creativitatea se hrănea din energia sexuală, însă pusă să opteze între pictură și a o seduce pe Indiana, care nici nu

părea dispusă la aventură, o alesese prima. Lasă că marijuana îi provoca o stare permanentă de placiditate, deloc potrivită pentru inițiative galante. Erau prieteni buni, se vedeau aproape zilnic și, la nevoie, se puteau baza unul pe celălalt. Pe el îl cam deranjau poliștii, pe ea, anumiți clienți care deveneau prea îndrăzneți, cât și inspectorul Martín, care se credea îndrituit să fie la curent cu ce făcea fosta lui soție.

— Mă îngrijorează Amanda, acum e obsedată de crime, i-a mărturisit ea artistului, în timp ce-i făcea frecții cu esență de eucalipt ca să-i calmeze sciatica.

— Ce, s-a plictisit de vampiri?

— Asta a fost anul trecut. Acum e mai grav, crimele sunt reale.

— Seamănă cu taică-său.

— Nu știu în ce s-a băgat, Matheus. Asta e rău cu Internetul, orice pervers poate ajunge la fiică-mea fără ca eu să prind de veste.

— Aiurea, Indi, e vorba doar de niște puști care se joacă. Sâmbătă am văzut-o pe Amanda la Café Rossini, luând masa cu fostul tău bărbat. Tipul ăsta m-a luat la ochi, să știi.

— Ba deloc. Bob te-a scăpat de închisoare, și nu doar o dată.

— Asta pentru că l-ai rugat tu. Îți ziceam de Amanda... Am stat un pic de vorbă și mi-a explicat în ce constă jocul ăla, se cheamă *Ripper*, parcă. Știai că unul dintre morții ăia avea înfiptă o bâtă de baseball în...?

— Știi, Matheus, știu! Tocmai la asta mă refeream. Ție ți se pare normal ca Amanda să fie interesată de ceva atât de macabru? Alte fete de vârsta ei se gândesc la actori de film...

Pereira locuia fără forme legale la mansarda Clinicii Holistice și, din spirit practic, era administratorul clădirii. Mansarda, pe care o numea „atelierul meu“, primea o lumină perfectă pentru a picta și a cultiva, fără scopuri lucrative, plante de marijuana destinate consumului propriu – care era substanțial – și celui al amicilor săi.

La finele deceniului nouă, după ce trecuse prin mai multe mâini, imobilul fusese cumpărat de un investitor chinez cu nas bun pentru afaceri, care avusese ideea de a înființa un centru de sănătate și serenitate, ca atâtea altele care prosperă în California, acest tărâm al optimiștilor. A zugrăvit exteriorul și a pus firma Clinică Holistică, asta ca să se deosebească de pescăriile din Chinatown; restul a fost făcut de chiriașii de la etajele unu și doi, cu toții practicanți ai artelor și științelor curative. Spațiile de la parter, care dădeau spre stradă, erau un centru de yoga și o galerie de artă. Primul preda și lecții de dans tantric, foarte popular, iar cea de a doua, purtând inexplicabila titulatură Omida Păroasă, prezenta operele artiștilor locali. Vineri și sâmbătă seara galeria era animată de muzicanți amatori și de un vin aspru, servit în pahare de carton, gratis. De asemenea, amatorii de droguri ilegale și le puteau procura tot la Omida Păroasă, la un preț de chilipir, chiar sub nasul poliției, care tolera micul trafic cu condiția să fie discret. Cele două etaje erau ocupate de mici cabinete de consultație și de o sală de așteptare în care abia încăpeau un pupitru școlar și două scaune. Accesul la cabinete era limitat de lipsa liftului, un inconvenient serios pentru anumiți pacienți, însă prezenta avantajul de a-i exclude astfel pe cei mai betegiți, care oricum n-ar fi avut ce mare lucru câștiga de pe urma medicinei alternative.

Pictorul trăia aici de treizeci de ani fără ca vreunul dintre succesivii stăpâni să fi reușit să-l clintească. Iar investitorul chinez nici măcar n-a încercat: îi convenea ca cineva să rămână acolo după închidere. Așa că în loc să se ia în bețe cu Matheus Pereira, l-a numit administrator, i-a înmănat un duplicat al tuturor cheilor și i-a oferit un salariu simbolic pentru care trebuia să zăvorască seara ușa de la intrare, să stingă lumina, să fie omul de legătură pentru chiriași și să-l sune în caz de ceva.

Tablourile brazilianului, inspirate din expresionismul german, se expuneau periodic la Omida Păroasă – fără succes la vânzări – și decorau holul de la intrare. Neliniștitoarele siluete distorsionate așternute pe pânză cu un penel furibund se

potriveau ca nuca în perete cu vestigiile *art déco* și cu misiunea Clinicii Holistice de a aduce clienților bunăstare fizică și emoțională, însă nimeni nu se încumeta să propună să fie scoase, ca să nu-l jignească pe artist.

— Vina o poartă fostul tău bărbat, Indi: de unde crezi că-i vine Amandei gustul pentru crime? a spus Matheus pe punctul de a pleca.

— Să știi că Bob e la fel de îngrijorat ca și mine din cauza ultimei idei fixe a Amandei.

— Tot e bine că nu s-a apucat de droguri...

— Uite cine vorbește!

— Tocmai, sunt o autoritate în materie.

— Măine, între doi clienți, pot să-ți fac un masaj de zece minute, i-a propus femeia.

— De ani de zile mă tratezi pe gratis. Am să-ți dau o pictură de-a mea.

— Nu! Nu pot accepta asta, Matheus. Sunt sigură că într-o bună zi operele tale vor fi foarte valoroase, a răspuns ea, încercând să-și ascundă neliniștea din glas.

Miercuri, 4

La zece seara Blake Jackson a terminat de citit romanul și s-a dus în bucătărie să-și prepare fulgi de ovăz cu lapte, fel care îi aducea aminte de copilărie și-l alina atunci când era copleșit de imbecilitatea rasei umane. Unele romane aveau acest efect. De obicei, miercurea era rezervată partidei de squash, dar partenerul de joc era plecat în concediu. Așa că s-a așezat înaintea farfuriei, savurând aroma delicată de miere și scorțișoară, și a sunat-o pe Amanda pe mobil; nu risca să o trezească, la ora asta pesemne citea. Camera Indianei era departe, nu avea cum să-l audă, dar din exces de precauție a vorbit în șoptă. Era preferabil ca fică-sa să nu știe cu ce se ocupau ei doi.

— Amanda? Aici Kabel.

— Te-am recunoscut după voce. Zi.

— E despre Ed Staton. Profitând de ziua asta caldă, 22 de grade Celsius, ca vara...

— Treci la subiect, Kabel, nu am toată noaptea ca să te ascult vorbind despre încălzirea globală.

— Am băut o bere cu taică-tău și am aflat niște chestii care te pot interesa.

— Ce chestii?

— Școala de corecție la care lucra Staton până să vină la San Francisco se numește Boys Camp și se află în plin deșertul Arizonai. Staton a lucrat acolo câțiva ani, în august 2010 a fost dat afară în urma unui scandal provocat de moartea unui băiat de cincisprezece ani. Nu era primul caz, în ultimii opt ani au mai murit acolo trei băieți, dar școala continuă să funcționeze. De fiecare dată judecătorul s-a limitat la a-i suspenda licența temporar, pe parcursul anchetei.

— Cum au murit băieții ăia?

— Din cauza disciplinei paramilitare conduse de mâini inexperte sau sadice. Neglijență, abuz, tortură. Copiii erau bătuți, obligați să facă exerciții până leșinau, li se raționalizau hrana și orele de somn. ăsta ultimul care a murit avea pneumonie, ardea de febră și leșina întruna, dar l-au silit să alerge cu ceilalți în soare, în Arizona e o zăpușcală de cuptor încins, iar când s-a prăbușit a fost lovit cu picioarele. A zăcut două săptămâni până să-și dea duhul. După care s-a descoperit că avea în plămâni doi litri de puroi.

— Iar Ed Staton era unul dintre sadicii aceia, a dedus Amanda.

— Și cu o istorie lungă la Boys Camp, numele lui apare în mai multe reclamații împotriva școlii de corecție pentru abuzuri asupra internilor, dar până în 2010 nu l-au dat afară. Parcă ar fi un roman de Charles Dickens.

— *Oliver Twist*, dar n-o lua pe arătură.

— Au încercat să-l concedieze pe furiș, dar n-a fost posibil, pentru că moartea băiatului a produs destulă zarvă. Cu toate

astea, a fost angajat la școala Golden Hills din San Francisco. Ciudat, nu crezi? E posibil să nu-i fi cunoscut antecedentele?

— O fi avut pile.

— Nimeni nu s-a ostenit să-i verifice trecutul. Directorul de la Golden Hills era mulțumit pentru că tipul știa să impună disciplina, dar o serie de profesori și de elevi îl descriu ca pe un bătauș, genul de laș care se face preș înaintea autorităților, dar cum are un pic de putere face paradă de cruzime. Din păcate, lumea e plină de astfel de personaje... În cele din urmă, directorul l-a trecut în tura de noapte, ca să n-aibă probleme. Începea la opt seara și pleca la șase dimineața.

— L-o fi omorât cineva care trecuse pe la școala de corecție și avusese de suferit din cauza lui Staton.

— Taică-tău ia în calcul și posibilitatea asta, deși insistă pe teoria conflictului dintre homosexuali. Staton era amator de pornografie gay și folosea serviciile de escortă.

— Ce-i aia?

— Escorte, așa se numesc bărbații care se prostituează. Escortele lui Staton erau doi tineri portoricani, taică-tău i-a interogat, dar tipii au alibiuri solide. Cât despre alarma de la școală, spune-le celor de la *Ripper* că în mod normal Ed Staton o conecta seara, dar că de data asta n-a mai făcut-o. Poate că a plecat în grabă zicându-și că o s-o conecteze la întoarcere...

— Știu că păstrezi chestia cea mai tare pentru final.

— Cine, eu?

— Hai, Kabel, despre ce e vorba?

— Despre ceva destul de curios, și pe taică-tău îl preocupă. În sala de sport sunt tot felul de mingi, mănuși și bâte de baseball, dar bâta cu pricina nu aparține școlii.

— Gata, știu: e de la o echipă din Arizona!

— Cum ar fi Diavolii din Arizona? În cazul ăsta legătura cu Boys Camp ar fi limpede, numai că nu e, Amanda.

— Dar de unde e?

— Are o etichetă a Universității de Stat din Arkansas.

Celeste Roko, care studiasse harta astrală a tuturor rudelor și prietenilor, susținea că Indiana Jackson era o demnă reprezentantă a zodiei Peștilor: așa se explica aplecarea ei către ezoterism și tendința ei irepresibilă de a ajuta orice făptură la nevoie care-i ieșea în cale, chiar și pe cele care nu i-o cereau și nici nu se arătau recunoscătoare. Iar Carol Underwater era ținta ideală pentru miloasa Indiana.

Se cunoscuseră într-o dimineață de decembrie a anului 2011. Indiana își lega bicicleta pe care o lăsa pe stradă și a zărit cu coada ochiului o femeie sprijinită de un copac, parcă gata să leșine. A fugit s-o ajute, a susținut-o, a dus-o cu pași mici la Clinica Holistică, a ajutat-o să urce scările până la cabinetul 8, unde necunoscuta s-a prăbușit, abia trăgându-și sufletul, pe un scaun șubred din sala de așteptare. După care s-a recomandat și i-a spus că era bolnavă de cancer și chimioterapia era mai greu de suportat decât boala. Înduioșată, Indiana i-a propus să se întindă pe patul de masaj, dar femeia a răspuns cu un glas tremurător că era foarte bine și pe scaun și că, dacă nu era deranjul prea mare, ar fi dorit să bea ceva cald. Indiana a lăsat-o singură și a galopat să-i cumpere un ceai, regretând că minusculul ei cabinet nu era prevăzut cu ceva de fiert apa. La întoarcere a găsit-o într-o stare mult mai bună, ba chiar încercase să se aranjeze oarecum și se rujase; buzele de culoarea cărămizii confereau un aer grotesc chipului verzui și crispat de boală, efectul era jalnic, ochii negri păreau doi nasturi cusuți pe o marionetă. Avea treizeci și șase de ani, a declarat ea, dar peruca de cârlionți fosilizați îi mai adăuga zece.

Astfel a început o alianță bazată pe nefericirea uneia și vocația samariteană a celeilalte. În repetate rânduri Indiana i-a propus metodele ei ca să-i întărească sistemul imunitar, însă Carol făcea ce făcea și le amâna mereu. Inițial, Indiana bănuia că o făcea pentru că nu avea cum s-o plătească și s-a oferit să o trateze gratis, dar apoi a renunțat să mai insiste: știa că multă lume e încă neîncrezătoare în medicina alternativă. Ambele erau amatoare de sushi, plimbări prin parc și filme romantice și respectau animalele, lucru care la Carol Underwater

se traducea prin vegetarianism (vegetariană era și Amanda), singura excepție fiind sushiul, în timp ce Indiana se limita să protesteze împotriva puilor crescuți industrial, a șoarecilor de laborator și a blănurilor la modă. Una dintre organizațiile ei preferate era cea care milita pentru Tratatamentul Etic al Animalelor, care cu un an în urmă îi înaintase o petiție primarului din San Francisco cerându-i să schimbe numele unui cartier – Tenderloin – căci era inadmisibil să se numească precum mușchiulețul de vită, mai bine să poarte numele unei vegetale. Primarul nu a răspuns.

În ciuda acestor idealuri comune, prietenia era cam forțată, căci Indiana încerca să păstreze oarece distanță, în vreme ce Carol se lipea ca musca de miere. Femeia se simțea neputincioasă și lipsită de apărare, viața ei era o sumă de abandonuri și înșelăciuni, se credea plicticoasă, neatrăgătoare, lipsită de orice talent sau abilitate socială, bănuia că bărbatul ei o luase doar ca să obțină viza americană. Indiana i-a sugerat să scape de acest rol de victimă, primul pas spre însănătoșire fiind desprinderea de energia negativă și de resentimente, apoi căutarea unei istorii pozitive care să o conecteze la Univers și la lumina divină; n-a avut succes, Carol se țină scai de nefericirea ei. Indiana se temea să nu fie absorbită de vidul insondabil al acestei femei, care i se plângea la telefon la ore imposibile, venea să o aștepte cu orele la cabinet și îi făcea cadou bomboane fine, care pesemne că o costau un procent semnificativ din banii de asigurare socială și pe care ea le mânca calculând kaloriile și fără multă plăcere, preferata ei fiind ciocolata neagră cu chili iute, căci asta savura cu amarezul ei, Alan Keller.

Carol nu avea copii și nici rude, doar două prietene care o însoțeau la chimioterapie. Subiectele ei obsedante erau soțul, un columbian deportat pentru trafic de droguri și pe care încerca să-l aducă înapoi, și cancerul. Deocamdată, boala nu-i producea dureri, dar veninul injectat în vene o distrugea. Avea o culoare cenușie, lipsă de energie și glasul slab, însă Indiana era convinsă că avea să se facă bine, pentru că mirosul nu era

ca al altor bolnavi de cancer pe care-i trata. În plus, sensibilitatea pe care o simțea față de bolile altora nu funcționa în cazul acesta, ceea ce i se părea un semn bun.

Într-o zi, în timp ce trăncăneau de una și de alta la Café Rossini, Carol i-a mărturisit că se temea de moarte și a rugat-o să o ajute spiritual.

— Tu ești o persoană foarte spirituală, Indi.

— Nu mă-nnebuni, femeie! Persoanele așa-zis spiritualizate pe care le știu eu sunt habotnici care fură din librării cărți ezoterice, a râs Indiana.

— Nu crezi în reîncarnare?

— Cred în nemurirea sufletului.

— Dacă există reîncarnare, înseamnă că mi-am irosit viața asta și c-am să renasc sub formă de gândac.

Așa că Indiana i-a împrumutat cărțile ei de căpătâi, un amestec eclectic de sufism, platonism, budism și psihologie modernă, abținându-se însă a-i spune că ea le studia de nouă ani și abia-abia făcea primii pași pe calea nesfârșită a auto-depășirii și că-i lipseau eonii necesari pentru a percepe plenitudinea Ființei și a-și elibera sufletul de conflicte și suferință. Se baza însă pe instinctul ei de vindecătoare și spera ca femeia să învingă cancerul și să aibă timp să atingă starea de iluminare la care năzuia.

În acea zi de miercuri din ianuarie, cele două și-au dat întâlnire la Café Rossini la cinci după-amiaza, profitând de faptul că un client își amânase ședința de Reiki și aromoterapie. Ideea fusese a lui Carol, care o sunase să-i spună că începuse radioterapia, după o pauză de o săptămână după chimioterapie. A ajuns și prima, îmbrăcată ca de obicei, hainele disimulându-i cu greu trupul alandala și neatrăgător: pantaloni și tunică din bumbac, în stil vag marocan, teniși, colier și brățări din semințe africane. Chelnerul Danny D'Angelo, care o mai servise, a primit-o cu exuberanța de care anumiți clienți învățaseră să se teamă. Omul se lăuda că e prieten cu jumătate din North

Beach, mai ales cu obișnuinții acestei cafenele la care lucra de o veșnicie.

— Uite ce e, scumpo, turbanul ăsta îți stă de o mie de ori mai bine decât peruca, a primit-o el pe Carol Underwater. Ultima dată chiar mi-am zis: Danny dragă, trebuie s-o sfătuiești să renunțe la comedia aia ca o vulpe moartă de pe cap, dar n-am îndrăznit.

— Am cancer, l-a informat ea, jignită.

— Sigur că ai, scumpo, oricine își dă seama. Dar ți-ar sta bine cheală. Acum se poartă. Cu ce te serveșc?

— Un ceai de mușețel și niște *biscotti*, dar o aștept pe Indiana.

— Indiana, care e un fel de Maica Tereza, nu-i așa? Eu îi datorez viața, a zis Danny, gata să se așeze și să-i povestească niște întâmplări despre adorata lui Indiana Jackson, dar locul se umplea și patronul îi făcea semne să se miște.

Pe geam, Danny a zărit-o pe Indiana care traversa Columbus Avenue și a zburat să-i pregătească un cappuccino așa cum îi plăcea ei, cu spumă în vârf, pentru a o primi din ușă cu ceașca în mână. „Salutați o regină, plebeilor!” a răcnit el, ca de obicei, iar clienții, obișnuiți cu ritualul, s-au executat. Indiana l-a pupat pe obraz și a venit cu ceașca la masa la care stătea Carol.

— Iar am greșuri, n-am putere pentru nimic, Indi, nu știu ce să mă mai fac, îmi vine să mă arunc de pe pod, s-a jeluît Carol.

— De pe ce pod? s-a interesat Danny D'Angelo, care trecea cu tava pe lângă masa lor.

— Așa se zice, l-a pus la punct Indiana.

— Te întrebam, scumpo, pentru că, dacă ai de gând să sari de pe Golden Gate, nu te sfătuiesc. Au pus plasă și camere de siguranță ca să-i descurajeze pe sinucigași. Că vin bipolarî și depresivi din toată lumea să se arunce de pe afurisitul ăsta de pod, e o atracție turistică. Și toți se aruncă de pe aceeași parte, cea dinspre golf. Nu de pe partea cealaltă, cea dinspre ocean, că le e frică de rechini.

— Danny! a strigat la el Indiana, după care i-a dat lui Carol un șervețel ca să-și sufle nasul.

Chelnerul a trecut mai departe cu tava, dar după câteva minute era înapoi și trăgea cu urechea la conversația lor. Indiana o consola pe nefericita ei prietenă, apoi i-a dat un medalion de ceramică de atârnat la gât și trei flacoane negre cu uleiuri esențiale de niauli, lavandă și mentă; i-a explicat că era vorba de niște leacuri naturale, care sunt absorbite de piele în doar câteva minute, ideale pentru cei ce nu suportă să înghită medicamente. Trebuia să pună două picături de niauli pe medalion și să-l poarte zilnic împotriva grețurilor, să pună câteva picături de lavandă pe pernă și să-și frece tălpile cu mentă pentru bună dispoziție. Știai că menta se pune și pe testiculele taurilor bătrâni pentru ca ei să...?

— Oprește-te, Indi, nici nu vreau să mă gândesc! Săracii tauri!

În clipa aceea, ușa din lemn și sticlă bizotată, veche și neîngrijită ca toată mobila din Café Rossini, s-a deschis pentru a-i face loc lui Lulu Gardner, care-și începea obișnuitul rond prin cartier. În afară de Carol Underwater, toți clienții o cunoșteau pe băbuța mărunțică, edentată, zbârcită ca un măr uscat, cu vârful nasului atingându-i bărbia, purtând bonetă și mantilă tip Scufița Roșie, care dăinuia pe acolo din uitata epocă a beatnicilor și se proclama fotografa oficială a vieții din North Beach. Pitoresca bătrânică asigura că imortalizase vechii locuitori ai cartierului la începuturile secolului XX, când începuse să fie populat cu imigranți italieni sosiți în urma cutremurului din 1906 și, desigur, personaje de neuitat precum Jack Kerouac, poetul și activistul ei preferat; pe Joe Dimaggio, legendarul jucător de baseball, care a locuit acolo prin anii '50 împreună cu soția sa, Marilyn Monroe; pe stripteuzele de la Condor Club, care în anii '60 au format un fel de sindicat; una peste alta, virtuoși și păcătoși, cu toții oblăduiți de Sfântul Francisc din Assisi, patronul orașului, din capela sa de pe strada Vallejo. Lulu se deplasa sprijininându-se de un baston

aproape tot atât de înalt ca și ea, cu un Polaroid ieșit din uz atârnat de gât și cu un album mare sub braț.

Pe seama ei circulau tot felul de zvonuri, pe care nu le dezmințea în nici un fel: se spunea că părea cerșetoare, dar avea milioane ascunse undeva, că supraviețuise unui lagăr de concentrare și că-și pierduse soțul la Pearl Harbour. Cert era doar că era evreică practicantă, dar sărbătorea Crăciunul. Cu un an în urmă, Lulu dispăruse pe neașteptate; după trei săptămâni, oamenii din cartier au considerat-o moartă și s-au hotărât să-i celebreze un omagiu postum. Pe un loc mai înalt din parcul Washington au așezat o fotografie mărită a centenarei Lulu Gardner, în jurul căreia lumea venea să lase flori, jucării de pluș, reproduceri ale pozelor făcute de ea, poezii și mesaje pline de simțire. Duminică după-amiaza, când urma să aibă loc ultima ceremonie de adio, Lulu a apărut în parc întrebând cine murise și gata să immortalizeze neamurile răposatului. Simțindu-se păcăliți, unii nu i-au iertat niciodată că trăia.

Fotografa a avansat cu pași mici de dans, în ritmul lent al bluesului care se auzea din difuzor, fredonând și oferindu-și serviciile la fiecare masă. A ajuns la cea la care stăteau Indiana și Carol, privindu-le cu ochi lăcrămoși. Înainte ca femeile să apuce să refuze, Danny D'Angelo s-a plasat între ele, s-a aplecat ca să ajungă la nivelul lor, iar Lulu Gardner a declanșat obturatorul. Surprinsă de flash, Carol s-a ridicat atât de violent, încât a dărâmat scaunul, urlând „N-am nevoie de pozele tale afurisite, vrăjitoare bătrână!“ și încercând să-i smulgă aparatul. Lulu a făcut speriată un pas îndărăt, în timp ce Danny încerca s-o potolească pe Carol. Uluită de reacția exagerată, Indiana încerca s-o liniștească, în vreme ce un murmur dezaprobat se ridica de la mese, inclusiv de la cei încă jigniți de povestea cu învierea. Jenată, Carol s-a lăsat să cadă pe scaun, ascunzându-și chipul în mâini. „Sunt cu nervii la pământ“, a suspinat ea.

Amanda a aşteptat ca fetele din cameră să termine de dezbătut posibilul divorţ al lui Tom Cruise şi să adoarmă, după care şi-a sunat bunicul.

— E ora două noaptea, Amanda, m-ai trezit. Tu când dormi, fetiço?

— La ore. Ai veşti?

— Am vorbit cu Henrietta Post, a căscat omul.

— Cea care a descoperit cadavrele celor doi Constante?

— Exact.

— Şi ce mai aşteptai ca să mă suni?

— Să se facă dimineaţă.

— Au trecut câteva săptămâni de la crima aia, nu? Parcă în noiembrie a fost.

— Aşa e, dar abia acum mi-am făcut timp să mă duc. Nu-ţi face griji, femeia n-a uitat nimic. Era să moară de spaimă, dar asta n-a împiedicat-o să țină minte tot ce-a văzut în ziua aia, cea mai înfricoşătoare din viaţa ei, după cum zice chiar ea.

— Povesteşte-mi, Kabel.

— Nu pot. E târziu şi maică-ta poate veni în orice clipă.

— E joi, mama e la Keller.

— Nu stă mereu toată noaptea cu el. Şi vreau să dorm. Dar îţi trimit notiţele mele şi ce am mai aflat de la taică-tău.

— Ai scris?

— Într-o bună zi voi scrie o carte, aşa că notez ce mi se pare interesant, poate o să-mi folosească în viitor.

— Pune mâna şi scrie-ţi memoriile, toţi bătrânii o fac, l-a sfătuit nepoata.

— Asta nu, că va ieşi o mare plictiseală, mie nu mi s-a întâmplat nimic demn de a fi povestit, sunt cel mai nesărat văduv de pe lume.

— Aşa este. Trimite-mi ce ai aflat despre soţii Constante. Noapte bună, mercenarule. Mă iubeşti?

— Nu.

— Nici eu.

Câteva minute mai târziu îi intrau pe e-mail datele pe care Blake Jackson le aflase de la primul martor al uciderii celor doi Constanțe.

Pe 11 noiembrie, în jur de ora 10.15, Henrietta Post, care locuia pe aceeași stradă, își plimba câțelul și constatasese că ușa soților Constanțe, pe care-i cunoștea bine, era larg deschisă, ceva total neobișnuit în cartierul care avusese destule probleme cu bandele de hoți și traficanți de droguri. A sunat la ușă ca să-i facă atenți, n-a răspuns nimeni, așa că a intrat, strigându-i. A trecut prin living, unde televizorul era pornit, a străbătut sufrageria și bucătăria, apoi a urcat anevoie scările, căci avea șaptezeci și opt de ani și suferea de inimă. A speriat-o liniștea din casa asta mereu plină de viață (se plânsese și ea de zarva permanentă, și nu doar o dată).

Dormitorul copiilor era gol, a mers înainte pe coridorul cel scurt până la dormitorul principal, continuând să strige cu un fricel de voce. A bătut de trei ori, apoi a deschis ușa și s-a uitat înăuntru. Încăperea era cufundată în semiîntuneric, cu obloanele și perdelele trase, dar rece și mirosind a închis, de parcă nu s-ar fi aerisit de câteva zile. A mai făcut doi pași, s-a tras îndărăt bâiguind niște scuze în clipa în care i-a văzut culcați în patul matrimonial.

Era pe punctul de a se retrage discret, dar instinctul a avertizat-o că ceva nu era în ordine: prea multă liniște, de ce erau în pat soții Constanțe într-o zi de lucru și la prânzișor, de ce nu răspundeau. A găsit întrerupătorul, a aprins lumina. Doris și Michael Constanțe erau întinși pe spate, înveliți până la gât, țepeni și cu ochii deschiși. Femeia a scos un țipăt înăbușit, a simțit că inima i-o ia razna, gata să-i sară din piept. Lătrăturile câțelului au făcut-o să reacționeze, s-a întors, a coborât scările împiedicându-se, s-a ținut de mobilă până a ajuns la telefonul din bucătărie.

A sunat la 911 la 10.29, repetând întruna că vecinii ei erau morți, operatoarea a întrerupt-o cerându-i niște date concrete și spunându-i să rămână pe loc și să nu atingă nimic. După

șapte minute au ajuns două mașini de poliție care se aflau în zonă, apoi ambulanța și alte întăriri. Paramedicii n-au mai avut ce face, dar au dus-o la spital pe Henrietta Post, care avea tahicardie și o tensiune cât casa.

Inspectorul-șef Bob Martín a ajuns în jur de ora 11 – strada era de-acum închisă de poliție – împreună cu medicul legist Ingrid Dunn și un fotograf al Departamentului Omuciderei. Primii doi și-au pus mănușile și au urcat în dormitor. Prima impresie a inspectorului a fost că era vorba de o dublă sinucidere, dar asta trebuia dovedit de doctorița Dunn, care cerceta atent părțile vizibile ale soților Constante, fără a-i deplasa. Fotograful și-a făcut treaba, a venit și restul echipei, în fine, cadavrele au fost puse pe târgi și duse la morgă la ordinul medicului legist. Locul era treaba poliției, dar leșurile erau ale ei.

Doris și Michael, foarte respectați în comunitate, erau membri activi ai Bisericii Metodiste, iar la ei acasă se țineau dese adunări ale Alcoolicilor Anonimi. Cu o săptămână înainte de noaptea fatală dăduseră o petrecere la ei în curte, cu hamburgeri și cârnați stropiți cu sucuri de fructe. Se pare că Michael se certase cu cineva, nimic serios însă.

Soții Constante, care nu aveau copii, obținuseră în 1991 permisiunea de a fi asistenți maternali pentru copii orfani sau cu mare risc, care le erau trimiși de tribunale. Cu ei locuiau trei copii de diferite vârste, dar în noaptea de 10 noiembrie, când avusese loc crima, erau singuri, căci Serviciul de Protecție a Copiilor îi dusesese într-o excursie de patru zile la lacul Tahoe. Casa era în dezordine, murdară, prezența copiilor era vizibilă judecând după mormanele de rufe de spălat, încălțări și jucării azvârlite peste tot și paturile nefăcute. În frigider erau pizza și hamburgeri congelați, băuturi carbogazoase, lapte, ouă și o sticlă astupată cu o băutură necunoscută.

Autopsia a dovedit că Doris, de patruzeci și șapte de ani, și Michael, de patruzeci și opt, muriseră în urma unei supra-doze de heroină injectată în vena de la gât și fuseseră înfierăți cu fierul roșu pe fese după deces.

Blake Jackson a fost trezit din somn după zece minute.

— Mercenarule, mai am o întrebare.

— Amanda, m-am săturat! Renunț să te mai ajut.

A urmat o tăcere funebră, pe care tot bunicul a întrerupt-o:

— Amanda?

— Da, a răspuns nepoata cu glas tremurător.

— Am glumit. Ce voiai să mă întrebi?

— Care e treaba cu arsurile de pe fund?

— Au fost descoperite la morgă, când i-au dezbrăcat. Am uitat să-ți zic că în baie s-au găsit două seringi folosite cu urme de heroină și un mic arzător pe bază de butan, cu siguranță întrebuițat în acest scop, cu nici un fel de amprente pe ele.

— Și zici că ai uitat? Păi, e ceva esențial!

— Aveam de gând, dar mi-a zburat din minte. Eu cred că obiectele alea au fost lăsate special, în mod ironic, puse frumos pe o tavă și acoperite cu un șervet alb.

— Mersi, Kabel.

— Noapte bună, șefa.

— Noapte bună. Nu te mai sun, somn ușor.

Era una dintre nopțile acelea cu Alan Keller pe care Indiana le aștepta ca o logodnică, deși stabiliseră de-acum o rutină cu prea puține surprize și făceau amor ca un cuplu vechi. Patru ani împreună; da, erau un cuplu vechi. Se cunoșteau bine, se iubeau fără grabă și-și lăsau timp să râdă, să mănânce și să stea de vorbă. Keller pretindea că făceau dragoste domol, ca doi străbunici; ca doi străbunici depravați, era de părere Indiana. N-aveau a se plânge; după ce încercaseră ceva figuri inspirate din industria pornografică, în urma cărora lui îi înțepenise spatele, iar ea rămăsese bosumflată, după ce exploraseră cam tot ce le putea oferi o imaginație sănătoasă (fără a include terțe persoane sau animale), își limitaseră repertoriul la patru opțiuni convenționale. Cu oarece variante, dar puține, pe care le puneau în practică la hotelul Fairmont o dată sau de două ori pe săptămână, după cum le cerea inima.

În timp ce așteptau scoicile și somonul afumat comandate la room-service, Indiana i-a relatat lui Alan Keller tragedia prin care trecea Carol Underwater și comentariile cu podul pe care le făcuse Danny D'Angelo. Pe care Keller îl cunoștea, pentru că uneori o aștepta pe Indiana la Café Rossini, și pentru că anul trecut Danny îi umpluse de vomă noul său Lexus în timp ce îl ducea – la cererea Indianeii – la urgență. Mașina fusese spălată de mai multe ori ca să iasă mirosul și petele.

După parada gay anuală care avea loc în iunie, Danny dispăruse, nu venise la lucru și nu se știuse nimic de el timp de șase zile, când un glas cu accent hispanic o sunase pe Indiana ca să-i comunice că amicul ei era rău bolnav și singur în cămăruța lui și, dacă nu voia să crape, să vină să-l salveze. Danny locuia într-un imobil jalnic din Tenderloin, acel cartier rău famat unde nici poliția n-avea curaj să intre noaptea. Acolo se adunau ca atrași de un magnet toți vagabonzii și delincvenții, acolo era raiul bețivilor și al drogaților, acolo se aflau bordeluri și cluburi cu reputație proastă. Era inima păcatului, spunea Danny pe un ton plin de mândrie, de parcă pentru că trăia acolo ar fi meritat o medalie de onoare. Clădirea, construită în anii '40, fusese destinată marinarilor, dar cu timpul ajunsese loc de refugiu pentru oameni fără adăpost, bolnavi și drogați. Indiana cunoștea locul, venise să-i aducă mâncare sau medicamente în repetate rânduri, când omul ajungea ca o cârpă după excesele vreunui chef monstru.

Așa că, după apelul anonim, Indiana a dat fuga să-l ajute pe Danny. A urcat cele cinci etaje pe scările mângălite cu măscări și desene obscene, a trecut prin fața ușilor întredeschise ale camerelor care adăposteau bețivi în mizerie, bătrâni demenți și fete care se prostituau pentru droguri. Odaia lui Danny, întunecată și duhnind a vomă și paciuli ordinar, conținea un pat plasat într-un colț, un dulap, o masă de călcat, o măsuță cochetă de toaletă prevăzută cu o pelerină de mătase, o oglindă crăpată și o colecție de borcane cu sulimanuri. Se mai găseau acolo o duzină de perechi de pantofi cu toc înalt,

frumos aliniați și două cuiere de care atârnav, precum niște orătănii leșinate, rochiile cu pene de cântăreață de cabaret. Lumina zilei nu pătrundea, singura fereastră avea geamurile opacizate de un jeg vechi de treizeci de ani.

L-a găsit pe Danny zăcând în pat, pe jumătate îmbrăcat în deghizarea de subretă franțuzoaică pe care o afișase la parada gay, murdar, arzând de febră și deshidratat, suferind de o combinație de pneumonie și intoxicație cu alcool și droguri. În clădire exista o singură baie pe etaj, pe care o foloseau douăzeci de suflete, iar omul era prea slăbit să se târască până acolo. A rămas inert când femeia a încercat să-l ridice în capul oaselor ca să-i dea apă și să-l spele, o misiune imposibilă pentru ea singură. De aceea îl sunase pe Keller.

Bombănind în sinea lui, Keller a dedus că îl sunase pentru că tatăl ei avea mașina la reparat și pesemne că Bob Martín, ticălosul ăla, era plecat. Îi convenea ca relația sa cu Indiana să se limiteze la întâlnirile lor de plăcere, dar, pe de altă parte, îl jigneau faptul că nu-l implica mai mult în viața ei. De exemplu, era mai mereu în criză de bani, deși n-o spunea niciodată, dar dacă voia să o ajute îl refuza cu o glumă; în schimb, apela la tatăl ei și, cu toate că n-avea dovezi în acest sens, Keller putea să jure că de la Ryan Miller accepta ceea ce îi refuza lui. „Sunt amanta ta, nu întreținuta ta“, era replica Indianei atunci când el insistă să-i plătească chiria cabinetului sau factura la dentistul Amandei. De ziua ei a vrut să-i ia o mașinuță care îi plăcea mult, un Volkswagen broscuță, galbenă ca un boboc de rață sau roșie ca oja de unghii, dar Indiana l-a refuzat sub un pretext ecologic, că autobuzul și bicicleta îi erau de ajuns. N-a fost de acord nici să-i dea un card de credit sau să-i deschidă un cont la bancă și nu-i plăcea nici când îi cumpăra toale, căci credea – și avea dreptate – că voia să îi rafineze gusturile. I se părea absolut ridicolă lenjeria intimă și scumpă, de mătase și cu danteluțe, pe care omul i-o dăruia, dar și-o puneau ca să-i facă plăcere, ca un element intrinsec jocurilor lor erotice. Keller știa că după aia lucrurile ajungeau la Danny, care pesemne că le aprecia la justa lor valoare.

Keller admira integritatea Indianei, îl irita însă că nu avea nevoie de el, se simțea mărunț și meschin înaintea acestei femei dispuse mai curând să dăruiască decât să primească. În anii de când erau împreună, rareori îi ceruse ajutorul, drept care a venit imediat când ea l-a sunat de la Danny D'Angelo.

Tenderloin era paradisul bandelor filipineze, chineze și vietnameze, al furturilor, atacurilor și crimelor; Keller fusese extrem de rar acolo, deși cartierul se afla în centrul orașului San Francisco, la doar câteva cvartale de băncile, birourile, corporațiile, magazinele și restaurantele de lux pe care le frecventa. Avea în legătură cu Tenderloin o idee demodată și romantică: anii '20, saloane de joc clandestine, campionate de box și cârciumi ilegale, bordeluri, locuri rău famate. Își amintea că fusese locul acțiunii unui roman de Dashiell Hammett, poate chiar *Șoimul maltez*. Nu știa că după terminarea războiului din Vietnam se umpluse de refugiați asiatici, din cauza chiriei scăzute și a apropierii de Chinatown, și că în locuințele destinate unei singure persoane viețuiau chiar și zece suflete. Văzând cerșetori care stăteau întinși pe trotuar în sacii lor de dormit și cu cărucioarele în care-și țineau tot avutul, bărbați cu mutre suspecte care pândeau pe la colțuri și femei lătoase, știrbe și care vorbeau singure, și-a dat seama că nu era cazul să-și lase mașina pe stradă și a căutat o parcare cu plată.

N-a găsit lesne imobilul lui Danny, numerele erau șterse de vreme și ploi, iar el n-avea curaj să întrebe. În cele din urmă a găsit locul, mult mai murdar și mizer decât se aștepta. Urcând la etajul cinci s-a întâlnit cu bețivi, vagabonzi și tipi cu mutre de borfași, care stăteau în pragul ușii sau rătăceau pe culoare; i-a fost frică să nu fie atacat sau să nu se pricopsească cu păduchi. Iar ajungând la ușa lui Danny, duhoarea l-a încremenit pe loc.

La lumina chioară a becului din tavan a văzut-o pe Indiana aplecată peste pat și spălându-l pe față cu o cârpă udă. „Trebuie să-l ducem la spital, Alan. Hai să-i punem cămașa și pantalonii.” Lui Keller i s-a umplut gura de salivă și i-a venit

să verse, dar nu era cazul să pară laș tocmai acum, așa că, având grijă să nu se murdărească, s-a executat. Danny era slab, dar în stare inertă cântărea cât un măgar mort. L-au scos ba pe sus, ba târâș, l-au coborât scările treaptă cu treaptă, sub privirile batjocoritoare ale chiriașilor. Ajunși jos, l-au așezat pe trotuar, lângă lăzile de gunoi, iar Keller s-a dus să-și recupereze mașina. Când Danny a vomitat un șuvoi de bilă pe bancheta Lexusului auriu, Keller și-a zis că ar fi fost mai bine să cheme o ambulanță, posibilitate la care Indiana nici nu se gândise, căci ar fi costat o mie de dolari și Danny nu avea asigurare.

D'Angelo a stat la spital o săptămână până să-i rezolve pneumonia, infecția intestinală și tensiunea, apoi încă una acasă la tatăl Indianei, care a avut grijă de el până a fost în stare să se țină pe picioare și să se întoarcă la lucru. Blake Jackson abia de-l cunoștea, dar de gura fiică-sii s-a dus să-l scoată de la spital și să-l îngrijească.

Alan Keller fusese mai întâi atras de Indiana datorită înfățișării ei de sirenă sănătoasă, apoi a fost cucerit de firea ei optimistă; una peste alta, o plăcea pentru că era opusul femeilor costelive și angoasate pe care le frecventase el până atunci. N-ar fi admis în ruptul capului că era îndrăgostit, auzi banalitate, la ce bun să dai nume sentimentelor. Era mulțumit să se bucure de timpul petrecut cu ea – stabilit mereu în prealabil, surprizele erau excluse. În cursul ședințelor săptămânale cu psihiatrul său, un evreu din New York, adept al budismului zen, ca mai toți psihiatrii din California, Keller descoperise că o iubea mult de tot, tocmai el, care se credea ferit de pasiune, ceva ce aprecia doar la operă, unde numita pasiune dădea peste cap destinele tenorului și sopranei. Frumusețea Indianei îi provoca o plăcere estetică mai persistentă decât dorința carnală, prospețimea ei îl emoționa, iar admirația ei pentru el devenise un drog de care i-ar fi fost tare greu să scape. Era însă conștient de abisul care îi despărțea: ea aparținea unei clase inferioare. Trupul ei voluptuos și senzualitatea ei fățișă, care îl topeau în particular, îl făceau să se rușineze în public.

Indiana mânca cu poftă, înmuia pâinea în sos, își lungea degetele și voia porție dublă la desert, spre marea uimire a lui Keller, obișnuit cu femeile din lumea sa, pentru care anorexia era o virtute și moartea era preferabilă groaznicului flagel al obezității. Bogaților le numeri coastele. Indiana nu era grasă, nici pe departe, însă prietenii lui nu i-ar fi apreciat defel frumusețea tulburătoare de vacă olandeză și nici simplitatea, care uneori se apropia de vulgaritate. Drept care evita să o ducă acolo unde s-ar fi putut întâlni cu vreun cunoscut, iar atunci când o făcea – când o ducea la concert sau la teatru –, îi cumpăra rochii adecvate și o ruga să-și adune pletele într-un coc. Indiana accepta de parcă ar fi fost un joc, dar nu după mult timp rochia neagră și discretă începea să o strângă și să o deranjeze.

Un frumos cadou pe care reușise să i-l facă fusese un abonament săptămânal la un aranjament floral pentru cabinetul ei, o ikebana elegantă de la o florărie din Japantown, care ajungea punctual la Clinica Holistică adusă de un june alergic la polen, cu mănuși albe și mască chirurgicală. Alt cadou fusese lănțișorul de aur cu un măr bătut în diamante mici, care să înlocuiască colierul ei obișnuit, mai potrivit pentru un câine. Indiana aștepta nerăbdătoare ikebana zilelor de luni, o încânta aranjamentul simplu compus dintr-o tulpină răsucită, două frunze și o floare, în schimb purta mărul rar de tot, doar ca să-i facă lui plăcere, după care bijuteria cu etui-ul ei de catifea ajungea în fundul dulapului: pe voluminoasa geografie a decolteului ei se pierdea de-a binelea. Mai și văzuse un documentar despre diamantele scoase cu sânge din minele Africii. Cât despre pretenția lui Keller de a-i schimba garderoba, de a-i da un stil și a o învăța să se poarte, Indiana i-a retezat-o cu argumentul irefutabil că a te schimba doar de dragul unui bărbat era tare greu; mult mai practic ar fi fost ca el să-și caute o femeie pe gustul său.

Cu vasta sa cultură și aspectul de aristocrat englez, Alan Keller era o partidă, era burlacul cel mai dorit din San Francisco, după spusele prietenelor lui, căci dincolo de farmecele proprii mai avea și avere. Avere care era un mister; trăia bine,

dar fără excese, invita rar pe cineva la el acasă și purta hainele cu anii – nu se ținea după modă, nici gând să lase la vedere marca stilistului, așa cum făceau proaspeții îmbogățiți. Banii îl plictiseau pentru că nu-i lipsiseră niciodată, își ocupa poziția socială din inerție, grație familiei, fără să-și facă griji pentru viitor. Era lipsit de duritatea de patron pe care o avusese bunicul său, care făcuse avere pe timpul prohibiției, de flexibilitatea morală a tatălui, care o sporise cu afaceri tulburi în Asia, și de lăcomia vizionară a fraților, păstrată prin speculații la Bursă.

În apartamentul de la hotelul Fairmont – perdele de mătase de nuanță caramel, mobilier clasic cu picioare răsucite, lămpi de cristal și gravuri franceze elegante pe pereți – Alan Keller recapitula episodul dezagreabil al salvării lui Danny D'Angelo, care-i întârea o dată în plus convingerea că i-ar fi fost cu neputință să conviețuiască cu Indiana. Îi lipsea toleranța pentru oamenii care duceau o viață dezordonată, pentru urâtenie și sărăcie, chiar și pentru bunătatea nediscriminată a Indianei, atitudine care, văzută de la oarecare distanță, putea să pară o virtute, dar de aproape devenea ceva agasant. În seara aceasta Keller stătea pe fotoliu, încă îmbrăcat, cu un pahar de vin alb în mână – Sauvignonul alb produs în via proprie doar pentru el, prietenii săi și trei restaurante scumpe din San Francisco – și aștepta să vină mâncarea, în timp ce Indiana se bălăcea în jacuzzi.

Din fotoliu o vedea goală în apă, cu clăia blondă și cârlionțată prinsă cu un creion în vârful capului și câteva șuvițe căzându-i pe față, cu pielea înroșită, obrajii îmbujorați, ochii strălucind de plăcere și expresia încântată a unui copil care se dă în leagăn. Era primul lucru pe care-l făcea când ajungea la hotel, i se părea culmea decadenței și a luxului. El nu o însoțea în apă, din cauza căldurii îi creștea tensiunea, nu-i trebuia un infarct, prefera să o privească stând comod în fotoliu. Indiana îi povestea ceva despre Danny D'Angelo și o anume Carol, o femeie care avea cancer și care apăruse în cercul biza-

relor ei cunoștințe, dar zgomotul apei îl împiedica să audă clar. Iar subiectul nu-l interesa defel, voia doar să o admire reflectată în oglinda mare și fațetată din baie, anticipând clipa când vor veni scoicile și somonul, va destupa a doua sticlă de Sauvignon alb, iar ea va ieși din apă precum Venus din mare. Atunci o va acoperi cu un prosop, o va lua în brațe, îi va săruta pielea tânără, umedă și încinsă; după care vor purcede la jocurile dragostei, dansul cel lent și bine cunoscut. Acesta era lucrul cel mai bun din viață: anticiparea plăcerii.

Sâmbătă, 7

Jucătorii de *Ripper*, inclusiv Kabel, care era doar un umil mercenar la ordinele stăpânei și fără drept de voce proprie în joc, stabiliseră să se întâlnească pe Skype și la ora fixată se aflau în fața ecranelor, iar maestra jocului avea zarurile și cărțile de joc reglementare. Era opt seara pentru Amanda și Kabel la San Francisco și pentru Sherlock Holmes la Reno, unsprezece seara pentru sir Edmond Paddington la New Jersey și pentru Abatha la Montreal, cinci după-amiaza a zilei următoare pentru Esmeralda, care locuia în viitor, adică în Noua Zeelandă. Dacă inițial comunicau printr-un chat privat pe net, odată ocupați – la propunerea Amandei – să ancheteze crimele, s-a schimbat și modalitatea: acum țineau videoconferințe. Se obișnuiseră într-atâta cu personajele create de fiecare dintre ei, că văzându-și mutrele trebuiau să facă o pauză ca să le treacă mirarea. Căci era cam greu să o recunoști pe tumultuoasa țigancă Esmeralda în băiatul în scaun cu roțile, pe celebrul detectiv al lui Conan Doyle în puștiul negru cu șapcă de jucător de baseball și pe colonelul fostelor colonii engleze în adolescentul sfrijit, cu acnee și agorafobie. Doar fata anorexică din Montreal semăna cu Abatha: o făptură numai piele și os, mai mult spirit decât materie. Pe rând, au salutat-o pe maestra jocului și au dat glas îndoielilor din ședința precedentă, când nu prea avansaseră în cazul Ed Staton.

— Hai să vedem ce noutăți avem în ce privește „crima băteii de baseball la locul nepotrivit“ înainte de a trece la cazul Constante, a propus Amanda. Tata zice că Ed Staton nici nu s-a apărut, cadavrul nu avea urme de luptă sau hematoame.

— Asta poate însemna că îl cunoștea pe asasin, a dedus Sherlock Holmes.

— Dar nu explică dacă Staton stătea în genunchi sau așezat atunci când a primit glonțul în cap.

— Și de unde știm asta? a întrebat Esmeralda.

— Din unghiul de pătrundere a glonțului. S-a tras de foarte aproape, de la vreo patruzeci de centimetri; glonțul a rămas în craniu, nu a existat orificiu de ieșire. Arma era un pistol mic, semiautomat.

— O armă comună, compactă, ușor de ascuns în buzunar sau într-o geantă; nu e o armă serioasă, un criminal experimentat folosește de regulă arme letale, a intervenit colonelul Paddington.

— Așa o fi, dar uite că pe Staton l-a omorât cu asta. După care l-a pus pe calul de gimnastică și... știm ce-a făcut cu băta aia de baseball.

— Nu cred c-a fost tocmai ușor să-i dea pantalonii jos și să-l urce pe aparatul de gimnastică, Staton era înalt și greu. Și de ce a făcut asta? a vrut să știe Esmeralda.

— Un mesaj, o cheie, un avertisment, a șoptit Abatha.

— Băta de baseball e o armă obișnuită, statisticile ne arată că e frecvent folosită în violența domestică, a subliniat colonelul Paddington cu pretențiosul său accent britanic.

— Și de ce a venit cu băta în loc să folosească una de la școală? a insistat Esmeralda.

— Nu știa că școala avea așa ceva și a venit cu ea de acasă, a sugerat Abatha.

— Ceea ce ar stabili o legătură între asasin și Arkansas, sau e vorba de o băta specială, a tras concluzia Sherlock.

— Îmi permiteți să spun și eu ceva? s-a auzit glasul lui Kabel.

— Dă-i drumul, a acceptat maestra de joc.

— Era o bătă obișnuită din aluminiu, lungă de optzeci de centimetri, din cele cu care joacă elevii între paisprezece și șaisprezece ani. Ușoară, solidă, rezistentă.

— Misterul bâtei de baseball, a murmurat Abatha. Intuiția mea e că asasinul a ales-o din motive sentimentale.

— Ha! Deci omul nostru e un sentimental, a grăit ironic sir Edmond Paddington.

— Nimeni nu practică sodomia din rațiuni sentimentale, a stabilit Sherlock Holmes, singurul dintre ei care evita eufemismele.

— Ce știi tu despre treaba asta? s-a mirat Esmeralda.

— Depinde de sentiment, a intervenit Abatha.

Ipotezele au mai continuat preț de un sfert de oră, după care maestra a stabilit că era de ajuns și era cazul să treacă la „dubla crimă a arzătorului“, petrecută în ziua de 10 noiembrie a anului trecut. Kabel a primit ordinul să prezinte faptele, a dat deci citire însemnărilor sale, agrementându-le cu o serie de detalii, ca orice scriitor aspirant care se respectă. Și jocul a continuat pe baza acestui scenariu. Erau cu toții de acord că *Ripper* evoluase către ceva mult mai interesant decât jocul original, că nu se mai lăsau îngărădiți de zaruri și cărți de joc care să le dicteze mișcările. Apelau la logică, cu excepția Abatheii, care avea dreptul să folosească metode psihice. Așa că trei jucători aveau să analizeze crimele, Abatha urma să apeleze la spirite, Kabel să facă cercetări, iar rolul Amandei era să coordoneze totul și să stabilească acțiunea.

Spre deosebire de nepoată-sa, care nu-l vedea cu ochi buni pe Alan Keller, Blake Jackson îl aprecia și spera ca aventura sa amoroasă cu Indiana să ajungă la căsătorie. Fiică-sii i-ar fi prins bine un pic de stabilitate, avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea și să o protejeze, un fel de alt tată, căci el n-avea să trăiască veșnic. Keller era doar cu nouă ani mai tânăr decât el și, firește, cu vârsta avea să aibă și el manii ca toată lumea, dar în comparație cu alți bărbați din trecutul Indianei era chiar Făt-Frumos. Fie și dacă nu luai în considerare decât faptul că

putea susține o conversație despre cărți sau orice temă culturală: ceilalți fuseseră cu toții genul athletic, mușchi de taur și creier tot așa, începând cu Bob Martín. Fiică-sa nu era genul intelectual, apariția lui Keller era mană cerească.

Când era mică, Amanda își întreba întruna bunicul despre părinții ei, căci era prea isteată ca să înghită versiunea îndulcită a bunicii Encarnación. Avea în jur de trei ani când părinții ei, Indiana și Bob, se despărțiseră, nu mai ținea minte cum fusese când trăiseră toți sub același acoperiș și îi era greu să și-i imagineze, în ciuda elocinței pe care o etala *doña* Encarnación. Aceasta, catolică ferventă, suferea de cincisprezece ani din cauza divorțului acela și se ruga regulat Sfântului Iuda Tadeus, patronul speranței în cazuri dificile, aprinzându-i lumânări pentru împăcarea celor doi.

Pe Bob Martín bunicul Blake îi iubea ca pe fiul pe care nu-l avusese niciodată. Fostul său ginere îl topea cu gesturile spontane de afecțiune, cu dăruirea pe care i-o arăta Amandei și prietenia leală față de Indiana, totuși nu dorea ca sfântul acela să facă minunea împăcării. Cei doi nu aveau altceva în comun decât pe fiica lor; despărțiți, erau precum doi frați buni, împreună, ar fi ajuns la bătaie. Se cunoscuseră la liceu, ea avea pe atunci cincisprezece ani, el avea douăzeci. Bob ar fi trebuit să termine de mult școala, oricare altul ar fi fost exmatriculat la optsprezece ani, numai că el era căpitanul echipei de fotbal american a liceului, antrenorul îl răsfăța, profesorii îl detestau, dar îl suportau pentru că era cel mai bun sportiv pe care-l avusese școala de la înființare, adică din 1956. Frumusețea și îngâmfat, Bob avea un succes nebun la fete, elevele îi făceau propuneri pătimase și amenințau cu sinuciderea, băieții îl priveau cu un amestec de teamă și admirație, îi aplaudau isprăvile și glumele vulgare, dar se țineau la o distanță prudentă, că nu se știa când putea să-i sară muștarul și să-i bată. Popularitatea Indianei echivala cu cea a căpitanului echipei de fotbal: chip de înger, trup de femeie formată și acea pornire irepresibilă de a se lăsa condusă de impulsurile inimii. Ea era un model de inocență, el avea faimă de demon. Era inevitabil să

se îndrăgostească unul de celălalt, numai că, dacă cineva s-ar fi așteptat ca fata să exercite o influență bună asupra lui, s-ar fi păcălit: Bob a continuat să fie barbarul dintotdeauna, în vreme ce ea s-a cufundat în amor, băutură și marijuana.

După o vreme Blake Jackson a constatat că fiică-sa nu mai încăpea în haine și se smiorcăia pe la colțuri. A luat-o la întrebări și fata i-a mărturisit că nu-i mai venise ciclul de trei sau patru luni, poate chiar cinci, nu era sigură, pentru că nu avea ciclul regulat și nu ținea socoteala. Disperat, omul s-a apucat cu mâinile de cap; singura scuză că ignorase simptomele sarcinii fiică-sii și că nu luase în seamă momentele în care Indiana venea acasă clătînându-se beată sau plutind într-un nor de marijuana era boala gravă a Mariánnei, nevastă-sa, care îi acapara toată atenția. Și-a înhățat fata de o aripă și a dus-o în trei locuri: la ginecolog, care a confirmat că sarcina era prea avansată ca să mai poate face un avort, la directorul școlii, apoi la cel care o sedusese.

Casa familiei Martín din cartierul Misión a fost o surpriză pentru Blake Jackson, care se aștepta la ceva mult mai modest: știa de la fiică-sa că mama lui Bob se ocupa cu făcutul de *tortillas* și era convins că avea să ajungă la o familie de imigranți săraci. Văzând că Indiana venea cu tatăl ei, Bob a șters-o rapid, lăsându-și mama la înaintare. Blake a fost primit de o femeie matură și frumoasă, îmbrăcată în negru, dar cu unghiile și buzele vopsite într-un roșu-aprins, care s-a prezentat ca Encarnación, văduva lui Martín. Locuința era primitoare, cu mobilier solid, covoare tocite, jucării pe jos, fotografii de familie, un raft plin cu trofee sportive și două mâțe grase pe o canapea verde. Într-un jilț prezidențial cu spătar înalt și labe de leu trona bunica lui Bob, o cucoană dreaptă ca un băț, toată în negru, la fel ca fiică-sa, cu părul cărunț adunat într-un coc atât de strâns, că văzută din față părea rasă în cap. I-a privit de sus fără să le răspundă la salut.

— Sunt dezolată pentru fiu-meu, domnule Jackson. N-am fost o mamă bună, nu am reușit să-i inculc simțul răspunderii

lui Bob. La ce bun toate trofeelee astea dacă nu știi să te porți? a întrebat ea retoric, arătând spre raftul burdușit de cupele de la campionatele de fotbal.

Tatăl a acceptat ceșcuța cu cafea neagră adusă de fata de la bucătărie și a luat loc pe canapeaua plină de păr de pisică. Fiica a rămas în picioare, cu obraji roșii de rușine, trăgându-și bluza cu ambele mâini ca să-și ascundă burta, în timp ce *doña Encarnación* le făcea un rezumat al istoriei familiei.

— Maică-mea aici de față, țin-o Domnul sănătoasă, a fost învățătoare în Mexic, iar tata, Dumnezeu să-l odihnească, a fost un descreierat care a lăsat-o la puțin timp după nuntă ca să plece în State să se îmbogățească. I-a scris de vreo două ori, apoi au trecut luni întregi fără vreo veste, între timp m-am născut eu, la ordinele dumneavoastră. Mama a vândut puținul pe care-l avea și a pornit cu mine în brațe pe urmele lui tăică-meu. A străbătut California, găzduită de familii mexicane care s-au milostivit de noi, a ajuns la San Francisco, unde a aflat că bărbatul ei era la pârnaie pentru că ucisese un om în bătaie. L-a vizitat la închisoare, i-a spus să aibă grijă de el, și-a suflecăt mânecile și s-a pus pe treabă: aici, ca învățătoare, nu avea nici o șansă, dar știa să gătească.

Jackson și-a zis că bunica din jilțul cel solemn nu știa englește, dat fiind că Encarnación vorbea despre ea pe un ton de legendă, de parcă ar fi fost moartă. Mai departe, le-a povestit că crescuse agățată de fustele mamei și că muncise de mică. După cincisprezece ani, bărbatul a ieșit din închisoare – îmbătrânit, bolnav și plin de tatuaje – și a fost deportat, conform legii, însă nevasta nu l-a însoțit înapoi în Mexic, pentru că iubirea pentru el îi trecuse și avea o afacere înfloritoare cu *tacos* și alte feluri populare în inima cartierului latino Misión. După o vreme, juna Encarnación l-a cunoscut pe José Manuel Martín, mexican de a doua generație, care avea un glas de aur, o formație de *mariachis* și cetățenie americană. S-au căsătorit, el s-a implicat în afacerea cu mâncare a soacră-sii, au avut cinci copii, trei restaurante și o fabrică de *tortillas*, după care a murit pe neașteptate.

— Moartea l-a luat pe Juan Manuel, Domnul să-l țină la dreapta Sa, în timp ce cânta *rancheras*, a adăugat văduva, apoi a spus că ficele ei preluaseră afacerea Martín, iar doi băieți aveau meseriile lor, erau buni creștini și țineau la familie.

Bob, mezinul, era singurul care le făcea probleme, pentru că avea doar doi anișori când ea rămăsese văduvă și era limpede că puștiului îi lipsește mâna fermă a tatălui.

— Mă iertați, doamnă, a suspinat Blake Jackson, în fond nu știu de ce am venit, căci nu mai e nimic de făcut, sarcina ficei mele e prea avansată...

— Cum adică nu mai e nimic de făcut, domnule Jackson? Bob trebuie să-și asume responsabilitatea! În familia noastră nu e obiceiul să semeni bastarzi. Scuzați cuvântul, altul nu am și e bine să ne înțelegem. Bob trebuie să se însoare.

— Dar fata mea n-are decât cincisprezece ani, a sărit Jackson în picioare.

— Fac șaisprezece în martie, a șoptit Indiana.

— Tu să taci! a țipat omul, care nu mai ridicase niciodată tonul până atunci.

— Mama are șase strănepoți, care sunt nepoții mei; i-am crescut împreună, la fel vom face cu cel care e pe drum, cu ajutorul lui Dumnezeu, a declarat văduva.

În pauza care a urmat, străbunica s-a ridicat de pe tronul ei, a venit la Indiana cu pași hotărâți, a cercetat-o cu o expresie severă și a întrebat-o într-o engleză corectă:

— Cum te cheamă, fata mea?

— Indi. Indiana Jackson.

— N-am auzit de numele ăsta. Există vreo Sfântă Indiana?

— Nu știu. M-au botezat așa pentru că mama e născută în statul Indiana.

— Aha! a exclamat mirată bătrâna, după care i-a pipăit atent pântecul: Acolo porți o fetiță. Să-i pui un nume catolic.

A doua zi, Bob Martín se înființa la casa Jackson de pe Potrero Hill în costum negru, cravată funebră și cu niște flori leșinate în mână, însoțit de maică-sa și de un frate care-l ținea de braț cu niște gheare de temnicer. Indiana nu a apărut, căci

bocise toată noaptea și arăta lamentabil. Între timp, Blake Jackson se resemnase cu ideea căsătoriei, nereușind s-o convingă pe fată că existau și niște soluții mai puțin categorice. Apelase la tot soiul de argumente clasice, minus acela meschin de a-l trimite pe Bob la închisoare pentru că violase o minoră. Cei doi s-au căsătorit discret la Starea Civilă, după ce i-au promis *doñei* Encarnación că vor face și nuntă la biserică după ce Indiana, crescută de doi părinți agnostici, avea să primească botezul.

Patru luni mai târziu, pe 30 mai 1994, se năștea o fetiță, exact cum ghicise bunica lui Bob. La capătul câtorva ore de efort, copila era culeasă de mâinile lui Blake Jackson, care a tăiat cordonul ombilical cu foarfeca pe care i-o pasase medicul de gardă. După care și-a luat nepoata în brațe, învelită într-o păturică roz și cu o bonețică ce-i pica peste ochi, și a arătat-o familiei Martín și colegilor de școală care veniseră în masă, aducând jucării de pluș și globuri. *Doña* Encarnación plângea ca la înmormântare: era singura sa nepoată, toți ceilalți erau băieți, nu se punea. În ultimele luni făcuse pregătiri serioase: un leagăn prevăzut cu acoperitoare scrobite, două valize tic-site de hăinuțe frumoase și doi cercei cu perla pe care avea de gând să îi pună în urechile copilei profitând de absența mamei. Cei doi frați ai lui Bob l-au căutat îndelung ca să asiste la nașterea fică-sii, numai că era duminică și proaspătul tată sărbătorea victoria echipei de fotbal, abia în zori au dat de el.

Imediat ce a părăsit sala de nașteri și a fost în stare să se așeze într-un scaun cu rotile, Blake a dus-o cu fetița să o arate Maríannei, care era deja în agonie.

— Cum o s-o cheme? a întrebat Maríanne cu un firicel de voce.

— Amanda. Înseamnă „cea care trebuie iubită“.

— Foarte drăguț. În ce limbă?

— În sanscrită, dar familia Martín e convinsă că e un nume catolic, a lămurit-o fata, care de mică avea o pasiune pentru India.

Până să moară, Maríanne și-a văzut nepoata de foarte puține ori. Suspinând, i-a dat un ultim sfat Indianeii: „Vei avea

nevoie de ajutor ca să-ți crești fiica, Indi. Te poți baza pe tatăl tău și pe Martini, dar nu-l lăsa pe Bob să se spele pe mâini; Amanda are nevoie de un tată, iar Bob e băiat bun, trebuie doar să se maturizeze“. Avea perfectă dreptate.

Duminică, 8

Ce bine că există Internetul, și-a zis Amanda Martín în timp ce se pregătea pentru petrecere, pentru că dacă le-ar fi întrebat pe kolegele ei ar fi luat-o de proastă. Auzise ea de *raves*, acele delirante adunări clandestine ale tinerilor, dar abia după ce a căutat pe net s-a lămurit, inclusiv în ceea ce privește ținuta potrivită. A găsit cele necesare în dulapul de haine, n-a fost nevoie decât să smulgă mânecile unui tricou, să scurteze în zigzag poalele unei fuste și să cumpere un tub de fard fosforescent. Nici nu se punea problema să-i ceară voie tatălui ca să meargă la bairam, dacă omul ar fi aflat, ar fi venit cu un escadron de poliție și totul s-ar fi dus naibii. A spus doar că avea s-o ia o colegă cu mașina, iar el nu s-a mirat că fata se ducea la internat în ținută de carnaval, că doar era felul ei obișnuit de a se îmbrăca.

Amanda a luat un taxi care a lăsat-o la șase seara în Union Square, unde s-a pregătit să aștepte îndelung. La ora asta trebuia să fie la internat, însă avusese grijă să anunțe că urma să se întoarcă de-abia luni dimineța, asta ca să nu-i sune cei de la școală pe părinți. Își lăsase vioara în dormitor, dar fusese nevoită să-și ia rucsacul greu. A stat cincisprezece minute uitându-se la atracția momentului: în mijlocul pieții, un tânăr poleit cu aur de la pantofi și până la păr stătea nemișcat precum o statuie, iar turiștii se opreau să se pozeze cu el. Pe urmă a dat o raită pe la magazinul Macy's, a intrat la toaletă și și-a trasat dungii fosforescente pe brațe. Afară se lăsase întunericul. Ca să treacă timpul, a mâncat ceva la o locantă chinezească, la ora nouă era înapoi în piața care se cam golise, mai vedeai doar niște turiști întârziați și cerșetori sosiți din regiunile mai reci ca să treacă iarna în California, vârandu-se în sacii de dormit.

S-a așezat sub un felinar să joace șah pe telefonul mobil, încotoșmănată în cardiganul bunicului, cald și care-i liniștea nervii. Se uita la ceas din cinci în cinci minute, întrebându-se neliniștită dacă aveau să vină s-o culeagă, așa cum îi promisese Cynthia, o colegă de clasă care o chinuise mai bine de trei ani și-acum, brusc și fără nici o explicație, o invitase la petrecere, ba se oferise și s-o ducă gratis la Tiburón, la patruzeci de minute de San Francisco. Era pentru prima dată că se vedea acceptată, așa că a zis da pe loc.

Dacă măcar Bradley, prietenul ei din copilărie și viitorul ei soț, ar fi fost cu ea, s-ar fi simțit mult mai sigură. Vorbise de câteva ori cu el în timpul zilei, fără a-i pomeni de petrecere, de teamă să n-o facă să se răzgândească. Lui, ca și tatălui ei, era preferabil să-i spui după ce faptele avuseseră loc. Îi era dor de Bradley copil, mult mai dulce și amuzant decât tipul pedant care devenise în clipa în care începuse să se bărbiezească. Când erau mici se jucau de-a căsătoria și căutau orice pretext pentru a-și satisface niște curiozități, numai că, odată intrat în adolescență, cu vreo doi ani înaintea ei, Bradley a devenit campion la înot, a căutat fete cu o anatomie mai interesantă decât a ei și a început să se poarte cu ea ca un frate mai mare; dar Amanda avea memorie bună, nu uitase jocurile secrete din fundul grădinii și abia aștepta să se ducă la MIT în septembrie și să i le amintească. Până atunci, la ce bun să-i dea idei pomenindu-i de petrecere?

În frigiderul mamei obișnuia să dea peste un fel de bomboane și pișcoturi speciale, dăruite de pictorul Matheus Pereira, pe care Indiana le uita acolo cu lunile, până se umpleau de un puf verzui și ajungeau la gunoi. Amanda le gustase ca să nu facă notă aparte față de generația ei, dar nu vedea nici un haz în faptul de a fi cu capul în nori, în orele astea mai bine juca *Ripper*; totuși, în această seară de duminică, acolo sub felinar și sub cardiganul uzat al bunicului, și-a zis că poate i-ar fi prins bine un biscuițel de la Pereira, poate i-ar fi trecut panica.

La zece și jumătate îi venea să plângă, era convinsă că Cynthia îi trăsese clapa din pură răutate. Iar când se va afla de umiliința pe care o suportase, avea să ajungă de râsul școlii. N-am să plâng, n-am să plâng... Când era gata să-și sune bunicul și să-l roage să vină să o ia, o furgonetă s-a oprit la intersecția dintre străzile Geary și Powell, cineva a scos capul pe geam și i-a făcut semn să vină.

Amanda a dat fuga, enervată la culme. În vehicul se aflau trei băieți învăluți într-un nor de fum, inclusiv șoferul. Unul a eliberat scaunul din față și i-a indicat să se așeze lângă șofer, un brunet foarte drăguț dacă-ți plăcea stilul gotic. „Salut, sunt Clive, fratele Cynthiai”, s-a prezentat el și a apăsător pedala de accelerație până la fund încă înainte ca ea să apuce să trântască portiera. Amanda și-a amintit că-i fusese prezentat la concertul de Crăciun pe care orchestra școlii îl dădea pentru familiile elevilor. Clive venise cu părinții, în costum albastru, cămașă albă și pantofi lustruiți, cu totul altul decât dementul cu cearcăne vineții și paloare sepulcrală care-i stătea acum alături. După concert, Clive o felicitase pentru soloul de vioară în niște termeni exagerați și ironici, iar la despărțire îi spusese că spera să o revadă, iar ea crezuse că n-auzise bine, nici un băiat nu se uitase la ea de două ori. Poate că acesta era motivul pentru care o invitase Cynthia. Înfașșurarea cea nouă a băiatului și felul în care conducea mașina nu erau foarte liniștitoare, dar măcar era vorba de cineva cunoscut care ar fi putut-o duce a doua zi la școală.

Clive slobozea urlate de dement și trăgea dintr-o sticlă care circula din mână în mână, dar a reușit să traverseze podul Golden Gate și să intre pe autostrada 101 fără să lovească mașina sau să alerteze poliția. La Sausalito au urcat Cynthia și încă o fată, s-au apucat și ele să tragă din sticlă, fără să-i dea atenție Amandei sau să-i răspundă la salut. Clive i-a pasat sticla Amandei cu un gest poruncitor, n-a avut curaj să refuze. Sperând ca asta să o relaxeze, a tras un gât de alcool și i-au dat lacrimile de tare ce era; se simțea nelalocul ei, ca de fiecare dată când se afla într-un grup, și caraghioasă în plus: fetele nu erau

deghizate ca ea. Își pusese cardiganul în rucsac, nu mai avea cum să-și acopere brațele vopsite; încerca să nu ia în seamă șopocăielile și râsetele sarcastice de pe bancheta din spate. Clive a intrat pe breteaua care ducea la Tiburón, a condus în zigzag pe drumul care ducea spre golf, a urcat un deal și a început să caute locul. În cele din urmă au ajuns la o reședință particulară, izolată de alte case printr-un zid gros; pe stradă erau parcate zeci de mașini și motociclete. A coborât cu genunchii tremurând și l-a urmat pe Clive printr-o grădină cufundată în întuneric. Și-a lăsat rucsacul lângă treptele de la intrare, dar mobilul l-a luat cu ea, pe post de colac de salvare.

Înăuntru se aflau zeci de tineri, care bățându-se în ritmul muzicii stridente, care bând, care trântiți pe scară, printre cutii de bere și sticle rostogolite pe jos. Nici gând de lumini laser sau culori psihedelice, o casă goală, nemobilată, doar cu niște cutii de ambalaj în salon; aerul era dens precum un terci, de nerespirat, plutea un miros grețos, un amestec de vopsea, marijuana și gunoi. Amanda a înțepenit, îngrozită, incapabilă să se miște, dar Clive a lipit-o de el și a prins a se zbuciuma frenetic, trăgând-o în salonul unde fiecare dansa în legea lui, pierdut în lumea sa proprie. Cineva i-a întins un pahar de carton cu alcool amestecat cu suc de ananas, l-a băut din două înghițituri, i se uscaser gura. A simțit că începe să se sufocă de frică și claustrofobie, cum pățea când era mică și se ascundea în cortul improvizat ca să scape de pericolele lumii, de prezența apăsătoare a oamenilor, de mirosurile deranjante și de zgomotele care o asurzeau.

Clive a sărutat-o pe gât, căutându-i gura, ea l-a pocnit cu mobilul, nimerindu-l tare în nas, dar asta nu l-a descurajat. Disperată, Amanda s-a smuls din mâinile care îi umblau în decolteu și pe sub fusta scurtă și a încercat să fugă. Ea, care nu se atingea decât de rudele apropiate și de câteva animale, s-a pomenit târâtă, invadată și înghesuită de alte trupuri, a început să țipe, dar muzica tunătoare o acoperea. Era pe fundul mării, lipsită de aer și de glas, murea.

Amanda, care se lăuda că nu avea nevoie de ceas ca să știe ce oră era, n-a putut să-și dea seama de cât timp se aflate în casa aceea. Nici dacă se mai văzuse cu Cynthia și cu Clide, nici cum reușise să iasă din mulțime și să se pitească în spatele unor cutii mari de carton pe care stătea stația de muzică. A rămas acolo o veșnicie, ghemuită într-o cutie ca un acrobat, tremurând cu ochii închiși și cu degetele în urechi. Nu i-a dat prin cap să fugă pe stradă, să-și sune bunicul sau părinții.

La un moment dat a sosit poliția în vuiet de sirene, a încercuit casa și a năvălit înăuntru, dar Amandei i-au trebuit minute bune până să-și dea seama că vacarmul tinerilor și muzica fuseseră înlocuite de comenzi, țigăne și strigăte. A deschis ochii și s-a ițit printre lăzi, a văzut lumini de lanterne și picioare puse în mișcare de ordinele oamenilor în uniformă. Unii au încercat să fugă, cei mai mulți s-au supus și au ieșit să se alinieze în stradă, unde au fost căutați de droguri și arme și interogați; minorii au fost duși deoparte. Cu toții au spus același lucru: fuseseră invitați prin SMS sau Facebook de câte un prieten, nu știau a cui e casa, nici că era nelocuită și scoasă la vânzare, nu știau cine o deschisese.

A rămas mută în ascunzătoare, nimeni n-a căutat printre cutii, deși doi sau trei polițiști au cercetat casa de sus până jos, deschizând uși și privind prin cotloane, asigurându-se că nu rămăsese nimeni. Treptat, liniștea a revenit, glasurile și gălăgia erau afară. Amanda a reînceput să gândească, fără vacarm și fără prezența amenințătoare a oamenilor pereții parcă reveneau la locul lor, se putea respira. S-a hotărât să aștepte să plece toți, dar exact atunci un glas autoritar a ordonat să fie închisă casa și să vină un tehnician să repună în funcțiune alarma.

După o oră și jumătate, poliția îi arestase pe drogați, celorlalți le dăduse drumul, după ce le luase datele, minorii fuseseră duși la comisariat, de unde urmau să fie luați acasă de părinți. Între timp, un reprezentant al serviciului de securitate ferecase ușile și ferestrele, pusese în funcțiune alarma și detectorul de mișcare. Amanda s-a pomenit închisă în căsoiul pustiu și lipsit de lumină, în duhoarea grețosă care persista, în

imposibilitate de a se deplasa sau a deschide un geam ca să intre aer curat, pentru că s-ar fi declanșat alarma. Acum, după intervenția poliției, situația părea de nerezolvat: nu putea apela la maică-sa, care nu avea mașina gata, nici la tatăl ei, care ar fi crăpat de rușine în fața colegilor din cauza prostiei ei, cu atât mai puțin la bunicul ei, care n-ar fi iertat-o niciodată că venise aici fără să-i spună. Un singur nume i-a venit în minte, un singur om o putea ajuta fără s-o ia la întrebări. A format numărul până s-a descărcat bateria, răspundea doar robotul. Vino să mă iei, vino să mă iei... S-a ghemuit la loc în cutie, înfrigurată, dărdâind, așteptând dimineața, rugându-se să fie salvată.

Mobilul lui Ryan Miller a vibrat între orele două și trei noaptea, departe de pat și pus la reîncărcat. Era un ger polar în spațiosul său *loft* situat într-o fostă tipografie, cu pereți din cărămidă, ciment pe jos, o rețea de tuburi metalice pe tavan, mobilat cu strictul necesar, lipsit de perdele, covoare și încălzire. Miller dormea în chiloți, acoperit cu o pătură electrică și cu perna pe cap. La ora cinci dimineața, Atila, care nu suportă nopțile lungi de iarnă, a sărit în pat ca să-și anunțe stăpânul că era cazul să porceadă la ritualurile matinale.

Omul, obișnuit cu viața militară, încă nedezmățit după imaginile unui somn neliniștit, s-a ridicat în capul oaselor imediat, a pipăit după proteză și și-a pus-o pe întuneric. Atila a lătrat vesel și l-a împins cu capul, iar drept răspuns a primit câteva palme drăgăstoase pe spinare. Ryan a aprins lumina, și-a pus un tricou și niște șosete groase și s-a dus la baie. La întoarcere, Atila îl aștepta chipurile indiferent, doar bățiile cozii îl trădau, într-o rutină care se repeta zilnic. „Am înțeles, prietene, ai răbdare“, i-a spus în timp ce se ștergea pe față cu prosopul. A cântărit hrana și i-a pus-o în farfurie, în timp ce câinele, lăsând la o parte orice prefăcătorie, începea coregrafia exagerată cu care își primea micul dejun, dar a așteptat să primească permisiunea pentru a mânca.

Înainte de a-și face exercițiile lente de Qigong, jumătatea de oră de meditație în mișcare, Miller s-a uitat la telefonul

mobil și când a văzut numeroasele apeluri ale Amandei nici n-a încercat să le numere. Vino să mă iei, m-am ascuns, a fost și poliția, nu pot ieși, sunt închisă aici, vino să mă iei, nu-i spune mamei, vino să mă iei... A format numărul, a constatat că nu avea semnal, inima i-a sărit din piept, dar imediat a fost cuprins de calmul bine cunoscut, calmul învățat la antrenamentele militare cele mai dure din lume. A dedus că fata Indianei se afla într-o încurcătură, dar nu era în pericol de moarte: nu fusese răpită, nu era în primejdie, dar era pesemne speriată rău dacă nu reușise să-i explice ce se întâmplase sau unde se afla.

S-a îmbrăcat în câteva clipe și s-a așezat înaintea computerelor. Poseda aparatura și programele cele mai sofisticate, similare celor ale Pentagonului, ceea ce îi permitea să lucreze de la distanță și să intre peste tot. A fost lesne să identifice aria unui mobil care sunase de optsprezece ori. A sunat la poliția din Tiburón, s-a identificat și a cerut să vorbească cu șeful, l-a întrebat dacă avuseseră probleme în noaptea care trecuse. Ofițerul, crezând că se interesa de unul dintre tinerii arestați, l-a informat despre petrecere, i-a dat adresa exactă, explicându-i că nu era ceva grav, mai avuseseră ei din astea și nu fusese cazul de vandalism. Totul era în regulă, alarma fusese repusă în funcțiune, agenția imobiliară fusese anunțată să trimită o echipă de curățenie. Și precis că tinerii n-o să fie condamnați, oricum, asta nu mai era treaba poliției. Miller a mulțumit, iar după o clipă avea pe ecran vederea aeriană a casei și harta. „Hai, Atila, mergem!” a ordonat, iar câinele cel surd a înțeles din atitudinea bărbatului că nu-i aștepta o plimbare prin cartier, ci o misiune.

În timp ce se grăbea spre camionetă, l-a sunat pe Pedro Alarcón, care la ora asta mai mult ca sigur că-și pregătea cursurile bând ceai mate. Prietenul său își păstra neștirbite unele obiceiuri din Uruguayul natal, de pildă această fiertură verde și amară, care lui Miller i se părea oribilă. În plus, ținea la detalii: folosea doar recipientul și țevușca de argint moștenite de la tatăl său, plante importate din Montevideo și apă filtrată la temperatura indicată.

- Îmbracă-te, vin să te iau în unsprezece minute, ia-ți cele necesare ca să deconectezi o alarmă.
- La ora asta? Despre ce e vorba?
- Despre o intrare prin efracție.
- Ce fel de alarmă?
- Una de casă, nu cred că e ceva complicat.
- Bine că nu spargem o bancă, a răsuflat el ușurat.

Era încă întuneric și traficul zilei de luni nu începuse când Ryan Miller, Pedro Alarcón și Atila treceau peste Golden Gate. Luminile gălbui cădeau pe structura de fier roșu, parcă suspendată în gol, iar de departe se auzea vaietul adânc al sirenei farului care ghida ambarcațiunile prin ceață. Ceva mai târziu, ajunși în zona rezidențială din Tiburón, cerul începea să se lumineze, se vedeau deja ceva mașini și sportivi matinali care ieșiseră să facă jogging. Zicându-și că în acest cartier elegant străinii nu erau prea bine văzuți, fostul *navy seal* a parcat la o distanță de un cvartal și a cercetat locul în timp ce se prefacea că plimbă câinele.

Pedro Alarcón s-a apropiat cu pași hotărâți, de parcă ar fi fost trimis acolo de stăpânul casei, a vârat în lacătul de la intrare o bucată de metal, un joc de copii pentru acest Houdini în stare să spargă un seif cu ochii închiși, și l-a deschis în mai puțin de un minut. Securitatea era specialitatea lui Ryan Miller, care lucra pentru agenții militare și guvernamentale care îl angajau ca să protejeze informațiile; sarcina sa consta în a se pune în mintea celor care voiau să fure aceste informații, să gândească la fel ca inamicul, să-și imagineze toate posibilitățile, apoi să stabilească modul de a-i împiedica să o facă. Uitându-se la Alarcón, care opera cu bucată aia de fier, și-a zis că oricine dăruit cu oarece dibăcie și hotărâre ar fi putut sparge codurile de securitate cele mai complicate, în asta constă chiar pericolul terorismului: îndrăzneala unui singur individ ascuns în mulțime acționând împotriva forței titanice a națiunii celei mai puternice din lume.

Pedro Alarcón era un uruguayan de cincizeci și nouă de ani, care se exilase din țara sa în 1976, în timpul unei dictaturi militare crude. La optsprezece ani aderase la mișcarea *tupamaros*, o gherilă de stânga care lupta cu arma în mână împotriva guvernului din Uruguay, cu convingerea că numai prin violență se putea pune capăt sistemului de abuzuri, corupție și nedreptate. Puneau bombe, spărgeau bănci și sechestrău persoane. Au fost învinși de militari. Mulți au murit în luptă, alții au fost executați, închiși sau torturați, ceilalți au fugit din țară. Alarcón, care intrase în viața adultă armând bombe artisanale și spărgând încuietori alături de camarazii *tupamaros*, avea înrămată o veche fotografie în care apărea el împreună cu alți doi: militarii pusese o recompensă pe capul lor. În poză se vedea un băiat palid și bărbos, cu plete și expresie mirată, foarte diferit de bărbatul cărunț, mărunțel și uscat, numai fibră și os, înțelept și imperturbabil, dotat cu o abilitate de iluzionist, pe care-l știa Miller.

Uruguayanul era profesor de Inteligență Artificială la Universitatea Stanford și participa la triatlon cu Ryan Miller, mai tânăr cu douăzeci de ani. În afară de interesul comun pentru tehnologie și sport, cei doi erau firi tăcute, de aceea se și înțelegeau bine. Erau nepretențioși, frugali și burlaci, iar dacă erau întrebați, spuneau că erau prea pățiți pentru a mai crede în marea iubire și în căsnicie, de vreme ce lumea e plină de femei binevoitoare, dar în sinea lor bănuiau că erau singuri pentru că avuseseră ghinion. Indiana Jackson era de părere că a îmbătrâni singur era jalnic; ei îi dădeau dreptate, dar n-ar fi recunoscut-o în ruptul capului.

În câteva minute Pedro Alarcón a deschis ușa de la intrare, a descoperit modalitatea de deconectare a alarmei și cei doi au intrat în casă. Miller a făcut lumină cu mobilul și l-a ținut pe Atila, care trăgea de lesă gâfâind, cu colții la vedere și un mârâit înfundat în gâtlee, gata de luptă.

O străfulgerare din acelea care obișnuiau să-l lovească în momentele cele mai nepotrivite l-a purtat pe Ryan Miller înapoi

în Afganistan. O parte a creierului era în stare să proceseze fenomenul: sindrom posttraumatic, cu tot alaiul său de imagini retrospective, teroare nocturnă, depresie, crize de plâns sau de furie. Tentația de a se sinucide o depășise, la fel și alcoolismul și drogurile, care aproape că-l terminaseră cu niște ani în urmă, dar era conștient că simptomele puteau reveni oricând, trebuia să fie în gardă, acum ele erau dușmanul.

În urechi i-a răsunat glasul tatălui său: nici un om demn de a purta uniformă nu se smiorcăie pentru că a îndeplinit niște ordine și nici nu dă vina pe armată pentru coșmarurile sale, războiul e pentru oameni puternici și curajoși, dacă nu suporti sângele, caută-ți altă meserie. O zonă a creierului a afișat cifrele pe care le știa pe dinafară: 2,3 milioane de combatanți americani în Irak și Afganistan în ultimul deceniu, 6 170 de morți și 47 000 de răniți, majoritatea cu sechele catastrofale, 210 000 de veterani în tratament pentru același sindrom de care suferea și el, deși cifra nu reflecta epidemia care afecta Forțele Armate; pare-se că vreo 700 000 de soldați aveau probleme mentale sau suferiseră traume cerebrale. Dar altă parte a creierului lui Ryan, cea pe care n-o putea controla, se întorsese în noaptea aceea specială din Afganistan.

Grupul de *navy seals* avansa pe un teren deșertic către un sat situat la poalele munților înalți. Ordinul era să cerceteze fiecare casă, să distrugă gruparea teroristă care opera în regiune și să ia prizonieri pentru interogatoriu. Obiectivul final era fantoma evazivă a lui Osama bin Laden. Este vorba despre o misiune nocturnă al cărei scop este să surprindă inamicul și să minimizeze pagubele colaterale: noaptea nu sunt femei la piață sau copii care să se joace prin țărână. Este și o misiune secretă, care cere rapiditate și discreție, specialitatea lor, care sunt antrenați să opereze în dogoarea insuportabilă a deșertului, în ghețurile arctice, în curenții submarini, pe culmile muntoase cele mai abrupte și în umezeala pestilențială a junglei. E lună și noaptea e limpede, Miller zărește casele satului, o duzină de case din lut, un puț, curțile animalelor. Tresare auzind behăitul unei capre în liniștea spectrală a nopții, simte furnicături

în mâini și pe ceafă, șuvoiul de adrenalină în artere, tensiunea din mușchi, prezența camarazilor care înaintează odată cu el și fac parte din el: șaisprezece bărbați, o singură inimă. Așa le-a subliniat instructorul la primul lor antrenament din săptămâna infernală, faimoasa *hell week*, când au trebuit să depășească limitele efortului uman, încercarea definitivă după care doar cincisprezece la sută rezistă – invincibili.

— Hei, Ryan, ce se întâmplă, omule?

Glasul, venit ca de departe, a trebuit să-i repete de două ori numele pentru ca el să se întoarcă din satul acela din Afganistan în casa nelocuită din Tiburón, California. Pedro Alarcón îl zgâlțâia de umăr. Ryan Miller a ieșit din transă, a tras aer în piept, a gonit amintirile și s-a concentrat pe prezent. A auzit cum Pedro o chema pe Amanda cu glas scăzut, ca să n-o sperie, și-a dat seama că nu-l mai ținea pe Atila. L-a căutat cu raza de lumină a mobilului și l-a văzut cum alerga de colo-colo, cu botul la pământ, copleșit de mirosurile amestecate. Era antrenat să găsească explozibili și corpuri de oameni – vii sau morți; cu două lovituri ușoare pe greabăn îi indicase că trebuia să caute un om. N-a strigat după el, căci câinele era surd, dar s-a dus și l-a apucat de lesă, oprindu-l ca să se liniștească. Apoi a mers după el, ținându-l bine, căci Atila părea agresiv. Au trecut prin bucătărie, spălătorie și salon. Acolo, câinele s-a dus glonț la cutiile de ambalaj, amușinând cu colții rânjiți. Luminând interiorul cutiei pe care Atila o zgreptăna, Miller a dat cu ochii de o siluetă ghemuită care l-a rearuncat în trecut – preț de o secundă, a văzut acolo două făpturi tremurând într-o groapă, o copilă de patru sau cinci ani, cu o basma pe cap și o expresie de teroare în ochii mari și verzi, ținând în brațe un bebeluș. Mărâitul lui Atila care trăgea de lesă l-a adus înapoi.

Epuizată de plâns, Amanda adormise în cutie, încolăcită ca o pisică pentru a se încălzi. Atila o găsisese după miros și stătea pe coadă, așteptând ca Miller s-o trezească. Înțepenită, s-a îndreptat trezită de lumină și neștiind unde se află, i-au trebuit câteva clipe ca să-și amintească. „Sunt eu, Ryan, e în

ordine“, a șoptit Miller, ajutând-o să iasă. Recunoscându-l, fata i-a sărit de gât și s-a lipit de pieptul lui lat, în timp ce el o bătea pe spate, liniștind-o cu un potop de cuvinte dragăstoase pe care nu le spusese nimănui, mișcat până în fundul sufletului, de parcă nu copila asta răsfățată i-ar fi udat cămașa cu lacrimi, ci cealaltă, cea cu ochii verzi și frățiorul ei, pe care-i salvase din groapă și-i dusesese în brațe departe, ca să nu vadă ce se petrecuse. I-a pus Amandei haina sa de piele pe spate, a scos-o de acolo, a luat rucsacul pe care-l lăsase lângă trepte, printre buruieni și au așteptat lângă camionetă ca Alarcón să încuie casa la loc.

Amanda era umflată de plâns și răceala care o prinsese de câteva zile se agravase. Cei doi bărbați au stabilit că în halul în care era nu era cazul să se ducă la școală, dar fata insista, așa că au trecut pe la o farmacie și au luat un medicament și o sticlă de spirt cu care să-și ștergă vopseaua fluorescentă de pe brațe, după care s-au dus să ia micul dejun la singura cafenea deschisă – modestă, cu linoleum pe jos și mese și scaune de plastic –, dar bine încălzită și mirosind apetisant a șunculiță prăjită. Singurii clienți erau patru tipi în salopete și căști de muncitori în construcții. Comanda le-a luat-o o fată cu părul geluit și scorțos ca de porc-spinos, unghii albastre și expresie adormită, pesemne că fusese acolo toată noaptea.

În timp ce așteptau mâncarea, Amanda i-a rugat pe salvatorii ei să nu sufle o vorbă nimănui. Tocmai ea, maestră la *Ripper*, expertă în răufăcători și aventuri periculoase, să-și petreacă noaptea într-o cutie de ambalaj, scăldată în lacrimi și muci! După ce a luat două aspirine, a băut o ciocolată fierbinte și a devorat niște clătite cu miere, fata le-a povestit aventura ei cam jalnică. Dar Miller și Alarcón n-au râs și nici n-au copleșit-o cu predici sau sfaturi. Primul a atacat metodic ouăle cu cârnați, cel de-al doilea și-a ascuns zâmbetul în ceașca cu cafea, biet înlocuitor al ceaiului *mate*.

— De unde ești? a vrut să știe Amanda.

— De aici.

— Ai accent din altă parte.

— E din Uruguay, a lămurit-o Miller.

— E o țară mititică din America de Sud, a completat Alarcón.

— Semestrul ăsta am de făcut o prezentare despre o țară la alegere pentru cursul de Justiție Socială, te superi dacă aleg țara ta?

— Ar fi o onoare, dar mai bine caută una din Africa sau Asia, pentru că în Uruguay nu se întâmplă niciodată nimic.

— Tocmai de-aia, o să-mi fie mai ușor. Prezentarea include și un interviu cu cineva de acolo, pe video ar fi preferabil. Ești de acord?

Au schimbat numere de telefon și adrese de e-mail și au stabilit să se vadă la sfârșitul lui februarie sau începutul lui martie ca să filmeze interviul. La ora șapte și jumătate în dimineața aceea deloc banală, cei doi au lăsat-o pe Amanda la poarta școlii. La despărțire, fata i-a pupat timid pe obraz, și-a pus rucsacul în spate și a plecat cu capul plecat și târșindu-și picioarele.

Luni, 9

Secretul cel mai bine păstrat al lui Alan Keller era disfuncția sa erectilă, care îl făcuse să se simtă umilit în tinerețe și să evite intimitatea femeilor care-i plăceau, ca să nu aibă eșecuri, și a prostituatelor, cu care avusese experiențe deprimante și supărătoare. Ani de zile a răsucit pe toate părțile cu psihiatrul său complexul lui Oedip, până s-au plictisit amândoi și au trecut la alte subiecte. Ca să compenseze, și-a propus să cunoască mai bine senzualitatea femeilor și să învețe lucruri care ar trebui predate la școală, dacă sistemul educativ s-ar ocupa mai puțin de reproducerea muștelor și mai mult de cea a oamenilor, cum obișnuia să spună el. A învățat să facă dragoste fără să se bazeze doar pe erecție, suplinind prin abilitate ceea ce lăsa de dorit prin potență. Mai târziu, când reputația lui de seducător era deja instaurată, s-a popularizat Viagra, iar problema nu l-a

mai preocupat. Mergea pe cincizeci și unu de ani când Indiana a apărut în viața sa precum zefirul primăverii, gata să risipească orice urmă de nesiguranță. Timp de câteva săptămâni ieșise cu ea fără să treacă de niște sărutări lente, pregătind terenul cu o răbdare laudabilă, asta până când ea s-a plictisit de atâtea preambuluri, l-a luat de mână pe neașteptate și l-a dus hotărâtă în patul ei, o somieră pe patru picioare sub un baldachin absurd de mătăse cu clopoței.

Indiana locuia într-un apartament situat deasupra garajului casei pe care o avea tatăl ei, într-un cartier din Potrero Hill care n-ajunsesese la modă, aproape de farmacia la care Blake Jackson lucrase douăzeci și nouă de ani. La lucru ajungea pe bicicletă, pe un teren aproape plan, doar cu o colină pe drum, ceea ce la San Francisco, oraș de dealuri, era un mare avantaj. Dacă mergea pe jos, ajungea într-un ceas, pe bicicletă făcea doar douăzeci de minute. Apartamentul ei avea două intrări, o scară în spirală care ducea la locuința lui Blake și o ușă care dădea în stradă, la care se ajungea printr-o scară abruptă și exterioară, care iarna devenea alunecoasă și pe care tatăl ei își propunea de ani de zile să o înlocuiască. Consta în două camere mari, un balcon, o baie mică și o bucătărie încăstrată într-o nișă. Mai mult decât o locuință, era un atelier – ai ei îi ziceau „peștera vrăjitoarei” – pentru că în afară de pat, baie și bucătărie, tot spațiul era destinat artei și materialelor de aromoterapie. Când l-a luat acasă pe Keller erau singuri, căci Amanda era la internat, iar Blake juca squash, ca în fiecare miercuri seara. Nu era nici un pericol să se întoarcă devreme: după partidă se ducea cu partenerii la o cârciumă nemțească, unde mâncau *Sauerkraut* cu porc și beau bere până dimineața.

Se afla de cinci minute în patul ei când Keller, care nu avea la el magica pilulă albastră, a fost amețit de amestecul de uleiuri aromatice și a încetat să gândească. S-a abandonat mâinilor acestei femei tinere și fericite, care reușise miracolul de a-l excita fără droguri, doar cu râsul și zburdălniciile ei. Eliberat de temeri și îndoieli, a urmat-o acolo unde dorea ea și a revenit pe pământ extrem de recunoscător. Iar ea, care mai avusese

amanți și putea face comparații, a fost la fel de recunoscătoare, căci era primul bărbat preocupat în primul rând ca satisfacția să fie a ei, nu a lui. De atunci, Indiana era cea care îl căuta, îl suna ca să-l ațâțe cu dorința și buna ei dispoziție, îi propunea să se întâlnească la Fairmont, îl răsfața și îl bucura.

Keller nu-i descoperise nici urmă de falsitate sau manipulare. Indiana era sinceră, părea îndrăgostită și veselă. Era ușor să o iubească; totuși, se ferea să se atașeze prea mult, se considera un trecător prin lume, un călător care nu voia să prindă rădăcini decât în artă, arta era singurul lucru etern. Mai avusese legături, dar nici o legătură serioasă până la Indiana, singura femeie care reușise să-l rețină. Era convins că legătura lor dura pentru că o țineau departe de restul vieții lor. Indiana se mulțumea cu puțin, lui îi convenea asta, deși i se părea suspect; era convins că relațiile umane sunt un fel de troc în care câștigă cel mai isteț. Erau de patru ani împreună fără să fi vorbit despre viitor și, deși el n-avea nici un gând de însurătoare, era ușor jignit de faptul că nici ea nu pomenise de așa ceva: doar el era o partidă bună pentru orice femeie, mai ales pentru una lipsită de resurse economice, ca Indiana. Mai era și diferența de vârstă, însă el știa destui cincuașezeci care aveau neveste cu douăzeci de ani mai tinere. Tot ce-i ceruse de la bun început, în acea noapte de neuitat de sub baldachinul indian cu clopoței, fusese lealitatea.

— Mă faci tare fericit, Indi, îi spusese într-o pornire de sinceritate neobișnuită la el și entuziasmat de cele trăite fără a apela la pilule. Sper să fim în continuare împreună.

— Ca un cuplu?

— Ca doi îndrăgostiți.

— Adică o relație exclusivă.

— Vrei să spui: monogamă? a râs el.

Alan era un animal sociabil, înconjurat de oameni interesați și rafinați, mai ales de femei, care gravitau în jurul său pentru că știa să le aprecieze. Era veșnic invitat la evenimentele despre care se scria în paginile mondene, cunoștea pe toată lumea, era la curent cu bârfele, scandalurile și viața celebriților.

O făcea pe Casanova ca să incite femeile și să provoace invidia bărbaților, dar aventurile sexuale îi complicau viața și erau mult mai neinteresante decât o conversație inteligentă sau un spectacol de calitate. Indiana Jackson tocmai îi demonstrase că erau și excepții.

— Să ne înțelegem, Alan, a spus ea atunci pe un ton neașteptat de serios. Treaba trebuie să fie reciprocă. Eu am suferit mult din cauza amantlăcurilor și minciunilor fostului meu soț și n-am de gând să trec iar prin experiența asta.

Fără să stea pe gânduri, el optase pentru monogamie, chiar dacă nu asta era prioritatea lui. Îl mai prevenise că, dacă o înșela, totul avea să se termine între ei, adăugând:

— Cât despre mine, fii liniștit, mi-e ușor să fiu fidelă, pentru că sunt îndrăgostită.

— Atunci voi avea grijă să rămâi așa.

În odaia abia luminată de lumânări, Indiana goală, stând în pat cu picioarele strânse și părul despletit, era o operă de artă la care Keller se uita cu ochi de expert. Și-a amintit de *Răpirea fiicelor lui Leucip*, tabloul lui Rubens de la pinacoteca din München – sâni rotunzi cu sfârcuri luminoase, coapsele grele, gropițele copilărești de la coate și genunchi –, numai că femeia asta avea buzele umflate de sărutări și expresia neechivocă a dorinței satisfăcute. E voluptuoasă, și-a spus, mirat de reacția corpului său, care răspundea cu o promptitudine și o fermitate cum nu mai avusese niciodată.

După o lună a început s-o spioneze: nu-i venea să creadă că o femeie tânără, trăind în atmosfera libertină din San Francisco, putea să-i fie credincioasă doar pentru că-și dăduse cuvântul. Chinuit de gelozie, a angajat un detectiv particular, un anume Samuel Hamilton Jr., care trebuia s-o urmărească pe Indiana și să-i spună cu ce bărbați se vedea, inclusiv pacienții care veneau la cabinet. Hamilton era un omuleț cu aspect inofensiv de vânzător de electrocasnice, însă cu același nas de copoi care-l făcuse celebru pe tatăl său, un reporter care rezolvase mai multe crime din oraș în anii '60 și fusese imortalizat în romanele polițiste ale scriitorului William C. Gordon.

Fiul era copia aproape identică a tatălui, mărunțel, roșcat, chelbos, atent, tenace și răbdător, dar cum trăia în umbra legendei bătrânului nu apucase să-și dovedească potențialul și o ducea de azi pe mâine. Omul a urmărit-o pe Indiana timp de o lună fără să descopere nimic interesant, Keller s-a liniștit o vreme, după care a apelat iar la același detectiv și ciclul s-a tot repetat cu o regularitate rușinoasă. Din fericire, Indiana n-a bănuțit nimic, deși se ciocnea de numitul Samuel Hamilton în locurile cele mai neobișnuite și atât de des, că începuseră să-și dea bună ziua.

Marti, 10

Inspectorul-șef Bob Martín a ajuns la reședința Ashton de pe Pacific Heights la ora nouă dimineața. La cei treizeci și șapte de ani ai săi era cam tânăr ca să ocupe postul de șef al Departamentului Omucideri, dar nimeni nu-i punea sub semnul întrebării competența. Terminase târâș-grăpiș liceul, evidențiindu-se doar la sport, și tocmai serba absolvirea cu prietenii, uitând că era proaspăt căsătorit și că nevastă-sa îi născuse o fetiță, când mama și bunica l-au pus să spele vase la unul din restaurantele familiei, cot la cot cu imigranții mexicani săraci, majoritatea ilegali, asta ca să vadă cum e să-ți câștigi pâinea dacă nu ai o diplomă sau o meserie. Patru luni de tiranie matriarhală i-au fost de-ajuns; a lăsat lenea la o parte și a făcut doi ani de cursuri superioare la Academia de Poliție. Era născut pentru uniformă, arme și autoritate, a învățat să fie disciplinat, era incoruptibil, curajos și încăpățânat, aspectul său fizic era de natură să intimideze orice delincvent și era absolut leal Departamentului și colegilor.

Din mașină a vorbit la mobil cu infailibila sa asistentă, Petra Horr, care i-a dat primele informații asupra victimei. Richard Ashton era un psihiatru care devenise cunoscut prin cele două cărți publicate în anii '90 – *Dereglări sexuale la preadolescenți* și *Tratamentul sociopatiei juvenile* – și, mai recent, prin participarea

sa la o conferință unde prezentase avantajele hipnozei în tratamentul copiilor autiști. Conferința circulase viral pe Internet, căci coincisese cu știrea că autismul crescuse alarmant în ultimii ani și pentru că Ashton făcuse în timpul conferinței o demonstrație demnă de Svengali: pentru a potoli îndoielile publicului și a dovedi cât de susceptibili de hipnoză suntem, a rugat publicul să-și încrucișeze mâinile la ceafă; câteva clipe mai târziu, două treimi dintre oamenii din public nu-și puteau descleșta mâinile, oricât ar fi tras de ele, până când Ashton i-a scos de sub hipnoză. Bob Martín nu-și amintea să fi auzit de el, cu atât mai puțin de cărțile lui. Petra Horr l-a informat că admiratorii lui Ashton îl considerau eminența cenușie a psihiatriei pentru copii și adolescenți, dar criticii săi îl acușaseră de neonazism, de distorsionarea faptelor cu scopul de a-și demonstra teoriile și de metode ilegale cu pacienți handicapați sau minori. I-a spus și că omul apărea des în presă și la televizor, mereu în legătură cu subiecte polemice, și i-a trimis un filmuleț pe mobil.

— Aici o vezi și pe nevastă-sa, șefu'; a treia, Ayani.

— Și asta cine mai e?

— Vai, șefu', se poate să nu știți cine e Ayani? Unul dintre modelele cele mai celebre din lume! S-a născut în Etiopia. E cea care a denunțat practica mutilării genitale la fetițe.

Pe ecranul minuscul al mobilului Bob a recunoscut-o pe splendida femeie cu pomeți înalți, ochi adormiți și gât lung; o văzuse pe copertele revistelor. A fluierat admirativ și a exclamat:

— Păcat că n-am cunoscut-o înainte!

— Acum că e văduvă n-ai decât să încerci. Că nici dumneata nu arăți chiar rău, dacă ți-ai rade mustața aia de traficant de droguri, ai fi chiar drăguț.

— Te dai la mine, don'șoară Horr?

— Nu te speria, șefu', nu ești genul meu.

Inspectorul a oprit mașina în fața reședinței Ashton și a închis telefonul. Casa era ascunsă în spatele unui zid înalt și alb, peste care se ițeau coroanele copacilor mereu verzi din

grădină. Văzut de afară, locul nu părea defel ostentativ, însă adresa de pe Pacific Heights indica limpede poziția socială înaltă a locatarilor. Poarta dublă de fier pentru mașini era închisă, dar cea mică pentru pietoni era larg deschisă. Pe stradă Bob Martín zărise echipajul paramedicilor și înjurase printre dinți eficiența acestor funcționari publici care adesea ajungeau primii să dea primul ajutor, fără să aștepte poliția. Unul l-a condus printr-o grădină cu vegetație deasă și neîngrijită până în casă, o monstrozitate compusă din trei cuburi de beton și sticlă, suprapuse neregulat, de parcă ar fi fost deplasate de un cutremur.

Afară se aflau câțiva polițiști care-i așteptau ordinele, însă el n-a avut ochi decât pentru silueta de vis a unei zâne brune care venea spre el plutind sub văluri albastre: femeia pe care tocmai o văzuse pe ecranul telefonului. Ayani era aproape la fel de înaltă ca el, era compusă toată pe verticală, avea pielea de culoarea lemnului de cireș, ținuta dreaptă a tulpinii de bambus și mișcările ondulatorii ale unei girafe, trei comparații care i-au venit în minte lui Bob, om nedeprins cu metaforele poetice. În timp ce o privea vrăjit, observând că era desculță și îmbrăcată într-o tunică de mătase în culorile apei și cerului, femeia i-a întins o mână fină cu unghii nevopsite.

— Doamna Ashton, presupun... Sunt inspectorul-șef Bob Martín, de la Departamentul Omucideri.

— Puteți să-mi spuneți Ayani, domnule inspector. Eu am fost cea care a anunțat poliția, a spus celebrul model, cu un calm nefiresc date fiind circumstanțele.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, Ayani.

— Richard nu a dormit în casă noaptea asta. De dimineață m-am dus la el să-i duc cafeaua și...

— La ce oră?

— Să fi fost între opt și un sfert și opt și douăzeci și cinci.

— De ce n-a dormit în casă?

— Richard obișnuia să lucreze sau să citească în biroul lui. Era noctambul, nu eram îngrijorată dacă nu venea să se culce, uneori nici nu-mi dădeam seama, căci avem dormitoare separate.

Dar astăzi era aniversarea noastră – făceam un an de la căsătorie – și am vrut să-i fac o surpriză, de aia i-am dus eu cafeaua, nu Galang, care o face de obicei.

— Cine e Galang?

— Slujitorul nostru filipinez, locuiește aici. Mai avem o bucătăreasă și o fată la curățenie, care vin pentru câteva ore.

— Va trebui să vorbesc cu toți trei. Continuați, vă rog.

— Era întuneric, draperiile erau trase. Am aprins lumina și atunci l-am văzut... a bâguit femeia, pierzându-și o clipă controlul desăvârșit, dar și-a revenit repede și l-a rugat pe Martín s-o urmeze.

Inspectorul le-a spus polițiștilor să ceară întăriri și să izoleze casa ca să nu intre curioșii sau presa, care aveau să năvălească negreșit, dat fiind renumele victimei. Apoi a urmat-o pe Ayani pe o cărare lăturalnică până la o construcție adiacentă locuinței principale, construită în același stil ultramodern. A aflat că acolo își primea Ashton pacienții; clădirea avea intrare separată și nu corespundea cu casa mare.

— Să nu răciți, Ayani, mai bine puneți ceva mai gros pe dumneavoastră și încălțați-vă.

— Am crescut desculță, sunt obișnuită.

— Așteptați afară, n-are rost să revedeți...

— Mulțumesc, domnule inspector.

Martín s-a uitat cum se depărta parcă plutind prin grădină și și-a aranjat pantalonii, rușinat de reacția inoportună, deloc profesională, care din păcate i se întâmpla des. S-a scuturat de imaginile provocate de zeița africană și a intrat în clădirea biroului, compusă din două încăperi mari. În prima, cu pereții plini de cărți și ferestrele protejate de draperii groase de in, erau un fotoliu, o canapea de piele de culoarea ciocolatei și o masă veche din lemn sculptat. Pe mocheta bej se aflau două covoare persane cam roase, dar a căror valoare era evidentă chiar și pentru un om deloc expert în decorațiuni interioare ca el. Văzând perna și pătura de pe canapea, a dedus că acolo dormea psihiatrul și s-a scărpinat în cap, nepricepând de ce prefera Ashton să doarmă acolo în loc să o facă în patul lui

Ayani. „Eu, în locul lui...“, dar a lăsat acest gând și s-a întors la cercetările polițienești.

Pe masă se afla o tavă cu cafetiera și o ceașcă neatinsă, a dedus că o lăsase Ayani înainte să-și vadă soțul. A trecut în cealaltă cameră, dominată de un birou mare din lemn de mahon. Ușurat, și-a dat seama că paramedicii nu invadaseră locul: evaluaseră situația și lăsaseră locul crimei neatins. Avea la dispoziție câteva minute până să sosească echipa de medici legiști. Și-a pus mănușile de cauciuc și a purces la o primă inspecție.

Cadavrul lui Richard Ashton zăcea pe spate pe dușumea, lângă birou, cu mâinile legate și o bandă groasă de scoci peste gură. Purta pantaloni gri, cămașă bleu, un cardigan din cașmir albastru, descheiat și era desculț. În ochii holbați se citea o expresie de teroare, dar nu erau semne că s-ar fi luptat, totul era în perfectă ordine, doar un pahar cu apă se răsturnase pe birou, udând niște hârtii și o carte, cerneala documentelor se cam întinsese; Bob Martín le-a scurs atent de apă, apoi a cercetat leșul fără a-l atinge: trebuia fotografiat și examinat de Ingrid Dunn, abia după aceea era rândul lui. N-a văzut răni vizibile și nici sânge. S-a uitat în jur după o armă, dar a fost o căutare sumară, căci nu cunoștea cauza morții.

Capacitatea specială a Indianei de a vindeca prin simpla sa prezență și de a somatiza afecțiunile celorlalți se manifestase încă din copilărie și o purtase ca pe o cruce până să o poată aplica în practică. Învățase bazele anatomiei, își luase o licență de fizioterapeut, iar după patru ani își deschisese cabinetul de la Clinica Holistică, ajutată de tatăl ei și de fostul soț, care plătiseră chiria până își făcuse o clientelă stabilă. Tatăl ei era de părere că ea avea un fel de sonar ca de liliac cu care ghicea orbește locul și intensitatea durerii pacienților; cu acest sonar punea diagnosticul, stabilea tratamentul și controla rezultatele, dar însănătoșirea ținea mai ales de inima ei bună și de bunul-simț.

Modalitatea în care ajungea să detecteze corporalitatea se manifesta diferit, uneori îi reușea, alteori, nu, dar atunci apela

la intuiție, care se dovedea infailibilă când era vorba de sănătatea altora. Îi erau de ajuns una sau două ședințe pentru a determina că clientul se însănătoșea; în caz contrar, îl trimitea la colegii de la Clinica Holistică specializați în acupunctură, homeopatie, plante medicinale, vizualizare, reflexologie, hipnoză, terapie muzicală sau prin dans, alimentație naturală, yoga sau altă disciplină din multele care înfloresc în California. În rarissime cazuri îi trimisese chiar la un medic, asta pentru că cei ce ajungeau la ea epuizaseră aproape resursele medicinei tradiționale.

Indiana începea prin a asculta istoricul noului client, dându-i astfel prilejul să se descarce; uneori era de ajuns – atenția cu care îl asculta opera adevărate minuni. După care își așeza mâinile pe el, căci era convinsă că oamenii au nevoie să fie atinși; vindecase astfel, doar prin simplu masaj, persoane bolnave de singurătate, de tristețe sau de remușcare. Căci, spunea ea, dacă nu e vorba de o boală mortală, corpul știe să se vindece singur. Iar rolul ei era să-i dea corpului timp și să faciliteze procesul; știința ei nu era pentru oameni grăbiți. Aplica o combinație de practici pe care o numea însănătoșire integrală, iar tatăl ei, vrăjitorie, un cuvânt de natură să sperie lumea, chiar și într-un oraș atât de tolerant precum San Francisco. Indiana ușura simptomele, negocia cu durerea, încerca să elimine energia negativă și să întărească pacientul.

Exact asta făcea acum cu Gary Brunswick, care stătea întins pe spate pe masă, acoperit cu un cearșaf, cu șase magneți mari pe piept și ochii închiși. Era aproape ațipit de aroma de vetiver și de sunetul imperceptibil al benzii care reproducea un sunet de apă, vânt și cîrîpît de păsărele. Simțea presiunea mâinilor ei pe țeastă și îi părea rău că ședința era pe sfârșite. Căci astăzi avea nevoie mai mult ca oricând de influența femeii: noaptea asta fusese epuizantă, se trezise mahmur ca după beție, deși nu era băutor, și se prezentase la cabinetul ei cu o migrenă insuportabilă, de care Indiana îl scăpase cu metodele ei magice. Timp de o oră, ea vizualizase o cascadă de pulbere si-

derală care cobora de undeva din cosmos și se lăsa peste pacient, trecând prin mâinile ei.

Din noiembrie trecut, de când Brunswick venise prima dată la ea, Indiana utilizase diverse metode, dar cu rezultate atât de slabe, încât începuse să se descurajeze. El îi tot repeta că tratamentul îi făcea bine, însă ea îi detecta răul de parcă l-ar fi radiografiat. Era convinsă că sănătatea depinde de echilibrul armonios dintre trup, minte și spirit, și cum nu detectase nimic anormal în starea fizică a tipului, îi puneă simptomele pe seama unei minți tulburate și a unui suflet prizonier. Omul o asigurase că avusese o copilărie fericită și o tinerețe normală, deci putea fi ceva venit dintr-o viață precedentă, și-a zis ea, pregătindu-se să-i sugereze delicat că poate era nevoie să-și curețe karma, știa ea un tibetan expert în așa ceva.

Era un om complicat clientul ăsta. Indiana o știuse de la bun început, înainte ca el să deschidă gura, pentru că simțise o coroană de fier care îi strângea tâmpilele și un sac cu pietre în spinare: nenorocitul căra după el o greutate monumentală. Migrenă cronică, a stabilit ea, iar el, uimit de clarviziunea ei, îi spusese că durerile de cap se agravasera în ultimul an, împiedicându-l să-și facă munca de geolog. O muncă pentru care era necesar să ai condiție fizică, să te cațeri pe munți, să te târăști prin peșteri și să campezi sub cerul liber. Avea douăzeci și nouă de ani, nu arăta grozav, dar avea un chip plăcut, era tuns foarte scurt ca să disimuleze o calviție prematură, avea ochi cenușii și purta ochelari cu rame negre, care nu-l avantajau. Se prezenta la cabinetul 8 cu o punctualitate riguroasă, în fiecare marți, la nevoie solicita încă o ședință în cursul săptămânii.

Îi aducea Indiane cadouri discrete, flori sau cărți de poezie; era convins că femeile apreciază poemele în versuri pe teme de natură – pășărele, norișori, pârâiașe – și exact așa fusese și Indiana înainte de a-l cunoaște pe Alan Keller, care era de-a dreptul nemilos în ceea ce privește arta și literatura; iubitul ei o inițiasse în tradiția japoneză a haiku-ului și în modernul *gen-dai*, dar în taină femeia continua să guste poeziile dulcege.

Brunswick purta blugi, bocanci cu talpă groasă de cauciuc și canadiană din piele cu întărituri metalice, o ținută ce contrasta cu vulnerabilitatea sa de iepuraș. Ca de obicei, Indiana încercase să-l cunoască mai bine ca să descopere originea migrenelor, dar omul era ca o pagină albă; nu știa mai nimic despre el, iar puținele lucruri pe care i le spunea i se ștergeau din minte de cum pleca.

La sfârșitul ședinței din marțea aceea, Indiana i-a dat un flacon cu esență de mușcată ca să-și aducă aminte ce visa.

— Eu nu visez, însă mi-ar face plăcere să te visez pe dumneata, a spus omul.

— Toți visăm, dar puțini oameni dau importanță viselor, a spus ea, trecând peste insinuare. Sunt populații, precum aborigenii din Australia, pentru care visele sunt la fel de reale ca viața diurnă. Ai văzut vreodată picturile lor? Își pictează visele, e vorba de niște imagini incredibile. Eu țin pe noptieră un cîiet în care-mi notez visele mai importante imediat ce mă trezesc.

— De ce?

— Ca să le țin minte, pentru că-mi indică drumul, mă ajută în muncă și îmi lămuresc îndoielile.

— M-ai visat și pe mine?

— Îmi visez toți pacienții. Te sfătuiesc să-ți notezi ce vezi, Gary, și să meditezi, s-a prefăcut ea din nou că nu-l auzise.

La început, Indiana îl instruisese pe Brunswick în două ședințe asupra beneficiilor meditației: îți golești mintea de orice gânduri, tragi aer în piept până ajunge în ultima celulă a corpului, apoi expiri și dai afară toată tensiunea. Asta trebuia să facă atunci când îl lovea migrena, să caute un loc liniștit și să mediteze preț de un sfert de oră ca să se relaxeze, observându-și simptomele cu curiozitate, în loc să li se opună. „Durerea, la fel ca toate senzațiile, e o cale de acces către suflet. Întreabă-te ce simți și ce refuzi să simți. Fii atent la ce-ți spune corpul. Dacă te concentrezi, ai să vezi că durerea se modifică și ceva parcă se deschide, dar te previn că mintea nu te va lăsa în pace, căci va încerca să te distragă cu tot felul de idei, imagini și

amintiri, pentru că nevroza e instalată, Gary. E important să-ți faci timp să te cunoști, să fii singur și tăcut, fără televizor, telefon mobil sau computer. Promite-mi c-ai să faci asta, măcar cinci minute pe zi.“ Numai că oricât de adânc ar fi inspirat și ar fi meditat, omul continua să fie un ghem de nervi.

Pacientul a plecat, Indiana i-a auzit bocancii bocănind pe culoar și s-a lăsat să cadă pe scaun, extenuată de energia negativă transmisă de nefericitul ăsta și de insinuările romantice care începeau s-o enerveze serios. Munca ei implica, desigur, compasiune, dar iată că erau pacienți cărora le-ar fi sucit gâtul.

Miercuri, 11

Mobilul lui Blake Jackson a înregistrat vreo șase apeluri de la nepoată-sa în timp ce el alerga de nebun după mingea de squash. După ultima partidă, și-a tras sufletul, s-a spălat și s-a îmbrăcat. Se făcuse de-acum nouă seara și partenerul de joc îl zorea spre mâncarea alsaciană stropită cu bere.

— Amanda, tu ești?

— Păi cine, că doar pe mine m-ai sunat.

— M-ai căutat?

— Firește, bunicule, că de asta mă suni.

— Mă rog, mă rog. Și ce vrei, măi fetiță?

— Să-mi spui despre treaba cu psihiatrul.

— Ce psihiatru? A, cel care a fost omorât azi.

— Azi a apărut la telejurnal, dar a fost ucis alaltăieri noaptea sau ieri-dimineață. Află tot ce poți.

— Cum?

— Vorbește cu tata.

— De ce nu-l întrebi chiar tu?

— Am s-o fac de cum am să-l văd, dar până atunci tu poți avansa cu cercetarea. Sună-mă mâine să-mi dai detalii.

— Am de lucru și nu pot să-l bat la cap pe taică-tău toată ziua, bună ziua.

— Auzi, mai vrei să participi la *Ripper* sau nu?

— Îhi...

Numai superstițios nu era el, dar bănuia că spiritul soției sale i-o dăduse pe Amanda în grijă. Înainte să moară, Marianne îi spusese că va veghea veșnic asupra lui și-l va ajuta să-și aline singurătatea. Crezuse atunci că ea se gândea la o a doua nevestă, numai că era vorba de Amanda. Căci, într-adevăr, nici nu apucase să o plângă pe cea pe care o iubise atât de mult, căci primele luni de văduvie i-au fost ocupate cu hrănitul nepoatei, schimbatul scutecelor, băița, legănatul și adormitul micuței. Nici măcar noaptea nu tânjea după căldura Mariannei, pentru că fetița avea colici și urla cât o țineau plămânii, trezind-o pe Indiana, care sfârșea plângând și ea, în timp ce el o plimba pe cea mică în brațe, recitându-i formule chimice învățate la Institutul de Farmacie. Pe atunci Indiana nu era decât o copilă de șaisprezece ani, deloc pricepută în noua meserie de mamă și deprimată că se îngrășase ca un pui de balenă și că nu se putea baza pe soțul ei. După colici au venit durerile ieșirii dinților, apoi varicela, care i-a produs febră și a acoperit-o de bube până și pe pleoape.

Iar acest bunic rațional se surprindea întrebându-și răposata ce să facă cu făptura asta imposibilă; răspunsul a venit de la Elsa Domínguez, o imigrantă din Guatemala, pe care i-a trimis-o cuscră-sa, *doña* Encarnación. Elsa era destul de ocupată, dar i s-a făcut milă de Jackson, de casa dată peste cap, de fiica sa bună de nimic, de ginerele absent și de nepoata urlătoare; a renunțat la o serie de clienți și s-a dedicat acestei familii. Venea de luni până vineri, cu mașina ei hărtănită, îmbrăcată în trening și teniși, în orele în care Blake Jackson era la farmacie și Indiana era la liceu; a făcut ordine și a transformat-o pe Amanda într-o fetiță aproape normală. Îi vorbea în spaniolă, o silea să mănânce tot, a învățat-o să meargă, apoi să cânte, să danseze, să dea cu aspiratorul și să pună masa. Când fetița avea trei ani și părinții ei s-au despărțit, i-a adus o pisică tigrată ca să-i țină companie și să-i facă bine la sănătate. În satul ei, a spus, copiii creșteau cu animale și apă murdară, de-aia nu se

îmbolnăveau precum americanii, pe care orice bacterie îi sco-
tea din uz. Teoria ei s-a dovedit corectă: pisica Gina i-a vin-
decat Amandei atât colicile, cât și astmul.

Vineri, 13

Indiana a terminat cu ultimul pacient al săptămânii, un ca-
niș reumatic care-i rupea inima și pe care-l trata gratis, căci era
al unei învățătoare de la școala fică-sii, veșnic plină de datorii
din cauza bărbatului cartofor, și a închis cabinetul 8 la ora șase
și jumătate. După care s-a dus la Café Rossini, unde o aștep-
tau tatăl și fica sa.

Blake Jackson se dusesese s-o ia pe nepoată de la școală, ca în
fiecare zi de vineri. Abia aștepta să o aibă în mașină doar pen-
tru el, trăgea de timp alegând traseele cele mai aglomerate.
Erau buni camarazi bunicul și nepoata, erau complici, parte-
neri în ale crimei, cum le plăcea să spună. În cele cinci zile în
care fata era la internat comunicau aproape zilnic, iar în orele
libere jucau șah sau *Ripper*. Iar la telefon comentau știrile pe
care el i le culegea în mod special, mai ales ciudățeniile: zebra
cu două capete născută la grădina zoologică din Beijing, grasul
din Oklahoma care murise asfixiat de propriile-i flatulențe,
handicapații mintali care fuseseră sechestrați cu anii într-o piv-
niță, în timp ce răpitorii continuau să încaseze asigurările so-
ciale. Dar de câteva luni încoace singurul subiect erau crimele
locale.

Intrând în cafenea, Indiana a constatat strâmbându-se că
lângă Blake și Amanda stătea Gary Brunswick, care nu avea
ce căuta cu ai ei. În North Beach, unde marile lanțuri de ma-
gazine erau interzise pentru a împiedica moartea lentă a mici-
lor afaceri, care dădeau tot hazul cartierului italian, se putea
bea o cafea excelentă într-o duzină de vechi locante. Localnicii
își alegeau o cafenea căreia îi rămăneau fideli – spune-mi la ce
cafenea te duci ca să-ți spun cine ești. Brunswick nu locuia în
cartierul North Beach, dar fusese atât de des la Café Rossini

în ultimele luni, că era de-acum considerat un client de-al casei. De obicei stătea la o masă de la geam, cu nasul vârât în laptop și nu vorbea cu nimeni, în afară de Danny D'Angelo, care flirta cu el pe față doar ca să se distreze de mutra terorizată pe care o făcea, după cum îi spusese Indianei: se distra la nebunie de tipul care se făcea mic de rușine în scaun atunci când Danny își apropia buzele de urechea lui întrebându-l într-o șoaptă indecentă cu ce să-l servească.

Danny observase că dacă geologul era acolo, Indiana își bea cappuccinoul la bar și pleca repede, nevrând să-și jignească clientul așezându-se la altă masă și având prea rar timp să facă conversație cu el. Nici nu erau conversații, în fond, mai curând un fel de interogatorii – el puneă întrebări banale, ea răspundea cu mintea aiurea: că în iulie împlinește treizeci și patru de ani, că e divorțată de la nouăsprezece și că fostul ei soț e polițist, că odată fusese la Istanbul, dar dintotdeauna visase să ajungă în India, că fiică-sa, Amanda, cânta la vioară și voia o pisică, pentru că a ei murise. Omul o asculta cu un interes neobișnuit, ea căsca pe ascuns, spunându-și că omulețul era ascuns de un vâl, era ca o acuarelă decolorată. Și iată-l acum cu ai ei, jucând șah cu Amanda, fără tablă sau piese.

Îi prezentase chiar D'Angelo: pe de o parte, tatăl și fiica Indianei, pe de alta, unul dintre pacienții acesteia. Gary socotise că mai aveau de așteptat cam o oră ca Indiana să termine cu canișul și, știind de la maică-sa că Amandei îi plăcea șahul, a provocat-o la o partidă. S-au așezat deci înaintea ecranului, în timp ce Blake cronometra timpul pe ceasul său cu două cadrane, pe care-l avea mereu în buzunar când ieșea cu nepoată-sa. „Vezi că fata asta e în stare să joace simultan cu mai mulți jucători“, l-a avertizat pe Brunswick. „Și eu“, a răspuns el. Într-adevăr, s-a dovedit un jucător mult mai abil și agresiv decât te-ai fi așteptat judecând după înfățișarea sa de șoricel speriat.

Nerăbdătoare, Indiana a căutat altă masă la care să stea, dar toate erau ocupate. Într-un colț a zărit un tip care i se părea cunoscut, deși nu știa de unde să-l ia, care citea o carte într-o

ediție de buzunar, și l-a întrebat dacă poate lua loc. Zăpăcit, omul s-a ridicat brusc, scăpând pe jos cărțulia; ea a ridicat-o și a constatat că era un roman polițist de un anume William C. Gordon, pe care-l văzuse printre mulțimea de cărți – bune sau rele – adunate de tatăl ei. Omul, cu obrajii care dobândiseră nuanța vinetie a roșcaților atunci când se rușinează, a poftit-o să stea jos.

— Ne cunoaștem parcă, nu-i așa?

— N-am avut onoarea de a vă fi prezentat, dar ne-am tot încrucișat. Sunt Samuel Hamilton Jr., la ordinele dumneavoastră.

— Indiana Jackson. Scuzați-mă, nu vreau să vă întrerup lectura.

— Nu mă întrerupeți defel, doamnă.

— Sunteți sigur că nu ne cunoaștem?

— Absolut sigur.

— Lucrați aici?

— Uneori.

Au tot trăncănit în timp ce ea și-a băut cafeaua, așteptând ca ai ei să se elibereze, ceea ce s-a întâmplat după zece minute, căci Amanda și Brunswick jucau contracronometru. La sfârșit, Indiana a fost mirată să constate că păduchele acela o bătuse pe fiică-sa. „Îmi datorezi o revanșă“, a spus Amanda, ofuscată, căci nu era obișnuită să piardă.

Vechiul restaurant Cuore d'Italia, inaugurat în 1886, își datora faima bucătăriei autentice și faptului că în 1926 fusese scena unui măcel între gangsteri. Mafia italiană se reunise în salonul cel mare ca să savureze cele mai bune paste din oraș, să bea un vin bun și ilegal și să-și împartă teritoriul Californiei, într-o ambianță plină de cordialitate, asta până când o grupă a scos la iveală armele și și-a eliminat rivalii. În câteva minute, pe jos zăceau cadavrele a douăzeci de șefi ai crimei și localul era o scârboșenie. Doar amintirea rămăsese din acel dezagreabil incident, suficient însă pentru a atrage turiștii, care veneau mânați de o curiozitate bolnăvicioasă să guste pastele și să se fotografieze la locul crimei, asta până când localul a

ars și restaurantul s-a redeschis în altă parte. Se zvonea prin North Beach că cea care turnase benzină și dăduse foc era chiar nevasta patronului, care voia să se răzbune pe soțul care o înșela, însă compania de asigurări n-a putut dovedi nimic. Noul Cuore d'Italia avea mobilier nou-nouț și păstra ambianța originală dată de tablouri uriașe cu peisaje din Toscana, vase de ceramică pictată și flori din plastic.

Când au ajuns Blake, Indiana și Amanda, îi așteptau Ryan Miller și Pedro Alarcón. Primul îi invitase pentru a sărbători un contract al firmei sale, pretext ca s-o întâlnească pe Indiana, pe care n-o mai văzuse de mai multe zile. Fusesse la Washington, DC, avusese întâlniri de lucru cu secretarul apărării și cu șefii ai CIA, vorbiseră despre niște programe de securitate pe care le dezvoltă cu ajutorul lui Pedro Alarcón, un nume pe care-l trecea sub tăcere, căci în urmă cu treizeci și cinci de ani omul fusese un *guerrillero*, iar pentru unii, care mai aveau și acum mentalitatea Războiului Rece, asta era sinonim cu a fi comunist, în vreme ce pentru alții, mai la zi cu istoria contemporană, asta echivala cu a fi terorist.

Văzând-o pe Indiana cu cizmele ei absurde, cu blugii roși la genunchi, jacheta ieftină și bluza care-i crăpa peste piept, Miller a fost invadat de amestecul de dorință și duioșie pe care această femeie i-l trezea mereu. Venea de la muncă, era oboșită, părul și-l legase într-o coadă de cal și era nemachiată, dar pofta de viață pe care o emana era atât de evidentă, că mai mulți bărbați de la alte mese s-au întors instinctiv să se uite la ea. Pesemne că din cauza felului ei de a păși, doar în Africa femeile se mai mișcă atât de nerușinat, și-a zis Miller, enervat de reacția masculină primitivă. S-a întrebat pentru a nu știu câta oară câți bărbați îi duceau dorul, câți o iubeau în taină, câți tânjeau după îmbrățișările ei sau visau să fie mântuiți de orice vini sau dureri de vrăjile acestei zâne bune.

Nemaiputând suporta senzația de nesiguranță, descurajare și speranță, în cele din urmă Miller îi mărturisise lui Pedro Alarcón că era îndrăgostit. Prietenul său a făcut o mutră amuzată și l-a întrebat ce mai așteaptă să-i comunice persoanei în

cauză asemenea prostie. Nu e o prostie, de data asta era ceva serios, niciodată nu simțise ceva atât de intens, îl asigurase Miller. Păi nu stabiliseră ei că amorul era un risc nenecesar? Ba da, și tocmai de aceea se lupta el de trei ani să țină sub control atracția pe care i-o trezea Indiana, numai că uneori săgeata dragostei provoca o rană nevindecabilă. Declarația rostită pe un ton solemn l-a înfiorat pe Alarcón, care și-a scos ochelarii și i-a șters îndelung cu poalele tricoului. După care l-a întrebat:

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu!

— Vezi, asta e problema.

— Nu înțelegi nimic, Pedro. Nu vorbim de sex, asta se găsește peste tot, ci de dragoste adevărată. Indiana are un iubit, un anume Keller, sunt împreună de patru ani.

— Și?

— Dacă aș încerca să o cuceresc, aș pierde-o ca prietenă. Știu că pentru ea fidelitatea e foarte importantă, am vorbit noi despre asta. Și nu e genul care să fie cu un bărbat și să cochetze cu altul, e una dintre marile ei calități.

— Ia lasă tu delicatețurile astea, Miller: cât timp e necăsătorită, ai tot dreptul să ieși la vânătoare. Așa e viața. Ce, tu ai cumva drept de proprietate asupra lui Jennifer Yang? Cum nu ești atent, cum ți-o suflă unul mai isteț decât tine. Exact asta poți să-i faci și tu lui Keller.

Miller nu i-a spus – nu i s-a părut oportun – că relația cu Jennifer Yang se terminase, sau cel puțin așa spera el, căci tipa putea să-i facă oricând o surpriză neplăcută. Femeia era răzbunătoare – era singurul defect pe care i-l putea reproșa, pentru că în rest trecea drept cucerirea sa cea mai grozavă: era drăguță, inteligentă, modernă, deloc pornită să se mărite sau să aibă copii, avea un salariu bun și mai avea și obsesia erotică de a fi sclavă. În mod inexplicabil, tânăra directoare executivă de la banca Wells Fargo se excita cu obediența, degradarea și pedeapsa. Visul multor bărbați raționali, numai că lui Miller, care avea gusturi simple, îi fusese atât de greu să se adapteze

regulilor jocului, că Jennifer îi dăduse o cărțuție recent apărută ca să se informeze. Era vorba de un roman cu coperți de culoare bej sau gri, foarte popular printre femei, cu un subiect tradițional de poveste romantică, plus o doză de pornografie soft, despre relația sado-maso dintre o fecioară nevinovată cu buze groase și un multimilionar arătos și poruncitor. Jennifer subliniase în carte contractul care specifica diferitele feluri de maltratare pe care fecioara – odată ce înceta să mai fie – trebuia să le suporte: bici, strangulare, nuia, viol și tot ce-i mai trecea stăpânului prin minte, cu condiția să nu lase urme și să nu stropască prea mult pereții. Lui Miller nu i-a fost clar în schimbul a ce se preta protagonista la asemenea forme de violență domestică, dar l-a lămurit Jennifer: prin suferință fizică, fosta virgină ajungea la paroxism fără a se simți vinovată.

Între cei doi lucrurile nu au funcționat atât de bine ca în carte, el nu și-a luat niciodată rolul în serios, femeia nu ajungea la orgasm dacă o lovea ușor cu un ziar făcut sul și abia ținându-și râsul. Frustrarea ei era de înțeles; faptul că se agăța de Ryan Miller ca naufragiatul de un pai era mai puțin. Cu o săptămână în urmă, când el îi sugerase că era cazul să nu se mai vadă o vreme, eufemism universal pentru a scăpa de partener, Jennifer făcuse o scenă atât de dramatică, încât Miller s-a căit că o făcuse într-un elegant salon de ceai și aflate toată lumea, inclusiv cofetarul, care ieșise să vadă ce se petrece. De data asta tot antrenamentul său de *navy seal* nu i-a folosit la nimic. A plătit rapid și a scos-o pe Jennifer aproape pe sus, trăgând și împingând, în vreme ce ea plângea de mama focului. „Sadicule!“, i-a strigat o femeie de la o masă, iar Jennifer, căreia starea emoțională nu-i ștersese luciditatea, a întors capul și i-a răspuns: „Măcar de-ar fi, doamnă!“

Reușise să o bage într-un taxi și, înainte de a o lua la goană în direcția opusă, a mai apucat să audă pe geamul mașinii un puhoi de blesteme și amenințări, a avut impresia că a auzit și numele Indianei Jackson. Oare cum o fi aflat ea de existența Indianei, că doar nu-i vorbise niciodată de ea; pesemne că prin horoscopul chinezesc.

Atila aștepta și el invitații în ușa restaurantului Cuore d'Italia, cu placheta de serviciu la vedere, care îi permitea să intre peste tot. Miller i-o procurase în calitate de rănit de război, deși nu avea nevoie de serviciile unui câine, doar de compania lui. Indiana s-a mirat văzând că fie-sa, care respingea contactul fizic cu toți cei care nu făceau parte din familie, i-a salutat pe *navy seal* și pe uruguayan cu pupături pe obraz și-apoi s-a așezat la masă între ei. Atila a amușinat cu delectare aroma de flori a Indianeii, dar s-a poziționat între scaunul lui Miller și cel al Amandei, care-l scărpină distrată pe cicatrice în timp ce studia meniul. Era printre pușinii pe care colții de titaniu și înfățișarea de lup jerpelit a lui Atila nu-i impresionau.

Indiana, care nu-și recăpătase nicicum silueta din junețe, dar nici nu se speria de niște kilograme în plus, a comandat salată Caesar, *gnocchi* cu *ossobuco* și pere în caramel; Blake s-a limitat la niște *linguini* cu scoici; Ryan Miller, care avea grijă de dieta sa, a ales limbă-de-mare la grătar, iar Pedro Alarcón, friptura cea mai mare din meniu, care oricum n-avea să fie la fel de savuroasă precum cele din țara sa; Amanda, pentru care orice fel de carne era o bucată de animal mort și pe care legumele o plectiseau, a cerut trei deserturi, o Coca-Cola și un teanc de șervețele de hârtie ca să-și sufle nasul, că era răcită rău.

— Ai căutat ce te-am rugat, Kabel? l-a întrebat ea pe bu-nicul ei.

— Mai mult sau mai puțin, dar nu vrei să mâncăm mai întâi și-apoi să vorbim despre cadavre?

— Păi n-o să vorbim cu gura plină, dar între două feluri îmi povestești.

— Despre ce e vorba? a vrut să știe Indiana.

— Despre uciderea soților Constante, mami, a spus fata, pasându-i lui Atila pe sub masă o bucată de pâine.

— Cine?

— Ți-am spus de o mie de ori, dar tu nu auzi niciodată ce zic.

— Nu-i da de mâncare lui Atila, mănâncă doar de la mine, e o precauție ca să nu fie otrăvit, a intervenit Miller.

— Cine să-l otrăvească? Lasă paranoia, omule.

— Crede-mă. Guvernul a cheltuit douăzeci și șase de mii de dolari ca să antreneze câinele ăsta, vreau să rămână așa. Și ce treabă ai tu cu crimele alea?

— Asta mă întreb și eu, a oftat Indiana. Nu înțeleg de ce se interesează copila asta de niște morți pe care nu-i cunoaștem.

— Kabel și cu mine anchetăm pe cont propriu cazul Ed Staton, un tip căruia i-au vârat o bâta de baseball direct în...

— Amanda!

— Ce-i? A apărut pe Internet, nu-i nici un secret. Asta a fost în octombrie. Iar o lună mai târziu a fost ucis cuplul Constante.

— Iar marți a fost asasinat un psihiatru, a adăugat Blake.

— Tată, pentru Dumnezeu! De ce o ții la curent pe asta mică? E o manie periculoasă!

— Nu e nimic periculos, e un experiment. Fiică-ta și-a propus, de una singură, să verifice eficacitatea astrologiei, i-a explicat Blake.

— Și nu sunt singură deloc, mai ești tu, și Esmeralda, și sir Edmond Paddington, și Abatha, și Sherlock, l-a corectat nepoata.

— Țștia cine mai sunt? s-a trezit Alarcón, care-și mestecase halca de carne de vită cu multă concentrare.

— Participanții la *Ripper*, un joc pe net. Eu sunt Kabel, slujitorul maestrei jocului, l-a informat Blake.

— Nu ești slujitorul meu, ești mercenarul meu. Tu îmi îndeplinești ordinele.

— Asta înseamnă slujitor, Amanda.

— Adunând uciderea lui Ed Staton din octombrie, pe cea a soților Constante din noiembrie și pe cea a psihiatrului de marți, aveam doar patru morți interesanți de când nașa-mea a dat anunțul. Statistic vorbind, asta nu e o baie de sânge. Avem nevoie și de alte asasinat, a grăit Amanda.

— Cam câte? a vrut să știe Alarcón.

— Păi, aș zice încă patru sau cinci, cel puțin.

— Astrologia nu trebuie luată cuvânt cu cuvânt, trebuie să interpretezi mesajul, a fost de părere Indiana.

— Probabil că pentru Celeste Roko astrologia e unealta intuiției, precum pendulul pentru un hipnotizator, a sugerat Alarcón.

— Pentru nașa-mea nu e nici un fel de pendul, e o știință exactă. Căci, dacă ar fi așa, toți cei născuți în același timp și în același loc, să zicem un spital public din New York sau din Calcutta, unde se pot naște mai mulți copii simultan, ar avea aceeași soartă.

— Lumea e plină de mistere, fato, la ce bun să refuzăm ceea ce nu putem explica sau controla, a contrazis-o Indiana, înmuind o bucățică de pâine în uleiul de măsline.

— Ești prea credulă, mami. Tu crezi în aromoterapie, în magnetii tăi, până și în homeopatia amicului ăluia al tău, ventrilocul.

— E veterinar, nu ventriloc.

— Mă rog, ce-o fi. Homeopatia e ca și cum ai dizolva o aspirină în Oceanul Pacific și-apoi i-ai da cincisprezece picături pacientului. Kabel, spune-mi ce ai aflat despre psihiatrul ăla.

— Deocamdată foarte puțin, că mă ocup de cazul Constante.

În timp ce Indiana vorbea în șoaptă cu Ryan Miller, Amanda l-a luat la întrebări pe bunic, sub urechile ciulite ale lui Alarcón, care părea fascinat de jocul descris de fată. Plin de zel, Blake Jackson a deschis carnetul de notițe, scuzându-se că nu avansase suficient în cazul psihiatrului: avea mult de lucru la farmacie, era sezon de gripă, dar adunase cam tot ce se publicase în presă în legătură cu cazul Constante și obținuse permisiunea lui Bob Martín, care îi zicea și acum tată socru și nu-i refuza nimic, să caute în arhivele Departamentului de Poliție documentele care nu fuseseră făcute publice. I-a pasat Amandei două file cu o sinteză a raportului medicilor legiști și alta cu ceea ce aflase de la cei doi detectivi care se ocupau de caz și pe care îi știa bine, doar erau colegii fostului său ginere.

— Nici Staton și nici soții Constante nu s-au apărât, i-a comunicat nepoatei.

— Și psihiatrul?

— Se pare că nici el. Cei doi Constanțe erau drogați cu Xanax când li s-a injectat heroina. E un medicament folosit împotriva anxietății și, în funcție de doză, provoacă somn, letargie și amnezie.

— Adică dormeau?

— Așa crede taică-tău.

— Dacă ucigașul avea acces la Xanax, poate că era medic, infirmier sau farmacist, ca tine.

— Nu neapărat. Oricine poate face rost de o rețetă sau îl poate cumpăra de pe piața neagră. De fiecare dată când mi-au spart farmacia, medicamentul ăsta îl căutau. Las' că poți face rost de el și pe Internet. Dacă poți cumpăra un pistol semi-automat sau substanțe ca să faci o bombă, negreșit poți cumpăra și Xanax.

— Există vreun suspect? a întrebat uruguayanul.

— Michael Constanțe era soi rău, cu o săptămână înainte de a muri se certase și ajunsese la pumni cu Brian Turner, un electrician din grupul Alcoolicilor Anonimi. Poliția e cu ochii pe Turner pentru că are un trecut cam tulbure: mai multe delikte minore, o acuzație de înșelăciune, trei ani după gratii. Omul are treizeci și doi de ani și n-are serviciu, a povestit Blake.

— E violent?

— Se pare că nu, dar l-a atacat pe Michael Constanțe cu o sticlă, alții s-au repezit să-l oprească.

— Se cunoaște motivul conflictului?

— Michael l-a acuzat pe Turner că umbla după nevastă-sa, Doris. Dar e greu de crezut, căci femeia era cu paisprezece ani mai în vârstă și deosebit de boccie.

— Gusturile nu se discută, a insinuat Alarcón.

— Au fost arși cu fierul roșu după ce au murit, l-a informat Amanda pe uruguayan.

— De unde se știe că după ce au murit?

— După culoarea pielii, țesutul viu reacționează altfel. Pe semne că urmele au fost făcute cu arzătorul găsit în baie, a explicat Blake.

— La ce folosesc arzătoarele astea? a întrebat Amanda, atacând cel de-al treilea desert.

— La gătit. De exemplu, pentru ce mănânci tu acum, crema de zahăr ars: ca să ardă zahărul de la suprafață. Se găsesc la magazinele de articole de bucătărie și costă între douăzeci și cinci și patruzeci de dolari. Eu nu am folosit niciodată așa ceva – bine, nici nu mă pricep la gătit. Mi se pare ciudat că se afla acolo, la soții Constante în bucătărie nu era decât *junk food*, nu-i văd făcând *crème brûlée*. Arzătorul era aproape nou.

— De unde știi?

— Butelia de butan era practic goală, dar metalul arzătorului părea nou. Cred că nu era al lor.

— Poate că a fost adus de criminal, la fel ca seringile. Ziceai că în frigider era o sticlă de băutură, nu?

— Da, probabil o primiseră cadou, deși trebuie să fii sărit de pe fix ca să dai așa ceva unuia care s-a lăsat de băut, a spus Blake.

— Ce fel de băutură?

— Un fel de votcă sau de rachiu din Serbia; pe aici nu se găsește, am întrebat în mai multe locuri și nimeni n-a văzut așa ceva.

Auzind de Serbia, Ryan Miller s-a întors spre ei și le-a spus că fusese în Balcani cu grupul lui de *navy seals* și pesemne că rachiul acela era mai toxic decât terebentina; a vrut să știe ce marcă era.

— Asta nu apare în raport. Și ce importanță are?

— Totul are importanță, Kabel! Fă bine și află, i-a ordonat Amanda.

— Păi atunci poate vrei să știi și marca seringilor și a arzătorului; și, de ce nu, a hârtiei igienice.

— Exact, mercenarule. Vezi ce faci.

Alan Keller făcea parte dintr-o familie cu influență în San Francisco de mai bine de un secol, mai întâi prin avere, apoi prin vechime și relații. În mod tradițional, neamul Keller donase sume importante Partidului Democrat la fiecare alegere, atât din convingere politică, cât și pentru a-și face relații, fără de care cu greu puteai fi cineva în oraș. Alan era cel mai mic dintre cei trei copii ai lui Philip și ai Florei Keller, doi nonagenari care apăreau regulat în paginile mondene, două mumii ușor țăcănite și hotărâte să trăiască veșnic. De afacerile familiei se ocupau Mark și Lucille, lăsându-l pe din afară pe mezin, pe care-l considerau artistul neamului, el fiind singurul în stare să aprecieze pictura abstractă și muzica atonală.

Alan nu muncise nici o zi la viața lui, dar studiasse istoria artei, publica articole serioase în reviste specializate și uneori îi consilia pe muzeografi și colecționari. Avusese legături amoroase de scurtă durată, nu fusese căsătorit niciodată și nu-și pusese problema reproducerii, sporind astfel populația oricum excedentară a planetei, pentru că numărul spermatozoizilor săi era destul de scăzut, aproape nesemnificativ. Nici n-avea nevoie de vasectomie. Decât să crească copii, mai bine creștea cai, deși nici asta n-o făcea, era un hobby cam scump, după cum îi declarase Indianei la puțin timp după ce o cunoscuse; mai adăugase că avea să lase totul Orchestrei Simfonice, asta dacă mai rămânea ceva, căci avea de gând să se bucure de viață fără să se uite la bani. Lucru nu tocmai exact: era silit să-și controleze cheltuielile, care îi depășeau mereu veniturile, ceea ce frații săi aveau grijă să-i aducă la cunoștință destul de des.

Lipsa sa de pricepere în afaceri era subiect de glume din partea prietenilor și de reproșuri din partea familiei. Se arunca în aventuri comerciale fanteziste, de pildă via aceea din Napa, pe care o cumpărase dintr-un impuls după ce văzuse podgoriile din Bordeaux. Avea gust la vinuri și viticultura era la modă, însă el ignora cam tot ce e important în această cultură, drept care producția sa scăzută abia se vedea în lumea competitivă

a acestei industrii și depindea de niște administratori deloc de încredere.

Se mândrea cu proprietatea lui înconjurată de trandafiri, pe care avea o casă în stil *hacienda* mexicană, unde-și expunea colecția de artă latino-americană, de la statuete incașe din argilă și piatră aduse din Peru, până la câteva picturi de format mediu de Botero. Restul îl avea în casa sa din Woodside. Era un colecționar tenace, în stare să străbată lumea ca să pună mâna pe un unicat franțuzesc din porțelan sau pe un obiect din jad chinezesc, deși o făcea rar, căci avea mai mulți furnizori.

Locuia într-un conac pe care bunicul său îl construise pe când Woodside mai era o zonă rurală, cu câteva decenii înainte de a deveni refugiul milionarilor din Silicon Valley în anii '90. Dacă văzut din afară căsoiul reușea să impresioneze, pe dinăuntru era destul de dărăpănat, căci nimeni nu se ostenise să zugrăvească sau să înlocuiască țevăria de mai bine de patruzeci de ani. Alan Keller ar fi vrut să-l vândă, căci terenul făcea o avere, însă părinții săi, proprietarii de drept, țineau la pământul ăsta în mod inexplicabil, căci nu veneau niciodată în vizită. Alan le dorea să trăiască ani mulți, ceea ce nu-l împiedica să calculeze cât i s-ar fi schimbat viața dacă bătrânii Philip și Flora Keller și-ar fi găsit odihna veșnică. După ce casa s-ar fi vândut și el și-ar fi primit partea, sau, dacă ar fi moștenit-o, putea să-și cumpere o mansardă modernă în San Francisco, mult mai potrivită pentru un burlac ca el decât conacul rural în care n-avea curaj nici să dea un cocktail, de frică să nu le treacă musafirilor un șobolan printre picioare.

Indiana nu cunoștea casa și nici via de la Napa, căci nu o invitasese și nici ea nu i-o ceruse, presupunând că atunci când va fi cazul, va lua el inițiativa. Când venea vorba de asta, Amanda era de părere că Alan se cam rușina cu ea, în plus, ideea de a-l avea drept tată vitreg n-o entuziasma defel. Indiana n-o lua în seamă, fata era prea mică și prea geloasă pentru a aprecia calitățile lui Keller: simțul umorului, cultura și rafinamentul. Și nu avea sens să-i spună că era expert ca amant — fică-sa mai credea și acum că părinții ei erau asexuați precum bacteriile.

Era însă de acord că omul, deși de o vârstă înaintată, era plăcut la vedere; semăna cu un actor englez cu păr frumos și ținută elegantă, care fusese surprins la Los Angeles în timp ce se hârjonea într-o mașină cu o prostituată, nu-i reținea numele, căci nu juca în filmele cu vampiri.

Grație iubitului ei, Indiana fusese la Istanbul, învăța să aprecieze bucătăria fină, arta, muzica și filmele vechi în alb-negru sau pe cele străine, pe care el trebuia să i le explice, căci ea n-apuca să citească subtitrarea. Keller era o companie plăcută și nu se supăra când era luat drept tatăl ei, îi dădea libertate, timp și spațiu ca să se dedice familiei și muncii, îi deschidea orizonturi noi, era un prieten atent la detalii, preocupat să o bucure și să-i facă plăcere. Altă femeie s-ar fi întrebat de ce o excludea din cercul său și nu o prezentase nimănui din clanul Keller, însă Indiana, lipsită de orice urmă de răutate, o puneă pe seama diferenței de douăzeci și doi de ani dintre ei. Credea că Alan, un om atât de atent, voia s-o scutească de plictiseală pe care ar fi putut-o simți printre oameni bătrâni; la rândul lui, nici el nu se simțea bine în mediul ei juvenil. „Când o să ai șaiszeci de ani, Keller o să aibă optzeci și doi, stimulator cardiac și Alzheimer“, spusese Amanda, dar ea avea încredere în viitor: era posibil ca atunci el să fie sănătos tun și ea să sufere de inimă sau de demență senilă. Viața e plină de ironii, e preferabil să te bucuri de ce ai acum, fără să te gândești la un viitor ipotetic, își spunea ea.

Relația dintre Alan Keller și Indiana decursese fără probleme majore, neplăceri și departe de ochii lumii, numai că de câteva luni încoace el avea complicații financiare și nici cu sănătatea nu stătea prea bine. Incompetența sa în materie de bani era chiar un motiv de mândrie, căci îl făcea să fie altfel decât ai săi, dar nu mai putea ignora investițiile proaste, pagubele pe care le producea via, căderea valorii acțiunilor și faptul că valoarea operelor sale de artă era mai mică decât crezuse. Tocmai descoperise că jadurile nu erau atât de vechi și de scumpe cum i se spusese. Iar la controlul medical anual i se descoperise

un posibil cancer de prostată, lucru care l-a terorizat preț de mai multe zile, până când urologul l-a salvat repetând analizele de sânge: la laborator se făcuse o încurcătură cu cele ale altui pacient. La cincizeci și patru de ani, îndoielile lui Keller în privința sănătății și virilității sale, de care scăpase de când o cunoștea pe Indiana, se reactivaseră. Era deprimat. Nu avea nici o ispravă memorabilă demnă de a fi trecută pe piatra lui de mormânt, trăise deja două treimi din viață și socotea câți ani aveau să mai treacă până să ajungă o replică a tatălui său, îi era frică de deteriorarea fizică și mentală.

Datoriile i se tot adunaseră, nu avea sens să apeleze la frații săi care administrau averea familiei de parcă ei ar fi fost singurii stăpâni și îi limitau accesul la partea lui cu argumentul că el nu știa să producă decât pagube. Îi rugase să scoată la vânzare proprietatea din Woodside, acest dinozaur imposibil de ținut; i-au replicat să nu fie nerecunoscător, doar stătea gratis acolo. Fratele cel mare s-a oferit să-i cumpere via de la Napa, chipurile pentru a se redresa, însă Alan știa că numai de altruism nu era vorba, căci îi oferea un preț de nimic. Și cu băncile stătea rău, creditul era la zero și nu mai era suficient să joace golf cu directorul ca să rezolve problema prietenește, ca înainte de venirea crizei economice. Dintr-odată, viața sa, de invidiat până în urmă cu puțin timp, se complicase și se simțea ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen.

Psihiatrul a dedus că trecea printr-o criză existențială pasageră, ceva frecvent la cei de vârsta lui, i-a prescris testosteron și pilule împotriva anxietății. Cu atâtea pe cap o cam neglijase pe Indiana și acum era chinuit de gelozie – alt lucru normal, a spus psihiatrul, care nu știa că apelase din nou la detectivul privat Samuel Hamilton Jr. Căci nu voia s-o piardă pe Indiana. Îl deprima gândul de a rămâne singur sau de a căuta altă legătură, nu mai era la vârsta întâlnirilor romantice, strategiilor de cucerire și a altor giumbușlucuri sau concesiile amoroase. Relația cu ea era comodă, iar faptul că puștoaica aia prost-crescută, Amanda, îl detesta, îl scutea de orice responsabilitate față de ea. În curând Amanda avea să plece la universitate și maică-sa

urma să aibă mai mult timp pentru el, numai că Indiana devenise distrată și cam distantă, nu mai lua inițiativa pentru întâlnirile lor amoroase, nu mai era disponibilă oricând, nu-i mai arăta admirația de la început, îl contrazicea și devenise certăreață. Keller nu-și dorea o femeie supusă, asta ar fi fost teribil de plicticos, dar nici nu-i convenea să calce ca pe ouă de teamă să nu-i sară ei țandăra din orice; îi ajungeau conflictele cu angajații și cu rudele.

Motivul acestei schimbări a Indianei trebuie că era Ryan Miller, nu exista altă explicație, deși detectivul îl asigurase că nu era cazul. Era de ajuns să te uiți la Miller, la nasul lui spart și la mutra lui fioroasă, ca să-ți dai seama că era periculos. Și-l imagina pe gladiatorul ăsta în pat cu Indiana și i se făcea rău. Și cu piciorul ăla amputat cum se descurcau? Te pomenești că era chiar un atu: femeile sunt curioase, sunt atrase de toate ciudățeniile. Erau niște bănuieli pe care nu i le putea împărtăși Indianei, gelozia era ceva nedemn pentru unul ca el, ceva umilitor, ceva ce nici cu psihiatrul nu putea discuta. Indiana pretindea că soldatul era prietenul ei cel mai bun – și asta îl scotea din minți, doar era rolul lui – și era convins că o prietenie platonicească între un bărbat precum Miller și o femeie ca ea era imposibilă. Trebuia să știe ce se petrecea când se aflau singuri în cabinetul 8, în timpul deselor plimbări prin pădure sau când erau în *loft*-ul lui Miller, unde ea nu avea ce căuta.

Rapoartele lui Samuel Hamilton Jr. erau mult prea vagi. Își pierduse încrederea în detectiv, poate că o proteja pe Indiana. Las' că avusese nerușinarea să-i dea și sfaturi, să-i spună că, în loc să o spioneze, mai bine ar încerca să o recucerească, de parcă asta nu i-ar fi trecut prin minte; dar cum s-o facă? Ryan Miller trebuia îndepărtat sau eliminat. Într-un moment de slăbiciune, chiar i-o sugerase detectivului, precis că știa el pe cineva, vreun coreean care, pentru un preț adecvat, putea să apese pe trăgaci, numai că Hamilton fusese categoric: „Nu contați pe mine, n-aveți decât să căutați singur un asasin plătit”. Sigur că nu fusese decât o aiureală ideea de a rezolva problema cu niște gloanțe, nu era genul lui și, oricum, Miller ar

fi știut să se apere. Totuși, ce ar face dacă ar avea dovada infidelității Indianei? Era întrebarea care-i bâzâia în cap ca un muscoi și îl ținea pe jar.

Trebuia s-o recucerească, cum îl sfătuisese detectivul. Termenul de telenovelă „s-o recucerească” îl făcea să i se zbârlească părul de greață, dar ceva trebuia să facă, nu putea sta cu mâinile în sân. Psihiatrului i-a spus că avea să o seducă din nou, ca la început, putea să-i ofere mult mai mult decât amputatul ăla, o cunoștea mai bine decât oricine și știa să o facă fericită, nu degeaba stătuse cu ea patru ani, rafinându-i simțurile și producându-i mai multă plăcere decât orice bărbat, cu atât mai puțin un soldațoi precum Miller. Psihanalistul îl asculta tăcut, iar lui Keller propriile argumente, repetate la fiecare ședință, îi sunau tot mai fals.

Duminică seara, la ora șase, în loc s-o aștepte pe Indiana la hotel Fairmont pentru programul clasic compus din cină, film și amor, Keller a venit cu o schimbare. A luat-o de acasă și a dus-o la muzeul De Young să vadă colecția „Maeștri venețieni”, cincizeci de pânze împrumutate de la un muzeu din Viena. Și nu cu gloata: grație amicitiei sale cu directorul muzeului, într-o vizită cu ghid în timp ce instituția era închisă. Tăcut și fără vizitatori, modernul edificiu semăna cu un templu futurist din sticlă, oțel și marmură, cu amplele sale spații geometrice scăldate în lumină.

Ghidul desemnat lor era un tinerel plin de coșuri, cu un text învățat pe dinafară; cu autoritatea sa de istoric de artă, Keller l-a pus imediat la punct. Indiana purta o rochie albastră, strâmtă și scurtă, care mai mult arăta decât ascundea, eterna ei jachetă de culoarea nisipului, pe care și-o scosese, și cizmele uzate din imitație de piele de crocodil, pe care Keller încercase în van să i le înlocuiască cu ceva mai prezentabil, ea pretindea că erau mai comode. Ghidul a rămas cu gura căscată văzând-o și nu și-a mai revenit; dacă ea îi pune o întrebare, băiguia ceva neconvingător, topit de ochii albaștri ai femeii, amestec de aroma păcătoasă de mosc și de flori, excitat

de buclele ei blonde și ciufulite de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat și de mersul ei legănat.

Dacă ar fi fost într-o stare emoțională mai bună, pe Keller l-ar fi amuzat reacția ghidului, mai trecuse el prin asemenea situații când era însoțit de o femeie care trezea dorințele celorlalți, numai că acum își propusese să recâștige admirația Indianei. Așa că, enervat, s-a plasat între ea și ghid, a luat-o de braț, ținând-o mai strâns decât era nevoie, și a dus-o de la un tablou la altul, descriindu-i epoca Cinquecento și importanța Veneției, o republică independentă, care era deja centru comercial de o mie de ani atunci când acești maeștri își pictaseră operele; i-a demonstrat, arătându-i anumite detalii, cum revoluționase invenția picturii în ulei tehnica picturii. Ea era o elevă silitoare, dispusă să învețe tot ce-i predă el, de la Kama Sutra până la cum se mănâncă anghinarele, și cu atât mai mult chestiile artistice.

După o oră se aflau în ultima sală înaintea unei pânze enorme pe care Keller voia să i-o arate în mod special: *Suzana și bătrânii*, de Tintoretto. Tabloul ocupa singur un perete, se afla acolo și o banchetă pe care s-au așezat să-l admire pe îndelete, în timp ce el îi spunea că subiectul Suzanei fusese interpretat de mai mulți pictori din Renaștere și din epoca Barocului. Era pornografia epocii: se preta de minune dezvăluirii trupului feminin și depravării masculine. Cei bogați comandau tablourile ca să le atârne în casele lor, iar pentru un bacșiș suplimentar pictorul îi puneă Suzanei chipul amantei comandatarului.

— Legenda spune că Suzana era o femeie măritată și credincioasă, surprinsă pe când făcea baie sub un copac din grădina de doi bătrâni libidinoși. Pentru că le-a respins insinuările, cei doi au acuzat-o că se iubea cu un tinerel. Iar pedeapsa pentru adulterul femeilor era moartea, a spus Keller.

— Doar al femeilor? a întrebat Indiana.

— Firește: asta e o poveste biblică, deci machistă, se găsește în Cartea lui Daniel în versiunea greacă a Bibliei.

— Și ce s-a întâmplat?

— Judecătorul i-a interogat separat pe cei doi bătrâni, care nu s-au putut pune de acord asupra copacului sub care stătuse frumoasa: unul zicea că era vorba de o zadă, celălalt că era un stejar, mă rog, cam așa ceva. S-a văzut limpede că mințeau și astfel nobila Suzana și-a recăpătat reputația.

— Sper că tipii au fost pedepsiți.

— Istoria spune că au fost executați, după altă versiune au fost doar muștrați. Tu ce preferi, Indiana?

— Nici una, nici alta: nu aprob pedeapsa capitală, dar trebuie să se facă dreptate. Ce-ai zice de închisoare, amendă sau să fi fost siliți să le ceară în public iertare Suzanei și bărbatului ei?

— Ești foarte indulgentă. Suzana ar fi fost omorâtă dacă nu și-ar fi dovedit nevinovăția, așa că drept ar fi ca cei doi moși desfrânați să fi primit o pedeapsă similară, a spus Keller doar ca s-o contrazică, pentru că nici el nu era adeptul pedepsei cu moartea, decât în situații speciale.

— Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi... După criteriul ăsta am fi cu toții chiori și cu dantură falsă, a spus ea bine-dispusă.

— În fine, nu soarta mincinoșilor ne interesează, nu-i așa? s-a întors Keller spre ghid, care a dat din cap în semn de aprobare. Acești bătrâni depravați aproape că nu au importanță, se află în partea întunecată a picturii. Întreg interesul îl trezește Suzana. Privește pielea acestei tinere, caldă și fină, luminată de soarele după-amiezii. Privește-i trupul moale și languros. Nu e o domnișoară, ci o femeie măritată, inițiată în misterele sexualității. Tintoretto reușește echilibrul perfect între fata inocentă și femeia senzuală, ambele coexistă în Suzana în această clipă efemeră, înainte ca trecerea timpului să-și lase urmele. E o clipă magică. Privește-o, omule, nu crezi că desfrânarea celor doi e justificată?

— Da, domnule...

— Suzana e sigură de farmecele ei, își iubește corpul, e perfectă precum o piersică acum culeasă din pom, numai savoare, culoare și prospețime. Nici nu-și imaginează că a început deja

inevitabilul proces de maturizare, îmbătrânire și moarte. Uită-te la nuanțele de aur și cupru ale părului ei, la grația mâinilor și a gâtului, la expresia de abandon de pe chip. E limpede că tocmai a făcut dragoste și, mulțumită, la asta se gândește. Mișcărilor ei sunt lente, vrea să prelungească plăcerea băii, a apei răcoroase și a vânticelului cald din grădină, se mângâie, simte vibrația ușoară a pulpelor, umezeala palpitantă dintre picioare. Pricepi ce spun?

— Da, domnule...

— Ia spune, Indiana, de cine-ți amintește Suzana din tablou?

— Habar n-am, a spus ea, mirată de felul ciudat în care se comporta iubitul ei.

— Dar dumitale, tinere? l-a întrebat apoi de ghid, cu o mustră nevinovată care contrasta cu tonul sarcastic.

Urmele de acnee ale ghidului s-au aprins precum craterele unui vulcan pe chipul adolescentului, ochii i s-au înfipt în pământ, dar Keller nu se lăsa.

— Hai, omule, nu fi timid. Uite-te bine la tablou și spune cu cine seamănă frumoasa Suzana.

— N-aș ști să vă spun, domnule... s-a bâlbâit el, gata s-o rupă la fugă.

— Nu știi sau n-ai curaj să spui? Suzana seamănă mult cu prietena mea Indiana, aici de față. Privește-o. Ar trebui să o vezi în baie, goală precum Suzana, a spus Keller, punându-și un braț posesiv peste umerii femeii.

— Alan! a exclamat ea și a luat-o grăbită spre ieșire, urmată de junele căruia îi tremurau genunchii.

Keller a ajuns-o din urmă la poarta clădirii și a dus-o la mașină printre scuze și rugăminți, la fel de nedumerit ca și ea de ceea ce făcuse. Fusesse o pornire absurdă, se căia, nu știa ce-l apucase, o criză de nebunie, căci în mod normal n-ar fi comis o asemenea vulgaritate, nu-i stătea în caracter. E doar vina tabloului, și-a zis. Contrastul dintre tinerețea și frumusețea Suzanei și aspectul respingător al celor doi care-o spionau l-a înfiorat: s-a văzut pe el însuși în postura unui moș desfrânat,

tânjind după o femeie inaccesibilă pe care n-o merita; a simțit un gust amar de bilă. Pictura o cunoștea, o văzuse la Viena și în reproduceri, dar aici, în lumina și liniștea muzeului pustiu, tabloul îl șocase ca și cum și-ar fi văzut propria hârcă în oglindă. De la o distanță de aproape cinci secole, Tintoretto îi dezvăluia o spaimă ascunsă: decadența și moartea.

Au stat să se certe în parcare pustie, în cele din urmă a convins-o să meargă să cineze ca să vorbească liniștiți. S-au dus la unul dintre restaurantele lui preferate, un local mic dintr-un pasaj de pe strada Sacramento, care avea un meniu italianesc original și vinuri excelente, s-au așezat la o masă retrasă. După primul pahar de *dolcetto* piemontez și mai potolită, Indiana i-a spus cât de umilită se simțise la muzeu, expusă astfel în fața bietului ghid.

— Nu te credeam în stare de asemenea cruzime, Alan, de când suntem împreună nu ți-am văzut niciodată latura asta. M-am simțit înjosită, cred că și băiatul ăla la fel.

— N-o lua așa, Indi, cum să te înjosesc? Dimpotrivă, nu știu cum să te mai elogiez pentru tot ce-mi dai. Mi-am zis că te va măguli comparația cu frumoasa Suzana.

— Cu grasa aia?

Keller a pufnit în râs, ea l-a imitat, scena ingrată din muzeu și-a pierdut pe dată gravitatea. La desert, i-a dezvăluit femeii și surpriza pe care i-o pregătise: un voiaj de două săptămâni în India, pe unde voia ea, un sacrificiu pe care era dispus să-l facă din dragoste, în ciuda recentelor sale necazuri financiare și a faptului că sărăcia milenară a acelei țări îl cam speria. Puteau sta într-un palat de maharajah transformat în hotel, să doarmă în paturi de puf și mătase, cu propriii servitori, sau să doarmă pe jos într-un *ashram*, printre scorpioni, cum voia ea. Reacția spontană a Indianei l-a liniștit, scena din muzeu nu lăsase urme: femeia l-a sărutat adânc, sub privirile amuzate ale chelnerului care venea cu mâncarea. „Încerci să mă faci să-ți iert ceva?” a mai spus ea, radioasă, neștiind cât de profetice îi erau cuvintele.

Participanții la *Ripper* nu mai jucaseră de câteva zile – Abatha fusese la spital, legată de pat și hrănită printr-un tub direct în stomac. Boala se agravase, cu fiecare gram pierdut mai făcea un pas spre lumea spiritelor, unde își dorea să ajungă. Singurul lucru care o făcea să amâne ferma decizie de a dispărea era jocul *Ripper* și scopul de a dezlega crimele din San Francisco. De cum a ieșit de la terapie intensivă și a fost instalată într-o rezervă, unde era supravegheată zi și noapte, și-a cerut laptopul și și-a chemat singurii prieteni, patru adolescenți și un bunic pe care nici nu-i cunoștea personal. În seara aceea, șase ecrane din diferite părți ale lumii s-au pus în contact pentru noul joc, pe care maestra îl numise „crima prin electrocutare“.

Amanda a început prin a le da rezultatele autopsiei (găsise plicul acasă la tatăl ei și fotografiase foile cu mobilul).

— Ingrid Dunn a văzut cadavrul lui Richard Ashton la ora nouă și zece dimineața și a dedus că decesul se produsese în urmă cu opt sau zece ore, adică spre miezul nopții zilei de luni, niște minute în plus sau în minus nu contează. Nu există deocamdată nici o pistă care să ducă la autorul sau motivul crimei. Tata a desemnat mai mulți detectivi care să se ocupe de caz.

— Să recapitulăm ce avem până acum, a propus colonelul Paddington.

— Kabel, ai voie să vorbești, spune-le ce am aflat, i-a poruncit Amanda bunicului.

— Richard Ashton a murit electrocutat cu un *taser*. La autopsie s-au descoperit urme de înțepătură în jurul cărora pielea era iritată și înroșită.

— Ce-i aia *taser*? a vrut să știe Esmeralda.

— O armă folosită de poliție pentru a controla și a potoli persoanele agresive sau pentru a dizolva revoltele. E ca un pistol mare și emite descărcări electrice prin intermediul unor electrozi legați de fire conductoare, a explicat colonelul Paddington, expertul în arme.

— Poți ucide cu așa ceva?

— Depinde cum îl folosești. Au fost câteva cazuri când oamenii au murit, dar nu e ceva frecvent. Arma atacă sistemul nervos central cu o descărcare electrică puternică, care paralizază mușchii și năucește victima, chiar și de la o distanță de câțiva metri. Imaginează-ți ce se întâmplă dacă e folosită în mod repetat.

— Și mai depinde și de victimă: poți uide pe cineva cu insuficiență cardiacă, dar nu era cazul lui Ashton, a adăugat Amanda.

— Să zicem că prima lovitură l-a imobilizat pe Ashton; apoi asasinul i-a legat mâinile și i-a acoperit gura cu banda adezivă; pe urmă l-a curentat iar până l-a omorât, a speculat Sherlock Holmes.

— Deci *taser*-ul ăsta poate fi folosit de mai multe ori? a revenit Esmeralda.

— Trebuie reîncărcat, asta durează cam douăzeci de secunde, a lămurit-o Paddington.

— Deci a avut două pistoale, a dedus Abatha.

— Asta e, Abatha! Criminalul avea unul de rezervă și l-a electrocutat întruna pe Ashton, până i-a cedat inima, a tras concluzia Sherlock Holmes.

— Electrocutare... o execuție similară scaunului electric, a mai spus Abatha.

— Cum faci rost de un *taser*? a mai vrut să afle Esmeralda.

— În afară de cele pe care le are poliția, există și unele de uz civil, pentru autoapărare; dar nu e ieftin, costă în jur de cinci sute de dolari, a lămurit-o Paddington.

— Din notele lui tata rezultă că psihiatrul era desculț. I s-au găsit pantofii sub birou, nu și ciorapii, a adăugat Amanda.

— Umbla fără ciorapi iarna? s-a mirat Esmeralda.

— Ayani, nevastă-sa, umblă desculță. Zice tăticu'... zice inspectorul Martín că Ayani are picioare ca de prințesă... În fine, asta nu ne interesează. Covorul din biroul lui Ashton era umed într-un loc, probabil de la paharul cu apă care se răsturnase, deși pata nu se afla lângă birou.

— Elementar, prieteni: apa e bună conducătoare de electricitate! Asasinul i-a scos ciorapii victimei și i-a udat cu apa din pahar ca să-l electrocuteze, a dedus Sherlock.

— Am văzut așa ceva într-un film: deținutul condamnat la moarte pe scaunul electric nu a fost udat și practic s-a copt, și-a amintit Amanda.

— N-ar trebui să vezi astfel de filme, a sărit Kabel.

— Era pentru minori, nu era cu sex.

— Eu nu cred că trebuia să-i ude picioarele ca să-l omoare, dar poate că asasinul nu știa asta. Și pe urmă a luat șosetele ca să bage poliția în ceață și să câștige timp. Bună strategie, a spus colonelul Paddington.

— Dar n-avea nici un sens, a intervenit Amanda. Poliția va pierde mult timp cercetând tot felul de piste. Locul era ticșit de mobilă, covoare, perdele, cărți și curățenie se făcea doar o dată pe săptămână. Servitoarea știa că n-avea voie să se atingă de hârtii. S-au găsit o grămadă de urme, fire de păr, scame, urme de piele și așa mai departe, va fi aproape imposibil să determine ce e important și ce nu.

— Urmează să vedem ce vor spune analizele de ADN, a stabilit Abatha.

— L-am întrebat pe tata și despre asta. Zice că ADN-ul se analizează în mai puțin de unu la sută din cazuri: e un procedeu complicat și poliția are resurse limitate. Uneori analiza asta e plătită de vreo societate de asigurări sau de moștenitori, asta dacă chiar merită osteneala.

— Chiar, cine îl moștenește pe Ashton? a sărit Esmeralda.

— Nevastă-sa, Ayani.

— Păi e clar, nu trebuie să-ți spargi capul când e vorba de bani, a tras concluzia Sherlock Holmes.

— Am voie să spun și eu ceva? a cerut Kabel.

— Ai.

— Chiar dacă vor lua mostre, nu vor folosi la nimic dacă nu pot fi comparate. Mai bine spus, trebuie găsite mostre de ADN ale cuiva care a fost arestat și înregistrat în banca de date.

Oricum, poliția îi cercetează pe toți cei care au intrat în biroul lui Ashton în perioada în care nu s-a făcut curățenie și până să moară.

— Pentru săptămâna viitoare tema este să propuneți teorii despre acest caz — știți voi, motiv, oportunități, suspecti, metode. Și nu uitați că mai avem de cercetat despre Ed Staton și soții Constante, a pus capăt ședinței maestra jocului.

— Am înțeles, să trăiți, a sunat răspunsul la unison.

Galang a adus cafeaua în salon. Pe tavă se aflau cafetiera din cupru lucrat, două cești minuscule și un flacon de cristal, ca de parfum. A pus-o pe masă și s-a retras.

— Apă de trandafiri? a întrebat Ayani în timp ce turna cafeaua de densitatea petrolului în ceșcuțe.

Bob Martín, care nu auzise de apă de trandafiri și era obișnuit cu stacane de cafea apoasă, n-a știut ce să spună. Ayani i-a adăugat câteva picături din flacon și i-a explicat că Galang învățase să prepare cafeaua arabă pe gustul ei: fierbea de trei ori cafeaua împreună cu zahăr și cardamon în vasul de cupru, și aștepta ca zațul să se depună la fund. Martín a gustat licoarea dulce și densă și și-a zis că doza masivă de cofeină înghițită la ora cinci după-amiaza avea să-l împiedice să adoarmă în seara aceea. Doamna Ashton purta un caftan negru, brodat cu fire auriu, lung până-n pământ și lăsând la vedere doar mâinile elegante, gâtul de gazelă și chipul acela care îl obseda de când îl văzuse. Avea părul strâns la ceafă cu două bețișoare, inele mari de aur în urechi și o brățară din os.

— Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, Ayani.

— Dimpotrivă, domnule inspector, e o plăcere, a zis ea luându-și ceașca și așezându-se într-un fotoliu.

Bob Martín i-a admirat încă o dată picioarele fine, cu inele de argint la degete, perfecte în ciuda obișnuinței de a umbla desculță, pe care le ținea minte din marșea aceea memorabilă când murise Ashton și când Ayani intrase în viața sa. „Intrase“ e un fel de a vorbi, deocamdată, Ayani era un miraj.

— Vă sunt recunoscătoare că ați venit acasă, mărturisesc că la comisariat nu m-aș simți în largul meu, dar presupun că toți simt asta. Dar cum de lucrați azi, nu e sărbătoare?

— E ziua lui Martin Luther King, dar eu nu am zile libere. Dacă sunteți de acord, să recapitulăm câte ceva din declarațiile dumneavoastră.

— Credeți că eu l-am omorât pe Richard...

— N-am spus asta. Ancheta abia a început, e prematur să facem presupuneri.

— Fiți sincer, n-are sens să o luați pe ocolite, domnule inspector. Bănuielile cad mereu asupra soției, cu atât mai mult în acest caz. Bănuiesc că știți că sunt unica moștenitoare a lui Richard.

Știa; Petra Horr, asistenta pentru care nu existau secrete, îi dăduse destule informații despre soții Ashton.

Ayani avea aproape patruzeci de ani, deși părea de douăzeci și cinci, iar cariera sa de model, începută la prima tinerețe, luase sfârșit. Stiliștii și fotografii se plictisesc de același chip, numai că ea rezistase mai mult pentru că publicul o recunoștea imediat: era neagră într-o meserie de albe, exotică, deosebită. Bob era convins că și la șaptezeci de ani avea să fie cea mai frumoasă din lume. O perioadă, Ayani fusese modelul cel mai bine plătit în lumea modei, asta până în urmă cu cinci sau șase ani. Nu avea economii, căci cheltuia fără măsură și-și ajutase marea familie care trăia într-un sat din Etiopia. Până să se mărite cu Ashton se descurca cu împrumuri de la prieteni și jonglând cu cărțile de credit ca să-și păstreze cât de cât stilul de viață și să fie văzută. Trebuia să se îmbrace ca înainte, când primea gratis îmbrăcăminte de la marii creatori de modă, trebuia să apară în discotecă și la petrecerile frecventate de *jet-society*. Venea cu limuzina ca să fie fotografiată, dar trăia într-o locuință modestă din partea cea mai nedorită din Greenwich Village. Îl cunoscuse pe Richard Ashton la o gală destinată strângerii de fonduri pentru o campanie împotriva mutilării genitale feminine, unde rostise discursul inaugural – era subiectul ei pre-

dilect, folosea orice prilej pentru a vorbi de practica oribilă a cărei victimă fusese și ea în copilărie. La fel ca toți ceilalți, Ashton fusese impresionat de frumusețea femeii și de sinceritatea cu care-și relata propria experiență.

Bob Martín nu înțelegea ce văzuse ea la Richard Ashton, un bărbat aspru, arogant, scurt în picioare, pântecos și cu ochi bulbucați ca de broască. E drept, avea oarece faimă în lumea psihiatriei, dar asta nu putea să o impresioneze pe femeia care se freca de celebrități autentice. Petra Horr era de părere că treaba era limpede, ce să mai cauți nod în papură: o fi fost urât omul, dar era bogat.

— Înțeleg că l-ați cunoscut pe Richard Ashton la New York, în decembrie 2010, și că v-ați căsătorit o lună mai târziu. A treia căsnicie pentru el, prima pentru dumneavoastră. Ce v-a făcut să faceți pasul cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuserăți?

— Mintea lui. Era un om strălucit, domnule inspector, oricine știe asta. A doua zi m-a invitat la masă și am vorbit patru ore. Mi-a propus să scriem împreună o carte.

— Ce carte?

— Despre mutilarea genitală la fete. Eu trebuia să relatez cazul meu și să fac o serie de interviuri cu alte victime, mai ales din Africa. Iar el urma să analizeze urmările fizice și psihologice ale acestei practici, care afectează o sută patruzeci de milioane de femei din toată lumea și lasă sechele pe viață.

— Ați apucat să scrieți cartea?

— Nu. Eram în etapa organizării și a strângerii materialului când Richard a murit...

— Am înțeles. Dar o mai fi avut și alte calități pentru care v-ați îndrăgostit de doctorul Ashton...

— Să mă îndrăgostesc? Hai să fim sinceri, domnule inspector, nu sunt eu genul de femeie care se lasă târâtă de emoții. Romanticismul și pasiunea sunt pentru cinema, nu pentru o persoană ca mine. M-am născut într-un sat cu colibe de lut, am crescut cârând apă și păscând caprele. La opt ani o babă

jegoasă m-a mutilat și era să mor din cauza hemoragiei și a infecției. La zece ani, tata a început să-mi caute un bărbat printre cei de vârsta sa. Am scăpat de viața de mizerie și trudă pe care o trăiesc surorile mele pentru că m-a descoperit un fotograf american; i-a dat bani tatălui meu ca să mă poată lua în State. Sunt un om practic, nu-mi fac iluzii în legătură cu lumea, omenirea sau propria mea soartă; cu atât mai puțin în ce privește amorul. M-am măritat cu Richard pentru bani.

Declarația asta l-a izbit pe Martín ca o piatră în cap, căci nu voia să-i dea dreptate Petrei Horr.

— Repet, domnule inspector, m-am căsătorit cu el ca să trăiesc bine și să fiu în siguranță.

— Când și-a făcut doctorul Ashton testamentul?

— Cu o zi înainte de a ne căsători. La sfatul avocatului meu, asta a fost condiția. Contractul stipulează că la moartea lui eu moștenesc toată averea, și numai o sută cincizeci de mii de dolari dacă divorțez. Pentru Richard, ăsta era un bacșiș.

Inspectorul avea în buzunar lista cu bunurile psihiatrului, i-o dăduse Petra: conacul de pe Pacific Heights, un apartament la Paris, o cabană cu cinci camere într-o stațiune de schi din Colorado, trei mașini, un yacht lung de șaptesprezece metri, investiții de milioane de dolari și drepturile de autor, care produceau un venit modest, însă constant, căci cărțile sale reprezentau texte obligatorii în psihiatrie. Mai exista o asigurare de viață de un milion de dolari pe numele lui Ayani. Copiii din căsătoriile precedente primeau o mie de dolari fiecare, iar dacă ar fi atacat testamentul n-ar fi obținut nimic. Evident, clauza devenea invalidă dacă se dovedea că Ayani era de vină pentru moartea tatălui lor.

— Pe scurt, domnule inspector, să devin văduvă era lucrul cel mai bun care mi se putea întâmpla, numai că nu eu l-am omorât. Și, cum bine știți, nu pot primi nici măcar un dolar din moștenire până nu găsiți criminalul, a conchis Ayani.

Blake Jackson își aranjase orarul de la farmacie pentru a fi liber vineri după-masă ca să-și ia nepoata de la internat la ora trei, când se termina săptămâna de școală. O ducea acasă sau la casa lui Bob, în funcție de cum stabileau, dar acum era rândul lui, deci aveau două zile libere în care să-și vadă de ale lor și să joace *Ripper* după pofta inimii. A văzut-o ieșind cu grupul de eleve, târându-și catrafusele, ciufulită și căutându-l cu expresia aceea neliniștită care-l înduioșa mereu. Când Amanda era micuță, el obișnuia să se ascundă doar ca să-i vadă surâsul uriaș de ușurare când îl găsea. Nici nu voia să se gândească la cum avea să îi fie viața după plecarea ei de acasă. Amanda l-a pupat, apoi au pus amândoi în portbagaj rucsacul, plasa cu rufe murdare, vioara și cărțile.

— Am o idee pentru cartea ta, l-a anunțat nepoata.

— Ce carte?

— Un roman polițist. Alegi una dintre crimele pe care le investigăm, o exagerezi un pic, adaugi mult sânge, ceva sex, oarece torturi și urmăriri cu mașina. Te ajut eu.

— E nevoie de un erou. Cine-o să fie detectivul?

— Eu.

Acasă au dat de Elsa Domínguez, care adusese un pui pentru gătit, și de Indiana, care pusese la spălat în vechea mașină a tatălui prosoapele și cearșafurile de la cabinet, în loc să le spele la mașina automată din subsolul Clinicii Holistice, cum procedau toți colegii ei. Cu patru ani în urmă, când Amanda intrase la internat, Elsa hotărâse să-și reducă orele de muncă: se ducea la curățenie doar de două ori pe lună, dar îl vizita des pe Blake Jackson. Îi lăsa discret în frigider caserole de plastic cu ce știa că-i place lui, îl suna ca să-i amintească să se tundă, să scoată gunoiul și să-și schimbe așternuturile, amănunte la care fica și nepoata nu se gândeau deloc.

Când venea Celeste Roko, Blake se înclua în baie și o cheama în ajutor pe Elsa, îngrozit să stea singur cu prezicătoarea;

la puțin timp după ce el rămăsese văduv, femeia îl anunțase că hărțile lor astrale erau deosebit de compatibile și că, singuri și liberi amândoi, n-ar fi fost rău să-și unească destinele. Elsa venea trap-galop, pune de ceai și se instala în salon până când Celeste se dădea bătută și pleca trântind ușa.

Elsa avea patruzeci și șase de ani și arăta de șaizeci, suferea de dureri cronice de spate, artrită și varice, dar era veșnic bine-dispusă și fredona întruna imnuri religioase printre dinți. Purta doar mâneci lungi pentru că îi era rușine de cicatricile rămase în urma loviturilor cu maceta de când soldații îi ucisese bărbatul și doi frați. Venise singură în California în urmă cu douăzeci și trei de ani, lăsându-și cei patru copii mici la rude într-un sat de la granița Guatemalei, muncise din zori și până-n noapte ca să-i țină, apoi îi adusesse pe rând, călătorind noaptea pe acoperișul vagoanelor de tren, traversând Mexicul în camioane și riscându-și viața ca să treacă granița pe cărări clandestine, convinsă că oricât de grea ar fi fost viața de imigrant ilegal, tot mai grea era în țara ei. Fiul cel mare a intrat în armata americană sperând să-și facă din asta o meserie și să obțină cetățenia, era pentru a treia oară în Irak și Afganistan și nu-și văzuse familia de doi ani, dar în scurtele convorbiri telefonice părea tare mulțumit. Cele două fiice, Alicia și Noemi, erau și ele răzbătătoare și reușiseră să obțină permis de muncă. Elsa era convinsă că aveau să se descurce și, într-un viitor, dacă imigranții clandestini aveau să fie amnistiați, urmau să aibă și permis de rezidență. Fetele conduceau un grup de femei latino-americane venite și ele ilegal: în uniforme roz, făceau curățenie prin case, deplasându-se în niște camionete tot roz, cu ciudatul logo „Cenușăresele Atomice” pictat pe caroserie.

Amanda și-a aruncat bagajele în hol, le-a pupat pe Indiana și pe Elsa, care îi spunea „îngerașul meu” și o răsfăța cât nu-și putuse răsfăța propriii copii. În timp ce femeile împătureau rufele ieșite din uscător, ea a început o partidă de șah pe orbește cu bunicul, care se așezase în salon în fața tablei de șah.

— Mi-au dispărut o cămașă de noapte, sutiene și chiloți din dulap, a anunțat mama ei.

— Nu te uita așa la mine, mami, eu port mărimea 2 și tu abia de intri în mărimea 10. Las'că n-aș purta nici moartă ceva cu dantelă, că înțeapă.

— Nu te acuz, zic doar că cineva mi-a luat din lenjerie.

— Oi fi pierdut-o, a sugerat Elsa.

— Unde, dragă? Eu nu-mi scot chiloții decât acasă (ceea ce nu era tocmai exact, dar, dacă le-ar fi uitat într-o cameră de la hotelul Fairmont, și-ar fi dat seama înainte de a ajunge la lift). Îmi lipsesc un sutien roz și unul negru, doi chiloți roz și cămașa aia fină de noapte, n-am apucat s-o port niciodată, o ținam pentru o ocazie specială.

— Tare ciudat, fătó, a spus Elsa, că doar îți ții camera încuiată.

— Cineva a intrat, sunt sigură. Că și-a vârât nasul și în flacoanele mele de uleiuri, deși cred că n-a luat nici unul.

— Ți le-a răvășit? a întrebat Amanda, brusc interesată.

— Le-a pus în ordine alfabetică și-acum nu mai găsesc nimic; eu am ordinea mea.

— Prin urmare, a avut destul timp să-ți umble prin sertare, să aleagă lenjeria care i-a fost pe plac și să-ți facă ordine în flacoane. Ce-a mai luat? Dar la broasca ușii te-ai uitat, mami?

— Cred că n-a mai luat nimic, iar broasca e intactă.

— Cine are cheia de la camera ta?

— Păi, mai mulți: Elsa, tata și tu.

— Și Alan Keller, dar de ce să-ți fure lenjeria pe care ți-a cumpărat-o chiar el, a spus Amanda printre dinți.

— Alan? Nu are cheie și nu vine niciodată aici.

Din salon Blake Jackson i-a strigat nepoatei că mutase calul, iar ea i-a răspuns în același fel că în trei mișcări avea să-l facă mat. Apoi și-a amintit ceva:

— Și tata are cheia de la apartamentul tău.

— Bob? La ce să-i trebuiască? Eu nu am cheia lui!

— I-ai dat-o chiar tu ca să-ți instaleze televizorul, atunci când ai fost în Turcia cu Keller.

— Dar, Amanda, cum poți să-ți bănuiești propriul tată, pentru Dumnezeu! Taică-tău e polițist, nu hoț! a sărit Elsa Domínguez.

Indiana era în principiu de acord, deși Bob era imprevizibil. O mai necăjea el, mai ales când încălca cele stabilite în ce-o privea pe Amanda, dar în general se purta atent și iubitor ca un frate mai mare. Ba îi făcea și surprize emoționante, de ziua ei de naștere îi trimisese la cabinet un tort. Colegele de la Clinica Holistică aduseseră șampanie și pahare de plastic, venise și Matheus Pereira să bea în sănătatea ei și să se înfrupte din tort. Tăindu-l cu un coupe-papier, Indiana găsisese în mijloc o punguță de plastic cu cinci hârtii de o sută de dolari, o sumă destul de importantă pentru fostul ei bărbat, care trăia din salariul de polițist, dar una uriașă pentru ea. Și totuși, omul ăsta care-i trimisese tortul cu o comoară în mijloc ar fi fost în stare să intre nepoftit în casa ei.

În cei trei ani cât fuseseră căsătoriți și locuiseră sub același acoperiș în casa lui Blake Jackson, Bob o controla ca un maniac, iar după divorț i-a luat ceva timp până a reușit să se țină la distanță și să-i respecte intimitatea. Se maturizase el, dar tot mai avea firea aceea dominantă și agresivă de căpitan de echipă care îi fusese de mare folos în cariera sa din Departamentul de Poliție. În tinerețe, îl apucau des furiile și spărga tot ce-i pica în mână; atunci Indiana o lua pe fiică-sa în brațe și fugea la vreun vecin până când venea tatăl ei, pe care-l suna la farmacie de acolo. În prezența socrului, Bob se potolea imediat, dovadă că nu o luase razna cu totul. Legătura dintre cei doi devenise puternică și rămăsese neștirbită și după divorț: Blake continua să se poarte cu el cu autoritatea unui tată binevoitor, iar Bob era atent ca un fiu de treabă. Mergeau împreună la meci, la filme de acțiune și la o băută la Camelot, cârciuma lor preferată.

Până să-l cunoască pe Ryan Miller, fostul ei bărbat era a doua persoană, după tatăl ei, la care Indiana apela în caz de nevoie, convinsă că va rezolva problema, chiar dacă după aceea urma un potop de sfaturi și reproșuri. Îi admira calitățile și

ținea mult la el, dar Bob era în stare să-i facă o figură ca asta, doar ca să-i demonstreze ce ușor putea fi furată. Pentru că de mult o bătea la cap să schimbe încuietorile și să instaleze o alarmă.

— Ții minte că mi-ai promis o pisică? i-a întrerupt gândurile Amanda.

— La sfârșitul lui august pleci la universitate, cine-o să aibă grijă de ea?

— Bunicul. Am vorbit despre asta și e de acord.

— Domnului Jackson tare bine o să-i prindă un animăluț, că o să rămână fără nepoțica sa, a suspinat Elsa.

Duminică, 22

Apartamentul lui Bob Martín se afla la etajul cincisprezece al unui bloc dintre cele care răsăriseră precum ciupercile în ultimii ani la sud de Market Street. Cu câțiva ani înainte era doar o zonă portuară insalubră, plină de prăvălii și cârciumi; acum se întindea de-a lungul debarcaderului și era unul dintre cartierele cele mai apreciate din oraș, cu restaurante, gallerii de artă, cluburi de noapte, hoteluri luxoase și clădiri rezidențiale, la doar câteva cvartale de cartierul financiar și de Union Square. Inspectorul cumpărase apartamentul încă din faza de proiect, înainte ca prețurile să sară în aer, cu o ipotecă pe care avea s-o plătească până la sfârșitul zilelor sale. Blocul era un turn impresionant și, după opinia Celestei Roko, o investiție proastă, căci la primul cutremur avea să pice. Totuși, planetele nu-i spusese și când se va întâmpla acest lucru. De la fereastra mare a salonului contemplai golful împestrițat de ambarcațiuni cu pânze și Bay Bridge.

Amanda, cu pene înfipte în păr, ciorapi cu dungi galbene și eternul cardigan al bunicului rupt în coate, mânca împreună cu tatăl ei, ambii cocoțați pe taburetele înalte din fața plăcii de granit negru din bucătărie. O fostă iubită a lui Bob Martín, arhitect peisagist, îi decorase apartamentul cu mobilier ultramodern

și incomod și cu o adevărată junglă – plantele au murit imediat după plecarea ei. Iar fără ele, ambianța era neprimitoare, ca de sanatoriu, cu excepția camerei Amandei, ticsită de tot felul de fleacuri și cu pereții acoperiți cu afișe cu trupe, plus portretele eroilor ei: Ceaikovski, Stephen Hawking și Brian Greene.

— Vine azi Poloneza?

Era obișnuită cu capriciile lui amoroase, care durau puțin și nu lăsau urme, excepția o constituiau plantele care se uscaseră.

— Are un nume, o cheamă Karla, știi foarte bine. Nu, nu vine azi, și-a scos măselele de minte.

— Cu atât mai bine. Nu mă refer la măsele. Ce vrea asta de la tine, tati? O viză americană?

Bob Martín a trântit un pumn în placa de granit și i-a tras o predică despre respectul filial, în timp ce-și masa mâna care-l durea, iar ea continua să mănânce liniștită.

— Nu înțeleg de ce trebuie tu să le declari război prietenelor mele!

— Nu exagera, tati... În general, le tolerez cât se poate de bine, dar asta îmi dă fiori reci, are un râs de hienă și o inimă de piatră. Dar n-o să ne certăm acum. De cât timp ești cu ea? Parcă de o lună și jumătate. Cred că în două săptămâni Poloneza se topește în ceață și-am să fiu mai liniștită. Nu vreau ca femeia asta să te exploateze.

Bob nu și-a putut opri un zâmbet, o iubea pe fika lui mai mult decât orice pe lume, mai mult decât propria sa viață. Și-a trecut o mână peste penele ei de indian și s-a pregătit să-i servească desertul. Judecata ei în materie de iubite tranzitorii era de admirat, aici era mai tare decât el. N-avea de gând să-i spună, dar aventura cu Karla era pe sfârșite. A scos din frigider înghețata de cocos și a servit-o în cupe de sticlă neagră – tot alegerea arhitectei peisagiste – în timp ce fică-sa spăla farfuriile în care mâncaseră pizza.

— Aștept, tati.

— Ce?

— Nu face pe prostul. Am nevoie de amănunte despre crima psihiatrului, l-a lămurit Amanda, inundându-și înghetata cu sirop de ciocolată.

— Richard Ashton. A fost marți, pe 10.

— Precis?

— Sigur că precis, am toate datele pe birou.

— Dar nu se poate determina ora exactă a morții, e o marjă de câteva ore, după cum am citit într-o carte despre cadavre. Trebuie s-o citești, se cheamă *Teapăn*, sau cam așa ceva.

— Ce chestii citești tu, fetițo!

— Ba chiar mai rele decât îți închipui... Psihiatrul ăsta sigur e un caz important, că nu-ți pierzi tu timpul cu morți de doi bani, ți-i rezervi pe cei mai babani.

— Dacă la șaptesprezece ani ești așa de cinică, prefer să nu mă gândesc cum ai să fii la treizeci, a scos el un suspin dramatic.

— Rece și calculată, ca Poloneza. Zi mai departe.

Resemnat, Bob Martín a dus-o la computer, i-a arătat fotografii de la locul crimei și i-a dat să citească notițele referitoare la îmbrăcămintea victimei, cât și raportul medical, pe care ea îl fotografiase deja cu mobilul la precedenta ei vizită.

— A fost găsit de soție, dimineața. Ar trebui să o vezi, Amanda, e incredibilă, e femeia cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată.

— Da, Ayani, modelul. A apărut la știri mai des decât victima, peste tot nu vedeai decât poze cu ea, îmbrăcată în negru ca văduvele din Antichitate, ce caraghios!

— Nu-i nimic caraghios, poate că așa e obiceiul în țara ei.

— În locul ei aș fi bucuroasă că am scăpat de un soț atât de oribil și m-am umplut și de bani. Cum ți s-a părut – mă refer la personalitatea ei?

— Își controlează bine emoțiile. În ziua crimei era destul de calmă.

— Calmă sau ușurată? Și unde se afla când omul a fost omorât? a întrebat Amanda gândindu-se la întrebările pe care le vor pune participanții la *Ripper*.

— Ingrid Dunn crede că Ashton era mort de opt sau zece ore, cu aproximație, încă nu avem rezultatele definitive ale autopsiei. Nevastă-sa dormea în casă. Galang, servitorul, mi-a spus că lua somnifere și tranchilizante; cred că de-aia părea imposibilă a doua zi. Și ca efect al traumei, firește.

— Dar nu poți fi sigur că în noaptea aia Ayani a luat somniferul.

— Galang i l-a adus împreună cu cana de ciocolată, ca de obicei, dar n-a văzut dacă l-a și luat, dacă asta insinuezi.

— Ea este principalul suspect.

— Așa ar fi într-un film polițist. În viața reală prefer să mă ghidez după experiență. Am nas bun pentru lucrurile astea, de aceea sunt un polițist bun. Nu există nici o dovadă împotriva ei și nasul meu îmi spune...

— Ai grijă ca fizicul suspectei să nu interfereze cu nasul ăla al tău, tati. Dar ai dreptate, trebuie să fim deschiși către alte posibilități. Dacă Ayani plănuia să-și omoare soțul, și-ar fi pregătit un alibi mai credibil decât pastilele de dormit.

Miercuri, 25

Indiana a ajuns seara acasă la tatăl ei, a ridicat poșta și, printre facturi și propagandă politică, a găsit o revistă glossy trimisă de obicei prin abonament posesorilor celor mai distinși ai unui anume tip de card de credit; o mai zărise câteodată și în cabinetul dentistului ei. Casa era cufundată în tăcere, era seara când tatăl ei se ducea la squash și la cârciuma nemțească. A dus totul în bucătărie, a pus apă la fiert pentru ceai și s-a apucat să răsfoiască distrată revista. O pagină era însemnată: așa a dat ea de articolul care avea să-i dea peste cap rutina vieții.

Alan Keller era fotografiat la via sa primind oaspeți, la braț cu o blondă despre care explicația foto spunea că era Geneviève van Houste, baroneasă belgiană, reprezentantă a unui grup de creatori de modă europeni. Curioasă, Indiana a citit până la

al treilea paragraf, din care a aflat că tipa locuia la Paris, dar se specula că în curând avea să vină la San Francisco, în calitate de soție a lui Alan Keller. Articolul pomenea în detaliu despre petrecerea dată în onoarea dirijorului orchestrei simfonice, reproducea păreri mai multor invitați despre legătura pe care cei doi nu o dezmințeau, despre pedigreeul doamnei a cărei familie deținea baronia încă din secolul al XVII-lea. În paginile următoare a văzut alte patru fotografii ale lui Alan Keller cu aceeași femeie: într-un club din Los Angeles, într-o croazieră în Alaska, la o petrecere și de braț pe o stradă din Roma.

Buimăcită, cu tâmplele zvâcnind și mâinile tremurând, Indiana a observat că Geneviève avea ba părul scurt, ba lung și că în Alaska purta puloverul bej de cașmir care-i plăcuse atât de mult și pe care Alan i-l dăruise. Cum asta se întâmplase la doar câteva săptămâni după ce se cunoscuseră, concluzia era că iubitul ei și baroneasa aveau o istorie lungă. A recitit articolul, a privit încă o dată pozele, căutând ceva care să dezmințită lucrurile, dar degeaba. A lăsat revista peste picul în care erau biletele pentru India și a rămas cu ochii pierduți, în timp ce ceainicul șuiera pe foc.

Trecuseră cincisprezece ani de când nu mai suferise de chinurile unei trădări. Cât timp fusese măritată cu Bob, îi suportase purtările de adolescent zvăpăiat, cutiile de bere aruncate pe jos, prietenii care zăceau răscrăcărați în fața televizorului și izbucnirile violente, dar se hotărâse să divorțeze abia când n-a mai putut închide ochii la infidelitățile lui. La trei ani după divorț Bob încă o mai implora să-i acorde o a doua șansă, dar ea-și pierduse încrederea în el. Mai apoi avusese câteva legături care se terminaseră fără probleme, bărbații aceia nici n-o înșelaseră, nici n-o părăsiseră. Dacă treaba se răcea, ea era cea care găsea o modalitate delicată de a pleca. Poate că Alan Keller nu era omul ideal – i-o repetau adesea Amanda, Bob și Ryan Miller – numai că până acum nu-i pusese la îndoială loialitatea, care pentru ea era baza relației lor. Cele două pagini licioase pe care tocmai le citise îi demonstau că se înșelase.

Ca să vindece alte trupuri, Indiana învățase să și-l cunoască bine pe al său. Alan pretindea că legătura ei cu lumea se făcea prin sentimente și emoții, că ea trăia într-o epocă de dinainte de apariția telefonului, într-un univers magic, încrezătoare în bunătatea oamenilor; era de acord cu Celeste Roko, care susținea că într-o încarnare anterioară Indiana fusese delfin, iar în următoarea avea să se întoarcă în mare, căci nu era făcută pentru uscat, era lipsită de gena precauției. La toate acestea se adăugau anii în care urmasă o cale spirituală care o făcuse să se desprindă și mai mult de cele materiale și îi eliberase mintea și sufletul. Și care n-au reușit să atenueze lovitura primită citind despre Alan Keller și Geneviève van Houte.

S-a dus la ea, a dat drumul la căldură și s-a întins pe pat în întuneric ca să-și analizeze sentimentele, să respire controlat și să convoace energia cosmică pe care încerca să o transmită pacienților săi, *qi*, și forța care susținea viața, *prana*, care venea de la Shakti, zeița ei protectoare. Dar avea o gheară în piept. A plâns îndelung, abia după miezul nopții a învins-o oboseala și a putut să doarmă, prost, câteva ore.

Joi, 26

Indiana s-a trezit devreme după o noapte cu vise chinuitoare din care nu-și mai amintea nimic. Și-a masat încheieturile mâinilor cu câteva picături de neroli, ca să se însenineze, a coborât în bucătărie să-și facă un ceai de mușețel cu miere și să-și pună gheață pe pleoapele umflate. Se simțea ca bătută, dar ceaiul și douăzeci de minute de meditație i-au limpezit mintea și a putut privi lucrurile cu oarece detașare. Convinsă că starea zen n-avea s-o țină mult, și-a zis să acționeze înainte ca emoțiile să pună iar stăpânire pe ea și l-a sunat pe Alan Keller ca să-i dea întâlnire la ora unu pe banca lor din parcul Presidio. Dimineața s-a scurs calm, a lucrat, la prânz a închis cabinetul, a băut un cappuccino la Danny D'Angelo și a venit în parc pe bicicletă. A ajuns cu zece minute mai devreme și s-a

așezat, cu revista în poală. Efectul calmant al mușetelului și al picăturilor de neroli trecuse complet.

Alan Keller a apărut punctual și zâmbitor pentru că îl cheamă ca în vremurile bune, când puterea dorinței o făcea să treacă peste orice reticență. Convins că tactica de a-i face surpriza cu călătoria în India avusese succes, s-a așezat și a dat s-o ia în brațe, dar ea s-a retras și i-a pasat revista. Keller n-avea nevoie s-o deschidă, știa ce conține, dar nu-și făcuse griji: posibilitatea ca o astfel de revistă să pice în mâinile Indianei era minimă. „Presupun că nu crezi bârfele astea, Indi. Te credeam o femeie inteligentă, nu mă dezamăgi“, a spus el pe un ton degajat. A fost cea mai nepotrivită tactică.

O jumătate de ceas a încercat s-o convingă că Geneviève van Houte era doar o prietenă, că o cunoscuse pe când își făcea doctoratul în istoria artei la Bruxelles și rămăseseră în legătură mânați de un interes reciproc: el o introducea în cercurile exclusiviste ale înaltei societăți, ea îl sprijinea și îl sfătuia cum să-și facă investițiile, dar nici nu fusese vorba de căsătorie, ce idee absurdă, ce zvonuri ridicole. După care a trecut la problemele sale financiare din ultimul timp, pe care Indiana le asculta cu o indiferență rece, căci pentru ea conta fiecare dolar, iar pentru el, sutele de mii.

În urmă cu un an, când fuseseră la Istanbul, mai vorbiseră ei despre bani și cum să-i cheltuiești. Ea nu fusese deloc atrasă de fleacurile bizantine din bazar, apoi, la piața de mirodenii, mirosise totul, dar nu luase decât câteva grame de curcuma. În schimb, Keller se tocmise toată săptămâna pentru covoare și chiupuri otomane, vătându-se de preț. Atunci Indiana îl întrebase cât înseamnă destul, când te oprești, de ce să acumulezi tot mai mult și de unde avea el bani fără să muncească. „Nimeni nu se îmbogățește muncind“, se amuzase el și îi ținuse o lecție despre distribuția bogăției și despre cum legile și religiile aveau grijă să protejeze bunurile și privilegiile celor care aveau mai mult, în detrimentul celor săraci, concluzia sa fiind că sistemul era fioros de nedrept, dar din fericire el aparținea celor norocoși.

Pe banca din parc, Indiana și-a adus aminte de discuția aceea în timp ce el îi spunea cât datora pentru impozite, cărți de credit și altele, că ultimele investiții eșuaseră și creditorii nu mai puteau fi duși cu promisiuni și cu prestigiul numelui său.

— Nici nu știi ce neplăcut e să fii bogat fără bani, a oftat el în chip de concluzie.

— Probabil că mult mai rău decât să fii sărac lipit. Dar nu pentru asta suntem aici, ci pentru noi. Văd că niciodată nu m-ai iubit așa cum te-am iubit eu, Alan.

A luat revista, i-a dat plicul cu biletele pentru India, și-a pus casca și a încălecat pe bicicletă, lăsându-l mirat și furios, recunoscând în sine sa că îi spusese doar o jumătate de adevăr: dacă era adevărat că n-avea de gând să se însoare cu Geneviève, omisese să-i spună că avea cu aceasta o *amitié amoureuse* care dura de șaisprezece ani.

Keller și belgiana se vedeau rar, doar când se întâmplau să fie în același loc, căci ea călătorea des prin Europa și prin câteva orașe din State. Geneviève era fină și amuzantă, puteau sta o seară întreagă întrecându-se în jocuri intelectuale a căror cheie doar ei o cunoșteau, presărate de ironii și mici răutăți, iar dacă femeia i-o cerea știa să o mulțumească și în pat, cu ajutorul unor jucării erotice pe care le aducea cu ea în bagaje. Afinitatea lor venea din faptul că făceau parte din acea clasă socială care depășește granițele, ai cărei membri se recunosc în orice colț al lumii și luxul li se pare ceva normal. Amândoi erau melomani pasionați, ea îi făcuse cadou jumătate din muzica pe care o avea Keller, se întâlneau uneori la Milano, la New York sau la Londra în stagiunea lirică. Era un mare contrast între această prietenă a sa, pe care Plácido Domingo sau Renée Fleming o invitau personal la recitalurile lor, și Indiana Jackson, care nu fusese la operă decât atunci când o dusesese el la *Tosca*. Nu muzica o impresionase atunci, ci melodrama care o făcuse să suspine pe umărul lui.

Enervat, Keller și-a zis că nu încălcase nici un pact cu Indiana, relația cu Geneviève nu era amor, era sătul de neînțele-

geri și de acuze pentru mărunțișuri, bine că se terminase legătura asta care se târa de prea mult timp. Totuși, uitându-se după ea cum pleca pe bicicletă, s-a întrebat cum ar fi reacționat el dacă lucrurile ar fi stat invers și ar fi fost vorba de o relație amoroasă între Indiana și Miller. „Și mai du-te dracului, proasto!” a mârâit el, simțindu-se grotesc. N-avea de gând s-o mai vadă în veci, ce scenă de prost-gust, așa ceva nu se putea întâmpla cu o femeie ca Geneviève. Trebuia să și-o scoată pe Indiana din cap, s-o uite, asta merita, de fapt chiar începuse s-o uite. S-a frecat la ochi cu dosul palmei și a pornit cu pași mari spre mașină.

N-a dormit toată noaptea, rătăcind prin căsoiul din Woodside cu paltonul peste pijama și cu mânuși, căci căldura pe sponci nu făcea față curentului care se strecura șuierând printre crăpături. A dat gata sticla cu vinul cel mai bun, rumegând multe motive pentru care trebuia să se despartă definitiv de Indiana; cele întâmplute demonstau încă o dată mintea îngustă și vulgaritatea acestei femei. Păi, ce voia? Să renunțe la prietenii și la cercul lui monden? Rarele zbânțuieli cu Geneviève erau nesemnificative, doar cineva atât de pădureț precum Indiana putea face ditamai scandalul pentru o banalitate. Și nici nu-și amintea când îi promisese fidelitate. Când se întâmplase oare? Pesemne că într-o clipă de orbire, iar dacă o făcuse fusese o formalitate, nu o promisiune. Erau incompatibili, o știuse de la bun început, greșeala lui fusese să-i alimenteze falsele speranțe.

Vinul îi căzuse rău. De dimineață avea arsuri la stomac și migrenă. După două analgezice și o lingură cu lapte de magneziu s-a simțit mai bine și și-a putut lua micul dejun cu cafea, pâine prăjită și marmeladă englezească de portocale. A aruncat o privire și peste ziar. Avea planuri pentru ziua asta și n-avea de gând să și le schimbe. A făcut un duș prelungit ca să se dezmeticească, credea că-și revenise, dar în timp ce se bărbierea a constatat că parcă îmbătrânise brusc cu zece ani și că din oglindă îl privea unul dintre bătrânii din tabloul lui Tintoretto. S-a așezat pe marginea căzii, contemplându-și venele albastre de la picioare și blestemând-o pe Indiana.

În dimineața aceea golful San Francisco era cufundat în ceața lăptoasă obișnuită, care estompa totul. Ceața cobora în vâlătuci de pe dealuri precum o avalanșă lentă de vată, acoperind luciul de aluminiu al apei. Era o zi tipică, caracterizată printr-o diferență de câteva grade între cele două extremități ale podului Golden Gate: la San Francisco era iarnă, patru kilometri mai la nord strălucea soarele toamnei. Pentru Ryan Miller, avantajul major al acestui loc era clima binecuvântată, care-i permitea să se antreneze tot anul în aer liber. Participase la patru concursuri *ironman*: 3,86 km înot, 180,25 km pe bicicletă și 42,2 km alergare, cu o medie mediocră de paisprezece ore, însă de fiecare dată presa îl numise „un exemplu de autodepășire“, ceea ce îl înfuria, căci montul lui era ceva atât de obișnuit la veteranii de război, că nici nu era cazul să fie pomenit. Și avea și o proteză excelentă, aici era avantajat față de alți amputați lipsiți de resurse, care se mulțumeau cu proteze obișnuite. Șchiopătatul său era ușor, ar fi putut dansa tango dacă ar fi avut simțul ritmului și nu s-ar fi temut să fie ridicol, căci nu fusese niciodată un bun dansator. După părerea lui, adevăratul exemplu de autodepășire era Dick Hoyt, un tată care participa la triatlon cărându-și fiul handicapat, devenit deja adult și la fel de greu ca și el. Omul înota trăgând după el o barcă de cauciuc în care se afla fiul, pe bicicletă îl lega de șaua din față și alerga împingând scaunul cu roțile. Când îl vedea, lui Miller îi veneau lacrimi în ochi, atât era de impresionat de dragostea îndârjită a acestui tată, care contrasta cu severitatea propriului său părinte.

Ca de obicei, își începuse ziua la ora cinci dimineața cu exercițiile de Qigong, care îl plasau pe orbita zilei și îi linișteau conștiința. Citise într-o carte despre samurai o frază care devenise deviza sa: un războinic fără practică spirituală nu e decât un asasin. Și-a pregătit apoi micul dejun – un terci verde burdușit de proteine, fibre și carbohidrați, ca să reziste chiar și în Antarctica – după care l-a scos pe Atila la alergat, ca să

nu se lenevească. Câinele nu mai era foarte tânăr, avea opt ani, dar deborda de energie și, după ce slujise la război, se cam plictisea la San Francisco, unde ducea o viață atât de liniștită. Fusesse dresat să apere și să atace, să detecteze mine și teroriști, să lupte cu inamicul, să se lanseze cu parașuta, să înoate în ape înghețate plus alte ocupații care nu au ce căuta în civilie. Era surd și chior de un ochi, dar compensa printr-un simț olfactiv ieșit din comun chiar și pentru un câine. Cu Miller se înțelegea prin semne, îi ghicea intențiile și-l asculta, dacă i se părea că ordinul dat merita osteneala; dacă nu, se prefăcea și mai surd decât era.

După ce om și câine au alergat un ceas, s-au întors gâfâind, Atila s-a trântit într-un colț, iar Miller s-a apucat de aparatele de gimnastică răspândite precum niște sculpturi cam macabre prin spațiosul său *loft*, în care se mai aflau un pat larg, un televizor, stația de muzică și o masă rustică care slujea ca sufragerie, birou și atelier. Pe o consolă enormă se aflau computerele care-l legau de agențiile guvernamentale cărora le vindea serviciile sale. Nu se vedeau fotografii, diplome, decorațiuni interioare, nimic personal, de parcă tocmai s-ar fi mutat sau ar fi fost pe picior de plecare; însă pe pereți se afla colecția sa de arme, pe care avea grijă să o întrețină și s-o curețe.

Locuința ocupa întregul etaj superior al unei foste tipografii din cartierul industrial al orașului, un imobil de beton și cărămidă, neospitalier și imposibil de încălzit pe timp de iarnă, dar cu suficient spațiu pentru un suflet neliniștit și prevăzut cu un garaj mare și un lift industrial, o cușcă de fier cu care la nevoie puteai urca și un tanc. O alesese pentru lărgime și pentru că-i plăcea singurătatea. Era singurul chiriaș al clădirii, iar după ora șase seara și în weekend străzile erau pustii.

O dată la două zile Miller se ducea să înoate în piscina olimpică, în celelalte zile o făcea în golf. În sâmbăta aceea era rândul parcului acvatic, unde putea staționa gratis pe stradă timp de patru ore. L-a luat pe Atila și s-a îndreptat spre Dolphin Club. Era frig și încă devreme, doar câțiva amatori de jogging apăreau brusc din ceață, ca niște fantome. Câinele era

ținut în lesă și purta botniță, din precauție: încă era în stare să alerge cu cincizeci de kilometri la oră, să sfășie o vestă anti-glont, iar când își încleșta fălcile pe o pradă nu era chip să-i dea drumul. Un an îi trebuise lui Miller să-l adapteze la viața de oraș, dar tot se temea că, dacă animalul ar fi fost provocat sau speriat, ar fi putut ataca; iar atunci ar fi fost obligat să-l eutanaseze. Acceptase condiția când i-l încredințaseră pe Atila, însă ideea de a-și sacrifica cel mai bun prieten și camarad de arme era intolerabilă. Îi datora viața. Când fusese rănit la picior într-un asalt în Irak, apucase doar să-și lege un garou și leșinase, ar fi murit dacă Atila nu l-ar fi târât mai bine de o sută de metri sub gloanțe și nu s-ar fi culcat peste el ca să-l protejeze până la sosirea ajutoarelor. În elicopter Miller și-a strigat întruna câinele, la fel în avionul care-l transporta la un spital american din Germania.

Câteva luni mai târziu, în timpul anevoioasei restabiliri, Miller a aflat că Atila fusese dat altui antrenor și era cu altă echipă de *navy seals* într-o zonă ocupată de Al-Qaeda. Cineva i-a trimis o fotografie; nu l-a recunoscut, fusese complet ras, cu excepția unei dungi pe spinare, ca un mohican, ca să aibă o înfățișare și mai fioroasă. Cu ajutorul camarazilor din Seal Team 6, care-i trimiteau vești, i-a luat urma, așa a aflat că în noiembrie 2008 câinele fusese rănit.

Până atunci, Atila participase la numeroase atacuri și acțiuni de salvare, salvase multe vieți și ajunsese legendar printre luptători. Într-o zi se afla într-o caravană împreună cu antrenorul și mai mulți *navy seals*, au dat peste o mină care a distrus vreo două vehicule, a făcut doi morți și cinci răniți. Plus Atila, pe care l-au crezut mort, dar l-au ridicat împreună cu ceilalți, căci nu-ți abandonezi un camarad, e un principiu sfânt. A primit îngrijiri medicale și a supraviețuit; nu mai era apt de luptă; a fost decorat. Ryan Miller păstra într-o cutie poza de la ceremonie și medalia lui Atila printre cele primite de el.

Aflând că Atila fusese lăsat la vatră, a purces la complicata odisee menită a-l readuce în Statele Unite și a-l adopta, trebuind să se lupte cu diverse piedici birocratice. Când în sfârșit

s-a dus la baza militară ca să-l ia, Atila l-a recunoscut imediat, a sărit pe el și s-au tăvălit de bucurie exact cum făcuseră întotdeauna.

Dolphin Club – pentru natație și canotaj – data din 1877 și tot de atunci se afla într-o amicală rivalitate cu clubul de alături, South End, o construcție vetustă din lemn de care îl despărțea un simplu gard cu o ușă fără cheie. Ryan i-a făcut semn lui Atila, care s-a furișat să se ascundă în vestiar, chiar sub marele afiș galben care interzicea prezența câinilor, în vreme ce el urca în foișor, o încăpere circulară cu două scaune vechi și un balansoar. Acolo se afla Frank Rinaldi, administratorul, un om de optzeci și patru de ani, dar care ajungea mereu primul și, din balansoar, se delecta cu cea mai grozavă priveliște din oraș: podul Golden Gate în lumina răsăritului.

— Vezi că am nevoie de niște voluntari ca să curețe băile, notează-ți, i-a spus în chip de bună dimineața.

— Îmi notez. Înoți azi, Frank?

— Păi ce, crezi c-o să stau pe cuptor toată ziua? a mârâit bătrânul.

Nu era singurul octogenar care sfida apele înghețate ale golfului. Recent murise un alt membru al clubului, care la nouăzeci și șase de ani încă intra în apă, cel care, la șizeci, înotase de la închisoarea Alcatraz cu fiare la picioare și împingând o barcă. Rinaldi, la fel ca Ryan Miller și Pedro Alarcón, făceau parte din Clubul Polar, ai cărui membri făceau norma de șizeci și patru de kilometri de înot pe timp de iarnă. Fiecare își nota porția zilei pe o foaie prinsă de perete cu patru piuneze. Pentru a calcula distanța parcursă se folosea o hartă a parcului acvatic și o sfoară cu noduri, metodă primitivă pe care nimeni nu se gândise s-o schimbe. Căci totul, inclusiv calculul kilometrilor, se baza pe onoare și sistemul funcționa de minune de o sută treizeci și cinci de ani.

Ryan Miller și-a pus costumul de baie la vestiar și, înainte de a coborî pe plajă, l-a mângâiat pe spate pe Atila, care s-a așezat să-l aștepte cu botul pe labe, încercând să se facă nevăzut.

Pe plajă s-a întâlnit cu Pedro Alarcón, care de data asta nu intra în apă, căci era gripat, dar avea să vâslească, drept care se echipase corespunzător, cu haină groasă, căciulă și fular, plus termosul cu apă fiartă pentru *mate*. S-au salutat cu un gest aproape imperceptibil.

Alarcón a împins barca, s-a urcat în ea dintr-un salt și a dispărut în ceață, în timp ce Miller își punea casca portocalie și ochelarii, își scotea proteza, lăsând-o pe nisip, convins că n-avea cine să i-o ia, și se arunca în mare. Apa rece l-a izbit din plin, dar bucuria înotului a fost mai puternică. În astfel de clipe, plutind, sfidând curenții înșelători și cele 8 grade Celsius, împins de mușchii puternici ai brațelor și spatelui, cu oasele trosnindu-i, se simțea ca în tinerețe. După câteva mișcări n-a mai simțit frigul și s-a concentrat pe respirație și direcție, orientându-se după geamandurile ce abia se zăreau prin ochelarii de protecție și pâclă.

După un ceas, cei doi au revenit pe mal în același timp. Alarcón a tras bărcuța și i-a adus lui Miller proteza.

— Nu sunt în formă, a bombănit acesta, sprijinindu-se de umărul lui Pedro și schiopătând spre club, căci îl durea mon-tul învinețit.

— Să știi că picioarele contribuie doar cu zece la sută la înaintarea pe apă. Tu ai niște coapse de cal, omule, nu-ți risipi puterea înotând, păstrează-o pentru triatlon, pentru bicicletă și pentru alergare.

Rinaldi i-a fluierat de pe scară ca să-i anunțe că aveau o vizită. Lângă el era Indiana Jackson, cu două pahare de carton în mâini, nasul roșu și ochii înlăcrimați de mersul pe bicicletă.

— V-am adus băutura cea mai decadentă pe care am găsit-o: ciocolată caldă cu sare marină și caramel, de la Ghirardelli!

— S-a întâmplat ceva? a vrut să știe Ryan, alarmat de prezența ei într-un loc unde nu mai venise niciodată.

— Nimic urgent...

— Atunci lasă-l pe Miller să se ducă un pic la saună, c-am mai văzut noi imprudenți morți de hipotermie în apele astea, a sugerat Rinaldi.

— Iar alții au fost mâncați de rechini, a glumit Miller.

— Vai, e adevărat?

Rinaldi i-a explicat că de mult nu se mai văzuseră rechini pe aici, dar acum câțiva ani în parcul acvatic pătrunsese un leu-de-mare; mușcase de picioare paisprezece oameni, urmărise alți zece, care abia scăpaseră. Specialiștii fuseseră de părere că era un mascul care-și proteja haremul, dar Rinaldi era convins că algele toxice îi afectaseră creierul.

— Și de câte ori ți-am zis că n-ai voie cu câinele la club, Miller?

— De multe ori, Frank, și de fiecare dată ți-am explicat că Atila e un animal de serviciu, precum câinii pentru orbi.

— Tare-aș dori să știu ce serviciu îți face bestia asta!

— Îmi calmează nervii.

— Membrii clubului se plâng, Miller, ar putea să muște pe careva.

— Cum să muște dacă are botniță! Și nu atacă decât dacă-i cer eu.

Ryan a făcut repede un duș fierbinte și s-a îmbrăcat urgent, mirat că Indiana își amintise că sâmbăta la ora asta el se antrena la club. O credea cu capul în nori. Era cam lunatică prietena asta a lui, mereu uita amănunte care țineau de viața practică, se rățăcea, uita cât cheltuisese, își pierdea mobilul și geanta, totuși reușea, inexplicabil, să fie punctuală și ordonată la locul de muncă. Din clipa în care își prindea părul cu un elastic și-și îmbrăca halatul alb, devenea geamăna rațională a celeilalte, femeia ciufulită, cu haine care crăpau pe ea. El le iubea pe amândouă: pe prietena distrată și zăpăcită care-i înveselea viața și pe care se simțea dator să o protejeze, care dansa amețită de ritm și de *piña colada* în clubul latino unde îi ducea amicul ei pictorul brazilian, și pe cealaltă, tălmăduitoarea soabră și serioasă, care îi alina durerile musculare, vrăjitoarea cu esențe iluzorii, magneți cu care pretindea să influențeze forțele universului, cristale, penduluri și lumânări. Nici una nu

bănuia dragostea asta care începea să-l învăluie ca o plantă cârătoare.

I-a făcut semn câinelui să stea pe loc și a urcat în foișor, unde Indiana îl aștepta singură, Alarcón și Rinaldi plecaseră. S-au așezat pe scaunele hărănite să privească pe geam peisajul lăptos străbătut de stoluri de pescăruși, și vârfurile turnurilor podului care se zăreau prin ceața care începea să se risipească. Ryan s-a străduit să bea ciocolata aproape rece, cu frișca făcută cocoloașe.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea de a te vedea?

— Presupun că știi că între mine și Alan totul s-a terminat.

— Nu mai spune! Și de ce? a întrebat el, neascunzându-și satisfacția.

— Tu întrebi? Din cauza ta, pentru că mi-ai trimis revista asta! Și eram atât de sigură de dragostea lui Alan, cum de-am putut să mă înșel? Când am văzut fotografiile, parcă am primit o lovitură în cap... De ce ai făcut-o, Ryan?

— Nu ți-am trimis nici o revistă, Indi, dar măcar ți-a servit ca să te desparți de moșulică ăla, slavă Domnului.

— Nu e bătrân, are cincizeci și cinci de ani și arată fenomenal. Dar asta n-are nici o importanță, nu mai face parte din viața mea, și-a suflat ea nasul într-un șervețel.

— Spune-mi cum a fost.

— Mai întâi jură-mi că nu tu mi-ai trimis revista.

— De parcă nu m-ai cunoaște, s-a supărat el. Eu nu umblu cu subterfugii, spun ce am de spus drept în față. Până acum n-ai avut motive să te îndoiești de sinceritatea mea, Indiana.

— Așa e, Ryan, iartă-mă, sunt tare necăjită. Am găsit asta în cutia poștală, i-a întins ea revista marcată la paginile cu pricina, pe care el le-a citit rapid, i-a dat-o înapoi și a rostit primul lucru care i-a venit în minte:

— Van Houte asta seamănă cu tine.

— Suntem identice! Doar că ea are cu douăzeci de ani mai mult, zece kile mai puțin și se îmbracă de la Chanel.

— Dar tu ești mult mai drăguță.

— Nu suport trădarea, Ryan, e ceva care mă depășește.

— Acum nici un minut mă acuzai pe mine de trădare!

— Nu, credeam că mi-ai trimis revista ca să-mi faci un bine, să-mi deschizi ochii.

— Ți-aș fi spus-o în față, nu sunt laș.

— Așa-i, ai dreptate. Trebuie să aflui cine a făcut-o, Ryan. Nu a venit prin poștă, plicul nu avea nici un timbru: cineva a venit personal să mi-l pună în cutie.

— Poate fi oricare dintre admiratorii tăi, o fi făcut-o cu cele mai bune intenții: ca să vezi ce fel de om e Alan Keller.

— Persoana care a lăsat-o acasă la mine, nu la clinică, știe unde stau și e la curent cu viața mea privată. Ți-am zis că mi-au dispărut niște obiecte de lenjerie intimă? Sunt sigură că cineva mi-a intrat în casă, poate chiar de mai multe ori, n-am de unde să știu. E ușor să intri la mine fără să fii văzut din stradă, scara e într-o latură a casei și e ascunsă de un pin rămușor. Amanda i-a spus lui Bob și el, doar știi cât e de posesiv, a venit cu un lăcătuș și a schimbat toate încuietorile de la tata și de la mine. De atunci nu mi-a mai dispărut nimic, dar câteodată am senzația că a fost cineva acolo, cum să-ți spun, parcă simt prezența sa în aer, ca o fantomă. Cred că cineva mă spionează, Ryan...

Luni, 30

În cei trei ani de când venea la Clinica Holistică, Denise West devenise clienta preferată a mai multe cabinete. În fiecare zi de luni pe seară, chiar dacă era furtună, se dedica sănătății ei, venea la Indiana pentru reiki, drenaj limfatic și aromoterapie, la Yumiko Sato pentru acupunctură, la David McKee pentru homeopatie; apoi, încununând seara în mod fericit, se dedica artei: lua lecții de pictură cu Matheus Pereira. Nu lipsea niciodată, deși avea de făcut un drum de o oră și jumătate cu același camion gălăgios cu care-și ducea produsele micii ei ferme la piețele stradale. Pleca devreme, știind ce greu găseai un loc de parcare în North Beach, și nu uita să

aducă ceva proaspăt din grădină celor pe care-i numea doctorii ei de suflet: lămâi, lăptuci, ceapă, ouă sau narcise cu tijă lungă.

Denise avea şaizeci de ani şi declara sus şi tare că era în viaţă graţie celor de la Clinica Holistică, care-i redaseră sănătatea şi optimismul după accidentul din care ieşise cu şase oase rupte şi contuzie cerebrală. La clinică îşi descărca frustrările politice şi sociale – era anarhistă – şi primea destulă energie pozitivă ca să fie combativă toată săptămâna. Doctorii ei de suflet o îndrăgeau nespus, până şi Matheus Pereira, deşi stilul ei de a picta îl enerva enorm. Tablourile lui erau nişte pânze mari ce reprezentau fiinţe chinuite, în culori primare, în vreme ce Denise picta puişori şi mieluşei, teme care se justificau doar prin faptul că femeia trăia din agricultură şi creşterea vitelor, căci nu se potriveau defel cu firea ei de amazoană. În ciuda diferenţelor de stil, orele decurgeau senin. Denise îi plătea riguros cei cincizeci de dolari pe oră, Pereira îi primea oarecum vinovat, căci tot ce învăţase ea în trei ani era să pregătească pânzele şi să spele pensulele. De Crăciun, femeia îşi împărţea operele prietenilor, inclusiv doctorilor ei de suflet; Indiana avea o colecţie de pui şi miei în garajul lui Blake, Yumiko primea darul cu ambele mâini şi plecăciuni adânci, după eticheta japoneză, după care acesta dispărea discret. Numai David McKee îi aprecia uleiurile şi le atârna pe pereţi, căci era veterinar de meserie, deşi homeopatia se dovedise eficientă la clientela sa umană, nu şi la canişul reumatic pe care-l trata şi Indiana.

Ryan Miller şi Pedro Alarcón o aduseseră prima dată pe Denise la clinică, mai exact la cabinetul Indianeii. Denise şi Alarcón erau prieteni buni, fuseseră şi împreună o scurtă perioadă, dar nu pomeneau de asta, se făceau că uitaseră. Oasele ei se sudaseră după mai multe operaţii complicate, însă rămăsese cu genunchii şi şalele sensibile şi cu senzaţia neplăcută că avea un pumnal în şira spinării, inconveniente care nu-i limitau activităţile şi pe care le combătea cu pumni de aspirine şi duşti de gin. Era veşnic obosită, nedormită şi furioasă pe

lume, doar strădania conjugată a doctorilor de suflet și orele de pictură reușiseră să-i redea veselia care îl cucerise cu ani în urmă pe Alarcón.

După ședința de luni cu Indiana, Denise s-a dat jos de pe masă cu un suspin de fericire, și-a pus pantalonii de postav, cămașa de pădurar și cizmele bărbătești din care nu ieșea și a așteptat să vină Ryan Miller, care avea oră la Indiana. Acum, grație tratamentelor, putea urca la etaj ținându-se de balustrada *art déco*, dar nu și la mansardă, unde trebuia să ajungi pe o scară îngustă, astfel că orele de pictură se țineau în cabinetul 3, neocupat de ani de zile. Investitorul chinez nu reușise să-l închirieze pentru că acolo se sinucisese doi chiriași; unul se spânzurase, celălalt își trăsese un glonț în cap, umplând locul de sânge și creieri. Diverși practicanți ai medicinei alternative se interesaseră de locul bine situat, dar când aflau povestea dădeau înapoi. Se zvonea prin North Beach că acel cabinet cu numărul 3 era bântuit de sufletele sinucigașilor, dar Pereira, care locuia în clădire, nu văzuse nimic supranatural.

După ședința cu Indiana de luni, Ryan Miller obișnuia să o ia pe Denise de la ora de pictură și să o conducă la camionul ei. Avea și el marele noroc de a primi de Crăciun tablouri cu animale domestice, pe care le pasa urgent licitației anuale care se ținea în favoarea femeilor abuzate și unde erau apreciate așa cum se cuvine.

Miller a părăsit cabinetul Indianeii împăcat cu lumea și cu sine însuși și păstrând pe piele senzația vie a mâinilor ei. Pe culoar s-a ciocnit de Carol Underwater, pe care o mai văzuse acolo.

— Ce mai faceți, doamnă? a întrebat politicoș, știind dinainte răspunsul.

— Mulțumesc bine, cu cancer, dar încă n-am murit.

După plecarea lui Miller, toată seninătatea de care Indiana era cuprinsă în timp ce lucra asupra sănătății pacienților ei s-a topit brusc; a recăzut în tristețea idilei eșuate și în teama difuză pe care i-o dădea senzația că este urmărită. La doar câteva

ore după ce se despărțise de iubitul ei în parc o copleșise durerea pierderii, niciodată nu plânsese atât de mult, se întreba cum de nu se prinsese că ceva mergea prost: Alan era absent, preocupat și deprimat, între ei intervenise o distanță. A strâns prosoapele și cearșafurile, a făcut ordine în micul cabinet, și-a notat niște observații despre starea de sănătate a Denisei West și a lui Ryan Miller, așa cum făcea cu toți pacienții ei.

În ziua aceea a fost rândul lui Carol Underwater să o consoleze pe Indiana, rolurile se schimbaseră. Duminică aflase de despărțirea de Keller: o invitasе la film, o văzuse tristă și o silise să i se confeseze. Indiana a privit-o intrând în cabinet cu un coș în mână și a cuprins-o înduioșarea, ce bună era femeia asta care putea să moară în curând, care avea deci motive mult mai serioase de disperare decât ea; i-a părut rău de toate zilele în care se enervase sau își pierduse răbdarea cu ea. O zărise în sala de așteptare, cu fusta cea groasă, haina de culoarea pământului și basmaua pe cap și și-a zis că, după ce femeia va termina radioterapia, avea s-o ducă la prăvăliile ei preferate de haine second-hand ca să-i cumpere ceva mai tineresc și mai feminin. Se considera o expertă în materie, printre atâtea cârpe puteai găsi și adevărate comori, precum cizmele ei de imitație de crocodil, culmea eleganței, pe care le putea purta fără să-și facă scrupule: nici o reptilă nu fusese ucisă pentru ele, erau din plastic și făcute în Taiwan.

— Mi-e milă de tine, Indi. Știu că suferi, dar ai să vezi că tot răul e spre bine. Meriți un bărbat mai bun decât Alan Keller.

Vorbise cu un glas șovăitor, în șoapte spasmodice, de parcă n-ar fi avut aer sau ar fi fost confuză, vocea blondelor tâmpițele cu trup de țărancă din Balcani din filmele vechi, cum o descrisese Alan Keller singura dată când o văzuse, atunci, la Café Rossini. Indiana trebuia să facă eforturi să înțeleagă ce spune, o irita acest fel de a vorbi și îl punea pe seama bolii, poate că avea coardele vocale afectate.

— Crede-mă, Indiana, Keller nu era omul potrivit pentru tine.

— În dragoste nu se pune problema de potriveală, Carol: am fost patru ani împreună și am fost fericiți, sau cel puțin așa credeam eu.

— Patru ani e destul de mult. Și când aveți de gând să vă căsătoriți?

— N-am vorbit niciodată de căsătorie.

— Ce ciudat! Că doar sunteți liberi amândoi.

— N-aveam nici o grabă. Așteptam să plece Amanda la universitate.

— De ce? Fiică-ta nu se înțelegea cu el?

— Amanda nu se înțelege cu nimeni care se combină cu mine sau cu taică-său, e geloasă.

— Nu plânge, Indiana. Ai să vezi, pretendenții o să facă coadă la ușa ta, sper ca de data asta să fii mai selectivă. Keller face parte din trecut, e ca și cum ar fi murit, nu te mai gândi la el... Uite, am un cadou pentru Amanda, ce părere ai?

A pus coșul pe masă, a deschis capacul. Înăuntru, într-un cuib improvizat dintr-un fular de lână, dormea un animăluț.

— E o pisicuță. Ziceai că fiică-ta își dorea o pisică...

— Carol, e un dar minunat! Amanda o să fie încântată!

— Nu m-a costat nimic, am luat-o de la Societatea de Protecție a Animalelor. Are șase săptămâni, e sănătoasă și vaccinată. Și cuminte. Aș vrea să i-o dau chiar eu fiică-tii, se poate? Tare mi-ar plăcea să o cunosc...

Marți, 31

Inspectorul-șef se afla în biroul său, așezat în scaunul ergonomic, un cadou extravagant pe care i-l făcuseră subalternii săi când împlinise cincisprezece ani în Poliție, cu picioarele pe birou și mâinile la ceafă. Petra Horr a intrat fără să fie chemată, ca de obicei, cu o pungă de hârtie și o cafea. Până s-o cunoască, Bob era convins că un nume atât de sonor era nepotrivit pentru femeiușca aia cu aspect infantil, pe urmă și-a schimbat părerea. Petra avea treizeci de ani, era scundă și slabă,

cu un chip în formă de inimioară, pistruiată și cu părul tuns scurt, geluit și vopsit în trei culori, negru la rădăcini, oranj la mijloc și galben la vârfuri, precum o căciulă din blană de vulpe. De departe, dar și de aproape, ai fi zis că e o fetiță, dar cum deschidea gura fragilitatea asta iluzorie dispărea. A depus punga pe birou și i-a întins cafeaua.

— De câte ore n-ai mai mâncat nimic, șefu'? O să faci hipoglicemie. Uite, ai aici un sandvici cu pui organic și pâine integrală. Foarte sănătos. Ia și mânâncă.

— Mă gândeam.

— Ia te uită, ce noutate! La cine?

— La cazul psihiatrului.

— Adică la Ayani, a scos ea un suspin teatral. Și că tot veni vorba de ea, vezi că ai o vizită.

— Ea? și-a coborât inspectorul picioarele de pe birou și a sărit să-și aranjeze cămașa.

— Nu. Un june frumușel foc. Servitorul familiei Ashton.

— A, Galang. Poftește-l înăuntru.

— Nu. Mai întâi mănânci, gigoloul poate să aștepte.

— Gigolo? a repetat el, mușcând din sandvici.

— Vai, șefu', ce naiv ești, a spus Petra și a ieșit pe ușă.

Zece minute mai târziu, Galang se afla înaintea inspectorului, de partea cealaltă a mesei. Bob Martín îl mai interogase la casa Ashton, unde junele filipinez purta pantaloni negri și cămașă albă cu mâneci lungi, o uniformă discretă, care, împreună cu expresia impenetrabilă și aspectul de felină, îl făcea invizibil. Numai că cel din fața lui numai invizibil nu era: zvelt și athletic, cu părul negru, strâns la ceafă într-o coadă scurtă, ca de toreador, cu mâini îngrijite și zâmbind cu niște dinți foarte albi. Când și-a scos impermeabilul bleumarin, Bob a recunoscut din motivul căptușelii – modelul clasic scoțian negru cu bej – marca Burberry, pe care el nu și-ar fi permis-o în veci din salariu. S-a întrebat cât o câștiga tipul sau cine îi cumpăra hainele. Cu ținuta sa elegantă și chipul exotic, Galang putea face reclamă la o colonie bărbătească, cu o aromă senzuală și

misterioasă; dar precis că Petra l-ar fi corectat: pentru asta ar fi trebuit să pozeze gol și nebărbierit.

Și-a recapitulat rapid ce știa despre el: Galang Tolosa, treizeci și patru de ani, născut în Filipine, emigrat în State în 1995, un an de facultate, a lucrat la un Club Med, la săli de sport și la un Institut de Programare Corporală. O întrebare pe Petra ce naiba mai era și asta și aflase că, teoretic, era vorba de un gen de masaj în scopuri pozitive, care cică determina schimbări benefice în țesuturi. Vrăjitorie ca a Indianeii, trăsesse el concluzia, căci pentru el ideea de masaj însemna un salon sordid cu fete asiatice în pantalonași scurți, cu țățele goale și mănuși de cauciuc.

— Scuze pentru deranj, domnule inspector. Treceam pe aici și mi-am zis să vorbesc cu dumneavoastră, a spus omul zâmbind.

— Despre ce?

— Am să fiu sincer, domnule inspector. Am viză de rezident și vreau să obțin cetățenia americană, nu pot fi implicat într-o anchetă a poliției. Mi-e teamă ca afacerea doctorului Ashton să nu-mi creeze probleme.

— Te referi la uciderea doctorului Ashton. Păi chiar e un motiv de îngrijorare, tinere. Erai în casă, aveai acces la biroul său, îi cunoșteai obiceiurile, nu ai alibi și, dacă scurmăm mai adânc, precis găsim un motiv. Dorești să adaugi ceva la declarațiile dumitale precedente?

Tonul amabil nu se potrivea deloc cu amenințarea implicită a cuvintelor sale.

— Da... Ați spus-o chiar dumneavoastră: motivul. Doctorul Ashton era un om dificil, am avut o serie de confruntări cu el, s-a bălbăit Galang, care nu mai zâmbea.

— Mai concret, te rog.

— Doctorul se purta urât cu lumea, mai ales când bea. Prima și a doua soție l-au acuzat de rele tratamente la procesul de divorț, puteți verifica.

— A fost violent cu dumneata?

— Da, de trei ori, dar asta pentru că încercam să o apăr pe doamna...

Inspectorul și-a stăpânit curiozitatea și a așteptat ca omul să continue, observându-i expresia facială, gesturile, ticurile imperceptibile. Era obișnuit cu minciunile și cu jumătățile de adevăr, se resemnase cu gândul că toți mint, unii din vanitate, alții ca să apară într-o lumină favorabilă, alții de frică, majoritatea pur și simplu din obișnuință. La orice interogatoriu polițienesc oamenii devin agitați, chiar dacă sunt nevinovați, iar el trebuia să interpreteze răspunsurile, să descopere falsul și să ghicească omisiunile. Mai știa din experiență că persoanele doritoare să facă impresie bună – iar Galang făcea parte din această categorie – nu suportă pauzele incomode și-și dau drumul la gură de nu-i mai oprești.

N-a trebuit să aștepte mult: după treizeci de secunde filipinezul s-a pornit pe o perorație probabil pregătită de acasă, dar care s-a poticnit pe parcurs din cauza dorinței de a părea cât mai convingător. O cunoscuse pe Ayani cu zece ani în urmă, la New York, erau prieteni când ea ajunsese la apogeul carierei, mai mult decât prieteni, erau ca frații, se ajutau, se vedeau aproape zilnic. Venise criza economică, ambii începeau să găsească mai rar de lucru, iar la finele anului 2010, când ea îl cunoscuse pe Ashton, situația lui era de-a dreptul disperată. Cei doi s-au căsătorit, Ayani l-a adus la San Francisco pe post de majordom, un post sub calificarea sa, dar trebuia să plece din New York, unde avea niște încurcături bănești și de altă natură. Avea un salariu mic, dar Ayani îi mai dădea câte ceva, pe ascuns de soțul ei. I-a fost tare greu să vadă cât de mult suferea prietena lui: Ashton o trata ca pe o regină în public și ca pe o otreapă acasă. La început o tortura psihic, aici era imbatabil, mai târziu a început s-o și bată. O vedea plină de vânătaii, Ayani încerca să le ascundă sub machiaj. Galang voia s-o ajute, dar, în ciuda încrederii pe care i-o purta, Ayani nu pomenea de acest aspect al căsniciei, îi era rușine, de parcă violența bărbatului ar fi fost vina ei.

— Se certau des, domnule inspector.

— De ce se certau?

— Pentru nimicuri, pentru că lui nu-i plăcea o mâncare, pentru că ea îi suna pe ai ei în Etiopia, pentru că doctorul Ashton turba de furie când toată lumea o recunoștea pe ea, nu pe el. Pe de o parte, îi plăcea să se împăuneze cu ea la braț, pe de alta, voia s-o țină claustrată în casă. Chestii din astea...

— Și cumva și din cauza dumatăle, domnule Tolosa?

Întrebarea l-a luat pe nepregătite. A deschis gura ca să nege, a închis-o la loc, și-a frecat fruntea. Richard Ashton nu tolera prietenia sa pentru Ayani, a spus apoi, bănuia că îi păstră secretele, de la cheltuieli și ieșiri până la prietenii pe care Ashton i le refuza. Psihiatrul îi pune pe amândoi la încercare, pe el îl umilea de față cu ea, pe ea o maltrata până nu mai suporta și sarea să-l înfrunte.

— Vă spun, domnule inspector, uneori fierbea sângele în mine, abia mă stăpâneam să nu-i dau una. Nici nu mai știu de câte ori am sărit să-i despart, trebuia să-l împing și să-l țin ca pe un copil apucat. Odată a trebuit să-l încui în baie ca să se calmeze, că fugea după doamna cu un cuțit de bucătărie.

— Când a fost asta?

— Luna trecută. În ultimul timp situația se mai liniștise, se împăcaseră, vorbeau să se reapuce de cartea aia pe care voiau să o scrie. Ayani... doamna Ashton vreau să zic, era mulțumită.

— Mai e ceva?

— Asta ar fi tot, domnule inspector. Voiam să vă explic situația înainte ca alți angajați ai casei să v-o spună în felul lor. Probabil că asta mă face să par suspect, dar, credeți-mă, n-am avut nici o legătură cu moartea doctorului Ashton.

— Posezi o armă?

— Nu, domnule. N-aș ști s-o folosesc.

— Ai ști să folosești un bisturiu?

— Un bisturiu? Nu, firește că nu.

După plecarea lui Galang Tolosa, inspectorul și-a chemat asistenta.

— Ce crezi, Petra, din ce-ai ascultat după ușă?

— Că doamna Ashton avea motive din belșug să scape de bărbatul ei, iar tipul ăsta să o ajute.

— O vezi pe Ayani în stare să-l electrocuteze pe bărbatu-său cu un *taser*?

— Nu. Mai curând i-ar fi pus o viperă etiopiană în pat. Dar cred că Galang Tolosa a omis un mic amănunt.

— Care?

— Că Ayani și el sunt amanți. Stai, șefu', nu mă întrerupe! Relația ăstora doi comportă mai multe nuanțe, sunt complici și confidenți, ea îl protejează, iar el probabil că e singurul bărbat care o cunoaște pe toate cusăturile și e în stare să-i ofere plăcere sexuală.

— Măi, femeie, ce perversiuni îți trec prin cap?

— Mie, puține, dar Galang cred că are un repertoriu complet. Dacă vrei, îți explic ce fel de mutilare genitală a pățit Ayani la opt ani: ablația clitorisului și a labiilor. Nu e nici un secret, a spus-o chiar ea. Pot să-ți fac rost de o filmare video ca să vezi ce li se face fetițelor, cu un cuțit știrb sau cu o lamă de ras ruginită, și fără anestezie.

— Nu, Petra, nu e nevoie, a oftat Bob Martín.

Februarie

Joi, 2

La multele obligații pe care le avea, Blake a mai primit una: să aibă grijă de pisica dăruită de Carol Underwater nepoată-sii; recunoștea însă că, exact cum prevăzuse Elsa Domínguez, mâța era o companie plăcută. Amanda o botezase Salvați Tonul, în amintirea prietenului invizibil din copilărie cu același nume și nimeni nu găsea vreo contradicție în faptul că jivina se hrănea cu conserve de ton. Blake o suna în fiecare seară pe Amanda la internat ca să-i dea raportul.

— Ce face Salvați Tonul, bunicule? Mi-e tare dor de ea.

— Distruge tapițeria mobilei cu ghearele.

— Nu contează, oricum mobila aia e foarte veche. Cum merge cu cartea?

— Nu merge. Încă mă mai gândesc la ideea asta a ta cu romanul polițist.

— M-am gândit și eu. Uite, tocmai studiem despre *auto sacramental*, știi ce e asta?

— Habar n-am.

— Erau niște drame morale, niște mici piese de teatru din Evul Mediu, un fel de alegorii didactice care prezentau lupta dintre bine și rău. Binele învingea mereu, dar mult mai interesant era răul, căci fără răutate, păcat și viciu acele *autos sacramentales* nu atrăgeau publicul.

— Și ce legătură are asta cu cartea mea?

— Are, că formula romanului polițist e asemănătoare. Răul e personificat de un criminal care sfidează justiția, pierde, e pedepsit, binele triumfă și toată lumea e mulțumită. Pricepi?

— Mai mult sau mai puțin.

— Crede-mă, bunicule, dacă urmezi formula asta, n-are cum să nu-ți iasă. Îți mai dau eu și alte sfaturi, dar acum trebuie să trecem la *Ripper*, ești gata?

— Sunt gata, pe curând, a spus Blake și a închis.

Câteva minute mai târziu toți participanții se aflau în fața computerelor și maestra jocului deschidea ședința:

— Cazurile Staton și Constante le lăsăm pentru altă dată, acum ne ocupăm de Richard Ashton. Kabel are noutăți. Ai voie să vorbești, mercenarele.

— Cei care l-au ucis pe Richard Ashton i-au scrijelit pe piept o svastică, o cruce cu cârlige, un simbol care de-a lungul timpului apare în mai multe culturi, de la azteci până la celți și budiști, dar îndeobște e identificat cu naziștii...

— Știm toate astea, Kabel.

— Am citit asta în raportul lui Ingrid Dunn. Tăticul Aman-dei, adică inspectorul Martín, mi-a dat autorizație scrisă ca să cercetez arhivele Departamentului Omucideri în cazurile Constante și Ed Staton, dar am cerut și dosarul Richard Ashton. Raportul lui Ingrid Dunn spune că s-a folosit un bisturiu cu lamă triunghiulară și vârf ascuțit, numărul 11, un tip obișnuit, folosit pentru tăieturi precise și drepte. Svastica era atât de bine desenată, că e posibil să se fi folosit un șablon.

— N-am citit nimic despre asta în presă, a intervenit sir Edmond Paddington.

— Pentru că inspectorul a păstrat informația ca pe un as în mânecă pentru a sluji la identificarea asasinului, informația n-a fost dată publicității. Când au ridicat cadavrul n-au văzut-o, Ashton avea pe el tricou, cămașă și pulovăr, de-abia la morgă au descoperit-o, când l-au dezbrăcat.

— Și nu avea sânge pe haine? a întrebat Esmeralda.

— Incizia era relativ superficială și a fost făcută după moarte; cadavrele nu sângerează.

— Și unde anume era plasată?

— În fotografie se vede că destul de sus, pe stern, a lămurit-o Amanda.

— Pesemne că asasinul i-a scos cardiganul și cămașa, apoi i-a ridicat tricoul până la gât, a scrijelit simbolul și l-a îmbrăcat la loc, a dedus Sherlock Holmes.

— Svastica e un mesaj, a spus Abatha.

— Cine îi cunoștea tabieturile și știa că Ashton dormea în biroul său? a mai vrut să știe Esmeralda.

— Doar nevastă-sa și majordomul.

— Ayani n-ar fi făcut așa ceva, oricât de mort ar fi fost bărbatu-său, a fost părerea Abatheii.

— Și de ce nu? Putea s-o facă pentru a deruta, eu așa aș fi făcut, a contrazis-o Esmeralda.

— Tu ești țigancă, ai fi în stare de orice. Dar o doamnă n-ar comite niciodată ceva atât de scârbos; lasă că n-ar fi avut putere să manipuleze leșul. Precis a fost majordomul, a concluzionat Paddington, nedezmînțind machismul personajului său.

Au râs cu toții de această soluție clasică – majordomul –, după care, având în vedere reputația de nazist a psihiatrului, au avansat ipoteza unei crime ideologice. Sherlock Holmes a făcut o paralelă cu Jack Spintecătorul, care-și mutila și el victimele cu un bisturiu:

— Una dintre teoriile despre faimosul asasin londonez e că avea cunoștințe medicale.

— Eu nu aș fi de acord cu această speculație; nu trebuie să fii doctor ca să scrijelești un simbol simplu cu ajutorul unui șablon și al unui bisturiu. E ușor, chiar și o femeie poate face asta, a spus sir Edmond Paddington.

— Nu știu... îmi vine în minte o imagine... ca o viziune sau o intuiție... cred că cele trei cazuri pe care le cercetăm sunt cumva legate, a grăit Abatha, care de atâta post avea halucinații.

Timpul era pe sfârșite, Amanda a pus capăt ședinței, indicându-le să caute posibile conexiuni între cazuri, așa cum sugerase Abatha. Poate că nu era vorba de baia de sânge prevestită de Celeste Roko, ci de ceva mult mai interesant: un criminal în serie.

Bob Martín nu avea program fix, uneori lucra două zile în şir fără să doarmă. Pentru el nu existau zile libere, nici concediu, dar avea grijă să stea cât mai mult cu fiică-sa în weekendurile stabilite. Din două în două săptămâni, fostul său socru i-o aducea acasă sau la birou vineri seara, după cina cu maică-sa, şi duminică seara o ducea înapoi la internat, dacă el era ocupat. De la divorţul de acum cincisprezece ani, o cărase de atâtea ori pe fată la locul unei crime, neavând cu cine s-o lase, că toţi poliţiştii din San Francisco o cunoşteau pe Amanda. Care se împrietenise destul cu Petra Horr cât să-i smulgă informaţiile pe care tatăl ei încerca să i le ascundă. Indiana era convinsă că Bob era de vină pentru interesul bolnăvicios pentru crimă al fetei, dar el pretindea că era o vocaţie înnăscută: Amanda avea să ajungă avocată, anchetatoare, poliţistă sau, în cel mai rău caz, delincventă. Adică avea să facă o carieră de succes de o parte sau alta a legii. În sâmbăta aceasta o lăsase să doarmă până târziu, în timp ce el mersese la sală, trecuse pe la birou, apoi o dusese la masă unde îi plăcea ei mai mult, la Café Rossini, unde avea să se îndoape cu carbohidraţi şi zahăr. Alt punct de controversă cu Indiana.

Amanda îl aştepta într-un sarong înfăşurat pe corp într-un fel deloc tradiţional, şi în şlapi. A informat-o că afară plouă, drept care fata şi-a mai pus un fular şi o căciulă boliviană de lână, care-i acoperea urechile cu două cozi multicolore. A pus-o pe pisica Salvaţi Tonul într-o sacoşă tot din Guatemala, dăruită de Elsa Domínguez. Mâţa era de o discreţie laudabilă: ghemuită în sacoşă, stătea cuminte cu orele în locuri unde nu ar fi avut voie să se afle. La Café Rossini toţi, cu excepţia patronului, ştiau de conţinutul sacoşei, dar Danny D'Angelo îi prevenise că, dacă suflau o vorbă, vor avea de-a face cu el.

I-a primit cu entuziasmul lui exagerat şi n-a fost nevoie să-i întrebe ce doreau, căci de fiecare dată era acelaşi lucru: o omletă cu brânză şi cafea pentru tată şi un asortiment de prăjituri şi o cană cu ciocolată cu o coamă de frişcă pentru fiică. A

adus totul la masă și s-a scuzat că nu poate trăncăni cu ei pentru că, fiind sâmbătă, localul era aglomerat și coada celor care așteptau o masă liberă se-ntindea până în stradă.

— Tati, bunicul a văzut raportul autopsiei lui Richard Ashton. Tu de ce nu mi-ai spus nimic de svastică? Mai e și altceva ce nu mi-ai spus?

— Pentru liniștea ta, află că frumoasa Ayani nu mi-a influențat nasul de copoi, cum te temei: Ayani e în fruntea listei de suspecti. Am interogată-o serios, la fel ca pe angajații casei. Noutatea e că au apărut șosetele mortului.

— Nu mai spune!

— Da, și într-un mod cât se poate de ciudat. Doamna Ashton a primit prin poștă un pachet în care se aflau o carte și șosetele soțului. Pachetul a trecut prin multe mâini, dar conținutul nu prezintă amprente digitale; s-a lucrat cu mânuși sau cineva a avut grijă să le șteargă.

— Ce carte?

— Un roman. *Lupul de stepă*, de scriitorul helveto-german Hermann Hesse, un clasic publicat în 1928, anterior nazismului. Un psiholog de la departament îl studiază ca să găsească o cheie, precis că există una. Că altfel de ce i-ar fi trimis-o?

— Crezi că cele trei crime ar fi putut fi comise de una și aceeași persoană?

— La ce crime te referi?

— La singurele interesante pe care le avem, tati: Staton, soții Constante și Ashton.

— Dar n-au nimic în comun, fetiço!

— Toate trei au avut loc la San Francisco...

— Și ce dacă, asta nu înseamnă nimic. Criminalii în serie își aleg același tip de victimă, de obicei e vorba de o motivație sexuală și metoda se repetă. În cazul nostru, victimele nu seamănă între ele, modul de operare diferă, la fel și arma crimei. Întreg departamentul lucrează la asta.

— Separat? Cineva ar trebui să le privească în ansamblu.

— Acela sunt eu. Dar cazurile astea nu sunt legate, Amanda.

— Ba te rog să mă crezi și să nu omiți posibilitatea unui criminal în serie, tati. E foarte rar acest gen de crimă.

— Aici ai dreptate. Majoritatea omuciderilor cu care avem noi de-a face sunt provocate de conflicte între bande, bății sau droguri. Ultimul criminal în serie de aici e Joseph Nasso, acuzat de uciderea unor femei în 1977 și 1994. Are șaptezeci și opt de ani și-o să fie judecat în comitatul Marin.

— Știu, îl am în arhivă. A refuzat să aibă un avocat, o să se apere singur. Nu se căiește, e orgolios... Iar dacă crimele noastre au fost comise de aceeași persoană, cred că și aia e orgolioasă și a lăsat ceva semne sau piste ca să-și marcheze terenul.

— Asta tot din arhivă ai scos-o? s-a amuzat inspectorul.

— Așteaptă, uite ce am găsit, a căutat ea pe mobil. Fii atent: în general, criminalii în serie din Statele Unite sunt bărbați albi, între douăzeci și cinci și trezeci și cinci de ani – dar sunt și de altă rasă –, din clasa medie sau de jos, acționează singuri, urmăresc o satisfacție psihologică, în copilărie au fost neglijanți sau abuzați sexual sau emoțional, au avut probleme cu legea, de regulă furturi sau vandalism. Pot fi piromani sau sadici, chinuie animalele. Nu au stimă de sine, nici un fel de empatie față de victimele lor, adică sunt psihopați. Uneori sunt demenți și au halucinații, cred că Dumnezeu sau Diavolul i-a îndemnat să ucidă homosexuali, prostituate sau persoane de altă rasă sau religie. Motivarea sexuală de care ziceai include torturi și mutilări, asta le produce plăcere. De exemplu, Jeffrey Dahmer voia să transforme cadavrele bărbaților și băieților pe care-i ucidea în zombi, le perfora craniul și turna acolo acid, ba chiar practica și canibalismul ca să...

— Ajunge, Amanda! s-a albit Bob Martín la față.

— Stai să-ți mai zic ceva, tati...

— Nu! Cunosc toate astea, le-am învățat la Academie, dar zău că nu e treaba ta.

— Ascultă-mă, te rog. E ceva ce nu pricep. Majoritatea criminalilor au un coeficient scăzut de inteligență și sunt neșcoliți. Eu cred că asasinul nostru e un tip strălucit.

— Ar putea fi și o femeie, deși nu e ceva frecvent.

- Da, sigur, ar putea fi chiar nașa-mea.
- Celeste? s-a mirat el.
- Da, ca să îndeplinească profeția și să dovedească astfel că astrele nu greșesc niciodată, i-a făcut ea cu ochiul.

Inspectorul-șef spera ca obsesia fică-sii pentru crime să treacă repede, așa cum îi trecuseră și cele pentru dragoni, vampiri și catacombe. Așa-l asigura Florence Levy, psiholoaga care o știa pe Amanda de mică și pe care el o consulta telefonic. Femeia pretindea că era vorba doar de o altă formă de manifestare a curiozității fetei, de încă un joc intelectual. Ca tată, Bob era îngrijorat de noua distracție a Amandei, dar ca detectiv îi înțelegea perfect fascinația pentru crime și justiție.

Indiana susținea că nu există „bine” și „rău”, că răutatea e o distorsiune a bunătății naturale, o expresie a unui suflet bolnav. Pentru ea, sistemul judiciar era o formă de răzbunare colectivă cu care societatea îi pedepsea pe cei care ieșeau din rând, îi încarcera și arunca cheia, neîncercând să-i recupereze, deși recunoștea cam fără chef că existau și criminali incurabili, care chiar meritau să rămână acolo, ca să nu facă rău și altora. Naivitatea ei îl exaspera. Teoretic, nu-l afectau aiurelile pe care le afirma, dar îi băga Amandei în cap idei absurde și nu o proteja cum se cuvine, nu lua nici măcar niște precauții pe care le-ar fi luat orice mamă normală. Indiana continua să fie fătucă romantică de care se amoretase la cincisprezece ani. Când venise pe lume Amanda, amândoi erau niște mucoși, dar între timp el se maturizase, dobândise experiență, se căluse, devenise un tip admirabil în anumite aspecte, cum obișnuia să spună Petra Horr după două beri; în schimb, Indiana era cantonată într-o pubertate eternă.

La câte grozăvii am văzut în meseria mea, își zicea el, ce iluzii mai pot avea în ce privește specia umană? Omul e în stare să comită cele mai mari atrocități, sunt prea puțini oameni corecți pe lumea asta afurisită, pe bună dreptate închisorile crapă pe la cusături, deși trebuie să recunosc că mai ales cu nenorociți, drogați, alcoolici și găinari, în timp ce mafioții,

speculanții, autoritățile corupte, pe scurt, crema crimei la scară mare nu prea ajunge acolo, de ce să mă mint singur, totuși trebuie să-mi fac treaba; există delictе care mă scot din sărite, îmi vine să fac dreptate cu mâna mea, de pildă pedofilia, prostituția infantilă, traficul de persoane, ca să nu mai zic de violența domestică. Câte femei nu sunt asasinate de propriul soț sau amant? Câți copii nu sunt bătuți, violați, abandonați? Iar străzile din San Francisco sunt tot mai nesigure. Închisorile reprezintă cea mai rentabilă afacere privată din California, și, cu toate astea, delincvența e în creștere. Pentru Indiana asta e dovada clară că sistemul nu funcționează, dar care ar fi alternativa? Fără lege și ordine s-ar instaura teroarea. Frica. Rădăcina violenței e frica. Or fi existând niște oameni care au atins un nivel superior de conștiință, precum Dalai Lama, care nu se tem de nimic, dar eu nu cunosc pe nici unul și cred că a trăi fără să-ți fie frică e ceva stupid, e culmea imprudenței. Nu zic că Dalai Lama e stupid, călugărul ăsta o avea motivele lui să suradă întruna, însă eu, ca tată și polițist, sunt conștient de faptul că există violență, perversitate și viciu și trebuie să-mi pregătesc fiica pentru asta. Dar cum s-o fac fără a-i distruge inocența?

Să fim însă realiști: care inocență? Că la șaisprezece ani Amanda cercetează amănunțit niște crime oribile, de parcă s-ar pregăti să le comită la rândul ei.

Duminică, 5

Ryan Miller s-a dus s-o ia pe Indiana de acasă, de pe Potrero Hill, la nouă dimineața, așa cum stabiliseră, neluând în seamă descurajanta prognoză meteo de la TV; planul era să se plimbe pe bicicletă pe dealurile și prin pădurile din partea de vest a comitatului Marin. Apa golfului era încrețită, cerul era plumburiu și sufla un vânt rece de natură să descurajeze pe oricine mai puțin încăpățânat și amorezat ca Miller. Era ferm convins să o cucerească, mânat de aceeași hotărâre uriașă care

îl motivase în război, dar trebuia să o ia cu încetul. Nu se punea problema să atace frontal, Indiana putea să se sperie și risca să piardă chiar și această prietenie extraordinară la care ajunseseră. Trebuia să-i lase timp să-și revină după Keller; totuși, nu prea mult, că, vorba lui Pedro Alarcón, venea altul mai isteț și i-o lua. Mai bine să nu se gândească la asta, ar fi fost în stare să-l omoare, și-a zis el aprinzându-se, regretând că legile războiului nu se aplicau și în astfel de cazuri: cât de simplu ar fi fost să scape așa de un rival! Avea impresia că o știa pe Indiana de o veșnicie, deși se cunoșteau doar de trei ani, că o cunoștea mai bine decât pe el însuși. Acum avea o șansă, dar ea nu era pregătită pentru o nouă dragoste, părea deprimată. Lucra la fel ca înainte, dar până și el, incapabil să aprecieze subtilitățile metodei Reiki sau ale magneților, își dădea seama că nu mai avea energia de dinainte.

Indiana îl aștepta cu cafeaua, au băut-o în picioare în bucătărie. N-avea chef să iasă pe vremea asta care anunța furtună, dar nu voia să-l dezamăgească pe Miller, care îi vorbise toată săptămâna de excursia asta, și nici pe Atila, care aștepta în pragul ușii. A spălat ceștile, i-a lăsat un bilet tatălui ei în care-i spunea că se întoarce pe seară și că voia să o vadă pe Amanda înainte să o ducă la internat, și-a pus o canadiană și l-a ajutat pe Miller să urce bicicleta în camionetă. Apoi s-a instalat în cabină între el și Atila, care nu renunța nicicum la locul său de la geam.

Vântul șuiera printre cablurile podului și zgâlțâia rarele mașini care circulau. Nu vedeai ambarcațiunile cu pânze și nici pe turiștii veniți de departe ca să traverseze pe jos podul Golden Gate. Iar speranța ca la capătul celălalt să dea de cer senin s-a spulberat rapid, numai că Miller nu s-a luat după Indiana, care sugera să amâne plimbarea, și a continuat să ruleze pe autostrada 101 până la strada Sir Francis Drake, apoi mai departe, spre parcul de stat Samuel P. Taylor, unde se cunoscuseră.

În cele patruzeci și ceva de minute de drum, furtuna s-a dezlănțuit cu furie, norii negri s-au încărcat de electricitate, în lumina albă a fulgerelor copacii zbuciumați de vânt păreau

niște fantome. De două ori au fost siliți să se oprească – ploaia în aversă opaciza parbrizul –, dar, de cum părea să se potolească puțin, Miller mergea mai departe, luând în piept curbele alunecoase și crengile rupte, cu riscul de a se împotmoli sau de a fi loviți de un trăsnet. În cele din urmă, învins de natură, a oprit motorul în coasta drumului, și-a pus capul pe volan și a blestemat soldățește ghinionul, în vreme ce Atila, de pe perna sa roz, avea o expresie atât de dezamăgită, că Indiana a pufnit în râs. S-a molipsit și Miller, râdeau de situația grotescă din ce în ce mai tare, cu lacrimile curgându-le pe obraji, spre nedumerirea câinelui, care nu vedea nici un haz în a sta claustrați în mașină în loc să zburde prin pădure.

Mai târziu, când fiecare s-a întors cu gândul la ultima lui dragoste, nu se știe care o fi fost motivul, poate urletul furtunii care zgâlțâia lumea, poate faptul că râsul acela îi ușurase, poate faptul că stăteau lipiți în cabina camionetei; sau poate faptul inevitabil că amândoi erau pregătiți. Gestul a fost simultan: s-au privit, s-au descoperit, fără subterfugii, ca niciodată până atunci, ea i-a citit în ochi dragostea, un sentiment sincer care i-a trezit dorința reprimată și sublimată de atâția ani.

Indiana îl cunoștea cel mai bine pe acest bărbat, îi cunoștea pe dinafară corpul, de la cap până la singurul picior, pielea roșcată și strălucitoare a montului, coapsele tari, presărate de cicatrice, talia cam înțepenită, linia spinării, vertebră cu vertebră, mușchii formidabili ai spatelui, ai pieptului și brațelor, mâinile elegante, fiecare deget, gâtul dur ca lemnul, ceafa mereu încordată, urechile sensibile pe care se ferea să le atingă pentru a evita stânjeneala unei erecții; îi recunoștea cu ochii închiși mirosul de săpun și sudoare, textura părului tuns perie, vibrația vocii; îi plăceau gesturile lui, felul în care conducea cu o singură mână, jocurile lui cu Atila de parcă ar fi fost un puști, modul cum folosea tacâmurile, cum își scotea tricoul și cum își atașa proteza; știa că plângea la filmele sentimentale, că înghețata lui preferată era cea de fistic, că, dacă era cu ea, nu se uita la alte femei, că îi era dor de viața de soldat, că purta o durere în suflet și că nu se văita niciodată. În nenumăratele

ședințe la cabinet pipăise fiecare centimetru al acestui trup de bărbat, care părea mai tânăr decât era la patruzeci de ani, îi admirase bărbăția aspră și forța stăpânită, comparându-l uneori cu Alan Keller. Iubitul ei, subțire și arătos, cu rafinamentul, sensibilitatea și ironia sa, era opusul lui Ryan Miller. Numai că acum, în camionetă, Keller nu exista, nu existase niciodată, singura realitate pentru ea era dorința vehementă a acestui bărbat, dintr-odată un necunoscut.

Privindu-se lung, și-au spus tot ce era de spus. Miller a tras-o spre el, ea a ridicat capul și s-au sărutat fără ezitare, de parcă n-ar fi fost pentru prima dată, cu o patimă care pe el îl chinuia de trei ani și pe care ea nu credea să o mai simtă vreodată, căci se obișnuise cu amorul matur și chibzuit al lui Alan Keller. În prelungile jocuri erotice cu fostul iubit, care suplinea cu medicamente, adjuvante și dibăcie ceea ce-i lipsea ca viitoare, ajungea la plăcere și se și amuza, dar nu cunoștea dorința fierbinte cu care se agăța acum de Ryan Miller – sărutându-l în neștire, surprinsă de buzele lui moi, de gustul salivei și intimitatea limbii –, cu care încerca să-și lepede canadiana, jacheta și bluza și să-l încalceze în cabina și mai strâmtă din cauza volanului. Poate c-ar fi reușit dacă Atila nu i-ar fi întrerupt cu un urlat scandalizat. Uitaseră de el. Asta i-a readus cumva cu picioarele pe pământ, s-au dezlipit și s-au gândit cum să scape de martorul recalcitrant; cum nu-l puteau scoate afară pe furtuna asta, au ales soluția cea mai logică: să se ducă la un hotel.

În timp ce Miller conducea orbește cu o viteză imprudentă, Indiana îl mângâia și-l săruta unde nimerea, sub privirile ofensate ale câinelui. Primul hotel pe care l-au zărit a fost cel mic și pretențios unde fuseseră în câteva duminici să ia celebrul lor micul dejun franțuzesc la care se adăuga frișca proaspătă locală. Nu se așteptau la clienți pe vremea asta căinoasă, dar li s-a dat cea mai bună cameră, cu tapet înflorat, mobilier cu picioare sculptate, perdele cu ciucuri și un pat mare și solid, în stare să reziste la bătațiile amoroase. Atila a trebuit să aștepte niște ore bune în camionetă.

La ora opt și un sfert seara, judecătoarea Rachel Rosen și-a parcat Volvoul în garajul clădirii în care locuia și și-a scos din portbagaj geanta grea cu documentele pe care avea de gând să le studieze și ce-și cumpărase pentru cină și pentru dimineața următoare: o bucată de somon, broccoli, două roșii și un avocado. Crescuse într-o ambianță austeră și orice lucru nenecesar i se părea o insultă la adresa memoriei părinților ei, supraviețuitori ai unui lagăr de concentrare din Polonia, care veniseră fără nimic în America și trudiseră ca să-și facă o situație. Așa că ea târguia strictul necesar pentru o singură zi și nu arunca nimic; ce rămânea de la cină era luat a doua zi în casolette de plastic la Tribunalul pentru Minori și mâncat la prânz. Nu trăia rău, dar nici în lux, și economisea vârtos, cu speranța de a se retrage din activitate la șaizeci și cinci de ani și a trăi din rentă. Moștenise din familie mobila și bijuteriile mamei, cu valoare mai ales sentimentală, mai posedea locuința situată la mansardă, acțiuni la companiile Johnson & Johnson, Apple și Chevron și un cont de economii pe care spera să-l cheltuiască până la ultimul cent până la moarte, nedorind să le lase nimic fiului și nurilor, căci nu meritau.

A ieșit grăbită din garajul urât mirositor și întunecos, locul cel mai puțin sigur din clădire; auzise că în astfel de locuri fuseseră atacate femei singure sau bătrâne, ca ea. De la o vreme încoace se simțea vulnerabilă și amenințată, nu mai era omul puternic și hotărât care fusese, care-i făcea să tremure pe delincvenții cei mai duri, care era respectată de poliție și de colegi. Acum toți aceștia o vorbeau pe la spate, îi puseseră și o poreclă – „Carnasiera“, sau cam așa ceva –, dar nu i-o spuneau în față, firește. Era obosită, mai exact: trăia într-o oboseală permanentă, nici măcar nu mai putea alerga prin parc, îl ocolea la pas, era momentul să iasă la pensie, mai avea doar câteva luni până când se putea bucura de o odihnă binemeritată.

A urcat cu liftul direct la apartamentul ei, fără să treacă pe la portar să-și ridice corespondența, căci omul se retrăgea la

șapte seara și lăsa totul încuiat. S-a luptat vreo două minute să descuie ușa, după ce a intrat și-a dat seama că de dimineață uitase să conecteze alarma, o neglijență de neiertat, care i se întâmpla pentru prima oară. A vrut s-o pună pe seama excesului de muncă din ultimele săptămâni, o fi fost distrată și grăbită; pe de altă parte, avea senzația neplăcută că începea să nu mai țină minte. Imediat, s-a gândit cu îngrijorare că poate intrase cineva, auzise ea că nici o alarmă nu e sigură, există acum niște dispozitive electronice care le deconectează.

Rachel Rosen nu-și iubea locuința, ideea de a cumpăra acest apartament cu tavane înalte, vechi și neospitalier, fusese a bărbatului ei; nu apucaseră să-l redecoreze, rămăsese exact ca acum treizeci de ani, rece ca un mausoleu. Avea de gând să-l vândă imediat ce ieșea la pensie și să se mute într-un loc înșorit, unde casele nu trebuie încălzite, Florida de exemplu. Epuizată de ziua în care se luptase cu avocați și infractori, a aprins lumina în hol, și-a lăsat geanta cu acte pe masa din sufragerie, s-a dus în bucătărie, a pus punga cu cumpărături pe blat, s-a întors în camera ei să se schimbe în ceva mai comod. După cincisprezece minute era înapoi în bucătărie, în pijama, halat gros și papuci îmblăniți. N-a apucat să golească punga.

Mai întâi l-a simțit în spate, o prezență tăcută ca o amin-tire urâtă; a încremenit, era aceeași senzație pe care o avusese jos, în garaj. A făcut un efort să-și țină firea în frâu, nu voia să termine ca mama ei, care-și petrecuse ultimii ani încuiată în casă, nepărăsind-o niciodată pentru că era convinsă că agen-ții Gestapoului o așteaptă în fața ușii. Bătrânii devin fricoși, dar eu nu sunt ca mama, și-a zis. A auzit un fâșâit ușor, ca de plastic sau de hârtie, s-a întors către ușa bucătăriei. O siluetă se desena în prag, vag umană, dar masivă, umflată, fără chip, lentă și stângace, precum un astronaut pe lună. A scos un strigăt de groază, venit din rărunchi și care a ars-o ca o flacăară, arătarea venea spre ea; al doilea strigăt n-a mai apucat să-l scoată, nu mai avea aer.

Rachel Rosen a făcut un pas îndărăt, s-a împiedicat de masă și a căzut. Apărându-și capul cu brațele, a rămas pe jos,

murmurând rugăminți, să nu-i facă rău, îi dă toți banii și lucrurile de valoare din casă, s-a târât sub masă, a tremurat și a implorat și a plâns timp de trei minute. Nu a simțit înțepătura în coapsă.

Vineri, 10

Era ceva neobișnuit ca inspectorul Bob Martín să fie încă în pat la șapte și jumătate într-o dimineață de vineri. Era întins pe spate cu mâinile la ceafă, poziția cea mai comodă, se uita la lumina slabă care se strecura printre obloanele albe și simțea nevoia să fumeze. Se lăsase de șapte luni, umbla cu un plasture cu nicotină și Yumiko Sato îi înfigea ace minuscule în urechi, dar pofta de fumat nu-i trecuse. Într-una dintre întâlnirile cu Ayani – care nu mai erau interogatorii, ci conversații –, femeia îl sfătuisese să încerce și hipnoza, o metodă care-l făcuse celebru pe bărbatul ei, dar ideea nu-l atrăgea: era convins că presupunea abuzuri, precum în filmul acela în care un mag îl hipnotizează pe Woody Allen și-l obligă să fure bijuterii.

Tocmai făcuse amor cu Karla pentru a treia oară în cinci ore, ceea ce nu era totuși un record, căci în total îi luase douăzeci și trei de minute, iar acum, în timp ce ea făcea cafeaua, el se gândea la doamna Ashton, la aroma dulce a pielii ei pe care o ghicea doar, la gâtul ei lung, la ochii de culoarea mierii obloniți de pleoapele ca adormite, la glasul ei profund și lent, care-i sugera un râu care curge sau motorul unui foen. Trecuse o lună de la moartea lui Ashton, iar el tot mai inventa pretexte ca să o vadă aproape zilnic. Motiv de comentarii sarcastice din partea Petrei Horr; asistenta începea să nu-l mai respecte; așa îi trebuia dacă îi arătase prea multă încredere, va trebui s-o pună la punct.

În timp ce se zbenguise cu Karla pe întuneric, își imagina că în locul ei era Ayani; ambele erau înalte și subțiri, cu picioare lungi și pomeți înalți, numai că fantezia se făcea țândări în clipa în care Karla deschidea gura ca să sloboadă un potop

de obscenități cu accent polonez; dacă la început treaba asta îl excitase, acum îl plictisea de-a dreptul. Precis că Ayani făcea dragoste pe tăcute, cel mult torcea precum mîța Salvați Tonul, dar era sigur că nu rostea porcării în limba etiopiană. Refuza să se gîndească la relația dintre Ayani și Galang, pe care i-o sugerase Petra, și cu atât mai puțin la mutilarea pe care o suferise aceasta în copilărie. Niciodată nu văzuse o făptură atât de extraordinară ca ea... Aroma cafelei i-a ajuns la nas exact când suna telefonul.

— Bob, aici Blake. Poți să vii la mine acasă? E urgent.

— A pățit ceva Amanda? Sau Indiana? a tipat el sărind din pat.

— Nu, dar e grav.

— Vin acum.

Atât de puțin alarmistul Blake Jackson sigur avea un motiv serios să-l cheme, așa că în două minute și-a dat cu apă pe față, s-a îmbrăcat cu ce-a găsit la îndemână și a fugit la mașină, fără să-și ia la revedere de la Karla, care a rămas în pielea goală în bucătărie cu ceștile de cafea în mână.

Ajuns la Potrero Hill a dat cu ochii de camioneta roz a Cenușăreselor Atomice la poartă, iar în bucătărie îl așteptau Elsa Domínguez și cele două fiice ale ei, Noemi și Alicia. Tineri și drăguțe la chip, nu moșteniseră nimic din ingenuitatea și dulceața mamei lor. Cu trupuri pătrătoase și energice, începuseră să facă curat prin case încă din școală, după ore, ca să ajute familia, iar după câțiva ani puseseră bazele propriei afaceri. Găseau clienți și stabileau condițiile, apoi trimiteau alte femei la lucru, iar la sfârșitul lunii încasau banii, plăteau salariile și cumpărau articolele pentru curățenie. Astfel, angajatele nu riscau să fie exploatate, clienții nu trebuiau să întrebe de situația legală a femeilor sau să le traducă instrucțiunile în spaniolă, căci se înțelegeau direct cu Noemi și Alicia, care răspundeau de calitatea serviciului și de corectitudinea angajatelor.

Cenușăresele Atomice se înmulțiseră în ultimii ani, lucrau în multe locuri, exista chiar și o listă de așteptare. De regulă, veneau o dată pe săptămână, în echipe de două-trei și lucrau

cu atâta sârg, încât lăsau casa lună în câteva ore. Așa procedaseră și pe Church Street, acasă la judecătoarea Rachel Rosen, până în dimineața acestei zile de vineri, când o găsiseră spânzurată de ventilator.

Alicia și Noemi i-au spus inspectorului că Rachel Rosen le plătea atât de târziu, că, sătule să aibă aceeași discuție lună de lună, hotărâseră să nu mai lucreze la ea. În dimineața asta se duseseră să încaseze cecurile pentru decembrie și ianuarie și să o anunțe că Cenușăresele aveau să-și înceteze serviciile. Au ajuns la ora șapte, portarul încă nu venise, programul lui începea la opt, dar știau codul de la intrare și aveau cheia apartamentului. În casă era frig și întuneric, le-a mirat liniștea care domnea, căci judecătoarea se scula devreme, la ora asta trebuia să-și bea ceaiul, în ținută de sport și teniși, pregătită pentru a-și face turul prin parcul Dolores, iar casa să bubuie de știrile transmise la televizor. Traseul ei era invariabil: traversa strada pe la trecerea de pietoni, mășăluia cu pas întins o jumătate de oră, se oprea la brutăria Tartine, la intersecția Guerrero cu 18th Street, cumpăra două chifle și se întorcea acasă să facă duș și să plece la tribunal. Cele două au trecut prin living, birou și bucătărie strigând-o, au bătut la ușa dormitorului și, fără a primi răspuns, au intrat.

— Era spânzurată de ventilatorul din tavan, a șoptit Alicia, de parcă s-ar fi temut să n-o audă careva.

— S-a sinucis? a vrut să știe inspectorul.

— Așa am crezut și noi și ne-am uitat să vedem dacă mai trăia ca să o dăm jos, dar după aia ne-am dat seama că nu, că nimeni nu-și lipește scoci peste gură ca să se sinucidă, nu-i așa? Ne-am speriat și Alicia a zis să plecăm iute. Ne-am amintit de amprente digitale și am șters clanțele și ce mai atinseserăm pe acolo, a explicat Noemi cu multă înfrigurare.

— Ați contaminat locul crimei!

— N-am contaminat nimic, am șters cu lavete umede, știți, din alea de unică folosință, umblăm mereu cu ele, sunt dezinfectante.

— Am sunat-o pe mama din camionetă, a adăugat soră-sa, arătând spre Elsa care plângea încetișor pe scaun, ținându-se de mâna lui Blake.

— Iar eu le-am zis să vină la *mister* Jackson, ce puteau să facă? a spus femeia.

— Să sune la 911, de exemplu, a sugerat Bob Martín.

— Fetele nu vor să aibă probleme cu serviciul de imigrație, Bob. Astea două au permis de muncă, dar majoritatea angajatorilor nu au documente, l-a lămurit Blake.

— Dacă ele sunt în regulă, n-au de ce să se teamă.

— Asta crezi tu, că n-ai fost niciodată în pielea unui imigrant cu accent hispanic, i-a întors-o fostul său socru. Judecătoarea era tare suspicioasă, n-o vizita nimeni, nici măcar fiul ei nu avea cheia, doar Alicia și Noemi, care le aduceau pe lucrătoare săptămânal. Așa că ele vor fi primele suspecte.

— Doamnei nu i-a lipsit niciodată nimic, de-aia ne-a și dat până la urmă cheia; la început stătea să ne controleze, număra tacâmurile și rufe de spălat, dar până la urmă s-a liniștit, a adăugat Alicia.

— Tot nu pricep de ce n-ați sunat la poliție, a repetat Bob, scoțându-și mobilul.

— Așteaptă, Bob, l-a oprit Blake.

— Muncim de atâția ani în țara asta, suntem oameni cinștiți! Ne cunoașteți doar, dacă ne expulzează pentru că a murit cucoana asta? a suspinat Elsa Domínguez.

— Asta se va lămuri rapid, Elsa, nu te teme.

— Elsa e îngrijorată pentru Hugo, mezinul, a intervenit Blake. După cum bine știi, băiatul a avut probleme cu legea, l-ai ajutat și tu de vreo două ori, ai uitat? A fost închis pentru bătaie și furtușaguri... Și are acces la cheia acelui apartament.

— Cum așa?

— Frate-meu stă la mine, a spus Noemi. Cheile tuturor caselor la care facem curat se află la mine, cu numele clienților atașate. Hugo e cap sec și se bagă în scandaluri, dar n-ar omorî nici o muscă...

— Dar ar fi putut merge acolo ca să fure... a speculat inspectorul.

— Și crezi c-a spânzurat-o el pe femeia aia? Zău, Bob! Ajută-ne, nu trebuie să băgăm băiatul în treaba asta, l-a rugat Blake.

— Imposibil. Trebuie să interogăm toate persoanele care au fost în contact cu victima, până la urmă o să apară și numele lui Hugo. Încerc să vă las un răgaz de două zile. Mă duc la birou. Peste zece minute sunați la 911, un apel scurt, anonim, de la un telefon public, și anunțați ce s-a întâmplat acolo. Nu e nevoie să vă identificați, dați adresa judecătorei Rosen.

Inspectorul s-a oprit să pună benzină și, după cum se aștepta, i-a sunat telefonul și Petra Horr l-a informat despre cadavrul de pe Church Street. În timp ce se îndrepta într-acolo, asistenta îi transmitea primele date despre victimă cu o eficiență militară. Rachel Rosen, născută în 1948, licențiată la Hastings, a practicat avocatura la o firmă privată, apoi a fost procuror, pe urmă judecătoare de minori, funcție pe care a exercitat-o până la deces.

— Avea șaiszeci și patru de ani, la anul urma să se pensioneze. Căsătorită cu David Rosen, s-au despărțit fără să divorțeze, au un fiu, Ismael, trăiește la San Francisco, pare-se că distribuie băuturi, nu sunt sigură, trebuie să mai caut. N-a fost încă anunțat. Știu ce gândești, șefu': primul suspect e soțul, dar nu e cazul aici, fiindcă David Rosen are un alibi perfect.

— Ce alibi?

— A murit în 1998 de un stop cardiac.

— Ghinion, Petra. Altceva?

— Tipa nu se înțelegea cu noră-sa, lucru care a îndepărtat-o și de fiu, și de nepoți. Mai are doi frați în Brooklyn, se pare că nu i-a mai văzut de ani de zile. Era neprietenoasă, acră și afurisită. La tribunal avea faimă de om foarte sever, sentințele ei erau de temut.

— Situația financiară?

— Nu știu, am să verific. Știi ce cred eu, șefu'? Era o babă afurisită, merită să fiarbă în cazanele iadului.

Când Bob Martín a ajuns pe Church Street, vizavi de parcul Dolores, poliția încercuise deja locul și deviase circulația. Un ofițer l-a condus în clădire și portarul de serviciu, Manuel Valenzuela, un hispanic de vreo cincizeci de ani, în costum și cravată, i-a spus că nu el sunase la 911; aflase de cele întâmplate abia când veniseră doi agenți și-i spusese să deschidă apartamentul judecătorei. Ultima dată o văzuse luni, când își ridicase corespondența, dar marți, miercuri și joi nu mai trecuse s-o ia, drept care a presupus că era plecată – uneori lipsea câteva zile, erau obligații de serviciu. De dimineață o sunase imediat după ora opt, de cum intrase în tură, ca să o întrebe dacă putea să-i aducă scrisorile care se adunaseră și pachetul sosit în după-amiaza zilei precedente, dar n-a răspuns nimeni; și-a zis că, dacă femeia se întorsese din călătorie, o fi fost pesemne în parc. După puțin timp a venit poliția și o ambulanță, cu sirenele urlând.

Bob Martín i-a spus portarului să se întoarcă la postul său și să spună cât mai puține celorlalți locatari, ca să se evite panica, a luat corespondența și pachetul și a urcat la apartamentul lui Rachel Rosen, unde-l aștepta sergentul Joseph Deseve, care venise primul. Inspectorul s-a bucurat să-l vadă: avea experiență, era prudent, știa ce să facă în astfel de situații. „Am limitat accesul la etaj, aici am intrat doar eu. A fost nevoie să gonim un reporter care reușise să urce. Nu știu cum de reușesc ăștia de la presă să prindă de veste ce se întâmplă înaintea noastră“, l-a informat omul.

Locuința victimei avea geamuri mari care dădeau spre parc, dar priveliștea și lumina erau blocate de brizbizuri și draperii groase, care dădeau un aer funebru. Mobilierul era vechi și în stare proastă, pe jos erau imitații de covoare persane, pe pereți vedeai tablouri cu peisaje bucolice în rame aurite, mai erau plante artificiale și o vitrină cu uși de sticlă în care se afla un întreg zoo de animale din cristal Swarovski, pe care Bob le-a văzut cu coada ochiului în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Agentul care păzea ușa s-a tras la o parte, Joseph Deseve a rămas în prag, Bob a intrat și și-a rostit primele impresii – care de regulă erau și cele mai bune – la micul său dictafon. Exact cum spusese Noemi și Alicia, victima era în pijama, desculță, atârnată de ventilatorul din tavan și cu bandă adezivă peste gură. A observat imediat că putea ajunge la pat cu vârfurile degetelor de la picioare, pesemne că mai trăise câteva ore, luptându-se instinctiv ca să stea pe vârfuri, apoi leșinase și greutatea corpului o strangulase.

S-a aplecat să cerceteze covorul, a văzut că patul nu fusese mutat din loc, dar nu s-a urcat pe scaun sau pe noptieră pentru că trebuiau luate amprentele digitale. S-a mirat că ventilatorul nu se desprinsese din tavan din cauza mișcărilor spasmodice ale victimei. Procesul de putrefacție începuse, corpul era umflat, chipul era desfigurat, pielea avea dungi verzui și negricioase. Probabil că moartea survenise de cel puțin treizeci și șase de ore, dar asta urma s-o stabilească Ingrid Dunn.

A părăsit încăperea, și-a scos masca și mănușile, a ordonat ca apartamentul să fie închis și păzit. A sunat-o pe Petra și a rugat-o să cheme echipa de legiști și pe cine mai trebuia ca să inventarieze tot, să fotografieze și să filmeze locul, până să fie ridicat cadavrul. Și-a tras înfrigurat fermoarul canadianei, și-a dat seama că-i era foame, că-i lipsea cafeaua care-l trezea dimineața. A avut fulgerător imaginea Karlei cu două cești în mână, goală, înaltă, cu oasele șoldurilor și ale claviculei vizibile, cu sânii exagerat de mari, care pesemne or fi costat-o economiile pe trei ani, o faptură fabuloasă de pe altă planetă ajunsă din greșeală la el în bucătărie.

În timp ce sergentul Deseve cobora în stradă să-i potolească pe ziaști și pe curioși, Bob Martín a făcut o primă listă a celor pe care trebuia să-i interogheze și a cercetat corespondența judecătorei: facturi, cataloage, trei ziare și un plic de la Bank of America. Pachetul conținea încă un animal de cristal; l-a sunat pe portar, care i-a spus că doamna Rosen primea câte unul pe lună, de ani de zile.

În scurt timp și-a făcut apariția echipa de legiști, în frunte cu Ingrid Dunn; a venit și Petra Horr, care n-avea ce căuta acolo, sub pretextul că-i aduce inspectorului o uriașă cafea cu lapte, de parcă-i citise gândul. „Scuze, șefu’, dar eram curioasă, trebuia să o văd cu ochii mei.“ Și atunci Bob și-a amintit ce-i spusese ea într-o noapte de chef, care începuse cu *mojitos* și bere la Camelot, vechiul bar de pe strada Powell, unde polițiștii și detectivii se întâlneau după orele de program, și se terminase în camera Petrei, cu lacrimi și confidențe. Se adunaseră mai mulți colegi să bea pentru condamnarea lui O.J. Simpson la Las Vegas – atac armat și sechestrare, treizeci și trei de ani de închisoare –, în care vedeau o dovadă de justiție divină. Admirația unanimă față de fotbalist se topise cu șapte ani în urmă, când fusese iertat pentru asasinarea fostei soții și a prietenului acesteia, deși dovezile erau clare. Poliția din toată țara se simțise atunci batjocorită.

Seara de la Camelot data din decembrie 2008, Petra lucra deja de o vreme la Departamentul de Poliție. Bob Martín chiar era mirat că după atâția ani ea nu îmbătrânise nici măcar cu o zi, era același spiriduș dintotdeauna, iar după trei băuturi devenise sentimentală și-l târâse în camera ei de bonă, unde locuia cu chirie. Pe atunci, Petra trăia precum o studentă săracă, plătea încă datoriile cu care o lăsase bărbatul care o ștersese în Australia. Ambii erau liberi, ea avea nevoie de căldură umană, începuse să-l mângâie, numai că Bob ținea mai bine la băutură și o refuzase cu blândețe. Ar fi regretat amândoi a doua zi, era sigur de asta. N-avea sens să strice o excelentă relație de muncă pentru niște sărutări pricinuite de alcool.

Așa că s-au întins în pat îmbrăcați, iar ea și-a povestit scurta și trista viață, cu capul pe umărul lui. La șaisprezece ani Petra fusese condamnată la doi ani de închisoare pentru posesie de marijuana, din incompetența avocatului din oficiu, dar mai ales din cauza severității judecătorei Rachel Rosen. Cei doi ani au ajuns să fie patru, pentru că o altă tânără deținută a ajuns la infirmerie după o altercație cu Petra. Tipa alunecase și se lovise

cu capul de ciment, susținea aceasta, dar judecătoria a stabilit că fusese vorba de un atac cu circumstanțe agravante...

După o jumătate de oră, Rachel Rosen a fost dezlegată de ventilator și pusă pe targă, iar Ingrid Dunn îi împărtășea inspectorului primele impresii:

— La o primă vedere, aproximez că a murit de cel puțin două zile, poate chiar trei; procesul de descompunere a fost lent pentru că în casă e frig ca într-un frigider. Nu există încălzire?

— Portarul spune că fiecare locatar își reglează încălzirea în mod independent. Rachel Rosen nu era săracă, dar stătea în frig. Cauza morții mi se pare evidentă.

— A murit strangulată, dar nu din cauza frânghiei de la gât.

— Cum asta?

Legista i-a arătat atunci o dungă subțire și albastră, alta decât urma lăsată de frânghie, explicându-i că fusese făcută pe când femeia mai era în viață, căci produsese ruperea vaselor de sânge; cealaltă urmă era doar o adâncitură în carne, deși frânghia suportase greutatea corpului, deci avuese loc după moartea ei.

— Femeia a fost strangulată, abia după zece sau cincisprezece minute a fost spânzurată, când cadavrul nu mai produce hematoame.

— De asta n-a căzut ventilatorul din tavan!

— Nu înțeleg.

— Dacă s-ar fi luptat pentru viață, susținându-se în vârful picioarelor, cum am crezut eu inițial, ventilatorul n-ar fi rezistat.

— Dacă era deja moartă, de ce-au mai spânzurat-o?

— Asta trebuie să-mi spui tu. Presupun că i-au astupat gura ca să nu țipe, deci când era încă în viață.

— Când o să-i facem autopsia o să-i scot banda adezivă și vom ști exact, dar nu pricep la ce bun i-au astupat gura când era deja moartă.

— Pentru același motiv pentru care au spânzurat cadavrul.

Leșul a fost dus, restul echipei și-a continuat treaba, iar inspectorul le-a invitat pe Ingrid Dunn și pe Petra Horr la un

mic dejun, cât mai aveau timp, că după aceea intrau din plin într-o nouă anchetă.

— Voi credeți în astrologie? le-a întrebat el la masă.

— În ce? s-a mirat legista.

— În astrologie.

— Eu cred, a zis Petra, nu pierd niciodată horoscopul lui Celeste Roko.

— Eu nu cred în chestiile astea, a zis Ingrid. Dar tu, Bob?

— Până ieri nu credeam nici eu, dar acum încep să mă îndoiesc, a oftat inspectorul.

Sâmbătă, 11

Din considerație pentru Elsa, care-i crescuse fiica și era cu ei de șaptesprezece ani, inspectorul nu l-a interogat pe Hugo Domínguez la poliție, cum ar fi fost logic, ci acasă la soră-sa Noemi, în San Rafael, un mic comitat din zona Canalului. A luat-o cu el și pe Petra Horr, care urma să înregistreze declarația. În mașină, aceasta i-a spus că șaptezeci și cinci la sută dintre locuitorii zonei erau hispanici cu venituri mici, mulți ilegali, veniți din Mexic și America Centrală, și o locuință era împărțită între mai multe familii, ca să-și poată plăti chiria. „Ai auzit vreodată de paturile încălzite, șefu’? E atunci când două sau mai multe persoane folosesc același pat, pe rând.” Au trecut de locul numit „stație“, unde și acum, la ora trei după-amiază, mai aștepta cam o duzină de bărbați să fie luați la o muncă de câteva ceasuri. Cartierul avea un aer hispanic evident, era plin de cârciumioare care vindeau *tacos*, de piețe cu produse din sud și firme în spaniolă.

Clădirea în care locuia Noemi era aidoma celorlalte, un bloc de beton vopsit în culoarea maionezei, cu ferestre mici, scări exterioare și uși care dădeau spre culoare acoperite, loc de joacă pentru copii și de adunare pentru adulți. Din spatele ușilor deschise răzbăteau emisiuni de radio și TV în spaniolă. Au urcat două etaje, sub privirile ostile ale locatarilor care nu

aveau încredere în străini și miroseau de departe poliția, chiar dacă era în civil.

În apartamentul cu două camere și baie erau așteptați de Noemi și de cei trei copii ai ei, de o adolescentă borțoasă rudă cu ei și de Hugo, mezinul Elsei, un băiat de douăzeci de ani. Tatăl copiilor lui Noemi se topise în ceață de cum se născuse ultimul, care acum avea cinci ani, iar ea avea un partener nicaraguan, care însă era mai tot timpul plecat, căci conducea un camion care transporta marfă. „Uite că am avut noroc, e bărbat bun și are și serviciu.“ În living se aflau un frigider, un televizor și o canapea.

Borțoasa a adus de la bucătărie o tavă cu pahare de *horchata*, o băutură răcoritoare, chipsuri și *guacamole*. Șeful o instruisese că nu se cade să refuzi, e o jignire, așa că Petra a luat fără chef paharul cu zeamă alburie și suspectă, dar care s-a dovedit delicioasă. „E o rețetă de la mama, o facem cu migdale pisate și zeamă de orez“, a explicat Alicia, care tocmai sosise. Locuia cu bărbatul ei și cu cele două fice la o stradă distanță, într-un apartament identic, dar mai comod, pentru că nu îl împărțea cu nimeni.

Cu șase luni în urmă, Bob Martín asistase poliția din San Rafael într-o operațiune de control a găștilor, așa că nu s-a lăsat păcălit de aspectul lui Hugo. Pesemne că surorile lui îl siliseră să-și pună o cămașă cu mâneci lungi și niște pantaloni în loc de tricoul fără mâneci și blugii cu turul lăsat până la genunchi și care abia i se țineau sub buric, ținuta tipică a băieților de teapa lui. Cămașa acoperea tatuajele și lanțurile, însă tunsoarea – ras la tâmple și pletos în rest – *piercing*-urile și inelele din urechi și de pe față și mai ales atitudinea de dispreț suveran îl identificau limpede ca membru al unei găști.

Inspectorul îl știa de când se născuse și îi era milă de el: ca și el, fusese crescut de o bunică, o mamă și niște surori strășnice, de femeile puternice ale familiei. Despre Hugo spunea că era papă-lapte și cam tont, însă el era convins că băiatul nu era poamnă rea și, cu un pic de ajutor, ar fi putut scăpa de pârnaie. Nu dorea ca fiul Elsei să ajungă după gratii. Să fie încă

unul dintre cele două milioane două sute de mii de deținuți din țară, mai mulți decât în orice altă țară din lume, inclusiv dictaturile, un sfert din populația penală a lumii, o întreagă națiune încarcerată în mijlocul națiunii. Nu-l vedea pe Hugo ucigând cu premeditare, dar în meseria lui îi fusese dat să aibă destule surprize și se putea aștepta la ce e mai rău. Hugo părăsise școala după primul an de liceu, avusese probleme cu legea și era un tânăr fără încredere în el însuși, fără documente, fără loc de muncă și fără viitor. Ca atâția alții de condiția sa, aparținea violentei culturi a străzii din lipsă de alternativă.

Poliția se lupta de decenii cu găștile de hispanici din zona golfului: erau Nordicii, cei mai numeroși, identificați prin culoarea roșie și N-ul tatuat pe piept și pe brațe; Sudicii, cu albastru și litera S, din care făcea parte și Hugo; Big Brothers, care erau ucigași plătiți, în fine, cei mai de temut, Mafia Mexicană, MM, care controlau din închisori traficul de droguri, prostituția și armele. Găștile latino se luptau între ele și se înfruntau cu bandele negre și asiatice, disputându-și teritoriul, furau, violau și distribuiau droguri, băgau în sperieți cartierele și sfidau autoritatea într-un război interminabil. Pentru un număr alarmant de mare de tineri, găștile înlocuiau familia, le ofereau identitate și protecție, îi făceau să reziste în închisorile în care erau împărțiți după etnie și naționalitate. După ce-și ispășeau detenția, erau deportați în țările de origine, unde se alăturau altor bande conectate cu cele din Statele Unite și, astfel, traficul de droguri și de arme devenise o afacere transfrontalieră.

Hugo Domínguez trecuse prin inițierea necesară pentru a se alătura Sudicilor: o bătaie soră cu moartea din care ieșise cu câteva coaste rupte. Mai avea și o cicatrice de cuțit pe spinare, o urmă ușoară de glonț pe un braț, fusese arestat de mai multe ori, la cincisprezece ani fusese la închisoarea de minori, la șaptesprezece, Bob Martín îl salvase de închisoarea pentru adulți, unde ar fi avut ample posibilități de a-și rafina practicile de răufăcător.

În ciuda acestor antecedente, inspectorul se îndoia că Hugo ar fi fost în stare să comită o crimă atât de complicată și de parte de teritoriul său precum uciderea judecătoarei, dar nici nu elimina pe de-a-ntregul ipoteza: Rachel Rosen era celebră pentru pedepsele dure pe care le aplica minorilor, destui juraseră să se răzbune, poate că Hugo primise această misiune ca parte a inițierii.

Bob Martín cunoștea bine valoarea strategică pe care o are lăsarea în așteptare a unui suspect, așa că nici nu s-a uitat la Hugo, a înmuiat chipsuri în *guacamole* și a trăncănit cu femeile de parcă ar fi venit în vizită. S-a interesat când avea să se nască bebelușul adolescentei însărcinate, cine era tatăl și dacă se dusesese să-și facă controlul prenatal; a depănat amintiri cu Noemi și Alicia, a spus niște bancuri, a mai băut un pahar de *horchata*, în timp ce copiii se uitau la el din pragul bucătăriei cu o seriozitate de bătrâni, iar Petra se plictisea și încerca să-l zorească din priviri. Hugo se prefăcea că trimite mesaje pe mobil, dar pe chip îi curgeau picături mari de sudoare.

În fine, a trecut la subiect. Noemi i-a spus că o cunoștea pe Rachel Rosen de opt ani, la început făcea chiar ea curățenie în apartament; după ce a înființat cu soră-sa firma Cenușăresele Atomice, judecătoarea a renunțat la serviciile lor, nu dorea necunoscuți în casă, până când a sunat-o iar.

— Sunt foarte ordonată în ceea ce privește clienții, am notată data exactă la care am reînceput. Doamna Rosen s-a tocmît, dar până la urmă ne-am înțeles. A trecut mai bine de un an până să ne dea cheia și să plece când veneau fetele la curățenie. Cum o știam de chițibușară și suspicioasă, le trimiteam mereu pe aceleași, care-i cunoșteau maniile.

— Dar vineri nu au fost ele, ci tu și soră-ta.

— Asta pentru că era în urmă cu două luni cu plata bilunară, ultimii bani erau de la începutul lui decembrie, l-a lămurit Alicia. Ne-am dus să-i spunem că nu mai puteam continua așa; lasă că întârzia cu plata, dar se și purta urât cu fetele. Nu le dădea voie să deschidă frigiderul sau să folosească toaleta,

îi era frică să nu ia vreo boală. Și până să ne dea cecul se plângea întruna: că era praf sub comodă, că chiuveta era ruginită, că era o pată pe covor... mereu găsea ceva. Odată s-a spart o ceșcuță și ne-a taxat cu o sută de dolari, cică era veche. Făcea colecție de animale din cristal, n-aveam voie să le atingem.

— Unul a sosit miercuri, a spus inspectorul.

— Sigur era o comandă specială. Le mai cumpăra și din magazine sau de pe net, dar cele comandate pe abonament veneau la sfârșitul lunii într-o cutie cu numele firmei.

— Swarovski?

— Exact.

În timp ce Petra Horr înregistra și lua notițe, surorile i-au arătat lui Bob registrul de clienți, contabilitatea și dulăpiorul cu cheile caselor în care făceau curat, încredințate lor pentru că erau vechi și de încredere.

— Avem singura cheie de la doamna Rosen, a spus Alicia.

— Dar oricine are acces la ea, a replicat inspectorul.

— Eu nu m-am atins de cheile alea! a sărit Hugo, incapabil să se mai abțină.

— Văd că faci parte dintre Sudici, a grăit inspectorul, măsurându-l de sus până jos și luând notă de eșarfa albastră de la gât. Deci acum ești respectat, deși nu pentru propriile merite; nimeni n-are curaj să se ia de tine, așa-i? Ei, aici te înșeli, eu am curaj.

— Ce vrei de la mine, curcan afurisit?

— Mulțumește-i maică-tii că nu te-am chemat la secție, băieții mei nu se poartă cu mânuși cu ăștia ca tine. Să-mi spui tot ce ai făcut, minut cu minut, între ora cinci după-amiaza în ziua de marți și până miercurea trecută la prânz.

— Asta pentru c-a crăpat baba aia, dar nici nu știu cum o cheamă, n-am nici o legătură cu treaba asta!

— Răspunde la întrebare!

— Am fost la Santa Rosa.

— E adevărat, n-a dormit acasă, a intervenit Noemi.

— Te-a văzut cineva la Santa Rosa? Ce căutai acolo?

— Nu știu cine m-a văzut, nu mă interesează prostiile astea. Am fost să mă plimb.

— Eu zic să-ți găsești un alibi mai bun decât ăsta, Hugo, dacă nu vrei să fii acuzat de omucidere.

Luni, 13

Petra Horr era tunsă scurt ca un băiat, nu se machia și se îmbrăca mereu la fel: pantaloni negri și bluză albă de bumbac, peste care iarna își trăgea o canadiană groasă cu logotipul unei formații rock pe spate. Singurele concesii făcute vanității erau şuvițele vopsite în culorile cozii de vulpe și oja țipătoare de pe unghiile tăiate în carne, pentru că făcea arte marțiale. Tocmai își așternea pe unghii un galben fluorescent când a intrat Elsa Domínguez, îmbrăcată ca pentru biserică, pe tocuri și cu un guler demodat de blană la gât, și a întrebat de inspector. Plictisită, asistenta i-a spus că șeful ei era implicat într-o anchetă și mai mult ca sigur n-avea să se întoarcă la birou.

În ultimele săptămâni cam asta făcuse ea, să-i țină spatele lui Bob Martín, care o ștergea de la lucru cu scuze neverosimile. Dar s-o facă și într-o zi de luni era culmea, își spunea Petra. Nu ținea socoteala femeilor care-i suscitaseră interesul, ar fi fost o treabă plicticoasă și fără rost, dar să tot fi fost una la fiecare douăzeci și opt de zile, dacă mai știa ceva aritmetică. Omul nu era pretențios, orice tipă care-i făcea cu ochiul avea șanse, dar până să apară Ayani pe listă nu fusese nici una suspectă de crimă și nici una nu reușise să-l facă să-și negligeze serviciul. Indiferent de limitele lui ca amant, ca polițist se dovedise mereu ireproșabil, nu degeaba ajunsese în vârf la o vârstă tânără.

Juna asistentă o admira pe Ayani așa cum admiri o iguană – ceva exotic, interesant și periculos – și înțelegea perfect că un bărbat își putea pierde capul pentru ea, dar era de neiertat în cazul șefului Departamentului Omucideri, care avea destule informații nu numai să o suspecteze, dar s-o și aresteze. Chiar

în clipa asta, în timp ce Elsa mototolea o batistă de hârtie în mâini, omul era din nou la Ayani, poate chiar în patul pe care până cu o lună în urmă îl împărțise cu răposatul ei soț. Petra se lăuda că șeful nu avea secrete față de ea, din neatenție sau din vanitate: îl măgulea faptul că ea era la curent cu cuceririle lui, dar, dacă credea că o făcea geloasă, își pierdea timpul, a hotărât ea, suflând peste unghii.

— Pot să vă ajut, Elsa?

— E vorba de fi-miu, de Hugo... Îl știți, l-ați văzut deunăzi...

— Da, sigur. Ce-i cu el?

— Băiatul a avut probleme, de ce să mint, domnișoară, dar nu e violent. Înfățișarea asta a lui, cu tatuaje și lanțuri, e doar o modă. De ce-l bănuieți? Și-a șters ea lacrimile.

— Printre altele, pentru că face parte dintr-o bandă cu reputație proastă, avea acces la cheia doamnei Rosen și nu are alibi.

— Nu are... ce?

— Alibi. Adică n-a putut dovedi că se afla la Santa Rosa în noaptea crimei.

— Nu a fost acolo, dar asta n-am cum s-o dovedesc...

Petra Horr a pus în sertar sticluța cu oă, a scos un carnet și un pix.

— Unde era? Să știți că un alibi îl poate scăpa de pârnaie, Elsa.

— Mai bine închisoarea decât să mi-l omoare...

— Cine să-l omoare? Spuneți-mi în ce s-a băgat băiatul. Trafic de droguri?

— Nu, nu, doar un pic de marijuana și ceva cristale. Dar marți Hugo făcea altceva, dar nu pot să zic. Știți ce pățesc turnătorii?

— Am o idee.

— Dar nu știți ce-ar putea să-i facă!

— Calmați-vă, încercăm să-l ajutăm.

— Hugo n-o să sufle o vorbă, dar eu am să vă spun, domnișoară, cu condiția să nu afle nimeni, că atunci nu-l omoară doar pe el, dar și toată familia!

Secretara a dus-o în biroul lui Bob Martín, unde nu le deranja nimeni, a ieșit pe culoar și a venit cu două cafele de la automat și s-a așezat să asculte mărturia femeii. Douăzeci de minute mai târziu, Elsa pleca, iar Petra își suna șeful pe mobil.

— Scuze că vă întrerup din interogatoriul crucial al unui suspect, șefu', dar eu zic să vă îmbrăcați și să veniți trap-galop. Am vești.

Marti, 14

La o zi după despărțirea de Indiana, Alan Keller s-a îmbolnăvit și a pățimit două săptămâni de o indigestie și o diaree cum doar în Peru mai avusese, în urmă cu niște ani, când crezuse că-l ajunsese blestemul incașilor pentru cei care cum-pără de pe piața neagră comorile precolumbiene și le scot prin contrabandă din țară. Și-a anulat toate angajamentele mondene, nu și-a putut scrie articolul despre expoziția de la Muzeul Legiunii de Onoare – „Cultul frumuseții în epoca victoriană” – și nici de la Geneviève van Houte nu și-a putut lua la revedere înainte de plecarea ei la Milano, la prezentarea de modă a sezonului. A slăbit patru kilograme, arăta jigărit de-a dreptul. Stomacul lui nu suporta decât supă de pui și gelatină, se clătina pe picioare, nopțile erau un chin, dacă nu lua somnifere, nu dormea, dacă le lua, avea coșmaruri.

Pastilele de dormit îl cufundau într-un fel de agonie în care se vedea prins în tripticul *Grădina desfătărilor* de Hieronymus Bosch, care-l hipnotizase în tinerețe la Muzeul Prado și din care reținuse toate detaliile, drept care și scrisese un excelent articol pentru revista *American Art*. Acolo se vedea, printre fapturile fantastice ale olandezului, copulând cu bestiile sub privirile ostile ale Indianei, torturat cu furculița de bancherul lui, devorat pe îndelete de frații săi, batjocorit fără milă de Geneviève, făcând pe el și scuipând scorpioni. Când reușea să se trezească, imaginile îl urmăreau îndelung. Erau lesne de interpretat, dar asta nu-l ajuta.

De sute de ori a întins mâna spre telefon s-o sune pe Indiana, convins că avea să-i vină în ajutor, nu pentru că-l iertase și nici pentru că-l mai iubea, ci din nevoia ei înăscută de a-i ajuta pe cei în nevoie; a renunțat însă. Nu mai era sigur de nimic, nici măcar nu era sigur că o iubise. Și-a acceptat suferința fizică ca pe o ispășire și un catharsis, îngrețșat de sine, de lășitatea sa, de meschinăria și egoismul său. S-a analizat singur, psihiatrul era în Japonia, la mănăstirile vechi de acolo, și a ajuns la concluzia că-și irosise cincizeci și cinci de ani în frivolități, neimplicându-se serios în nimic. Cât a fost tânăr, a ținut-o tot într-o petrecere, nu atinsese maturitatea emoțională, continua să-și contemple buricul ca un plod, în timp ce corpul i se deteriora inexorabil. Cât mai avea de trăit? Anii cei mai buni se duseseră, iar cei rămași, chiar de-ar fi fost treizeci, erau sortiți unei degradări inevitabile.

Combinăția de antidepresive, somnifere, analgezice, antibiotice și supă de pui și-a făcut în cele din urmă efectul și a început să se refacă. Mai tremura și acum, mai simțea și acum în gură un gust de ou stricat, când rudele l-au convocat pentru luarea unor decizii. Era o știre de rău augur, nu-l consultau niciodată. Era ziua Sfântului Valentin, sărbătoarea îndrăgostiților, zi pe care în ultimii patru ani i-o dedicase Indianei, iar acum era singur. A bănuț că motivul convocării erau datoriile sale recente, care ajunseseră cumva la urechile familiei. Deși acționase cu grijă, precis că fratele lui aflase că trimisese tablourile lui Botero la Galeria Marlborough din New York spre vânzare. Avea nevoie de bani, de aceea își evaluase jaturile, descoperind că făceau mult mai puțin decât plătitise pentru ele; cât despre mumiile incașilor, acestea nici nu intrau în discuție, era prea riscant să încerce să le vândă.

Consiliul de familie a avut loc în biroul fratelui său Mark, la ultimul etaj al unei clădiri din cartierul financiar, cu vedere panoramică asupra golfului, mobilier greu, covoare groase și gravuri cu coloane grecești, simboluri ale solidității firmei de avocatură care încasa o mie de dolari pe oră. Erau acolo tatăl,

Philip Keller, tremurător, cocârjat și cu pete pe piele, îmbrăcat ca un căpitan de yacht, doar umbra patriarhului autoritar care fusese pe vremuri; maică-sa, Flora, pe chip cu expresia de mirare eternă pe care o produce chirurgia plastică, în pantaloni lucioși de piele, eșarfă Hermes, ca să-și ascundă gâtul fleșcăit, și o puzderie de brățări de aur; soră-sa Lucille, elegantă, slabă și cu o expresie masculină, însoțită de bărbatu-său, un cretin solemn, care deschidea gura doar ca să aprobe; în fine, Mark, pe ai cărui umeri de hipopotam se sprijinea întreaga greutate a dinastiei Keller.

Alan înțelegea fără efort de ce-l detesta fratele mai mare: dacă el era înalt, chipeș, cu o coamă deasă de păr presărată cu fire albe, cu succes la femei, cult și simpatic, ghinionistul de Mark se alesese cu genele oribile ale vreunui strămoș îndepărtat. Pentru toate acestea Mark îl ura, dar mai ales pentru că el trudea din greu ca să sporească averea familiei, în timp ce Alan nu făcuse decât să o scadă, făcând-o să sângereze, cum bombănea de câte ori se vedeau.

Sala în care se adunaseră în jurul mesei de mahon care strălucea ca o oglindă mirosea a deodorant de cameră amestecat cu persistentul parfum Prada al doamnei Keller, iar măruntaiele aflate în convalescență ale lui Keller au suferit. Ca să evite orice îndoială asupra poziției sale în familie, Mark se așezase în capul mesei pe un jilț cu spătar înalt și cu un teanc de dosare groase în față, în vreme ce ceilalți ocupau scaune mult mai puțin dramatice de ambele laturi ale mesei și aveau în față doar câte o sticlă cu apă minerală. Alan și-a zis că anii, banii și puterea accentuaseră aspectul simiesc al fratelui și că nici un croitor, oricât de măiestru, nu reușea să disimuleze asta. Mark era moștenitorul natural a mai multe generații de bărbați cu viziune financiară și miopie emoțională, cărora duritatea și lipsa de scrupule le marcaseră chipul cu riduri de fire rea și expresie arogantă.

În copilărie, când tremura de frică în fața tatălui și încă îi admira fratele mai mare, Alan dorise să le semene, dar asta îi trecuse în adolescență de cum pricepuse că el era dintr-un

material mai nobil. Cu ani în urmă, la petrecerea de gală cu ocazia celor șaptezeci de ani pe care îi împlinea Flora, Alan profitase de paharele în plus băute de maică-sa și îndrăznise s-o întrebe dacă Philip Keller era într-adevăr tatăl său. „Pot să te asigur că nu ești adoptat, Alan, dar nu mă întreba cine e taică-tău“, spusese femeia printre chicoteli și sughițuri.

Mark și Lucille, sătui de capriciile mezinului, hotărâseră chiar înainte de consiliul de familie să-și înfigă definitiv ghearele în Alan – părinții erau invitați doar de formă – numai că aspectul jalnic al acestuia, paloarea și cearcănele stil Dracula i-au impresionat.

— Ce-i cu tine? Ești bolnav? a lătrat Mark.

— Am hepatită, a spus Alan ca să zică ceva și pentru că chiar așa se simțea.

— Asta ne mai lipsea, a ridicat soră-sa brațele spre cer.

Dar cum frații nu erau total lipsiți de inimă, o simplă privire schimbată între ei și un tic al familiei – sprânceană stângă ridicată – i-au făcut să îndulcească un pic cele plănuite. Conclavul a fost oricum umilitor pentru Alan, nici nu putea fi altfel. Mark a dat drumul unui potop de acuze: că era o lipitoare, un playboy, un întreținut care trăia din împrumuturi, lipsit de etica muncii și de demnitate; l-a anunțat că răbdarea lor se terminase și că resursele familiei ajunseseră la limită. „Basta“, a răcnit și a lovit dosarele cu pumnul. Incriminările, susținute de intervențiile oportune ale Lucillei, au ținut douăzeci de minute, timp în care Alan a aflat că dosarele conțineau în detaliu fiecare cent cheltuit, fiecare împrumut, fiecare afacere eșuată, în ordine cronologică, semnate și parafate. Decenii la rând Alan semnase chitanțe convins că erau o simplă formalitate și că Mark avea să le dea uitării la fel de ușor cum le uita și el. Îl subestimase.

În a doua parte a reuniunii, Mark a prezentat condițiile pe care le improvizase cu Lucille. În loc să insiste ca Alan să vândă via ca să-și potolească creditorii, ca în planul inițial, a recunoscut faptul irefutabil că valoarea proprietății scăzuse drastic ca urmare a colapsului economic din 2009 și nu era cazul să

vândă. În schimb, avea să treacă în proprietatea sa, iar el avea să-l scoată pentru ultima dată din necazuri pe Alan. Căci mai întâi acesta trebuia să-și lichideze datoria la fisc, pentru care putea ajunge la închisoare, un scandal inacceptabil pentru familia Keller. După care l-a anunțat că voia să scape de proprietatea din Woodside, ceea ce i-a luat prin surprindere pe părinți. Mark a adăugat că o societate financiară voia să ridice două blocuri rezidențiale pe acel teren și, dată fiind starea dezastruoasă a pieții imobiliare, era o ofertă mult prea generoasă ca să refuze. Alan, care încercase de mult să scape de conacul cel vetust și să-și încaseze partea, asculta toate acestea în picioare la fereastră, privind cu o indiferență prefăcută panorama golfului.

Oaia neagră a familiei a perceput din plin disprețul fraților săi, cât și implicațiile condamnării la care era supus: familia îl marginaliza, iată un concept nou și nebănuit. I se luau poziția și bunăstarea economică, influențele, relațiile și privilegiile; cu un brânci, era aruncat pe treapta de jos a societății. În dimineța asta, în mai puțin de o oră și fără să fi avut loc o catastrofă, un război mondial sau ciocnirea cu un meteorit, pierduse ceea ce considera că i se cuvine prin naștere.

Mirat, Alan și-a dat seama că, în loc să fie furios pe frații săi sau speriat de viitor, ceea ce simțea era un soi de curiozitate. Oare cum o să fie să facă parte din imensa masă umană pe care Geneviève van Houte o numea „lumea urâtă”? Și-a amintit și de ceva ce scrisese el însuși într-un articol, referindu-se la un artist aspirant, plin de ambiție și lipsit de talent: fiecare ajunge să-și atingă la un moment dat propriul nivel de incompetență. Iar odată plecat din biroul fratelui său va trebui să se descurce singur și va pica în nas direct în propriul nivel de incompetență.

Pe scurt, era ruinat. Vânzarea conacului din Woodside mai putea dura ceva și, oricum, n-avea să ia nimic de acolo: partea sa avea să acopere banii primiți de o viață, pe care el îi numea „avansuri din moștenire”, iar ceilalți Kelleri „împrumuturi”. Nu ținuse socoteala datoriilor, dar totul era acolo, în dosarele

peste care Mark își lăsase laba ca de zidar. Și-a zis că avea să trăiască din vânzarea operelor sale de artă, dar era greu de știut cât timp, că nici cât cheltuia nu știa. Cu ceva noroc putea obține un milion și jumătate pe tablourile lui Botero, scăzând și comisionul galeriei; pictorii latino-americieni erau la modă, dar știa că nu trebuie vândut niciodată în pripă, cum i se întâmpla acum lui. Datora mulți bani băncilor – via fusese un capriciu scump – și altor creditori mai mărunți, de la dentist la câțiva anticari; și mai erau și cardurile de credit. Oare cât o face totul? Habar n-avea. Mark i-a mai spus că trebuia să părăsească Woodside imediat; casa pe care doar cu un ceas în urmă o detesta, acum îi trezea nostalgia. Resemnăt, și-a zis că măcar scăpa de umilința de a cere găzduire străinilor: putea sta câteva luni la via de la Napa, până avea s-o ia Mark.

Și-a sărutat mama și sora pe obraz, tatăl și fratele au primit o palmă pe umăr în chip de despărțire. Coborând din lift și ieșind pe stradă, Alan a constatat că iarna trecuse și peste San Francisco strălucea un soare potrivit altor meridiane. S-a dus la hotelul Westin St. Francis, la Clock Bar, să bea un whisky, primul de când se îmbolnăvisese și după care tânjea; alcoolul l-a înviorat, îndoielile și temerile s-au risipit. Și-a trecut degetele prin păr, mulțumit de podoaba sa capilară, și-a îndreptat umerii, scuturându-se de imensa greutate: nu mai depindea de frați, se terminase cu jongleriile cu cărțile de credit, cu obsesia de a salva aparențele și de a veghea la respectabilitatea numelui său. Castelul din cărți de joc se prăbușise, avea să facă parte din gloată, dar era liber. S-a simțit euforic, ușor și întinerit. Numai Indiana îi lipsea, dar și ea aparținea trecutului, și pe ea o suflase furtuna.

Joi, 16

Blake Jackson a primit apelul nepoată-sii la jumătatea dimineții. Se afla la farmacie, a trebuit să-și lase treaba – număra pastile pentru o rețetă – pentru că tonul Amandei era alarmant.

- Nu ești la ore?
- Te sun de la baie... E vorba de Bradley, s-a smiorcăit ea.
- Ce s-a întâmplat?
- Are o iubită, bunicule! (de data asta a fost limpede că plângea).
- Vai, scumpa mea, îmi pare rău... Dar cum ai aflat?
- De pe contul lui de Facebook. Adică mai întâi mă trădează, apoi mă batjocorește în public. I-a pus și poza, tipa e campioană la natație, ca și el, are niște umeri de bărbat și o mutră răutăcioasă. Ce mă fac, bunicule?
- Nu știu, Amanda.
- Ție nu ți s-a întâmplat niciodată așa ceva?
- Nu-mi aduc aminte, chestiile astea se uită...
- Ce să se uite! N-am să-l iert niciodată! I-am trimis un mesaj ca să-i reamintesc că trebuia să ne căsătorim și nu mi-a răspuns. Poate că se gândește cum să se scuze. Toți bărbații sunt infideli, și Alan Keller, și tata, nu poți avea încredere în nici unul!
- Eu nu sunt așa.
- Dar tu ești bătrân!
- Sigur că poți avea încredere în bărbați, Amanda, majoritatea sunt de treabă. Tăticul tău e burlac, vreau să spun divorțat, nu trebuie să fie fidel nimănui.
- Adică Bradley e și el burlac și nu-mi datorează fidelitate, deși trebuia să ne căsătorim?
- Scumpa mea, treaba asta cu căsătoria nu cred că era bătuță în cuie; poate că Bradley nu știa că voiai să te măriți cu el...
- Nu vorbi la trecut, că încă mai vreau. Așteaptă numai să ajung la MIT și să vezi cum o scot eu pe proasta asta din schemă.
- Așa-mi placi, Amanda, bine zis!
- Nepoata a mai bocit două minute, apoi a auzit-o că-și sufla nasul zgomotos.
- Trebuie să mă întorc în clasă.

— Presupun că nu e momentul să vorbim despre autopsie, te sun diseară.

— Ce autopsie?

— A judecătoarei Rachel Rosen. Legista crede că asasinul i-a injectat un drog, pentru că a găsit o urmă de ac pe coapsa stângă. I-a pus căluș, a strangulat-o, mai exact spus a sugrumat-o cu o sfoară pescărească și un garou, iar la urmă a agățat-o de ventilator.

— Destul de complicat, nu ți se pare, Kabel?

— Ba da. Analiza toxicologică a identificat drogul: se numește Versed, li se administrează pacienților înainte de operație. Judecând după doză, femeia a ajuns rapid în stare de inconștiență.

— Interesant, a constatat nepoata, părând destul de refăcută după drama amoroasă.

— Întoarce-te la oră, scumpa mea. Mă iubești?

— Nu.

— Nici eu.

Vineri, 17

Pentru penultima ședință din săptămână, Indiana se pregătise: două picături de esență de lămâie pe încheieturile mâinilor, ca să i se ascută mintea, și un bețișor de tămâie aprins zeiței Shakti, ca să aibă răbdare. Era săptămâna în care Gary Brunswick avea nevoie de două tratamente, drept care trebuise să schimbe programarea altor pacienți. În vremuri normale își revenea după o ședință dificilă cu două-trei bomboane de ciocolată neagră, dar de când se despărțise de Alan Keller acestea nu mai aveau efect, iar neplăcerile vieții, dintre care Brunswick făcea parte, o dezarmau. Avea nevoie de ceva mai eficient decât ciocolata.

Când venise prima dată la ea la cabinet, Brunswick nu avea intenții ascunse, precum alți bărbați care pretextau boli închipuite ca să o cucerească. Indiana avusese parte de tipi care se

împăunau goi în fața ei ca s-o impresioneze, dar învățase să scape de ei, cu ajutorul lui Matheus Pereira. Pictorul trăse un fir cu o sonerie ca să-l cheme când nu se putea descurca. Destui reveniseră apoi spășiți să-i ceară o a doua șansă, dar ea îi refuza: pentru a vindeca trebuie să te concentrezi, și cum s-o faci când de sub cearșaf se ițește o erecție? Nu, Gary Brunswick nu era din ăștia, venise trimis de Yumiko Sato, ale cărui ace de acupunctură nu reușiseră să-l vindece de migrenele persistente, așa că i se indicase cabinetul 8.

Cum n-o văzuse niciodată, omul a rămas surprins când s-a pomenit înaintea unei walkirii deghizate în infirmieră. Nici nu se aștepta să fie vorba de o femeie, credea că Indiana era nume de bărbat, ca Indiana Jones, eroul filmelor din adolescența sa. Nici nu se terminase prima ședință și era potopit de un torent de emoții noi și greu de stăpânit. Se considera un om cu sânge-rece și autocontrol, însă apropierea Indianei, feminină, caldă și compasivă, atingerea mâinilor ei puternice și amestecul senzual de arome din cabinet l-au dezarmat, se simțea în al nouălea cer. De atunci revenea mereu, ca un cerșetor, nu atât ca să scape de migrene, cât ca să o revadă și să retrăiască extazul primei ședințe, care nu se repetase la fel de intens. Voia însă tot mai mult, era dependent.

Era prea timid pentru a da glas sentimentelor sale, dar insinuările se tot întșteau. Pe altul Indiana l-ar fi trimis urgent la plimbare, numai că acesta părea atât de fragil, în ciuda cizmelor de luptă și a hainei de supermascul, că se temea să nu-l rănească definitiv. Comentase asta cu Ryan Miller, care-l văzuse de vreo două ori pe pacientul Brunswick. „De ce nu scapi de potaia asta jalnică?” o întrebase el atunci. Tocmai de asta: pentru că era jalnic.

Ședința a decurs însă mai bine decât se aștepta ea. Deși nervos la început, în timpul masajului omul s-a relaxat și a adormit în timpul celor douăzeci de minute de Reiki; la sfârșit a trebuit să-l scuture ca să se trezească. L-a lăsat singur să se îmbrace și l-a așteptat în mica sală, unde tămâia arse, dar atmosfera de templu asiatic persista. A deschis ușa spre culoar

ca să aerisească, exact când venea Matheus Pereira la ea, stropit de vopsea și aducându-i o plantă în ghiveci. Zilele picturii erau o alternanță de lungi sieste cu marijuana și crize de creativitate picturală, care nu-i știrbeau cu nimic capacitatea de a se concentra: știa tot ce mișcă în North Beach și mai ales în Clinica Holistică, pe care o considera căminul său. Acordul inițial cu investitorul chinez consta în a-l informa pe acesta de venirea și plecarea chiriașilor, pentru asta primea un bacșiș și putea locui gratis la mansardă, dar cum mare lucru nu se întâmpla pe acolo, contractul se diluase simțitor. Îi rămăsese însă obișnuința de a patrula prin clădire, de a pune corespondența în cutiile poștale, de a asculta necazurile și confidențele chiriașilor – cu care se împrietenise, erau singura sa familie, mai ales Indiana și Yumiko, care-i împlânzeau, cu masaj și acupunctură, sciatica.

Pereira observase că florăria japoneză nu livrase ikebana de luni, și-a dat seama că ceva se întâmplase între Indiana și iubitul ei. Păcat, și-a zis, Keller era un tip cult și priceput la artă, poate că i-ar fi cumpărat și un tablou, unul mare, de exemplu ăla cu abatorul de vite, inspirat de animalele spintecate ale lui Soutine, capodopera sa. Dar, pe de altă parte, acum că tipul dispăruse în ceață, poate c-o s-o invite pe Indiana la el, să fumeze și să facă un pic de amor, n-avea să-i afecteze creativitatea, cu condiția să nu devină o obișnuință. Amorul platonice era cam plicticos. Indiana i-a mulțumit pentru plantă cu un sărut cast pe obraz și l-a expedit, că pacientul ieșise în pragul ușii.

Matheus Pereira a plecat, Brunswick i-a plătit Indianei cele două ședințe cash și fără că ceară chitanță, ca de obicei.

— Planta asta mai bine să n-o vadă pacienții. E marijuana. Tipul lucrează aici? Că l-am mai văzut.

— E pictor și stă la mansardă. Tablourile din hol îi aparțin.

— Mie mi se par cam fioroase, dar eu nu mă pricep... Măine se face *cinghiale* la Café Rossini... Poate... nu știu... poate mergem și noi... Dacă vrei, desigur, s-a bâlbâit Brunswick cu ochii în pământ.

Acest fel nu apărea în meniul localului, se prepara doar pentru clienții casei, iar faptul că Brunswick era informat îi demonstra tenacitatea: în scurt timp reușise să fie acceptat în North Beach. Altor le lua decenii. Din când în când, patro-nul ieșea la vânatoare pe lângă Monterrey și venea cu un mis-treț pe care-l pregătea el însuși în bucătărie și prepara, printre alte delicii, cei mai buni cârnați din istorie, ingredientul esen-țial pentru *cinghiale*. Dar cu câteva săptămâni în urmă Indiana făcuse greșeala să accepte invitația la masă a lui Brunswick și petrecuse două ore interminabile luptându-se să nu adoarmă, în timp ce el conferenția despre formațiunile geologice și falia San Andreas. N-avea de gând să repete experiența.

— Nu, mulțumesc, stau cu familia, avem de sărbătorit. Amanda a fost primită la MIT, are și bursă.

— Fiică-ta e genială.

— Da, dar ai bătut-o la șah, a spus ea cu amabilitate.

— Dar altă dată m-a bătut ea.

— Ce? Ai mai văzut-o? s-a speriat ea.

— Am mai jucat online. O să mă învețe go, care e un joc mai greu decât șahul. E un joc chinezesc vechi de mai mult de o mie de ani și...

— Știu ce e, Gary, l-a întrerupt Indiana, fără să-și ascun-dă enervarea, căci omul devenea insuportabil.

— Pari supărată, s-a întâmplat ceva?

— Nu-i dau voie fiică-mii să aibă vreo relație cu pacienții mei, așa că te rog, Gary, să întrerupi orice legătură cu ea.

— De ce? Nu sunt un pervers!

— N-am zis asta, a dat Indiana înapoi, mirată că un tip atât de timorat putea ridica vocea.

— Înțeleg că o mamă trebuie să-și protejeze copilul, nu trebuie să-și faci griji din cauza mea.

— Sigur, sigur, dar oricum...

— Nu pot face asta fără să am o explicație cu Amanda, a întrerupt-o Brunswick. Măcar să vorbesc cu ea. Și, dacă-mi permiți, vreau să-i fac un cadou: n-ai zis că-și dorește o pisică?

— Ești tare drăguț, Gary, dar are deja una, se numește Salvați Tonul și i-a dat-o o prietenă de-a mea, Carol Underwater, poate c-ai văzut-o pe aici.

— Atunci am să mă gândesc la altceva pentru Amanda.

— Nu, Gary, te rog. Să ne limităm relația la cei patru pereți ai cabinetului. Nu te supăra, nu e nimic personal.

— Ba e cât se poate de personal, Amanda. Oare nu știi ce simt eu pentru tine? s-a repezit omul, roșu de rușine și cu o expresie deznădăjduită pe chip.

— Dar de-abia dacă ne cunoaștem!

— Păi întreabă-mă dacă vrei să afli mai multe despre mine, sunt o carte deschisă! Sunt burlac, fără copii, ordonat, muncitor, bun cetățean, cumsecade. Despre situația mea economică pot doar să-ți spun că e foarte bună. Cu criza asta mulți au pierdut ce aveau, dar eu am rezistat, ba chiar am câștigat, pentru că cunosc bine bursa de valori, de ani de zile investesc și...

— Nu mă interesează, Gary!

— Te rog doar să iei în seamă ce ți-am zis, aștept cât vrei tu.

— Mai bine renunță. Și caută-ți altă vindecătoare, eu nu pot continua, nu numai pentru că am avut discuția asta, dar și pentru că tratamentele mele n-au prea avut efect.

— Nu spune asta, Indiana! Doar tu mă poți face bine, doar grație ție mă simt mai bine! N-am să te mai plictisesc cu sentimentele mele, îți promit.

Părea atât de disperat, încât Indiana n-a mai insistat; văzând-o că ezită, omul a profitat să-i spună că vine marțea viitoare, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, și a șters-o iute.

Indiana s-a încuiat pe dinăuntru, simțindu-se manipulată ca o ageamie. S-a spălat pe față și pe mâini, gândindu-se cu nostalgie la jacuzziul de la hotelul Fairmont. Ah, apa parfumată, prosoapele cele mari din bumbac, vinul rece, mâncarea delicioasă, mângâierile savante, umorul și amorul lui Alan Keller! Odată, după ce văzuseră la televizor filmul *Cleopatra* – trei ore de egipteni decadenți cu ochii făcuți și cu romani grosolani cu picioare frumoase, ea îi spusese că cel mai mult îi plăcuse

baia cu lapte. Alan sărise din pat, plecase fără să-i spună nimic și revenise după o jumătate de ceas, când ea mai avea puțin să adoarmă, cu trei pachete de lapte praf pe care le dizolvase în apa caldă din jacuzzi pentru ca ea să se bălăcească precum faraoana de la Hollywood. Amintirea a făcut-o să râdă, după care s-a întrebat, cu un ghimpe în inimă, cum avea să trăiască fără bărbatul acela care-i dăduse atâta plăcere și dacă avea să-l iubească pe Ryan Miller la fel cum îl iubise pe Alan.

Atracția fizică pe care o simțea pentru fostul soldat nu era comparabilă decât cu ceea ce simțise în timpul liceului pentru Bob Martín. Era ca o febră, ca o fierbințeală. Se întreba cum de putuse ignora sau rezista acestei dorințe sexuale imperioase; singurul răspuns posibil era că dragostea pentru Alan cântărise mai greu. Își cunoștea temperamentul, știa că nu putea să iubească serios pe cineva și să se culce cu altul, dar după noaptea cu Ryan în micul hotel bătut de furtună îi înțelegea mai bine pe cei care se abandonează nebuniei simțurilor.

În cele douăsprezece zile care trecuseră de atunci fusese cu Ryan în fiecare noapte, în afară de sâmbătă și duminică, zilele care erau dedicate Amandei, și chiar și acum, când încă mai avea un pacient, abia aștepta să-l îmbrățișeze acasă la el, unde Atila, resemnat, nu mai făcea urât. Se gândea cu plăcere la simplitatea spartană a aceluia loc, la prosoapele aspre, la frigul care-i silea să facă amor cu șosete de lână în picioare și cu puloverul pe ei. Îi plăcea uriașa prezență masculină a lui Ryan, forța pe care o radia, alura sa de războinic care în brațele ei devenea vulnerabilitate tandră. Îi plăcea cumva și graba lui de băiețandru zăpăcit și o pune pe seama faptului că omul nu avusese o dragoste care să conteze, poate că nimeni nu-l învățase cum să bucure o femeie. Dar asta avea să se schimbe atunci când avea să treacă pasiunea năvalnică a începutului și vor avea ocazia să se exploreze fără grabă. O perspectivă extrem de agreabilă. Ryan era un bărbat surprinzător, mult mai blând și mai sentimental decât crezuse, numai că încă le lipsea o istorie comună, toate relațiile au nevoie de o istorie, o să aibă timp să se cunoască mai bine și ea să-l dea uitării pe Alan.

A făcut ordine în cabinet, a strâns cearșaful și prosoapele folosite și s-a pregătit pentru ultima ședință a săptămânii, cea cu clientul ei preferat, cel mai drăgăstos: canişul de nuanța caramelului, un animaluț bătrân și cu picioare strâmbe, care i se lăsa în mâini vizibil recunoscător. Mai avea câteva minute, a căutat fișa lui Brunswick, dar nu a găsit ora la care se născuse ca să-i facă harta astrală, apoi a sunat-o pe Celeste Roko și i-a cerut numele tibetanului care curăța karma.

Sâmbătă, 18

Pedro Alarcón și Ryan Miller (cu Atila pe urme) au sunat la ușa Indianei la opt și jumătate fix în acea seară de sâmbătă; au apărut imediat și Matheus Pereira, Yumiko Sato și tovarășul său de viață, Nana Sasaki. Indiana, care-i convocase la rugămintea lui Danny D'Angelo, i-a primit într-o rochie neagră și sobră de mătase și pe tocuri, cadouri de la Alan Keller din perioada când încerca să o îmbrace ca pe o doamnă, care au provocat fluierături admirative din partea bărbaților. Niciodată n-o văzuseră atât de elegantă și în negru, ea credea că această culoare atrage energia negativă și o cam evita. Atila a amușinat cu delicii amestecul de uleiuri esențiale care plutea în casă. Câinele detesta aromele sintetice, dar cele naturale îl fermecau, de aici slăbiciunea sa pentru Indiana, pe care o deosebea imediat în mulțime. Miller a sărutat-o pe Indiana, ceilalți s-au uitat în altă parte, apoi gazda a deschis o sticlă de Primus, un amestec delicat de carmenere și cabernet, tot un cadou de la Keller, căci ea nu-și putea permite o sticlă de vin care costa mai mult decât un palton, iar lui Miller i-a servit băutura gazoasă preferată. Pe vremuri, el se lăuda că fusese un *connoisseur* în materie de vinuri, dar după ce se lăsase de băut devenise expert în Coca-Cola, pe care o prefera în sticle mici, niciodată la cutie, și importată din Mexic, pentru că avea mai mult zahăr, și fără gheață.

Danny făcuse invitația cu o zi înainte. Era o ocazie specială: era ziua lui și patroana localului îi desemnase rolul principal,

pe care el și-l pregătise atent. „La ce-mi folosește să fiu vedeta spectacolului dacă nu știe nimeni? Vino să mă vezi, Indi, adu-ți și prietenii ca să mă aplaude.“ Nu fusese timp să adune mai mulți, a trebuit să se limiteze la cei cinci prieteni fideli. Toți se îmbrăcaseră de ocazie, chiar și Matheus, care-și păstrase eternii blugi pătați cu vopsea, dar își pusese o cămașă scrobită și o eșarfă la gât. În North Beach pictorul brazilian era considerat bărbatul cel mai arătos din zonă, iar el știa asta. Foarte înalt și subțire, cu chipul marcat de riduri adânci, parcă tăiate cu dalta, cu ochi verzui-gălbui de felină, buze senzuale și codițe de african, atrăgea atât de mult atenția, încât adesea turiștii îl opreau pe stradă să se pozeze cu el, de parcă ar fi fost un obiectiv turistic local.

Yumiko și Nana se cunoscuseră în copilărie în districtul Iwate din Japonia și emigraseră în același timp în Statele Unite, trăiau și munceau împreună și se îmbrăcau la fel. În seara asta purtau pantaloni și haină negre și bluză de mătase albă stil Mao. Să căsătoriseră pe 16 iunie 2008, ziua legalizării căsătoriilor între persoane de același sex în California, iar seara făcuseră petrecerea la Omidă Păroasă, cu sushi, sake și în prezența tuturor doctorilor de suflet de la Clinica Holistică.

Matheus a ajutat-o pe Indiana să servească cina – bunătăți de la un restaurant thailandez în farfurii de carton și de mâncat cu bețișoarele. Masa fiind pe post de laborator de aromoterapie, s-au așezat pe jos, iar conversația a alunecat – era la ordinea zilei – către posibilitatea ca Obama să piardă alegerile prezidențiale și ca filmul *Miezul nopții în Paris* să câștige Oscarul. Au terminat vinul, au mâncat desertul – înghețată de ceai verde – adus de cuplul japonez, după care s-au urcat în mașina lui Yumiko și în camioneta lui Miller, unde nimeni n-a îndrăznit să-i ia lui Atila locul din față.

Au oprit pe strada Castro, lăsând câinele să aștepte cu o răbdare curat budistă în camionetă, și au mers pe jos cale de două cvartale până la Narciso Club. La ora asta cartierul începea să se umple de tineri, ceva turiști noctambuli și homosexuali, care intrau în cârciumile și teatrele frivole. Localul

unde urma să se producă Danny avea o ușă cu firmă și lumini albastre, care n-ar fi atras atenția dacă în față n-ar fi fost coadă la intrare și grupuri gay care fumau și stăteau de vorbă. Alarcón și Miller au comentat ceva despre specificul clubului, dar au urmat-o cuminte pe Indiana, care a salutat-o pe matahala de strajă la ușă și a spus că erau invitații speciali ai lui Danny D'Angelo. Pe dinăuntru stabilimentul era mai mare decât te-ai fi așteptat, dar sufocat, ticsit de clientela aproape exclusiv masculină. Prin colțuri se distingeau siluete îmbrățișate sau care dansau lent, restul era un public amestecat, care striga tare ca să se audă sau se înghesuia la bar, unde se serveau alcool și *tacos* mexicane.

Pe ringul de dans, care servea și drept scenă, sub luminile pâlpâitoare se legănau în ritmul strident al muzicii patru dansatoare în bikini și cu pene albe pe cap. Păreau gemene, toate de aceeași înălțime, cu peruci, podoaabe și machiaj identice, picioare frumoase strunjite, fese tari, brațe în mănuși lungi de mătase și sâni care dădeau să sară din sutienele brodate cu strasuri. Doar privindu-le de aproape și la lumina zilei ai fi descoperit că nu erau femei.

Dând din coate, prietenii lui Danny și-au făcut drum prin mulțime și au fost conduși la o masă rezervată pentru Indiana, aproape de scenă. Alarcón și japonezii s-au dus la bar să aducă băuturile și cola pentru Miller, care nu se prinsese că el și pictorul atrăgeau multe priviri, era convins că tipii se uitau la Indiana.

Dansatoarele cu pene și-au terminat numărul, luminile s-au stins și întinericul total a fost primit cu chicoteli și fluierături. Astfel s-a scurs un minut interminabil, iar când s-a făcut liniște glasul cristalin al lui Whitney Houston a răsunat în local precum un vaiet prelung de iubire, impresionându-i pe toți. Un reflector s-a oprit în mijlocul scenei, unde fantoma cântăreței care murise cu șase zile în urmă stătea dreaptă, cu capul plecat, cu microfonul într-o mână și cu cealaltă pe piept, cu părul scurt, pleoapele lăsate, într-o rochie lungă care îi pune în evidență sânii și spatele gol. Publicul a încremenit. Încet,

cântăreața a ridicat capul, a dus microfonul la gură și din străfundul pământului s-a ridicat prima frază din *I Will Always Love You*. O ovație spontană a salutat apariția, urmată de o tăcere reverențioasă, în timp ce vocea își cânta despărțirea, un torent de mângâieri, promisiuni și regrete. Ea era, cu chipul ei inconfundabil, cu mâinile ei expresive, cu gesturile, intensitatea și grația ei. După cinci minute, ultimele note ale cântecului au rămas să vibreze în aer, acoperite de un ropot de aplauze. Iluzia fusese atât de perfectă, că Indiana și grupul ei nici nu s-au gândit că celebritatea astfel resuscitată ar fi putut fi Danny, chelnerul cel sfrijit de la Café Rossini; l-au recunoscut abia când s-au aprins luminile și Whitney Houston s-a înclinat și și-a scos peruca.

Ryan Miller mai fusese în astfel de cluburi din alte țări cu camarazii de arme, care disimulau prin glume grosiere excitația produsă de spectacolul gay. Îl amuzau travestiții, pe care-i considera făpturi exotice și inofensive, dintr-o altă specie. Considera că are vederile deschise, văzuse lumea, nimic nu-l scandaliza, era tolerant cu preferințele sexuale ale altora, cu condiția să nu fie vorba de animale și copii. Nu aproba prezența persoanelor gay în Forțele Armate, temându-se să nu distragă atenția și să provoace conflicte, precum femeile. Nu că le-ar fi pus la îndoială curajul, sublinia el, dar în luptă se dovedesc bărbăția și loialitatea, războiul se face cu testosteron; fiecare soldat depinde de camarazii săi, iar el n-ar fi fost liniștit știind că viața lui depinde de un homosexual sau de o femeie. La Narciso Club, fără sprijinul celorlalți *navy seals*, toleranța sa a fost serios pusă la încercare.

Atmosfera închisă, sexualitatea și seducția care pluteau în aer, atingerea bărbaților înghesuiți în jurul său, mirosul de sudoare, alcool și loțiune după ras, totul îl crispa. S-a întrebat ce-ar fi spus tatăl său într-o astfel de împrejurare și, ca de fiecare dată când îl invoca, l-a văzut aievea alături, în uniformă impecabilă, cu decorațiile pe piept, rigid, cu fălcile încleștate și sprâncenele încruntate a dezaprobare față de tot ce era și

facea fiul său. „Ce caută fiul meu în locul ăsta scârbos, printre poponari nerușinați?“ parcă l-a auzit rostind aproape fără să-și miște buzele și apăsând pe consoane.

Nu putuse aprecia cum se cuvine interpretarea lui Danny D'Angelo pentru că realizase într-un târziu că privirile grăitoare nu erau pentru Indiana, ci pentru el; se simțea violat de energia masculină palpitantă, fascinantă, periculoasă și tentantă, care-l scârbea și îl atrăgea. Fără să-și dea seama ce face, a apucat paharul cu whisky al lui Pedro și l-a băut din trei înghițituri. Alcoolul, la care renunțase de câțiva ani, l-a ars pe gâtlee, i-a pătruns în vene, l-a inundat cu un val de căldură și energie care a șters cu buretele gândurile, amintirile și îndoielile. Nimic nu se compară cu lichidul ăsta magic, și-a zis el, nu e nimic care să se compare cu acest aur topit, arzător, delicios, cu apa asta a zeilor care te electrizează, te fortifică, te aprinde, e minunat acest whisky, zău dacă știi de ce l-am lăsat, ce prost am putut să fiu. Tatăl a făcut doi pași îndărăt, a dispărut în mulțime. Miller s-a aplecat spre Indiana, căutându-i gura, dar în loc să o sărute i-a răsturnat paharul cu bere, fără ca ea, hipnotizată de Whitney Houston, să prindă de veste.

Miller n-a știut când anume s-a ridicat de la masă și și-a croit drum împingând în dreapta și în stânga până la bar, n-a știut cum s-a terminat spectacolul și nici câte pahare a băut înainte de a pierde complet controlul; n-a știut de unde i-a venit furia care l-a orbit atunci când un tânăr l-a luat pe după umăr și i-a șoptit ceva la ureche, atingându-l cu buzele; n-a știut când anume s-a șters realitatea și a simțit că se umflă și plesnește; n-a știut când a început bătaia, pe câți i-a lovit cu pumnii, de ce țipau Indiana și Alarcón, cum s-a pomenit încătușat într-o mașină a poliției, cu cămașa plină de sânge și mâinile făcute praf.

Pedro Alarcón a cules de pe jos haina lui Miller, a scos cheile camionetei și a urmat mașina care-i ducea prietenul la secție. A parcat în apropiere și a intrat, dar a durat o oră și jumătate până să fie primit de un ofițer. I-a explicat cele petrecute,

diminuând rolul lui Miller, în timp ce omul în uniformă îl asculta distrat, cu ochii în computer.

— Luni deținutul își va putea pleda cazul înaintea unui judecător, până atunci are o celulă în care să-și revină după beție și să se calmeze, i-a spus omul pe un ton amabil.

Alarcón l-a informat că Miller nu era beat, ci sub influența medicamentelor, pentru că suferise o traumă cerebrală în războiul din Irak, unde-și pierduse și un picior; avea uneori crize în care se purta cam aiurea, dar nu era periculos.

— Nu e periculos? Spune-le asta celor trei care au ajuns la urgență.

— E prima dată când e implicat într-un incident precum cel de la Narciso Club, vă rog să mă credeți. A fost provocat.

— Cum, mai exact?

— Cineva a încercat să-l pipăie pe Miller.

— Vai, se poate, într-un club ca acela? Ca să vezi ce nou-tate, a râs polițistul.

Atunci Pedro Alarcón a scos ultima carte și i-a spus că Ryan Miller lucra pentru guvern și era în misiune confidențială; dacă nu-l credea, n-avea decât să caute în portofelul deținutului legitimația cu pricina, iar dacă nici asta nu era de ajuns, îi dădea un număr de telefon ca să sune la biroul CIA din Washington. „Veți înțelege că nu e cazul să iscăm un scandal“, a conchis. Polițistul, care își închisese computerul, l-a ascultat cu o mutră sceptică și l-a trimis afară să aștepte.

A mai trecut o oră până au avut confirmarea de la Washington și încă una până să-i dea drumul lui Miller, după ce a semnat o declarație. Între timp, beția îi mai trecuse, dar tot se mai clătina. Au părăsit locul pe la cinci dimineața, Alarcón tânjind după primul *mate* din zi, Miller cu o durere de cap monumentală, iar nefericitul de Atila, care petrecuse noaptea închis în camionetă, abia așteptând să ridice laba la primul copac disponibil.

— Te felicit, Miller, i-ai stricat spectacolul lui Whitney Houston, a mormăit Alarcón odată ajunși în *loft*, după ce eli-

berase câinele și-i dăduse apă, în timp ce-și ajuta prietenul să se dezbrace.

— Îmi crapă capul, a murmurat acesta.

— Așa și meriți. Mă duc să fac cafea.

Pe marginea patului, cu capul între mâini și botul lui Atila lipit de genunchi, Miller încerca în van să reconstituie evenimentele serii, copleșit de o rușine uriașă, o senzație de nisip în creier, buzele sparte, mâinile și pleoapele umflate și coastele atât de dureroase, că-i era greu să respire. Era prima recădere după trei ani de abținere totală, timp în care se ținuse departe de alcool și de droguri (doar puțină marijuana din când în când). Și bărbătește, fără ajutorul psihiatrului la care avea dreptul în calitate de veteran, doar cu antidepresive. Dacă în război fusese în stare să suporte mai multă durere decât orice muritor, că doar pentru asta fusese antrenat, cum să-l învingă o bere? Nu pricepea ce se petrecuse și când băuse prima dușcă și începuse să cadă în abis.

— Trebuie s-o sun pe Indiana, dă-mi telefonul.

— E ora cinci dimineața și duminică, la ora asta nu se sună. Bea asta și odihnește-te, eu mă duc să-l plimb pe Atila.

Ryan Miller a înghițit cu greutate cafeaua neagră și tare cu două aspirine, a fugit să vomite în closet, în timp ce Pedro încerca fără succes să-i pună botnița și lesa câinelui care nu voia să-și părăsească stăpânul care gemea în ușa băii și pe care-l privea cu singurul său ochi și cu o ureche ridicată, așteptând instrucțiuni. Miller și-a pus capul sub un jet de apă rece, a ieșit doar în chiloți, țopăind pe singurul său picior și i-a dat voie lui Atila să iasă cu Pedro. Apoi s-a prăbușit pe pat cu fața în jos.

Pe stradă, mobilul lui Alarcón a intonat acordurile marțiale ale imnului național din Uruguay. Luptându-se cu câinele care trăgea de lesă, a pescuit telefonul din fundul unui buzunar și a auzit glasul Indianei care întreba de Ryan. Ultimele imagini pe care le avea erau cu doi polițiști zdraveni care-l târau spre mașină, în timp ce alți doi, ajutați de gorila de la intrare, încercau să restabilească ordinea în club, unde câțiva clienți bine

băuți continuau să-și care pumni în ȕipetele dansatoarelor cu pene. Iar Danny D'Angelo, refugiat în spatele barului, observa dezastrul cu un ciorap de nailon pe cap, cu peruca lui Whitney Houston în mână, plângând și mânjit pe față de rimelul scurs. În stilul său laconic, Alarcón i-a dat ultimele informații. „Vin chiar acum. Poți să-mi plătești taxiul?” a mai spus ea și a închis.

Treizeci și cinci de minute mai târziu, în cizmele ei de imitație de crocodil, cu un pardesiu peste rochia neagră și cu un ochi vânat, Indiana ajungea la ei. Uruguayanul și câinele au primit câte o pupătură, după care femeia s-a apropiat de patul dragostei sale, unde Miller sforăia sub pătura pe care Pedro i-o pusese pe el. Indiana l-a scuturat fără milă, omul a scos capul de sub pernă și a încercat să focalizeze.

— Ce ai pățit la ochi?

— Am încercat să te țin și mi-ai tras una.

— Eu? s-a trezit Miller de-a binelea.

— A fost un accident, nu e grav.

— Doamne, cum de-am căzut atât de jos, vai, Indi!

— Toți mai greșim uneori, cădem în nas și-apoi ne rîdicăm. Îmbracă-te, Ryan.

— Nu pot să mă mișc.

— Ia te uită, *navy seal* curajos ce ești! Sus! Vii cu mine.

— Unde?

— Ai să vezi.

Duminică, 19

„Salut, mă numesc Ryan, sunt alcoolic și n-am mai băut de șase ore.” Așa s-a prezentat el, imitându-i pe ceilalți care vorbiseră înainte în sala fără ferestre, iar vorbele i-au fost primite cu aplauze calde. Cu doar câteva minute cei trei ajunseseră la o clădire cu turn unde se întretaie străzile Taylor și Ellis, în cartierul Tenderloin.

— Ce e aici? se mirase Miller în timp ce Indiana îl trăgea de braț spre intrare.

— Biserica Glide Memorial. Stai de atâția ani în orașul ăsta și n-o știi?

— Sunt agnostic... Ce căutăm noi aici, Indiana?

— Uite-te la turn, nu vezi că n-are cruce? Pastorul afro-american Cecil Williams a fost ani de zile sufletul acestui loc, acum s-a pensionat. A fost trimis în anii '60, pe atunci aici era o biserică metodistă părăsită, iar el a transformat-o în centrul spiritual din San Francisco. A dat jos crucea, care e un simbol al morții, iar congregația sa celebrează viața. Pentru asta suntem aici, Ryan: ca să-ți celebrăm viața.

I-a mai spus că Glide era o atracție turistică pentru muzica irezistibilă a corului și pentru politica ușilor deschise: toți erau bine-veniți, fără să țină cont de religie, rasă sau orientare sexuală, creștini de orice confesiune, musulmani și evrei, drogați și cerșetori, milionari din Silicon Valley, prostituate, vedete de cinema și criminali în libertate, nimeni nu era respins; Glide avea sute de programe menite a-i ajuta, găzdui, îmbrăca, educa, proteja și reabilita pe cei mai săraci și deznădăjduiți. Și-au croit drum prin coada celor care așteptau micul dejun gratuit, iar Miller a aflat că Indiana făcea voluntariat câteva ore pe săptămână, de la șapte la nouă, doar atunci putea, și ajuta și ea la servitul mesei; biserica oferea trei mese pe zi câtorva mii de persoane, pentru asta era nevoie de șaiszeci și cinci de mii de ore de muncă voluntară. „Eu fac cam o sută, dar există atâția voluntari, că s-a deschis o listă de așteptare.“

La ora aceea încă nu venea lumea la slujba de duminică. Indiana știa drumul și l-a dus direct la sala unde se reunea primul grup din zi al Alcoolicilor Anonimi. Vreo șase stăteau deja în jurul unei mese pe care erau termosuri cu cafea și fursecuri, restul au venit în următoarele zece minute, ocupând scaunele din plastic, în total cincisprezece oameni de diferite rase, vârste și înfățișări, majoritatea bărbați purtând urmele dependenței, unul chiar recent ieșit dintr-o bătaie, ca și Miller. Indiana, care crăpa de sănătate și veselie, părea că se află aici din greșală. Miller se aștepta la un fel de curs sau conferință, dar a venit doar un omuleț pipiriu cu ochelari cu lentile groase

de miop: „Salut, sunt Benny Ephron și sunt dependent. Văd câteva chipuri noi, bine ați venit, prieteni“, s-a prezentat el, după care fiecare a luat cuvântul pe rând și a spus cum se numește.

Îndemnați de comentariile sau întrebările lui Ephron, unii și-au povestit cazul, cum au început să bea, cum și-au pierdut locul de muncă, familia, prietenii și sănătatea și cum încercau să se reabiliteze cu ajutorul Alcoolicilor Anonimi. Unul a arătat mândru fișa pe care scria 18, adică lunile de când nu mai băuse, iar ceilalți au aplaudat. Una dintre cele patru femei prezente, îngălătă, împutită, fără dinți și cu priviri evazive, a mărturisit că-și pierduse speranța pentru că recidivase întruna; au aplaudat-o și pe ea, pentru efortul de a veni. Ephron i-a spus că era pe drumul cel bun, pentru că primul pas e să recunoști că n-ai control asupra propriei vieți, iar speranța se redobândește când te lași în seama unei forțe superioare. „Eu nu cred în Dumnezeu“, a spus ea pe un ton sfidător. „Nici eu, dar cred în puterea superioară a iubirii, în iubirea pe care o dau și pe care o primesc“, a răspuns ochelaristul. „Pe mine nu mă iubește nimeni și nici nu m-a iubit vreodată!“ a zis femeia și s-a ridicat să plece, atunci Indiana s-a ridicat și a îmbrățișat-o. Femeia s-a zbatut să scape, apoi s-a abandonat plângând în brațele tinerei care o ținea strâns, cu o putere de mamă. Au stat așa o vreme – Miller avea impresia că timpul s-a oprit – până ce femeia s-a calmat și s-au întors amândouă pe scaunele lor.

Ryan Miller n-a deschis gura decât ca să se prezinte, dar a ascultat mărturisirile celorlalți cu capul vârat între umeri, cu coatele pe genunchi, luptându-se cu greața și cu durerea din tâmple. Avea în comun cu oamenii ăștia mai multe decât credea cu o seară în urmă, când într-o clipă de neatenție sau de supărare băuse prima dușcă, simțindu-se dintr-odată masculul puternic și invincibil din fanteziile sale juvenile. La fel ca ei, trăia și el închis în propria piele, speriat de inamicul care pândea înăuntru, așteptând ocazia să-l distrugă, dușmanul acela tăcut de care și uitase. S-a gândit la culoarea aurie a whisky-ului, la strălucirea lui însorită, la zgomotul delicios al cu-

burilor de gheață în pahar, la aroma dulce a berii, la efervescența ei și la spuma ei delicată.

S-a întrebat ce nu mersese bine. Se antrena de o viață ca să atingă excelența, să fie puternic și disciplinat, stăpân pe sine, să-și țină la respect slăbiciunile, iar când se aștepta mai puțin, dușmanul ieșea din ascunzătoare și sărea pe el. Înainte vreme, când scuzele nu îi lipseau – de exemplu singurătatea și dragostea neîmpărtășită – ca să cedeze tentației băuturii, reușise să reziste. Dar de ce acum, când avea tot ce-și dorese? De două săptămâni se simțea fericit și împlinit. În duminica aceea binecuvântată când o ținuse în fine în brațe pe Indiana viața lui se schimbaseră, era fericit să o iubească, trăia miracolul de a fi iubit și a nu mai fi singur, se credea vindecat și mântuit de toate rănilor. „Mă numesc Ryan Miller și sunt alcoolic“, a repetat în gând și l-au usturat ochii de lacrimi; a dat să fugă, dar mâna Indianei pe umărul său l-a oprit. După trei sferturi de oră, când plecau, unii l-au bătut pe spate prietenește și i-au spus pe nume. Nu a răspuns.

La prânz, Indiana și Ryan s-au dus la picnic în parcul cu arbori de sequoia, în același loc unde, cu două săptămâni în urmă, furtuna le oferise prilejul să facă dragoste. Vremea era incertă, ba burnița ușor, ba se însenina și apărea un soare timid. El adusese un pui crud, limonadă, cărbuni pentru grătar și un os pentru Atila, iar ea, brânză, pâine și fructe. Indiana avea un coș vechi, căptușit cu pânză cadrilată în roșu și alb, unul dintre puținele obiecte rămase de la mama ei, ideal pentru a duce mâncare, pahare și farfurii la un picnic. Nu era nici țipenie în parcul care pe timp de vară era ticsit, s-au dus la locul lor preferat, pe malul râului. Stând pe un trunchi gros și cu ponchouri de lână pe ei, au așteptat să se facă jarul pentru pui, în timp ce Atila fugea înnebunit după verigițe.

Capul lui Miller semăna cu un dovleac ciomăgit, corpul îi era plin de vânătăi, dar era senin și mulțumit, căci, conform spiritului de justiție primitivă inculcat de tatăl său cu cureaua, pedeapsa șterge vina. În copilărie regulile erau clare: cine comite

o răutate sau o imprudență trebuie să plătească, era o lege a naturii. Dacă Ryan făcea o trăsnaie fără ca tatăl să prindă de veste, exaltarea faptei nu-l ținea mult, curând era cuprins de frică și de senzația că universul avea să se răzbune. În definitiv, era preferabil să plătească cu câteva curele trase pe spinare decât să aștepte pedeapsa care nu se știe când avea să vină. Răutate sau imprudență... Se întreba câte fapte de acest fel făcuse în cele patru decenii de viață; mai multe, neîndoielnic.

În anii de serviciu activ, pe când era tânăr și puternic, în focul aventurii și al războiului, înconjurat de camarazi și apărut de puterea armelor, nu-și examinase niciodată purtarea și nici nu pusese sub semnul întrebării impunitatea de care se bucura. Jocurile murdare sunt permise în război, nu trebuia să dea socoteală nimănui. Își îndeplinea cu onoare angajamentul de a-și apăra țara, era un *navy seal*, unul dintre aleși, un războinic legendar. Întrebările și le-a pus mai târziu, în lunile de spitalizare sau reabilitare, când urina cu sânge și învăța să meargă cu fiare atașate de mont; și-a zis atunci că, dacă era vinovat de ceva, plătise cu asupra de măsură pierzându-și piciorul, camarazii și cariera militară. Prețul fusese atât de mare – în loc de o viață eroică, una banală –, încât se simțise păcălit. Atunci s-a abandonat falsei consolări oferite de băutură și droguri dure ca să lupte cu singurătatea și sila de el însuși, în timp ce lânzezea într-o locuință comună din Bethesda.

Iar atunci, când tentația sinuciderii devenise aproape irezistibilă, Atila i-a salvat viața pentru a doua oară. La paisprezece luni după ziua aceea când plecase din Irak pe targă și burdușit de morfină, câinele fusese grav rănit de o mină la cincisprezece kilometri de Bagdad. Vestea l-a scos pe Miller din letargie și l-a pus pe picioare: avea o nouă misiune.

L-a ajutat Maggie, vecina sa din Bethesda, o văduvă trecută de șaiszeci de ani cu care se împrietenise jucând poker și căreia îi datora altă deviză a vieții sale: ajutorul apare mereu, totul e să-l cauți. Femeia asta, care vorbea și se purta ca un corsar, stătuse douăzeci de ani la închisoare pentru că-și ucisese soțul, după ce acesta o bătuse atât de rău, că-i rupsesse mai mul-

te oase. Muierea asta care-i făcea pe toți vecinii să tremure fusese singurul om pe care îl suportase Miller în acea perioadă tulbure. Cu toată grosolănia ei, se purtase surprinzător de bine cu el, la început îi gătea și-l ducea cu mașina la doctor, mai târziu îl aduna de pe jos când era beat sau drogat și încerca să-l distreze jucând cărți și uitându-se împreună la filme de acțiune. Apoi, aflând ce pățise Atila, Maggie a hotărât că, dacă omul voia să-și recapete câinele, era musai să se trezească, nimeni n-ar fi încredințat animalul unei zdrențe umane ca el.

Miller refuzase să urmeze programul de dezintoxicare de la spitalul militar, așa cum refuzase și serviciile unui psiholog specializat în sindromul posttraumatic; Maggie i-a dat dreptate, astea erau soluții pentru fătălai, existau metode mai rapide și mai eficiente. I-a vărsat sticlele în chiuvetă, i-a aruncat drogurile la closet, apoi l-a somat să se dezbrace și i-a luat toate hainele, computerul, telefonul și proteza. I-a spus la revedere ridicând degetul mare în chip de succes și l-a lăsat încuiat în casă, despuiat și șchiop. Miller a suportat tortura și senzația de frig a primelor zile de abstenență dărdăind, aiurind, chinuit de greață, spaimă și durere. Încercase în van să spargă ușa cu pumnii și să coboare pe geam pe o frânghie din cearșafuri – se afla la etajul zece; bătuse în neștire în peretele care-l despărțea de locuința lui Maggie, de atâta clănțănit din dinți unul i se spărsese. În cea de-a treia zi, s-a prăbușit epuizat.

Noaptea a venit Maggie, l-a găsit pe jos, gemând încetșor și cât de cât liniștit. L-a băgat sub duș, l-a pus să înghită o supă caldă, l-a vârat în pat și l-a vegheat, prefăcându-se că se uită la televizor.

Așa a început viața cea nouă a lui Ryan Miller. N-a mai băut și a început demersurile pentru a-l recupera pe Atila, care între timp se vindecase și fusese decorat. Demersurile ar fi descurajat pe oricine care n-ar fi fost mânat de o recunoștință obsesivă. Ajutat de Maggie, a trimis sute de cereri autorităților militare, a mers de cinci ori la Washington să-și pledeze cazul și a reușit să fie primit de Secretarul Apărării, grație scrisorii semnate de foștii camarazi de la Seal Team 6. A părăsit biroul

cu promisiunea că Atila avea să fie adus în State și, după perioada reglementară de carantină, va putea să-l adopte. În lunile acelea de birocrație obositoare s-a dus în Texas, și-a dat economiile pe cele mai bune proteze din lume, a început să se antreneze pentru triatlon și a găsit modalitatea de a-și folosi cunoștințele dobândite în timpul vieții de militar: era expert în comunicații și securitate, avea relații la Înalțul Comandament, o foaie de serviciu impecabilă și patru decorații. Apoi l-a sunat pe Pedro Alarcón.

Prietenia lor începuse când Miller avea douăzeci de ani. După liceu se duse la *navy seals* ca să-i demonstreze tatălui că putea să fie la fel de bărbat ca și acesta și pentru că nu se simțea în stare să facă studii superioare, era dislexic și avea probleme de atenție. La școală nu se omorâse cu cartea, dar se evidențiasse la sport: era un pachet de mușchi și era convins că poate suporta orice încercare fizică. Cu toate acestea, a fost eliminat în timpul celebrei *hell week*, săptămâna cea mai dură de antrenament, o sută douăzeci de ore ucigătoare în care se pune la încercare caracterul bărbaților, care trebuie să ajungă la finis cu orice preț. Atunci a aflat el că mușchiul cel mai tare e inima și că poți merge mai departe chiar când crezi că ai ajuns la limita durerii și a oboselii; dar n-a fost de ajuns. Umi-linței eșecului i s-a adăugat adâncul dispreț al tatălui. Pentru acesta, fiu și nepot de militari, care se retrăsese din Marină cu rangul de contraamiral, faptul că fiu-său fusese respins nu făcea decât să confirme părerea proastă pe care o avusese mereu despre el. Nu au vorbit despre asta, s-au cufundat într-o tăcere încăpățanată care avea să-i despartă aproape zece ani.

În următorii patru ani, Miller a studiat IT și s-a antrenat cu înverșunare în vederea repetării examenului pentru *navy seals*; nu mai era vorba să-i demonstreze ceva tatălui său, ci de o vocație autentică: știa ce înseamnă asta și voia să se dedice acestei cariere. La universitate i-a mers bine pentru că unul dintre profesori s-a interesat în mod special de el, l-a ajutat să-și depășească dislexia și lipsa de atenție, cât și blocajul pentru studiu,

i-a insuflat încredere în capacitățile sale intelectuale și l-a convins să-și ia mai întâi diploma. Acel om era Pedro Alarcón.

În 1995, când a fost primit în *navy seals* și comandantul i-a prins în piept insigna în cadrul Ceremoniei Tridentului, primul pe care l-a sunat a fost fostul său profesor. Miller supraviețuise săptămânii infernale și lunilor de antrenamente dure în apă, în aer și pe uscat, suportase temperaturile extreme, lipsa de somn și odihnă, condițiile potrivnice și suferința fizică, își consolidase legăturile indisolubile ale camaraderiei și își asumase angajamentul formal de a trăi și a muri ca un erou. În următorii șaisprezece ani, până să fie rănit și eliberat din armată, îl văzuse extrem de rar pe Alarcón, dar păstrasera legătura. În timp ce el era în misiuni secrete în cele mai periculoase locuri de pe glob, uruguayanul fusese angajat ca profesor de Inteligență Artificială la Universitatea Stanford. Așa a aflat Miller că vechiul său prieten era un adevărat geniu.

Pedro Alarcón îi primise entuziasmat ideea de a se ocupa de complexe sisteme de securitate ale Forțelor Armate, dar i-a spus că pentru asta Miller trebuia să se împartă între Washington și Silicon Valley, unicul loc în care o astfel de tehnologie putea fi pusă la punct. Astfel că Miller a închiriat un birou la zece minute de Pentagon, și-a împachetat puținele lucruri și s-a mutat cu Atila în California. Uruguayanul îi aștepta la aeroportul din San Francisco, gata să-l ajute din umbră, având în vedere trecutul său politic suspect.

Indiana cunoștea în linii mari povestea lui Miller, știa chiar și de împăcarea cu tatăl său înainte ca acesta să moară, dar nu știa nimic de misiunea din Afganistan, cea care-i producea coșmaruri. În parcul cu arbori de sequoia, păzind puiul care nu voia să se frigă în aerul umed, el i-a relatat evenimentele acelei nopți. I-a explicat că a ucide de la distanță, ca în orice război modern, e o abstracțiune, un joc video, nu există sentimente, victimele sunt lipsite de chip; în schimb, în lupta pe teren curajul și omenia soldaților sunt puse la încercare. Posibilitatea de a muri sau de a te alege cu răni groaznice are consecințe

psihice și spirituale, e o experiență unică, cu neputință de exprimată în cuvinte, o înțeleg numai cei care au trăit această exaltare combinată cu teroarea. De ce luptăm? Pentru că e vorba de un instinct la fel de primitiv și de puternic precum supraviețuirea, i-a spus el, adăugând că apoi, în civilie, nimic nu se poate compara cu războiul, totul pare searbăd. Violența afectează nu doar victimele, ci și pe cel care o comite. Fusesse pregătit pentru a muri și a suferi, putea ucide, o făcuse ani la rând fără să țină socoteala și fără remușcări; putea și tortura, dar prefera să lase asta pe seama altora, că i se întorceau mațele pe dos. Să ucizi în vâltoarea luptei sau ca să răzbuni un camarad e una, în clipele alea nu gândești, acționezi orbește, mânat de o ură teribilă, inamicul nu mai e o ființă omenească, n-ai nimic în comun cu el. Dar să ucizi civili privindu-i în ochi, femei, copii... asta e cu totul altceva.

La începutul lui 2006, rapoartele serviciilor de informații aflaseră că Osama bin Laden se ascundea în munții de la granița cu Pakistanul, unde Al-Qaeda se regroupase după intervenția americană. Regiunea marcată pe hartă era mult prea vastă ca să fie greblată pas cu pas, erau acolo sute de peșteri și tuneluri naturale, munți inaccesibili locuiți de grupuri tribale unite prin Islam și ura comună față de americani. Se făcuseră niște incursiuni în peisajul abrupt și arid, pierderile fuseseră mari, căci luptătorii musulmani cunoșteau terenul și aplicau tactica ambuscadelor.

Oare câți dintre umilii păstori de capre, identici cu strămoșii lor de acum câteva secole, erau de fapt luptători? În ce bordei de lut erau ascunse depozite de arme? Ce duceau femeile sub veșmintele lor negre? Ce știau copiii? Au fost trimiși luptătorii de elită, credeau că Osama bin Laden era ușor de prins, cu misiunea secretă de a-l ucide, iar dacă nu-l găseau, măcar să împiedice populația să-l ajute și să obțină informații. Scopul scuză mijloacele, așa e la război. Dar de ce tocmai satul ăla? Nu era treaba lui Ryan să descopere, ci să îndeplinească ordinele fără să șovăie; motivele care legitimau atacul nu-l interesau. Își amintea totul, reținea și visa tot ce se petrecuse atunci.

...Grupul de *navy seals* și câinele înaintează cu fereală, maxilarele sunt strânse, fiecare om cară cele patruzeci și trei de kile de protecție corporală și echipament, inclusiv muniție, apă, hrană pe două zile, garouri și morfină, plus arma și casca prevăzută cu lumină, cameră de înregistrare și audiofoane. Poartă mănuși și ochelari cu infraroșu. Sunt aleșii, cei destinați misiunilor celor mai delicate și periculoase. Au fost lansați din elicopter trei kilometri mai departe, apărați de forța aeriană și de un contingent de pușcași marini, dar acum sunt singuri. Atila sărise cu el, legat de aceeași parașută, cu botniță și lesă, paralizat de spaimă, saltul în gol e singurul lucru de care se teme, dar odată ajuns pe pământ ferm e gata de acțiune.

Dușmanul poate fi oriunde, ascuns în casele astea, în peșterile munților, de partea cealaltă a munților. Moartea poate veni în fel și chip, sub formă de mină, de lunetist, de sinucigaș care poartă o centură de explozive. Ironia acestui război: pe de o parte, armata cea mai antrenată și mai echipată din lume, forța de intervenție a celui mai puternic imperiu din istorie, pe de alta, niște triburi fanatice hotărâte să-și apere cu orice chip pământul, chiar și cu pietre dacă n-au muniție. Goliat și David. Primul are tehnică de vârf și armament, dar e un pachiderm covârșit de greutatea încărcăturii, în vreme ce celălalt e ușor, viclean și cunoaște terenul. E un război de ocupație, de nesuportat pe termen lung, căci nu poți supune un popor rebel pe termen nedefinit. Un război pe care-l poți câștiga în luptă deschisă, dar sortit eșecului sub aspect uman — asta o știi ambele tabere, e doar o chestiune de timp. Americanii evită pe cât posibil pagubele colaterale, căci asta costă scump: cu fiecare civil mort și fiecare casă distrusă numărul combatanților crește, la fel furia populației. Dușmanul e invizibil și difuz, se face nevăzut prin sate, se amestecă printre păstori și țărani, dovedește un curaj nebun, iar acești *navy seals* respectă curajul chiar și la dușmani.

Ryan Miller merge în frunte, cu Atila lângă el. Câinele poartă o vestă blindată, ochelari speciali, căști la urechi și o cameră

specială pe cap ca să transmită imagini. E un animal tânăr și jucăuș, dar odată echipat devine o fiară împlătoșată, mitologică. Nu se sperie de împușcături, grenade sau explozii, știe să deosebească după zgomot armele americane de cele inamice, motorul unui camion prieten și pe cel al unui elicopter de salvare, e antrenat să detecteze mine și ambuscade. Nu se clintește de lângă Miller, în caz de pericol se lipește de piciorul lui ca să-l prevină, iar dacă-l vede căzut îl apără cu prețul vieții. E unul dintre cei două mii opt sute de câini de luptă ai armatei americane în Orientul Mijlociu. Miller știe că nu trebuie să se atașeze de el, că Atila e o armă, o parte a materialului de luptă, dar mai presus de toate e un camarad, își ghicesc reciproc gândurile, mănâncă și dorm împreună. Miller îl binecuvântează în gând și-l bate ușor pe greabăn.

Căinele se încordează, i se zbârlește blana pe spinare, își rânjește dinții cu colți de titan. Va intra primul, e carne de tun. Înaintează atent și hotărât, doar glasul lui Miller în căști îl mai poate opri. Aplecat, tăcut, invizibil în întuneric, Ryan Miller ține pregătită arma M4, cea mai potrivită pentru lupta de proximitate. Nu mai gândește, e pregătit, privește înainte, dar e conștient și de ce se petrece în jur, știe că ceilalți s-au dispersat în evantai în jurul satului, pentru un atac simultan. Inamicul va fi luat prin surprindere, într-o acțiune fulgerătoare, nici nu va ști ce se întâmplă.

Prima casă e pentru Miller. În lumina palidă a lunii scăzătoare abia o distinge, e joasă, pătrată, din lut și piatră, ai zice că e doar o moviliță naturală pe sol. Tresare la behăitul unei capre, care sparge pentru a doua oară liniștea nopții. La zece metri de ușă se oprește pentru că i se pare că a auzit un plânset de copil, dar liniștea revine imediat. Se întreabă câți teroriști s-or ascunde în casa asta de păstori, trage aer în piept, își umple plămânii, îi face semn câinelui, care-l privește atent prin ochelarii rotunzi, apoi o iau la fugă spre casă. În aceeași clipă năvălesc și ceilalți în sat, se aud strigăte, înjurături, împușcături. Miller trage o rafală spre ușă, după care o deschide cu o lovitură de picior. Atila intră primul și se oprește, gata de atac,

așteptând instrucțiuni. Intră și Miller, prin ochelarii speciali analizează situația și spațiul, distanța dintre pereți, tavanul jos care-l silește să se aplece, vede dușumeaua de pământ bătut, vatra cu resturi de jar peste care atârnă niște tingiri, câteva taburete din lemn. E o singură încăpere și pare goală. Strigă în engleză să nu miște nimeni, Atila mârâie. Totul se petrece atât de rapid, că mai târziu nu va putea reconstitui faptele; pe neașteptate, va vedea doar imagini disperate, care-l vor izbi ca un pumn în coșmarurile în care va retrăi de o mie și una de ori noaptea aceea. Fără ca vreodată să le pună în ordine sau să le priceapă.

Soldatul mai somează o dată în limba lui, percepe o mișcare în spate, se răsucesce, apasă pe trăgaci, cineva cade cu un geamăt înfundat. Apoi, tăcere, o pauză teribilă în care soldatul își ridică ochelarii și aprinde lanterna. Raza se oprește pe o mogâldeată întinsă pe jos, Atila sare și o apucă în dinți. Miller se apropie, ordonă câinelui să lase prada. Atinge corpul cu piciorul ca să verifice dacă a murit. O grămăjoară de haine negre, un chip ridat de bătrână. O bunică.

Miller înjură. Pagubă colaterală, își zice, dar nu e sigur: ceva a ieșit rău. E gata să se retragă, dar prinde cu coada ochiului ceva într-un colț, ceva ascuns în întuneric, se întoarce iute și caută cu lanterna: cineva e ghemuit acolo. Distanța e de câțiva pași. Îi strigă să nu se miște, dar acel cineva se ridică cu un sunet răgușit, ca un suspin, atunci vede că are ceva în brațe, poate o armă. Nu stă pe gânduri, trage, impactul gloanțelor ridică dușmanul de la sol și sângele îl stropește pe obraz. Rămâne nemișcat, în așteptare, cu senzația că se află undeva departe și vede toate astea pe un ecran, indiferent. Brusc, îl cuprinde oboseala, simte sudoarea și furnicăturile de pe piele care urmează descărcării de adrenalină.

În fine, hotărăște că nu mai e nici un pericol și se apropie. E o femeie tânără. Gloanțele nu i-au atins capul, e tânără și foarte frumoasă, cu plete negre ondulate care s-au împrăștiat pe jos, are ochii deschiși, niște ochi mari și limpezi, cu gene

și sprâncene negre, are pe ea o tunică ușoară, o cămașă de noapte, e desculță și lângă mâna ei deschisă e un cuțit ordinar de bucătărie. Sub tunică însângerată se vede pântecul proeminent; e gravidă. Femeia îl privește în ochi, Miller constată că mai are doar câteva clipe de trăit și nu mai are ce să facă. Ochiul ei limpezii își pierde orice expresie; lui i se umple gura de salivă și se îndoaie luptându-se să nu vomite.

Abia dacă au trecut două sau trei minute de când a doborât ușa. Trebuie să continue, trebuie căutat tot satul, dar mai întâi trebuie să verifice dacă aici n-a mai rămas cineva. Aude mârâitul lui Atila, îl caută cu lanterna și-l vede după vatră, unde e un fel de cămară, un spațiu fără ferestre, cu paie pe jos; bucăți de carne afumată atârnă de niște cârlige, se mai află acolo un sac cu grăunțe, poate orez sau grâu, vreo două sticle cu ulei, câteva borcane cu piersici în sirop, precis că dobândite prin contrabandă, că sunt identice cu cele de la cantina bazei americane.

Atila dă să atace, Miller îi ordonă să stea pe loc, în timp ce cercetează cu lanterna pereții neregulați de lut, apoi dă la o parte paiele și constată că acolo dușumeaua nu e de pământ bătut, ci de scânduri. Presupune că dedesubt trebuie să fie ceva – de la explozibil până la intrarea într-o peșteră cu teroriști – și mai știe că ar trebui să ceară întăriri, dar pune un genunchi la pământ și cu mâna în care nu ține arma M4 desface scândurile. Nu e greu, se deschid singure, e un chepeng.

Se ridică dintr-un salt și țintește spre gaură, convins că acolo se ascunde cineva, somează în engleză, nu primește răspuns; cu degetul încă pe trăgaci, îndreaptă în jos raza lanternei și atunci îi vede. Mai întâi fetița, cu basmaua pe cap, care-l privește cu aceiași ochi ca ai mamei, ghemuită într-un fel de găoace în care abia încap; apoi copilașul pe care-l ține în brațe, un bebeluș de cel mult doi ani, cu suzeta în gură. Futu-i mama mă-sii, înjură soldatul de mai multe ori, ca o invocație sau o rugăciune, îngenunchind pe marginea gropii cu un junghi în inimă care-l împiedică să respire; deci mama și-a ascuns acolo copiii și le-a spus să nu sufle o vorbă, în timp ce ea se pregătea să-i apere cu un cuțit știrb de bucătărie.

Rămâne încremenit, în genunchi, hipnotizat de privirile grave ale fetei care-și ține în brațe frățiorul, apărându-l cu trupul ei. A auzit tot felul de povești, cum că dușmanul e nemilos, își transformă femeile în teroriste sinucigașe și se folosește de copii ca de scuturi. Trebuie să verifice dacă copiii ăștia nu blochează intrarea într-un tunel sau într-un depozit de muniție, ar trebui să-i scoată de acolo, dar nu poate. În cele din urmă se ridică, duce un deget înmănușat la buze ca să-i facă semn fetei să tacă, trage chepengul la loc, îl acoperă cu paie și iese clătînându-se...

Misiunea din Afganistan a fost un eșec, dar asta n-au știut-o decât americanii și afganii supraviețuitori. Dacă acest loc îndepărtat ar fi fost un cuib de teroriști, probabil că cineva i-a anunțat din timp și au reușit să demonteze instalațiile și să se facă nevăzuți. Nu au fost găsite arme sau muniții, dar simplul fapt că nu vedeai decât bătrâni, femei și copii a fost considerat o dovadă suficientă că bănuielile CIA erau justificate. Atacul s-a soldat cu patru răniți afgani, unul grav, și două femei moarte în prima casă. Oficial, acest atac nu avusese loc, nu a avut loc o anchetă, iar dacă cineva ar fi pus întrebări, frăția *navy seal* ar fi oferit o singură versiune, numai că n-a întrebat nimeni. Ryan Miller și-a asumat întreaga povară a celor întâmplate; camarazii nu i-au cerut explicații, în fond urmasse exact indicațiile cerute de circumstanțe și trăsese ca să se apere sau din precauție. „Ceilalți au ocupat satul cu pagube minime, doar eu am pierdut controlul“, i-a spus Indianei. Știa că orice luptă e haotică și că riscurile sunt uriașe. Ar fi putut fi rănit, să ajungă invalid sau cu creierul afectat, ar fi putut muri în luptă, ar fi putut fi prins de inamic, torturat și executat, nu-și făcea iluzii în ceea ce privește războiul, nu îmbrățișase această carieră cu gândul la uniformă, arme și glorie, ci din vocație. Era pregătit să moară și să ucidă, mândru că aparține celei mai grozave națiuni din istorie. Lealitatea îi era neștirbită, niciodată nu pusese la îndoială instrucțiunile primite, nici metodele folosite pentru a obține victoria. Știa că va trebui să ucidă și civili, era

inevitabil, în orice război modern pier zece civili la fiecare soldat; în Irak și Afganistan jumătate din pagubele colaterale se datorau atacurilor teroriste, iar cealaltă jumătate, acțiunilor americane. Cu toate acestea, genul de misiuni de care avusese parte echipa sa nu implicase încă niciodată confruntarea cu femeii și copiii dezarmați.

După noaptea aceea Miller nu avusese timp să analizeze cele întâmplate, echipa a primit imediat o altă misiune, de data asta în Irak, așa că a înghesuit evenimentele în colțul cel mai prăfuit și ascuns al minții și și-a văzut de treabă. Fetița cu ochi verzi nu avea să-l bântuie decât după un an, când s-a trezit din anestezie într-un spital din Germania și a văzut-o pe un scăunel metalic lângă el, serioasă și tăcută, ținându-și frățiorul în brațe.

Indiana Jackson l-a ascultat dârdâind sub poncho în umezeala rece din pădure, n-a pus întrebări, pentru că în timpul relatării a fost și ea în satul acela, a intrat și ea în casă după Miller și Atila, iar după plecarea lor a coborât în groapă și a stat cu copiii până s-a terminat atacul și au sosit alte femei, au ridicat trupurile bunicii și mamei, au strigat copiii, i-au căutat, i-au scos de acolo și au făcut pregătirile pentru perioada de doliu. Totul se petrece simultan, nu există timp, spațiul nu are limite, suntem o parte a unității spirituale care cuprinde toate sufletele, cele de ieri, de acum și de mâine, suntem cu toții picăturile aceluiași ocean, și-a repetat ea în gând ceea ce simțise și intuise în clipele ei de meditație. S-a întors spre Miller, care stătea pe trunchi cu capul aplecat și i-a văzut obraji uzi de ploaie sau poate de lacrimi. A întins mâna să-l șteargă cu un gest atât de intim și de trist, că omul a suspinat adânc.

— Sunt terminat, Indi, sunt praf, pe dinăuntru și pe din afară. Nu merit dragostea nimănui, cu atât mai puțin pe a ta.

— Dacă spui asta, ești mai varză decât crezi, căci doar dragostea te poate salva, totul e să o accepți. Tu ești propriul tău dușman, Ryan; trebuie să te ierți pe tine însuși, dacă n-o faci, ai să rămâi prizonierul trecutului, chinuit de amintire, care e mereu ceva subiectiv.

— Ceea ce am făcut eu e ceva real, nu subiectiv.
— Faptele nu le mai poți schimba, doar felul de a le judeca.
— Te iubesc atât de mult, că mă doare, Indi, mă doare aici înăuntru, parcă am o lespede care mă apasă pe piept.

— Dragostea nu doare, omule. Ceea ce te apasă sunt rănilor din război, remușcările, vina, tot ce ai văzut și ai fost silit să faci, nimeni nu scapă teafăr din așa o experiență.

— Ce mă fac?

— Pentru început, o să lăsăm ciorilor puiul ăsta care tot crud a rămas și o să ne ducem direct în pat să facem dragoste, iată o idee care se dovedește întotdeauna bună! Am înghețat și începe să plouă de-a binelea, vreau să mă ții în brațe. Iar după aia, pentru că nu poți fugi de amintiri, astea te ajung mereu din urmă, trebuie să te împaci cu tine și cu fata cu ochi verzi, să o chemi ca să-i spui povestea și să-i ceri iertare.

— S-o chem? Cum?

— Cu gândul. Și cu ocazia asta le poți chema și pe mama și pe bunica ei, care plutesc și ele pe aici, printre copaci. Nu știm cum o cheamă pe fata asta, dar ar fi mai bine să aibă un nume. Să-i zicem Sharbat, așa o chema pe fata cu ochi verzi care a apărut pe coperta aia faimoasă din *National Geographic*.

— Și ce să-i spun? Că nu există decât în capul meu, Indi, și nu pot s-o uit.

— Nici ea nu te poate uita, de-aia vine să te bântuie. Imaginează-ți cum a fost noaptea aia pentru ea, ghemuită într-o groapă, tremurând de groază în fața unui extraterestru uriaș și a unei fiare montruoză gata s-o sfâșie. Și-apoi să-și vadă mama și bunica zăcând în sânge... Doar cu ajutorul tău va putea să-și exorcizeze aceste imagini oribile, Ryan.

— Dar cum s-o ajut? Asta s-a întâmplat acum câțiva ani și de partea cealaltă a lumii.

— Toate sunt legate între ele. Uită de distanțe și de timp, gândește-te că totul se petrece într-un prezent etern, în pădurea asta, în inima ta, în amintirea ta. Vorbește cu Sharbat, cere-i iertare, explică-i, spune-i c-ai să te duci să-i cauți, pe ea și

pe fratele ei, și c-ai să-i ajuți. Iar dacă nu-i găsești, ai să ajuți alți copii ca ei.

— Nu știu dacă am să pot, Indi.

— Dacă n-ai să poți, am să merg eu în locul tău, a spus ea, i-a luat capul în mâini și l-a sărutat pe gură.

Luni, 20

Pentru ca poliția să nu prindă de veste, luptele de câini aveau loc în diferite localități. Elsa Domínguez îi spusese inspectorului-șef că una avea să se țină în a treia zi de luni a lunii, profitând de sărbătoarea Zilei Președinților, dar nu știa unde. Bob Martín a aflat locul de la unul dintre informatorii săi și și-a sunat colegii din San Rafael, oferindu-și colaborarea. Agenții, care aveau destule pe cap cu alți delincvenți din bandele din zona Canalului, n-au fost interesați, deși știau că luptele de câini se lăsau cu pariuri, beții, prostituție și trafic de droguri, însă Bob le-a deschis ochii asupra avantajelor pe care le-ar fi avut dacă știrea ar fi apărut în presă. Oamenii devin sentimentali când e vorba de animale și de copii. O reporteră și un fotograf de la ziarul local erau gata să vină și ei – ideea fusese a Petrei Horr, care o cunoștea pe ziaristă și și-a zis că avea să fie curioasă să vadă ce se întâmplă la doi pași de casa ei.

Nu toți stăpânii de câini erau răufăcători cu acte, unii erau băiețandri negri sau imigranți hispanici și asiatici fără loc de muncă, încercând să trăiască de pe urma campionilor lor. Trei sute de dolari costa înscrierea unui câine, dar, dacă se clasifica, adică dacă învingea mai mulți adversari, stăpânul încasa el bani de participare, bașca ce-i ieșea din pariuri. Această distracție clandestină numită „sport“ era atât de sângeroasă, încât reporteră a vomitat când Petra i-a arătat o filmare video de la o luptă și imagini cu câini muribunzi cu burțile sfâșiate și mațele pe-afară.

Hugo Domínguez avea împreună cu alți băieți un promițător dulău de patruzeci și cinci de kile, o corcitură de rott-

weiler, crescut cu carne crudă, lipsit de contactul cu alți câini și de afecțiune omenească, pe care-l antrenaseră punându-l să alerge până pica în bot, întărâtându-l să atace și înnebunindu-l cu droguri și ardei iute în fund. Cu cât suferea mai mult, cu atât devenea mai rău. Băieții se duceau în cartierele cele mai sărace din Oakland și Richmond, unde erau maidanezi, legau de un copac o cățea în călduri și așteptau să vină masculii atrași de miros; îi prindeau cu lațul, îi aruncau în portbagaj și îi foloseau pe post de *sparring partners* pentru rottweiler.

În acea zi de luni era comemorat George Washington, născut în februarie 1732, dar și toți președinții Statelor Unite; magazinele ofereau reduceri, se vedeau steaguri, se transmiteau programe patriotice, pentru copii se organizau carnavaluri prin parcuri. Ziua era noroasă, s-a întunecat devreme, iar la șapte și jumătate, când Bob Martín s-a alăturat agenților din San Rafael pentru razie, era deja întuneric beznă. Petra Horr a venit cu amica ziaristă și cu fotograful, au mers în urma caravanei formate din cinci mașini de poliție – trei din San Rafael și două din San Francisco –, care s-a apropiat în liniște și cu farurile stinse de zona industrială, pustie la ora aceea.

În preajma unui fost depozit de materiale de construcție, părăsit de mai mulți ani, au văzut un șir de mașini staționate de-a lungul străzii, deci informatorul lui Bob spusese adevărul. Acestor informatori le datora el multe succese, fără ei totul ar fi fost mai anevoios, de aceea se purta bine cu ei și îi proteja. La ordinul său, doi polițiști au notat numerele mașinilor, alții au înconjurat tiptil depozitul, blocând ieșirile. Martín conducea grupul de atac: avea de gând să dea buzna ca să-i ia ca din oală, numai că organizatorii lăsaseră afară paznici.

S-au auzit strigăte de alarmă în spaniolă, apoi oamenii s-au bulucit să iasă, depășind numeric poliția, urmați de câteva tinere care chirăiau și se apărau cu ghearele și dând la gioale. Farurile mașinilor de poliție s-au aprins, a început o învălmășeală de ordine, înjurături, lovituri de baston, s-a tras și în aer. Au reușit să prindă cam o duzină de bărbați și cinci femei, ceilalți au reușit să scape.

Era un soi de hangar, mai rămăseseră niște stive de cărămizi și bare de fier răsucite, totul plutea în fum de țigară amestecat cu sudoare, se auzeau lătrături, era o duhoare de sânge și excremente; într-un colț se improvizase un ring, trei pe trei, din plăci aglomerate și înalt de un metru douăzeci, care despărțea oamenii de fiarele turbate. Ca să nu alunece câinii, ringul avea pe jos o mochetă ieftină, la fel de însângerață ca scândurile. În cuști sau în lanțuri așteptau câinii care nu participaseră încă la luptă, aruncați în alt colț agonizau învinșii. Bob Martin i-a chemat pe cei de la Protecția Animalelor, care așteptau afară împreună cu doi veterinari.

Hugo nici n-a încercat să fugă, de parcă ar fi știut că soarta îi era pecetluită. Bănuielile sale începuseră atunci când mama și surorile, care până atunci îl lăsaseră în boii lui, îl rugaseră să rămână acasă. „Am o presimțire rea“, îi spusese mama, însă din tonul vocii și din privirile ei furișe și-a dat seama că era mai mult decât o presimțire, era o trădare. Ce știau muierile astea? Destule ca să-l dea în gât, era sigur. Știau de rottweiler, îi descoperiseră geanta cu seringi și alte instrumente – crezuseră că erau pentru droguri și făcuseră atât de urât, încât le spusese că era vorba de material pentru primul ajutor. Stăpânii de câini nu-și puteau duce animalele rănite la veterinar, căci acesta ar fi identificat pe loc mușcăturile, așa că trebuiau să învețe să-i coasă, să-i bandajeze și să le injecteze antibiotice și seruri. Investiseră timp și bani în campionii lor, trebuiau să-i salveze dacă mai exista vreo speranță, în caz contrar, îi aruncau la canal sau îi lăsau pe șosea, ca să pară că au fost călcați. Nimeni nu ancheta moartea unui câine, oricât de mușcat ar fi fost. Ceea ce mama și surorile poate nu știau era că, dacă anunțau poliția, îl condamnau la moarte și pe el, și pe ele, căci Sudicii sau șefii luptelor de câini – doi coreeni nemiloși – ar fi aflat de trădare și toți aveau să plătească prețul cu sânge, chiar și nepoții lui. Iar șefii află totul.

Inspectorul a dat de Hugo într-un colț, ascuns după niște saci cu pietriș, așteptând. Hotărâse că singura modalitate de a îndepărta bănuielile care planau asupra lui și a celorlalți era să

fi arestat. La pârnaie era mai în siguranță decât pe stradă, acolo s-ar fi amestecat printre alți hispanici, n-ar fi el primul Sudic ajuns la San Quentin. După care îl păștea deportarea. Și ce să facă el în Guatemala, o țară necunoscută și ostilă? Să se alăture unei bande, ce altceva.

— Care ți-e campionul, Hugo? l-a orbit Martín cu lanterna.

Băiatul a arătat spre un câine în lanț, mare și solid, plin de cicatrice și cu botul flendurit ca în urma unei arsuri.

— Ăla negru?

— Da.

— Acum două săptămâni, pe 7 februarie, într-o zi de marți, câinele tău a câștigat o luptă cu miză mare. Te-ai făcut cu o mie de dolari, Sudicii au încasat tot atât, după ce au plătit comisionul coreenilor.

— Eu nu știu nimic, polițaiule.

— N-am nevoie de declarația ta. Luptele de câini sunt un delict respingător, dar ție îți vor folosi drept alibi pentru o faptă mai serioasă, uciderea lui Rachel Rosen. Întoarce-te și pune mâinile la spate, a scos Bob Martín cătușele.

— Să-i spui mamei că n-am s-o iert niciodată, s-a smiorcăit cu lacrimi de furie pe obraz băiatul.

— Maică-ta n-are nici o legătură, obraznicule. O să-i frângi inima bieteii Elsa.

Vineri, 24

Casa Celestei Roko era una dintre „doamnele boite” din Haight-Ashbury, una dintre cele patruzeci și opt de mii de case în stil victorian și edwardian care răsăriseră precum ciupercile după ploaie la San Francisco între 1849 și 1915, unele aduse bucată cu bucată din Anglia și reconstruite precum un puzzle. A ei era o relicvă de peste o sută de ani, ridicată puțin după cutremurul din 1906 și care trecuse prin mai multe perioade de glorie și decadență. În timpul celor două războaie mondiale pășise rușinea de a fi vopsită ca un vapor cu excedentul de

vopsea gri al Marinei, dar în 1970 fusese refăcută, consolidată cu beton și vopsită în patru culori: zidurile în albastru de Prusia, stucaturile decorative în albastru-deschis și turcoaz, tocurile ușilor și ferestrelor în alb. Casa, întunecoasă și incomodă, cu un labirint de cămăruțe și scări abrupte, fusese recent evaluată la două milioane de dolari ca făcând parte din patrimoniul istoric al orașului și reprezentând o atracție turistică. Celeste o cumpărase pentru un preț mult mai mic, din economiile ei, rod al investițiilor reușite grație previziunilor sale astrologice asupra bursei de pe Wall Street.

Indiana a urcat cele cincisprezece trepte ale porticului, a sunat iscând o melodie interminabilă în stil vienez, iar după puțin timp nașa Amandei i-a deschis ușa. I-o alesese ca nașă a fică-sii pentru că era veche prietenă cu *doña* Encarnación Martín și pentru că era o catolică practicantă, deși Vaticanul condamna practica divinației. Bunicii ei erau croați, se cunoscuseră și se căsătoriseră pe vaporul care i-a adus la Ellis Island, la finele secolului al XIX-lea. Perechea s-a instalat la Chicago, pe bună dreptate supranumit a doua capitală a Croației din cauza numeroșilor imigranți din această țară. Au început să lucreze în construcții și fabrici de îmbrăcăminte, apoi familia s-a extins în alte state și a prosperat generație după generație, mai ales ramura ajunsă în California, care s-a îmbogățit din comerțul cu alimente. Tatăl lui Celeste a fost primul din neam care a mers la universitate, mai târziu a absolvit și ea psihiatria, o profesie pe care a exercitat-o scurt timp, până a descoperit că astrologia era un sistem mai simplu și mai eficient decât psihanaliza. Combinația de elemente academice și astrologice s-a dovedit atât de plină de succes, încât repede s-a pomenit debordată de clienții care așteptau cu lunile să le vină rândul. Atunci i-a venit ei ideea cu emisiunea la TV, care se transmitea de cincisprezece ani de-acum, mai nou promovată și pe Internet. Apărea pe micul ecran într-un costum de culoare închisă și croială impecabilă, bluză de mătase și la gât cu un colier de perle mari cât oul de țestoasă, cu părul blond adunat la ceafă într-un coc elegant și pe nas cu niște ochelari ochi-de-pisică,

ieșiți din modă încă în 1950. Semăna cu o psihiatră jungiană demodată, însă acasă purta chimonouri cumpărate la Berkeley. Veșmântul în formă de T, cu mâneci largi, atât de potrivit pentru o gheaișă, nu-i avantaja corpul de croată, dar îl purta cu destulă grație.

Indiana a urmat-o pe Celeste pe altă scară până la o cameruță hexagonală și s-a așezat, așteptându-și gazda să aducă ceaiul. Atmosfera din casa asta veche i se părea apăsătoare, era și prea cald, mirosea a covoare mucedate și a flori ofilite, lămpile erau din faianță și aveau abajururi de pergament gălbui, simțai parcă prezența foștilor locatari care treceau prin ziduri și trăgeau cu urechea de prin colțuri.

Celeste s-a întors din bucătărie fluturându-și mânecile chimonoului ca pe niște steaguri, cu tava pe care se aflau două cești de porțelan chinezesc și un ceainic negru de fier. A ridicat capacul pentru ca Indiana să aspire aroma ceaiului franțuzesc Marco Polo, un amestec de fructe și flori, un lux care îi înveselea singurătatea. A turnat în cești și s-a instalat pe un fotoliu cu picioarele încrucișate, ca un fahir.

Suflând în ceai, Indiana și-a dat frâu liber preocupărilor cu încrederea dobândită de-a lungul multor ani de relație familială și consultări ale zodiacului, fără a intra în detalii, căci nașa era la curent cu despărțirea ei de Alan Keller. Indiana o sunase chiar a doua zi după primirea revistei care avea să pună capăt celor patru ani de amor ferice. Celeste încercase să minimalizeze incidentul, preocupată că la treizeci și de ani Indiana nu se recăsătorise; tinerețea trece repede și e tare plictisitor să îmbătrânești singur, îi spusese atunci, gândindu-se că și viața ei ar fi mai fericită alături de Blake Jackson, păcat că omul avea vocație de văduv. Numai că pentru Indiana infidelitatea era un motiv arhisuficient s-o rupă cu iubitul... La rugămintea ei, Celeste elaborase harta astrală a lui Ryan Miller, pe care nu-l cunoștea.

— Miller asta are o înfățișare foarte virilă, nu-i așa?

— Ba da.

— Totuși, opt din planetele lui sunt așezate în zona femininului.

— Ei asta-i, n-o să-mi spui că e gay!

Celeste i-a explicat că astrologia nu indică preferințele sexuale ale cuiva, doar destinul și caracterul, iar Miller avea niște trăsături feminine marcate: era atent, drăgăstos, protector, aproape mămos, premise ideale pentru un medic sau un învățător, dar că omul era marcat de complexul eroului și harta astrală indica o serie de contradicții, de aceea nu-și urmase el stelele și propria natură și trăia sfâșiat între sentimentele și faptele sale. I-a vorbit Indianei de tatăl autoritar și mama depresivă, de nevoia sa de a-și dovedi bărbăția și curajul, de talentul de a se înconjura de prieteni credincioși, de tendința spre dependență și de impulsivitatea lui, i-a indicat chiar pe hartă și momentul de cumpănă pe care-l trăise prin 2006, dar n-a spus nimic de pierderea piciorului și de faptul că era să moară.

— Iar tu ești amorezată de el.

— Asta o spun planetele? a râs Indiana.

— Asta o spun eu.

— Poate nu chiar amorezată, dar mă atrage mult de tot. E un prieten nemaipomenit, dar nici nu vreau să mă gândesc la amor, că asta complică lucrurile... Și am și eu complicațiile mele, Celeste.

— Dacă te agăți de el doar ca să-l uiți pe Alan Keller, ai să-i frângi inima acestui om bun.

— A trecut prin multe momente grele, Ryan e un ghem de remușcări, vină, amintiri urâte și coșmaruri care dau pe din afară.

— Și la pat cum e?

— Bun, dar ar putea fi și mai bun, iar în comparație cu Alan... Cum să-ți zic, Alan mă cunoaște, știe cum să mă ia, e romantic, imaginativ și rafinat.

— Asta se învață. Ia zi, Miller asta are simțul umorului?

— Mai mult sau mai puțin.

— Ce păcat, Indiana. Asta nu se învață...

Au mai băut un ceai și au stabilit că o comparație între harta astrală a Indianei și cea a lui Miller ar putea lămuri niște puncte. Celeste i-a dat adresa călugărului care curăța karma apoi a condus-o la ușă.

Sâmbătă, 25

O dată pe an, Amanda intra în bucătărie cu un obiectiv mai serios decât să-și încălzească o cană cu ciocolată la cuptorul cu microunde și se apuca să prepare un tort din foi cu cremă de lapte pentru ziua de naștere a bunică-sii, Encarnación, o bombă calorică de gălbenușuri, unt și zahăr. Era singurul ei proiect culinar, deși adevărul e că greul îl ducea Elsa, căci ea frământa foile fine și le cocea, Amanda fierbea doar patru cutii cu lapte condensat, ungea foile și înfigea lumânărilele.

Encarnación Martín, care continua să se rujeze și să-și vopsească părul în negru, împlinea invariabil cincizeci și cinci de ani de mai bine de un deceniu; asta însemna că născuse primul copil la nouă ani, însă nimeni nu se împiedica de amănuntele astea răutăcioase. Nici mamei sale nu i se ținea socoteala anilor; străbunica rămăsese imună la trecerea timpului, dreaptă ca un băț, cu cocul strâns și pupilele de vultur în stare să vadă viitorul. Aniversarea se serba în ultimul weekend din februarie cu o petrecere la Loco Latino, o discotecă de salsa și samba, care se închidea pentru public ca să primească musafirii neamului Martín. Iar punctul culminant era sosirea unui grup de bătrâni *mariachis*, membri ai formației originale a lui José Manuel Martín, soțul de mult răposat. Encarnación dansa până nu mai rămânea nici un bărbat în picioare care să-i facă față, în vreme ce străbunica veghea din tronul ei ca nimeni, oricât de beat, să nu devină indecent. Și era respectată cum se cuvine, căci grație fabricii de *tortillas* pe care o înființase în 1972 prosperase întreaga familie și avuseseră locuri de muncă mai multe generații de lucrători, cu toții imigranți din Mexic și America Centrală.

Tortul dens, practic indestructibil, cântărea patru kile, nesocotind și tava, și ajungea pentru nouăzeci de guri, căci se tăia în felii transparente și se ținea cu lunile la congelator. *Doña Encarnación* îl primea cu manifestări entuziaste de apreciere, deși nu mânca dulciuri, căci era cadoul nepoatei sale preferate, lumina ochilor săi, îngerașul ei, comoara bătrâneților sale, cum o numea în funcție de inspirație. Chiar dacă mai încurca numele celor șase nepoți băieți, păstra cu sfințenie șuvițe de păr și dințișorii de lapte ai Amandei. Nimic nu-i plăcea mai mult matroanei decât să-i aibă în jur pe cei șapte nepoți, pe fiii și fiicele cu bărbații și nevestele lor, pe Indiana și pe Blake Jackson, pentru care avea o slăbiciune specială: era singurul care l-ar fi putut înlocui pe José Manuel Martín în inima ei de văduvă, păcat că îi era cuscru. Asta ar fi fost incest sau un simplu păcat? Nu era sigură. Iar fiului Bob îi notificase să nu apară cu vreo fufă de-a lui, căci înaintea Domnului era încă soțul Indianei și așa avea să fie, doar dacă făcea rost de o dispensă de la Vatican. „N-ai adus-o pe polacă?” i-a suflat Amanda la ureche tatălui său.

Defilarea felurilor mexicane necontaminate de influența americană a început devreme, la miezul nopții toți continuau să se îmbuibe și să țopăie. Plictisită de verii ei, barbarii ăștia iremediabili, Amanda și-a smuls tatăl de pe ring și bunicul de la masă și i-a tras într-un colț.

— Să știi, tati, că noi ăștia de la *Ripper* am avansat destul de mult cu cercetarea crimelor.

— Asta ce tâmpenie mai e, Amanda?

— Nici o tâmpenie. *Ripper* e un joc inspirat într-un mister al istoriei crimei, Jack the Ripper, Jack Spintecătorul, legendarul asasin de femei care opera în cartierele rău famate ale Londrei anului 1888. Există peste o sută de teorii despre identitatea sa, se bănuiește chiar că ar fi fost un membru al familiei regale.

— Și ce treabă am eu cu asta? a întrebat omul, learcă de transpirație după atâta dans și tequila.

— Nici una. Că nu de Jack ăla vreau să-ți vorbesc, ci de Spintecătorul din San Francisco. Noi am început să punem lucrurile cap la cap, ce zici de asta?

— Zic că nu e bine deloc, te-am prevenit doar. Asta e treaba Departamentului Omucideri.

— Dar departamentul ăsta al tău nu face nimic, tati! E vorba de un criminal în serie, crede-mă, a insistat fata, care-și petrecuse săptămâna de vacanță de iarnă revăzând datele arhivate și comunicând cu ceilalți jucători.

— Și ce dovezi ai, don'șoară spintecătoare?

— Mai întâi coincidențele: cinci crime – Ed Staton, Michael și Doris Constante, Richard Ashton și Rachel Rosen – toți din San Francisco, la nici unul nu s-au descoperit urme de luptă, asasinul a intrat fără să forțeze încuietorile, adică ori știa să descuie lesne toate tipurile de broaște, ori își cunoștea victimele, sau măcar le știa obiceiurile. Și-a planificat și a comis fiecare crimă în mod perfect. De fiecare dată a adus arma crimei, ceea ce denotă premeditare: un pistol și o bătă de baseball, două seringi cu heroină, un dispozitiv pentru electroșocuri, sau poate două, o ață pescărească.

— De unde știi de ața pescărească?

— Din raportul preliminar al autopsiei judecătorei Rosen, pe care l-a citit Kabel. Care a revăzut și raportul lui Ingrid Dunn despre Ed Staton, paznicul care a fost împușcat la școală, ții minte?

— Sigur că țin minte.

— Știi de ce nu s-a apărut și a fost împușcat în cap în timp ce stătea în genunchi?

— Nu, dar sunt sigur că tu știi.

— Noiăștia de la *Ripper* credem că asasinul a folosit același pistol cu electroșocuri cu care l-a ucis pe Richard Ashton. L-a paralizat, Staton a căzut în genunchi și a fost împușcat în cap înainte să-și revină.

— Bravo, absolut genial, fetițo.

— Cât durează efectul paralizant al unui electroșoc?

— Depinde, la cineva de greutatea lui Staton trei sau patru minute.

— Suficient ca să-l omoare. În minutele alea era conștient?

— Da, deși amețit. De ce?

— De-aia... Abatha, fata cu calități de medium din jocul nostru, e convinsă că asasinul le spune ceva victimelor, are să le transmită ceva important. Ce zici, tati?

— Posibil... Nici una nu a fost ucisă pe la spate sau luată prin surprindere.

— Încă ceva: bâta de baseball în... știi tu unde a fost înfiptă după decesul lui Staton. Fii atent aici, ăsta e alt element comun: asasinul nu și-a torturat victimele pe când erau în viață, ci le-a profanat cadavrele, Staton cu bâta de baseball, soții Constanțe înfierați precum vitele cu arzătorul, Ashton cu svastica, Rosen spânzurată ca un osândit pentru o faptă rea.

— Ia-o mai încet, autopsia judecătorei încă nu e terminată.

— Lipsesc amănunte, dar deja se știe. Sigur că există deosebiri între crime, dar asemănările indică un singur autor. Chestia asta cu profanarea post-mortem – a accentuat Amanda termenul latinesc pe care-l știa din romanele polițiste – a fost ideea lui Kabel.

— Eu sunt Kabel, a dat lămuriri bunicul. Exact cum a spus Amanda, intenția criminalului nu a fost să-și martirizeze victimele, ci să lase un mesaj.

— Se știe ora la care a murit Rachel Rosen? a mai vrut să știe Amanda.

— Cadavrul a stat atârnat vreo două zile, credem că a murit marți noapte, dar nu știm ora exactă.

— Se pare că toate crimele au avut loc în jur de miezul nopții. Noi ăștia de la *Ripper* căutăm acum și alte cazuri similare care au avut loc în ultimii zece ani.

— De ce tocmai intervalul ăsta?

— De ce nu? Sherlock Holmes – colegul nostru de joc, nu personajul lui sir Arthur Conan Doyle – pretinde că ar fi o pierdere de timp să cercetăm cazuri vechi, pentru că, dacă e

vorba de un criminal în serie, așa cum credem, tipul ar trebui să aibă până în treizeci și cinci de ani.

— N-avem nici o certitudine, și, chiar dacă ar fi așa, nu e semnificativ. Nu există elemente comune între victime, a decretat inspectorul.

— Eu sunt sigură că există. În loc să anchetezi aceste cazuri separat, mai bine apucă-te și caută să descoperi ce au avut ele în comun, tati. Așa vom afla motivul. Țsta e primul pas în orice anchetă, iar aici e limpede că nu e vorba de bani, cum se întâmplă de obicei.

— Mersi, Amanda, ce s-ar face poliția fără tine?

— Râzi tu, râzi, dar te previn că noi ăștia de la *Ripper* luăm lucrurile în serios și să vezi ce rușine vei păți dacă rezolvăm crimele astea înaintea ta.

Marți, 28

Ziua aceea din biroul fratelui său, când s-a pomenit lipsit de privilegii, i-a schimbat viața lui Alan Keller. Mark și Lucille Keller i-au preluat datoria la fisc și au pus în vânzare conacul de pe Woodside. N-a fost nevoie să-l dea afară din vechiul căsoi, căci el abia aștepta, de ani de zile visa la asta. În mai puțin de trei zile s-a mutat la via din Napa, doar cu hainele, cărțile, discurile, câteva piese de mobilier și prețioasele sale colecții. Era o soluție temporară, căci Mark de mult pusese ochii pe pământul acela și nu peste mult timp avea să i-l ia, doar dacă n-ar fi intervenit ceva neașteptat, de exemplu decesul simultan și brusc al lui Philip și al Florei Keller, numai că așa ceva ieșea din discuție: părinții n-ar fi făcut nimănui favoarea să moară, cu atât mai puțin lui. Așa că s-a pregătit să se bucure de șederea la Napa fără să-și facă griji pentru viitor; era singura sa posesiune la care chiar ținea, chiar mai mult decât la tablourile, jadurile, porțelanurile și mumiile de contrabandă.

La sfârșitul lui februarie la Napa era cu cincisprezece grade mai cald decât la San Francisco, zilele erau călduțe și nopțile

reci, pe cerul senin navigau niște nori spectaculoși, aerul mi-rosea a pământ reavăn, via se pregătea să dea mugurii de primăvară și pe câmp înflorise floarea galbenă a muștarului. Deși nu se pricepea defel la agricultură sau la facerea vinului, Alan trăia pasiunea moșierului, își iubea proprietatea, se plimba printre rândurile de butuci, se uita la fiecare tufă, culegea brațe întregi de flori de câmp, își cerceta mica cramă, numărând și renumărând lăzile și sticlele, învăța de la puținii lucrători care tundeau via. Erau țărani mexicani itineranți, trăiseră de generații de pe urma pământului, mișcările lor erau rapide, precise și atente, știau exact ce trebuia tăiat și câți lăstari să lase.

Ar fi dar totul să-și salveze mica proprietate, dar cu ce-ar fi luat pe operele de artă și pe colecții abia ar fi acoperit datoria de pe cardurile de credit, iar dobânda crescuse într-un mod atroce. Ar fi fost imposibil să-și apere via de lăcomia fratelui; când Mark își puna ceva în minte, mergea până la capăt cu o tenacitate sălbatică. Prietena sa Geneviève van Houte, aflând de necazurile lui, se oferise să-i caute niște asociați cu bani pentru ca via să devină rentabilă, însă Alan prefera s-o ia Mark, măcar rămânea în familie. Se întreba ce-avea să facă după ce o va pierde, unde va sta. Era sătul de San Francisco, mereu aceleași mutre și petreceri, aceleași bârfe demolatoare și aceleași conversații banale, nimic nu-l ținea în acest oraș, doar viața culturală, la asta n-avea de gând să renunțe. Să locuiască poate într-o casă modestă de pe Valea Napa, într-un sat liniștit, poate Santa Helena, să muncească – deși ideea de a căuta de lucru pentru prima dată în viață la cincizeci și cinci de ani era rizibilă. Și ce să muncească? Cunoștințele și talentele sale, atât de lăudate într-un salon, se dovedeau inutile când venea vorba să-și câștige pâinea; ar fi fost incapabil să se țină de un program sau să primească ordine, avea o problemă cu autoritatea, cum spunea el când apărea subiectul acesta. „Însoară-te cu mine, Alan, la vârsta mea un bărbat cu acte dă mult mai bine decât un gigolo“, îi propusese Geneviève la telefon, râzând în

hohote. „Un mariaj deschis sau monogam?” întrebuse el, cu gândul la Indiana Jackson. „Pluralist, firește!” sunase răspunsul ei.

În casa de la țară, cu ziduri groase de culoarea dovleacului și dușumele de ceramică colorată, Alan găsea liniștea unei mănăstiri, dormea fără somnifere, avea timp să-și rumege gândurile, nu mai sărea de la una la alta. Așezat într-un fotoliu de răchită în veranda acoperită, cu privirile pierdute la dealurile rotunde și la rândurile nesfârșite de vie, cu un pahar în mână și câinele slujitoarei Maria la picioare, Alan Keller a luat cea mai importantă decizie din viața sa, una care îl bântuia când era treaz și pe care o visa când dormea, în timp ce rațiunea se opunea sentimentelor. A format numărul Indianei fără a primi răspuns – pesemne că iar își rătăcise mobilul, a treia oară în ultimele șase luni. Și-a terminat paharul și a anunțat-o pe Maria că pleacă la oraș.

După un ceas și douăzeci de minute, Keller își lăsa Lexusul în parcare subterană din Union Square și se îndrepta pe jos spre magazinul de bijuterii Bulgari. Nu prea pricepea el hazul celor mai multe bijuterii, foarte scumpe, care trebuiau păstrate într-un seif și nu le întineau defel pe femeile care le purtau. Geneviève cumpăra bijuterii pe post de investiție, credea că după următorul cataclism global doar diamantele și aurul aveau să-și păstreze valoarea, dar le purta rar, se aflau în buncărul unei bănci elvețiene, în timp ce ea se afișa cu replicile lor lipsite de valoare. O însoțise într-o zi în Manhattan la magazinul Bulgari de pe Fifth Avenue, unde apreciasе designul, combinația îndrăzneată de pietre și calitatea execuției, dar în localul din San Francisco încă nu intrase. Bodygardul de la ușă, expert în a recunoaște clasa socială a clienților, l-a salutat fără a se neliניști de ținuta sa dezordonată și de încălțările pline de noroi uscat. L-a primit o femeie îmbrăcată în negru, cu păr alb și machiaj profesionist.

— Vreau un inel unic, care să nu poată fi uitat, a cerut Keller fără să se uite la ce era expus.

— Cu diamante?

— Nici gând, ea crede că diamantele se extrag cu sânge african.

— Ale noastre au proveniență certificată.

— Încercați să-i explicați ei asta!

Vânzătoarea a evaluat rapid, ca și paznicul de la intrare, gradul de distincție a clientului, l-a rugat să aștepte și a dispărut undeva, revenind apoi cu o tavă neagră, căptușită cu mătase albă, pe care se odihnea un inel oval, de o simplitate rafinată, care i-a sugerat lui Keller podoabele austere ale Imperiului Roman.

— Acest inel provine dintr-o colecție veche, nu se mai face așa ceva acum. E un acvamarin din Brazilia cu tăietură *cabochon*, neobișnuită pentru acest fel de pietre, montat în aur mat de douăzeci și patru de carate. Avem, firește, pietre mult mai valoroase, dar din punctul meu de vedere e lucrul cel mai greu de uitat pe care vi-l pot arăta.

Keller și-a dat seama că avea să mai comită o extravaganță impardonabilă, ceva pentru care fratele său Mark l-ar fi răstignit de-a dreptul, dar, după ce ochiul său de colecționar se fixase pe splendidul inel, nu mai exista cale de întoarcere. Un tablou de Botero era pe punctul de a fi vândut la New York, cu banii obținuți trebuia să-și plătească datoriile, însă inima are alte priorități.

— Aveți dreptate, e indimenticabil. Îl cumpăr, deși costă prea mult pentru playboy-ul scăpătat care sunt și prea fin pentru o femeie care nu știe să facă deosebirea între un Bulgari și o imitație.

— Puteți plăti în rate...

— Am nevoie de el chiar astăzi. Pentru asta există cardurile de credit, a zâmbit el larg.

Cum avea timp din belșug și a găsi un taxi era mai mult decât imposibil, a mers pe jos prin North Beach, cu vântul în față și sufletul senin. A intrat la Café Rossini, rugându-se ca Danny D'Angelo să nu fie de serviciu, dar tocmai acesta i-a ieșit în cale cu multiple dovezi de respect și cerându-și din nou scuze că-i vomitase în Lexus.

— Las-o naibii, Danny, asta a fost anul trecut, a încercat Keller să scape din îmbrățișarea lui.

— Comandați orice vreți, domnule Keller, eu plătesc, n-am să mă pot revanșa niciodată pentru ce-ați făcut pentru mine!

— Te poți revanșa chiar acum: du-te și cheam-o pe Indiana, îți ia cinci minute. Cred că și-a rătăcit mobilul. Spune-i că cineva are nevoie de ea, dar să nu-i zici că e vorba de mine.

Danny, om lipsit de ranchiună, îi iertase Indianei scandalul de la Narciso Club, căci după două zile venise, târându-l după ea pe Ryan Miller, ca să ceară iertare pentru că-i stricase noaptea de triumf artistic. Îl iertase și pe fostul soldat, nu însă înainte de a-l informa că homofobia ascunde de regulă frica de a recunoaște propria homosexualitate și că faimoasa camaraderie soldățească are tot soiul de conotații erotice: trăiesc într-o promiscuitate și o apropiere fizică permanente, uniți prin legături de loialitate și afecțiune, într-o glorificare a machismului care exclude femeile. În alte condiții, Miller s-ar fi burzului pentru că se îndoia de virilitatea sa, dar acum a tăcut mâlc, era încă plin de vânătaie după bătaia din club și într-o dispoziție umilă în urma întâlnirii cu Alcoolicii Anonimi.

Danny a zburat cu un aer de conspirator la Clinica Holistică și s-a întors repede, spunându-i lui Keller că Indiana avea să vină imediat ce termina cu ultimul pacient. L-a servit apoi cu cafea irlandeză și cu un sandvici monumental, pe care nu-l ceruse, dar pe care l-a devorat cu multă poftă. Douăzeci de minute mai târziu a văzut-o traversând strada, cu părul strâns în coadă de cal, în halat și galenți, și emoția l-a ținut pe scaun. I s-a părut și mai frumoasă decât și-o amintea, îmbujorată, luminoasă ca o adiere de primăvară. Indiana a intrat, l-a văzut, a șovăit gata să facă cale întoarsă, însă Danny a luat-o de braț și a condus-o la masa lui Keller, care reușise între timp să se ridice în picioare, după care s-a retras ca să-i lase singuri, dar fără să piardă nici un cuvânt din ce vorbeau ei.

— Ce mai faci, Alan? Ai slăbit, a spus ea pe un ton neutru.

— Am fost bolnav, dar acum mă simt mai bine ca oricând.

În clipa aceea, Gary Brunswick, ultimul pacient al Indianei, a intrat în local cu intenția de a o invita la masă; s-a oprit văzând că era cu alt bărbat, noroc cu Danny care l-a împins la altă masă și i-a suflat pe un ton confidențial să nu deranjeze ceea ce i se părea limpede a fi o întâlnire amoroasă.

— Ce pot face pentru tine? a vrut să știe Indiana.

— Multe. De pildă, îmi poți schimba viața. Să mă schimb pe mine, să mă întorci pe dos ca pe o mânășă.

L-a privit neîncredătoare, în timp ce Alan căuta de zor prin buzunare cutiuța de la Bulgari, pe care a pus-o pe masă, încurcat ca un școlar.

— Te-ai mărita cu un moș care a pierdut totul, Indi? a întrebat el cu un glas pe care nu și-l recunoștea, după care i-a relatat evenimentele recente, încându-se în cuvintele care i se învălmășeau, i-a spus că era fericit că pierduse totul – asta era o exagerare, mai avea destul, nu era muritor de foame – dar trecea prin cea mai gravă criză din viața sa, însă chinezii spun că criza înseamnă pericol plus oportunitate, iar asta era marea sa oportunitate de a o lua de la început, cu ea, marea lui dragoste – cum de nu pricepuse asta în clipa în care o cunoscuse –, fusese un idiot, dar asta nu mai putea continua, era sătul de viața sa și de el însuși, de egoismul și de prudența sa. O să se schimbe, i-a promis el, dar avea nevoie de ajutorul ei, n-o putea face singur, aveau în urmă patru ani de amor, doar n-o să dea cu piciorul la relația asta dintr-o simplă neînțelegere. I-a vorbit de căsuța din Santa Helena pe care avea s-o cumpere în apropiere de apele termale de la Calistoga, un loc ideal pentru aromoterapia ei, o să ducă o existență bucolică, o să crească nu cai, ci câini... Și a continuat să se descarce, încercând să o tenteze cu câte vor putea face ei împreună, cerându-i iertare și rugând-o în neștire să se mărite cu el chiar a doua zi.

Copleșită, Indiana i-a acoperit șuvoiul de vorbe cu mâna.

— Ești sigur, Alan?

— Niciodată n-am fost mai sigur de ceva!

— Eu nu. Acum o lună aş fi acceptat fără să stau pe gânduri, dar acum am îndoieli, multe. Mi s-au întâmplat nişte lucruri care...

— Şi mie! S-a deschis ceva în mine, în inimă, sunt invadat de o forţă nemaipomenită. Nu pot să-ţi explic ce simt, mă simt în stare să înving orice piedică! Am s-o iau de la capăt, am să-mi revin, sunt mai viu ca oricând! Nu mai pot da înapoi, Indiana, aceasta e prima zi din noua mea viaţă.

— Nu ştiu niciodată când vorbeşti serios...

— Sunt cât se poate de serios, de data asta nu e nici pic de ironie în ce spun, doar adevăr de roman idilic. Te ador, femeie. Nu există altă dragoste în viaţa mea, Geneviève nu contează, îţi jur pe cea am mai sfânt.

— Nu e vorba de ea, ci de noi. Ce avem noi în comun, Alan?

— Dragostea, ce altceva?

— Am nevoie de timp.

— Cât? Am cincizeci şi cinci de ani, nu-mi rămâne mult timp, dar, dacă asta vrei, aştept. O zi? Două? Te rog, mai dă-mi o şansă, n-o să-ţi pară rău. Putem merge la vie, încă mai este a mea, dar nu pentru multă vreme. Închide-ţi cabinetul şi hai să plecăm câteva zile.

— Şi pacienţii?

— Oh, Doamne, nimeni n-o să moară fără magneţi sau aromoterapie! Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc, ştiu cât de important e ceea ce faci, dar poţi să-ţi iei câteva zile de vacanţă! Am să te fac să te îndrăgosteşti de mine, chiar tu ai să mă rogi să ne căsătorim, a zâmbit Keller.

— Să ajungem acolo, atunci poţi să-mi dai şi asta, a spus Indiana, împingând spre el cutiuţa de la Bulgari, nedeschisă.

Martie

Vineri, 2

Amanda își aștepta tatăl în birouașul asistentei, tapetat cu fotografii în care Petra Horr, în pijama albă și centură neagră, participa la concursuri de arte marțiale. Femeia măsura un metru cincizeci și cântărea patruzeci și opt de kile, dar putea ridica un bărbat de două ori mai greu decât ea și să-l azvârle cât colo. De când lucra la Departamentul Omucideri nu prea avusese prilejul să-și folosească talentele, dar acestea se dovediseră cât se poate de utile la închisoare, ca să se apere, căci acolo bătăile nu erau mai puțin violente decât în penitenciarele pentru bărbați. La douăzeci de ani, când își ispășise condamnarea dictată de Rachel Rosen, străbătuse timp de treizeci de luni întreaga țară pe motocicletă, iar în aceste drumuri nefârșite își pierduse toate iluziile pe care i le putea da o copilărie fără părinți și o adolescență petrecută printre delincvenți. Singura constantă a călătoarei erau artele marțiale, care-i foloseau să se apere și să subziste.

Ajunghând într-o localitate, Petra căuta o cârciumă, căci așa ceva se găsea în orice cătun, oricât de sărac sau de izolat, se așeza la tejghea și savura o bere. Nu peste mult timp, unul sau mai mulți bărbați veneau la ea cu scopuri clare; cu excepția rarisimelor cazuri când unul i se părea chiar irezistibil, îi refuza pretextând că era lesbiană, după care îl provoca la luptă corp la corp pe cel mai zdravăn dintre ei. Avea niște reguli clare: totul era permis, în afară de arme. Se forma un cerc, se puneau pariuri, apoi ieșeau în curte sau pe o străduță pustie; Petra își

lepăda haina de piele, își flexa picioarele și brațele de fetiță în timp ce bărbații râdeau de se prăpădeau, și dădea semnalul. Omul o ataca aproape în glumă, surâzând încrezător, până constata că tipa i se strecura printre degete ca o nevăstuică. Atunci se enerva și, incitat de spectatorii care râdeau de el, se repezea la ea cu toate puterile, chitit s-o facă praf dintr-un pumn. Cum intenția Petrei era să ofere un spectacol onest, care să nu dezamăgească publicul, îl mai învărtea o vreme ca pe un taur în arenă, ferindu-se de lovituri, iar când îl vedea orbit de furie și lac de sudoare, îi aplica o cheie, profitând de impulsul și greutatea omului ca să-l imobilizeze la pământ. Într-o tăcere plină de respect, își aduna banii, își punea haina, încăleca pe șa și o tula înaintea ca învinsul să se scuture de umilință și să se ia după ea. La o luptă dreaptă puteau să-i iasă două sau trei sute de dolari, din care trăia două săptămâni.

Se întorsese la San Francisco cu un proaspăt soț pe șaua din spate a motocicletei, un tip dulce, frumușel și drogat. S-au instalat într-o pensiune insalubră, Petra muncea oriunde găsea ceva de lucru, tipul cânta la chitară în parc și îi cheltuia banii. Când bărbatul a părăsit-o, avea douăzeci și patru de ani; un an mai târziu se angaja într-o slujbă administrativă la Departamentul de Poliție, după ce îl învinsese pe Bob Martín prin metoda perfecționată pe parcursul perioadei de luptătoare rătăcitoare.

A fost așa: în barul Camelot, unde se adunau polițiștii după orele de program ca să se relaxeze la un pahar, clientela era mereu aceeași, așa încât o mutră nouă atrăgea imediat atenția, mai ales în cazul tinerei care intrase dându-și aere. Barmanul a crezut chiar că era minoră și i-a cerut un act înainte de a-i servi berea. Petra a luat sticla și s-a răsucit spre Martín și colegii săi, care o priveau cu o atitudine critică. „Ce vă holbați așa? Vreți ceva de la mine?” Și a făcut ce-a făcut ca să-l provoace la luptă dreaptă pe cel mai curajos, după cum a zis, care s-a dovedit a fi Bob Martín (prin consens general), numai că de data asta n-a mai fost vorba de pariuri, băieții nu-și riscau cariera cu pariuri ilegale, așa că demonstrația a fost un act pur sportiv. Departe de a se supăra că fusese învins și de a lua în

seamă răsetele colegilor, Bob s-a ridicat de pe jos, și-a scuturat de praf turul pantalonilor, și-a aranjat părul, a felicitat fata cu o strângere sinceră de mână și i-a propus să lucreze la ei. Așa a început viața sedentară a Petrei Horr...

— Crezi că tata umblă cu Ayani? a întrebat-o Amanda.

— Ce știi eu? Întreabă-l pe el.

— El zice că nu, dar îi strălucesc ochii când aduc vorba de ea. Mie Ayani îmi place mai mult decât polaca, deși nu cred că ar fi potrivită să-mi fie mamă vitregă. Tu o cunoști?

— A fost aici de vreo două ori să dea declarații, e frumoasă, nu zic nu, dar n-o văd cu taică-tău, că are gusturi scumpe și e tare complicată. Taică-tău are nevoie de o femeie simplă, care să nu-i facă probleme.

— Una ca tine?

— Nu fi obraznică, relațiile noastre sunt strict profesionale.

— Păcat. Nu m-ar deranja să-mi fii mamă vitregă! Schimbând subiectul, ai vorbit cu Ingrid Dunn?

— Da, dar nu se pune problema, taică-tău m-ar sfâșia dacă te-aș lăsa să asști la o autopsie.

— Și ce, trebuie să afle?

— Auzi, nu mă băga pe mine la mijloc, descurcă-te direct cu Ingrid.

— Ai putea măcar să-mi faci rost de copia rapoartelor de autopsie în cazurile Richard Ashton și Rachel Rosen.

— Bunicul tău le-a văzut deja.

— Dar îi scapă amănunte esențiale, aș prefera să le văd cu ochii mei. Analiza ADN-ului o să se facă, știi ceva?

— Doar în cazul lui Ashton. Căci, dacă copiii lui reușesc să demonstreze că Ayani și-a ucis soțul, moștenesc ei toți banii. În ce o privește pe judecătore, tipa avea economii de trei sute de mii de dolari, dar nu îi lasă fiului, ci Îngerilor Păzitori.

— Țștia cine mai sunt?

— O organizație nelucrativă. Voluntari care bat străzile ca să prevină criminalitatea, cred că s-a înființat la New York la sfârșitul anilor '70, când orașul era celebru prin lipsa de sigu-

ranță. Colaborează cu poliția, poartă uniformă – sacou și chi-piu roșii –, pot aresta suspectii, dar n-au voie să poarte arme. Acum astfel de Îngeri Păzitori există în mai multe țări, au și programe educative pentru tineri și talk-show-uri pentru prevenirea infracțiunilor.

— E logic ca o judecătoare să sprijine un grup care luptă împotriva criminalității.

— Da, dar fiu-său a fost crunt dezamăgit, a suferit mai mult că pierduse banii decât pe mă-sa. Are însă alibi, s-a aflat toată săptămâna în călătorie de afaceri, am verificat.

— Putea să angajeze un ucigaș plătit ca să-i facă felul; nu se înțelegeau deloc bine, nu?

— Chestiile astea se petrec în Italia, Amanda. În California nimeni nu-și asasinează mama pentru că nu se înțelege bine cu ea. Cât despre cazul Constante, arsurile alea care inițial nu însemnau nimic, s-au dovedit a fi litere: un F și un A. Încă n-am găsit vreo explicație pentru asta.

— Trebuie să fie una, Petra! De fiecare dată autorul a lăsat un semn sau un mesaj. I-am zis de vreo zece ori lui tata, dar nu mă ia în serios: avem de-a face cu un criminal în serie.

— Ba te ia în serios. Tot departamentul caută conexiuni între aceste crime.

Duminică, 4

Ca în fiecare primă duminică a lunii, chiar dacă era weekendul pe care și-l petrecea cu bunicul, Amanda își dedica o oră ca să verifice contabilitatea primitivă a maică-sii. Laptopul Indianei era vechi de șase ani și era cazul să-și ia altul, numai că femeia îl îndrăgea ca pe un animal de companie și aștepta pesemne să moară de moarte bună, cu toate că, mai nou, îi făcea probleme. Brusc, fără nici o explicație logică, pe ecran apăreau scene de copulație și tortură, goliciune, suferință, ceva de-a dreptul scârbos. Indiana închidea rapid imaginile, dar faptul se repeta atât de des, încât îl poreclise Marchizul de Sade

pe perversul care se aciuase în hard-disk sau pătrundea pe geam ca să se vâre în meniul laptopului.

Amanda, care ținea contabilitatea de la doisprezece ani și o făcea cu o rigoare de cămătar, fusese prima care constatase că onorariile maică-sii abia de-i ajungeau ca să trăiască cu o modestie monahală. Să-i însănătoșești pe alții era un proces lent, care-i sugea energia și banii, însă Indiana nu și-ar fi schimbat în ruptul capului munca; de fapt, nici nu o considera o muncă, ci un apostolat. Scopul ei era sănătatea pacienților, nu banii, putea trăi cu puțin, n-o interesa consumul și-și măsura fericirea cu o formulă elementară: „O zi bună plus altă zi bună egal o viață bună“. Fiică-sa își răcise gura de pomană rugând-o să mărească tarifele – un imigrant ilegal care culegea portocale câștiga mai bine pe oră decât ea –, dar până la urmă pricepuse că Indiana primise de sus misiunea divină de a alina suferința și avea să o facă, deși asta însemna să rămână săracă, doar dacă nu nimerea peste un binefăcător sau se mărita cu un tip bogat, cum era Keller. Dar mai bine sărăcia decât ăsta.

Deși nu credea în virtuțile rugăciunilor ca metodă eficientă pentru probleme de ordin practic, fata se dusesese la bunica Encarnación – care era în legătură directă cu Sfântul Iuda Tadeul – pentru ca Alan Keller să dispară din viața mamei. Sfântul făcea minuni la tarif fix, plătitibil cash la sanctuarul de pe Bush Street sau prin cec, prin poștă. După ce bunica apelasese la el, apăruse și articolul din revistă care o făcuse să plângă pe Indiana, iar Amanda a crezut că scăpaseră de el definitiv, că în locul lui va veni Ryan Miller; doar că speranțele ei s-au topit în clipa când mama ei a plecat într-o escapadă la Napa cu fostul ei iubit. Bunică-sa trebuia să reînceapă negocierile cu sfântul.

Pentru *doña* Encarnación divorțul era un păcat, iar în cazul Indiane și al lui Bob, unul nenecesar, căci cu un pic de bunăvoință ar fi putut conviețui foarte bine. În fond, se iubeau, fiindcă nici unul nu se recăsătorise; ea aștepta ca și ei să-și dea seama și să trăiască iar împreună. Sigur, nu era de acord cu femeile cu care se încurca fiu-său, dar bărbatul e o

fință imperfectă, totuși nu era cazul ca Indiana să-și riște locul în rai și reputația cu niște legături extramatrimoniale. Ani în șir fusese victima unei conspirații familiale menite a ține ascunsă existența lui Alan Keller; aflase pentru că Amanda nu-și ținuse gura. Șocul fusese teribil, suferise mai multe săptămâni, dar în cele din urmă inima ei bună a fost mai tare decât preceptele catolice și a primit-o înapoi pe Indiana, căci a greși e omeneste și a ierta e dumnezeiește, așa i-a zis atunci. Ținea mult la noră-sa, deși era și loc de mai bine: nu numai felul în care o creștea pe Amanda, stilul de a se îmbrăca și pieptăna, dar chiar și munca ei i se păreau ceva păgân, ci și gustul în materie de decorațiuni interioare. Îi oferise mobilierul ei stil, dar Indiana îl refuzase și-și umpluse apartamentul cu mese, rafturi și dulapuri ticsite de eprubete, cântare, pâlnii, pipete și sute de flacoane de diferite mărimi în care depozita substanțe necunoscute, unele provenind din țări periculoase, precum Iranul sau China. Casa semăna cu un laborator clandestin, ca acelea pe care le văzuse la televizor, unde se făceau droguri. De vreo două ori poliția îi bătuse la ușă, alarmată de parfumul exagerat care plutea în aer, de-ai fi zis că murise o sfântă. Iar nepoată-sa îl silise pe Blake Jackson – ce om simpatic – să pună plasă de sârmă la rafturi pentru ca în eventualitatea unui cutremur uleiurile esențiale să nu se răspândească, intoxicându-și mama și chiar vecinii. Asta după ce citise într-o carte de povestiri erotice japoneze că o curtezană din secolul al XV-lea își otrăvise cu parfumuri iubitul infidel. *Doña Encarnación* era de părere că cineva trebuia totuși să controleze și lecturile nepoatei ei.

Amanda binecuvânta legile geneticii pentru că nu moștenise de la maică-sa darul vindecării. Ea avea alte planuri pentru viitorul ei, voia să studieze fizica nucleară sau ceva de genul ăsta, să aibă succes profesional, să trăiască bine și să-și îndeplinească și datoria morală de a-și ține mama și bunicul, care atunci vor fi doi bătrâni de vreo patruzeci, respectiv, șaptezeci de ani, dacă socotelile ei erau corecte.

Mama ei cheltuia puțin, se deplasa pe bicicletă, își tăia singură părul de două ori pe an cu foarfeca de bucătărie și se îmbrăca de la second-hand, pretinzând că nimănui nu-i păsa ce poartă ea, ceea ce nu era chiar așa, lui Alan Keller îi păsa, și încă mult. În ciuda acestei vieți simple, banii se terminau repede și trebuia să apeleze la tatăl ei sau la fostul soț. Amandei i se părea normal, doar făceau parte din familie, mai șocant era să fie sprijinită de Ryan Miller, cum se întâmplase de vreo două ori. Niciodată însă de Keller: mama ei spunea că un iubit, oricât de generos ar fi, cerea apoi datoria sub formă de favoruri.

Singurul lucru cât de cât rentabil în contabilitatea Indiane erau uleiurile esențiale, cu care își făcuse un nume. Le cumpăra angro, le turna în flacoane negre, frumos etichetate și le vindea în California și alte state. Amanda o ajuta să se ambaleze și le promova pe Internet. Indiana era de părere că aromoterapia era o artă delicată, care trebuia practicăată cu prudență, studiind fiecare caz în parte înainte de a stabili combinația cea mai potrivită, dar fică-sa îi explicase că, din punct de vedere economic, meticulozitatea asta era de nesuportat. A ei fusese și ideea de a comercializa uleiurile în hoteluri și spa-uri de lux, măcar își scotea banii pentru materia primă, care era scumpă. Stabilimentele cumpărau uleiurile cele mai populare și le administrau la grămadă, o picătură ici, una colo, ca pe parfumuri, fără să le ia în seamă proprietățile sau să le citească instrucțiunile, deși Indiana îi avertizase că o aplicație greșită putea fi dăunătoare. Exemple: un epileptic expus la mărar sau anason, o nimfomană tratată cu santal sau iasomie. Nu trebuia să-și facă griji, zicea fata, procentul de epileptici și nimfomane era neînsemnat raportat la populația totală.

Amanda era în stare să recite pe de rost toate uleiurile esențiale, dar n-o interesau proprietățile lor, era vorba de o artă capricioasă, iar ea înclina spre științele exacte. Și nu existau dovezi suficiente pentru a stabili că aroma de patchouli favorizează romantismul sau că mușcata stimulează creativitatea, cum pretindeau niște texte orientale vechi, de o autenticitate îndoielnică. Nici neroli nu-i potolea dracii tatălui, nici lavanda

nu sporea spiritul practic al mamei. Ea una folosea roiniță împotriva timidității (fără rezultate notabile) și ulei de salvie împotriva durerilor menstruale, care avea însă efect doar combinat cu analgezicele de la farmacia bunicului. Își dorea să trăiască într-o lume ordonată, cu reguli clare, iar aromoterapia și celelalte tratamente ale maică-sii nu făceau decât să sporească misterul și confuzia.

Terminase socotelile și își pregătea rucsacul pentru internat când a intrat Indiana, cu valiza plină cu rufe de spălat și un pic bronzată de la soarele anemic, dar tenace al văii Napa pe timp de iarnă.

— Asta e oră de venit, mami? s-a bosumflat fata.

— Iartă-mă, scumpo, voiam să ajung din timp, dar ne-a întârziat traficul. Aveam nevoie de câteva zile de vacanță, eram frântă. Cum a ieșit contabilitatea? Bănuiesc că ai să-mi dai vești rele, ca de obicei... Hai la bucătărie să stăm de vorbă, pun de ceai. E încă devreme, abia la ora cinci te duce bunicul la școală.

A vrut s-o sărute, dar Amanda s-a tras îndărăt și s-a așezat pe jos, apoi și-a sunat bunicul pe mobil ca să vină mai repede. Indiana a venit lângă ea, a așteptat să termine, i-a luat fața între mâini.

— Uite ce e, Amanda, nu te las să pleci supărată pe mine, hai să stăm de vorbă. Te-am sunat miercuri să-ți spun că m-am împăcat cu Alan și că plecam la Napa; asta n-a fost ceva nou pentru tine.

— Dacă te măriți cu Keller, n-avem ce vorbi!

— Nu e încă stabilit, dar, dacă mă hotărâsc, vei fi prima care să afli, fii sigură. Ești omul cel mai important din viața mea, n-am să te părăsesc niciodată.

— Fac pariu că nu i-ai spus de relația ta cu Ryan Miller! Ce, crezi că nu știu că te-ai culcat cu el? Ar trebui să fii mai grijulie cu ce scrii!

— Mi-ai citit corespondența privată!

— Tu nu ai nimic privat, pot să citesc tot ce vreau pe laptopul tău, că doar am parola: Shakti. Mi-ai dat-o chiar tu, așa

cum le-ai dat-o bunicului, lui tata și întregii Californii. Știi ce ai făcut cu Ryan și ți-am citit mesajele stupide de amor. Min-ciuni! I-ai umplut capul cu iluzii și după aia te-ai dus cu Keller. Ce fel de om ești tu? Nu ești de încredere. Și să nu-mi spui că sunt o mucoasă care nu pricepe nimic, știi perfect cum se cheamă asta!

A fost prima dată când Indiana a fost pe punctul de a-i da fie-sii o palmă, dar s-a stăpânit. Din obișnuință, a încercat să interpreteze mesajul ascuns sub cuvinte; văzând cât de pornită era fata, s-a înroșit de rușine și tulburare, căci știa foarte bine că ar fi trebuit să aibă o discuție cu Ryan înainte de a pleca la vie, și nu o făcuse, dând uitării planurile lor pentru weekend. Dacă l-ar fi iubit pe cât îi dăduse de înțeles, sau măcar dacă l-ar fi respectat așa cum merita el, i-ar fi explicat. Nu avusese curaj, își găsisse scuza că avea nevoie de timp ca să aleagă între cei doi, totuși plecase la Napa, căci optase deja pentru Alan, de care o lega ceva mai mult decât cei patru ani de amor. Plecase mai curând cu intenția de a lămuri niște lucruri, însă iată că revenise cu un inel în geantă (il scosese ca să nu-l vadă fiică-sa).

— Ai dreptate, Amanda, a recunoscut, lăsând capul în jos.

A urmat o pauză lungă, în cele din urmă fata a întins mâna și i-a șters mamei sale lacrimile. Cât stătuseră ele două una lângă alta, fără să se atingă, Indiana fusese copleșită de oroarea de a se mărita cu un om pe care fata îl detesta, în vreme ce Amanda se gândise că, dacă Keller avea să fie tatăl ei vitreg, măcar să facă efortul de a-l trata politicos.

Au tresărit când a sunat mobilul Amandei. Era Carol Underwater, care o căuta pe Indiana, de care nu mai știa nimic de joi. Indiana a luat telefonul și i-a spus că petrecuse câteva zile de relaxare la via de la Napa. Pe tonul ei etern de jelanie, Carol s-a bucurat că Indiana le avea pe toate – amor, vacanță și sănătate, mai ales sănătate – și i-a urat din inimă să le păstreze, căci fără sănătate n-are rost să trăiești, o spunea din experiență; ultima ei speranță era radioterapia. A cerut detalii, a vrut să știe cum de-o convinsese Keller să se întoarcă la el

după cele petrecute între ei, căci o trădare ca aceea era de neiertat. Femeia s-a apucat să-i explice totul, de parcă i-ar fi fost datoare, după care au stabilit să se vadă miercuri la șase și jumătate la Café Rossini.

— Să știi că m-a tot sunat și aproape i s-a făcut rău când i-am spus că te-ai dus cu Keller. Cred că ești singura ei prietenă.

— De ce are numărul tău?

— Ca să mă întrebe de Salvați Tonul, a și venit de vreo două ori să-l vadă, nu ți-a zis bunicul? Carol adoră pisicile.

Luni, 5

Esmeralda a participat la *Ripper* de la spitalul din Auckland. Băiatul era supus unui tratament cu celule stem embrionare, încă un pas spre vindecare, căci era ferm hotărât să poată merge din nou.

Amanda, maestra jocului, făcuse o listă cu toate elementele disponibile ale celor cinci crime de care se ocupau din ianuarie. Fiecare jucător avea o copie, iar după ce studiasse faptele sub lupa logicii sale irefutabile, Sherlock Holmes ajunsese la o concluzie diferită de cea a Abatheii, care se apropia de fapte pe cărările sinuoase ale regatului ei ezoteric, de cea a colonelului Paddington, care judeca realitatea din punct de vedere militar, și de cea a Esmeraldei, o țigancă de pe stradă care era de părere că nu trebuie să-ți spargi capul, totul se lămurește de la sine, trebuie doar să pui întrebările potrivite. Însă cu toții căzuseră de acord că era vorba de un răufăcător la fel de interesant precum Jack Spintecătorul.

— Să începem cu „crima bătei de baseball la locul nepotrivit“, dă-i drumul, Kabel, a ordonat maestra.

— Ed Staton a fost căsătorit pentru scurt timp în tinerețe, după care nu se știe să mai fi avut relații cu femei: plătea escorte masculine și era amator de pornografie gay. La școală și în mașina sa de teren nu i s-au găsit nici haina de uniformă și nici chipiul, deși elevii din parcare l-au văzut plecând și l-au recunoscut după uniformă.

— Cine erau escortele alea? a vrut să știe Esmeralda.

— Doi tineri portoricanî, dar nici unul din ei nu avea întâlnire cu el în seara aceea și alibiurile lor sunt solide. Iar martorii din parcare nu au văzut și altă persoană în mașina cu care a plecat Staton.

— De ce n-a luat mașina lui?

— Pentru că cel pe care l-au văzut ei nu era Ed Staton, a dedus Sherlock. Era criminalul, care și-a pus haina și chipiul, a plecat liniștit de la școală, sub privirile martorilor pe care i-a salutat cu mâna, după care s-a urcat în aceeași mașină cu care venise și s-a tot dus. Căci paznicul era deja mort la ora aia. Criminalul a venit la școală când parcare era plină și nimeni n-a observat o mașină în plus, a intrat pe ușa principală fără probleme, s-a ascuns undeva și a așteptat să plece toată lumea.

— L-a atacat pe Staton în sala de sport, în timp ce își făcea rondul ca să încuie ușile și să pună alarma. O strategie convențională, atacul prin surprindere. L-a paralizat cu pistolul cu electroșocuri și l-a executat cu un glonț în cap, a adăugat colonelul Paddington.

— Avem legătura dintre Universitatea din Arkansas și Ed Staton? a întrebat din nou Esmeralda.

— Nu, de asta s-a ocupat inspectorul Bob Martín; nimeni de la universitate sau din echipele ei sportive, Lupii Roșii, nu-l cunoștea pe Staton.

— Lupii Roșii? Poate că nici nu e vorba de o conexiune, poate că e vorba de un cod sau un mesaj, a sugerat Abatha.

— Lupul roșu, *canis rufus*, e una din cele două specii de lup existente, cealaltă, lupul cenușiu, e mai mare. În 1980 specia a fost declarată dispărută în mediul natural, dar puținele exemplare din captivitate au fost încrucișate și s-a creat un program menit să păstreze specia, acum să tot fie vreo două sute în stare de sălbăcie, i-a informat Kabel, care studiasă subiectul cu un an în urmă, când nepoată-sa făcuse o pasiune pentru licanotropi.

— Asta nu ne interesează, a spus colonelul.

— Totul ne interesează, l-a corectat Sherlock Holmes.

Maestra jocului a propus să se treacă la „dubla crimă a arzătorului“, iar Kabel le-a arătat fotografia cu arsurile de pe fesele victimelor, Michael cu un F, Doris cu un A, apoi pozele cu seringile, arzătorul și sticla de băutură, adăugând că Xanaxul cu care criminalul adormise victimele fusese dizolvat într-o sticlă cu lapte, iar ca să aibă efect topise probabil cel puțin zece sau cincisprezece pastile într-un litru de lapte.

— De ce în lapte, pe ăsta îl beau de obicei copiii, nu adulții? s-a mirat colonelul.

— Copiii erau în excursie la lacul Tahoe. Dar la cină soții Constante obișnuiau să mănânce sandviciuri cu jambon sau brânză și să bea o cană de ness cu lapte, asta mi-a spus-o Henrietta Post, vecina care a descoperit cadavrele. Cafeaua acoperă gustul de Xanax, l-a lămurit Kabel.

— Deci criminalul era la curent cu obiceiurile lor, a dedus Sherlock.

— Cum a ajuns sticla de băutură în frigiderul lor? a vrut să știe Esmeralda.

— Acest gen de votcă nu se găsește în țară, iar pe sticlă nu erau amprente digitale, au fost șterse, a adăugat Amanda.

— Sau a fost manipulată cu mânuși, ca și seringile și arzătorul, ceea ce înseamnă că asasinul a pus-o acolo în mod special, a dedus Sherlock.

— Deci tot un mesaj, a jubilat Abatha.

— Ce mesaj? Al unui alcoolic către altul? De la Brian Turner pentru Michael Constante? s-a mirat Esmeralda.

— Ceva mult prea subtil pentru Brian Turner, tipul e primitiv rău. Dacă ar fi vrut să lase un mesaj, ar fi vărsat două sticle de bere peste cei doi, n-ar fi pus în frigider un trăsău necunoscut din Serbia, a spus Kabel.

— Credeți că asasinul e sârb?

— Nu, Esmeralda. Cred doar că de fiecare dată criminalul ne-a lăsat o cheie prin care să poată fi identificat. E atât de arogant și de sigur pe el, că-și permite să se joace cu noi, s-a enervat colonelul.

— Mai bine zis: cu poliția, că pe noi nu ne cunoaște, a subliniat Amanda.

— Firește, asta am vrut să spun, ați înțeles voi.

— Nu s-a descoperit nici o legătură între suspectul Brian Turner, care avusese un conflict cu Michael Constante, și celelalte victime. În noaptea morții psihiatrului, Turner se afla la închisoarea din Petaluma pentru altă bătaie, ceea ce ne dovedește nu doar că e soi rău, dar și că nu e suspectul nostru, a dat Amanda lămuriri.

— În noaptea morții... a bâiguit Abatha, dar s-a oprit, prea amețită de foame și medicamente.

Maestra jocului a trecut la „crima prin electrocutare“, explicând că principalii suspecti continuau să fie Ayani și Galang. Tatăl ei interogase persoanele care avuseseră legătură cu psihiatrul în cele două săptămâni dinainte de moarte, mai ales cele care intraseră în biroul său, cerceta și dacă poliția sau alte persoane autorizate pierduseră un pistol cu electroșocuri, verifica cine cumpărase așa ceva în California în ultimele luni – deși criminalul l-ar fi putut procura și în alt fel. Psihologul criminalist care studiasse *Lupul de stepă*, cartea trimisă lui Ayani prin poștă împreună cu șosetele soțului, găsisese cam o duzină de piste, dar toate se înfundau, căci cartea e complexă și se pretează la mii de interpretări. În plus, în birou se găsiseră peste șaiszeci de mostre de ADN, dar doar una era identificabilă, cea a lui Galang, pentru că făcuse șase luni de detenție în Florida, în 2006, pentru deținere de droguri, însă, cum omul era angajatul casei Ashton, era logic să i se găsească urmele peste tot.

— În fine, în ce privește „crima osânditei“ avem raportul final al autopsiei: judecătoarea a fost strangulată.

— Garota e un supliciu foarte vechi, a explicat Paddington. Victima era strangulată lent, pentru ca agonia să dureze. De obicei, victima era instalată pe un scaun cu un stâlp pe post de spătar, de care osânditul era legat cu o frânghie, o sârmă sau o chingă metalică, care se strângea de gât în mod progresiv de la spate cu un fel de turnichet; uneori avea în față un nod care zdrobea laringele.

— În cazul judecătoarei s-a folosit ceva asemănător, un fir pescăresc de nailon cu o bilă, probabil de lemn, a intervenit Amanda.

— După ce e aplicată garota, lucrurile devin foarte simple pentru călău, e de-ajuns să răsucești, nu e nevoie de multă forță fizică sau de cine știe ce mari talente. În plus, Rachel Rosen era drogată, nu se putea apăra. Chiar și o femeiușcă ar putea strangula astfel o matahală, a continuat Paddington să-și etaleze cunoștințele.

— O femeie... să fi fost o femeie... de ce nu? a sugerat Abatha.

— O femeie i-ar fi putut uide pe Staton, pe Ashton și pe soții Constante, dar în cazul Rosen e nevoie de forță ca să ridici corpul și să-l agăți de ventilator, a contrazis-o Amanda.

— Depinde; odată legată de gât, n-a trebuit decât s-o ridice, a spus Paddington.

— În plus, femeia a fost mai întâi drogată, de aceea nici nu s-a zbătut.

— Mda, strangulată, ce metodă exotică, a murmurat Sherlock. Cert e că victimele au fost executate, și de fiecare dată criminalul a ales altă condamnare: lovitură de grație pentru Staton, injecție letală pentru soții Constante, electrocutare pentru Ashton, strangulare și spânzurare pentru Rosen.

— Adică persoanele astea meritau un fel special de execuție? a întrebat Esmeralda.

— Asta vom ști când vom afla motivul și conexiunea dintre victime, a stabilit Sherlock.

Vineri, 9

Pedro Alarcón a ajuns la locuința lui Miller în seara de joi, era trecut de zece, după ce încercase fără succes să-l prindă la telefon. La prânz îl sunase Indiana, îngrijorată: vorbise cu el în seara precedentă, îi spusese că avea să se mărite cu Alan Keller.

— Păi credeam că-l iubești pe Ryan...

— Țin mult la el, e un tip grozav, dar de Alan mă leagă patru ani împreună și avem ceva în comun, ceva ce nu am cu Ryan.

— Adică ce?

— Nu e cazul să intru în amănunte, Pedro. În plus, Ryan are de rezolvat niște probleme din trecut, nu e pregătit pentru o relație serioasă.

— Tu ești prima lui dragoste, așa mi-a spus, voia să se căsătorească cu tine. Faptul că nu ți-a spus-o e ceva tipic pentru el.

— Ba mi-a spus, Pedro. E doar vina mea, eu nu am avut o atitudine clară. Cred că m-am agățat de el ca de un colac de salvare pentru că eram deprimată din cauza despărțirii de Alan. Am avut câteva săptămâni minunate, dar eu tot la Alan mă gândeam, era mai presus de mine.

— Îi comparai?

— Poate că da... nu știu.

— Îmi vine greu să cred că a câștigat Keller din comparația asta.

— Nu-i așa de simplu, Pedro. Mai e un motiv, dar nu i l-am spus lui Ryan, pentru că n-are nici o legătură cu el. S-a enervat, a spus că Alan mă domină și mă manipulează, că sunt incapabilă să iau o decizie rațională, că nu mă va lăsa să fac o prostie, a început să țipe și a amenințat c-o să rezolve problema în felul lui. Parcă înnebunise, nu mai era el, exact ca atunci la clubul lui Danny D'Angelo, doar că de data asta nu băuse. Ryan e ca un vulcan care erupe când nici nu te aștepți și începe să scuie lavă.

— Și eu ce să fac, Indiana?

— Să te duci la el, să vorbești cu el, să încerci să-l potolești, că pe mine n-a vrut să mă asculte și nu-mi răspunde la telefon sau la e-mail.

Alarcón era singurul care avea cheia, i-o dăduse Miller ca să aibă grijă de Atila atunci când era plecat; dacă era vorba de o noapte sau două, stătea acolo, dacă absența era mai lungă, lua câinele la el acasă. A sunat de două ori, n-a primit răspuns,

apoi a deschis ușa fostei tipografii cu codul, a urcat cu liftul uriaș până la singurul etaj ocupat al clădirii, a descuiat cu cheia dată de Miller și a pătruns în vastul spațiu aproape gol care era locuința prietenului său.

Era întuneric, câinele nu a lătrat, a strigat și n-a primit răspuns. A pipăit peretele ca să găsească întrerupătorul, a aprins lumina și s-a grăbit să deconecteze alarma, sistemul de siguranță menit să electrocuteze nepoftiții și camerele care se activau la orice mișcare. Patul era făcut, în chiuvetă nu se afla nici măcar un pahar, domneau ordinea și curățenia în stil militar. S-a așezat și s-a apucat să citească un manual de computere.

Un ceas mai târziu, după ce încercase în zadar să dea de el la telefon, Alarcón a intrat în mașina sa și s-a dus acasă ca să ia *mate* și romanul latino-american pe care-l citea, apoi s-a întors. A prăjit două felii de pâine, a fiert apa pentru *mate* și s-a reinstalat să citească, acum cu o pernă și cu pătura electrică a lui Miller, căci *loft*-ul era înghețat iar lui nu-i trecuse gripa care-l chinuia de la începutul lui ianuarie. La miezul nopții, obosit, a stins lumina și a adormit.

La șase și douăzeci și cinci dimineața, s-a trezit speriat, cu un pistol lipit de frunte. „Era să te omor, idiotule!“ În lumina slabă a dimineții cețoase care pătrundea prin ferestrele lipsite de perdele, silueta lui Miller părea uriașă așa cum stătea cu arma ținută cu ambele mâini, într-o atitudine de atac și pe chip cu expresia hotărâtă a unui asasin. Imaginea a durat doar o clipă, Miller și-a pus pistolul în tocul de sub haina de piele și s-a îndreptat, dar a dăinuit în mintea prietenului său cu forța unei revelații. Atila rămăsese în ușa liftului, la ordinele stăpânului.

— Pe unde umbli, omule? a întrebat uruguayanul cu o indiferență jucată și cu inima în gât.

— Să nu mai intri niciodată fără să mă anunți! Am văzut că alarma și electricitatea erau deconectate, m-am temut de ce e mai rău.

— De un mafiot rus sau de un terorist de la Al-Qaeda? Te-am dezamăgit, îmi pare rău.

— Vorbesc serios, Pedro. Știi doar că aici se află informații de mare valoare, să nu mă mai sperii, te rog.

— Te-am sunat în disperare, la fel și Indiana. Am venit pentru că m-a rugat ea. Repet: unde ai fost?

— Să vorbesc cu Keller.

— Înarmat cu pistolul! Superb! Presupun că l-ai omorât.

— M-am mulțumit să-l zgâlțâi un pic. Ce naiba vede Indiana la asta? Ar putea să-i fie tată.

— Dar nu-i e.

Miller i-a povestit că se dusesse la via de la Napa cu intenția de a se înțelege cu Keller ca de la bărbat la bărbat. Timp de trei ani văzuse cum o trata pe Indiana ca pe o iubită vremenică și semiclandestină, căci ieșea și cu alte femei, de pildă o baroneasă belgiană cu care se spunea că avea să se însoare. Iar când Indiana prinsese de veste și se despărțise de el, trecuseră niște săptămâni în care Keller nici măcar nu încercase să o sune, încă o dovadă că nici nu-i păsa.

— Însă de cum a aflat că era cu mine, s-a înfințat cu un inel și cu propunerea de căsătorie, altă tactică pentru a câștiga timp. Doar peste cadavrul meu! Am să-mi apăr iubirea prin toate mijloacele!

— În acest caz, metodele de *navy seal* nu sunt tocmai adecvate, a sugerat Alarcón.

— Ai o idee mai bună?

— Să o convingi pe Indiana, în loc să-l ameninți pe Keller. Acum îmi mai fac un *mate* și pe urmă mă duc la universitate. Vrei cafea?

— Nu, am luat micul dejun. O să-mi fac exercițiile de Qi-gong și-o să ies să alerg cu Atila.

O oră mai târziu, uruguayanul ajungea la Palo Alto rulând pe șoseaua 280, fără grabă, ascultând glasul senzual al Cezariei Evora și delectându-se cu panorama colinelor verzi, așa cum făcea aproape zilnic, de niște ani buni, mereu cu același efect binefăcător. În vinerea asta nu avea ore, dar la universitate îl așteptau doi tineri cercetători cu care lucra la un proiect, două

adevărate genii care ajungeau, cu îndrăzneală și intuiție, la aceleași concluzii care pe el îl costau mult efort și studiu. Domeniul inteligenței artificiale aparține noilor generații, care au tehnologia asta deja încorporată în ADN, nu ăstora ca mine, care-ar trebui să iasă la pensie, ofta Alarcón. Dormise prost pe canapeaua lui Miller, nu băuse decât niște *mate*, trebuia să mănânce, abia aștepta să ajungă la Stanford și să ia un mic dejun regesc la oricare bufet de acolo. S-au auzit notele imnului național al Uruguayului, a răspuns prin sistemul *hands-free*.

— Indiana? Tocmai voiam să te sun și eu, să-ți spun despre Miller, totul e bine...

— Pedro, Alan e mort! l-a întrerupt femeia, plângând.

La telefon a venit Bob Martín și i-a spus că telefonau din mașină și că în urmă cu douăzeci de minute Indiana fusese sunată de la poliția din Napa ca să fie anunțată că Alan Keller fusese găsit mort la vie și că nu fusese o moarte naturală, că trebuia să vină să identifice cadavrul, deși o făcuseră deja angajații casei, că îi trimiteau o mașină, dar Bob hotărâse să o aducă el, nu voia ca Indiana să fie lipsită de sprijinul său. Vorbea pe un ton sec și precis și a închis înainte ca Pedro să afle mai multe.

De dimineață, Indiana tocmai ieșise din duș, era dezbrăcată și cu părul ud când sunase poliția de la Napa. Încremenise, dar după o jumătate de minut, doar cu un prosop pe ea, coborâse la tatăl ei, strigându-l. Blake Jackson pusese mâna pe telefon și-l sunase pe singurul care putea să-i ajute: fostul său ginere. Abia apucaseră să se îmbrace și să bea o cafea când Bob Martín ajunsese deja cu o mașină de poliție și cu un coleg; cu sirena urlând și în cea mai mare viteză o porniseră pe autostrada 101 Nord.

Pe drum, inspectorul a vorbit cu colegul de la Napa, locotenentul McLaughlin, care era convins că era vorba de o crimă, nu de o sinucidere și nici de un accident. Apelul la 911 sosise la ora șapte și șaptesprezece minute de la cineva care s-a prezentat ca María Pescadero, menajera angajată a casei. El ajunsese primul, făcuse o cercetare sumară, izolase locul crimei

și îi interogase pe María și pe Luis Pescadero, mexicani, cu documente legale, care lucrau la vie de unsprezece ani, mai întâi la precedentul stăpân, apoi cu defunctul. Nu vorbeau bine engleza, dar între timp venise un agent care știa spaniola. Bob Martín s-a oferit să facă el pe interpretul, l-a rugat să nu lase pe nimeni să intre în casă și pe proprietate și l-a întrebat cine avea să ridice corpul. Locotenentul i-a spus că în comitatul lor liniștit, lipsit de astfel de cazuri, nu dispuneau de un medic anatomo-patolog sau legist, de regulă certificatele de deces erau semnate de medicul local, de dentist, farmacist sau chiar de șeful serviciului funerar. Dacă existau dubii sau era nevoie de autopsie, apelau la cineva din Sacramento.

— Contați pe noi, locotenente, i-a spus Bob Martín. Departamentul Omucideri din San Francisco e la dispoziția dumneavoastră, avem tot ce ne trebuie. Domnul Alan Keller făcea parte dintr-o familie de vază din oraș și se afla la vie doar temporar. Sun chiar acum să vină echipa mea de legiști să ridice corpul și să strângă dovezi. Ați anunțat familia Keller?

— Exact asta făceam. Am găsit numele și numărul de telefon al domnișoarei Indiana Jackson sub un magnet pe frigider; soții Pescadero aveau instrucțiuni să o sune în caz de ceva.

— Intrăm pe șoseaua 29, locotenente McLaughlin, în curând suntem acolo.

— Vă aștept, domnule inspector-șef.

Indiana i-a spus lui Bob că Alan era îngrijorat pentru sănătatea sa, își lua zilnic tensiunea și se temea de un atac de cord, mai trecuse și printr-o mare spaimă pentru că la laborator îi încurcaseră analizele, de aceea avea numărul ei în portmoneu și pe frigider. „Nu prea văd la ce i-ar fi folosit, că tu ori îți rătăcești mobilul, ori are bateria descărcată“, a mormăit inspectorul, dându-și imediat seama că ar trebui să fie mai delicat cu Indiana, care plânsese întruna. Fosta lui nevastă îl iubea pe Keller mai mult decât merita tipul, și-a zis apoi.

La vie au fost primiți de locotenentul McLaughlin, un tip la vreo cincizeci de ani, cu mutră de irlandez, păr cărunt, nas

roșu de băutor temeinic și cu o burtă care i se revărsa peste centură. Se mișca precum o focă pe uscat, dar îi mergea mintea și lucra în poliție de douăzeci și șase de ani, timp în care avansase domol și fără strălucire până la acest post din Napa, unde aștepta liniștit momentul pensionării. Uciderea lui Keller era pentru el o mare problemă, dar s-a pus pe treabă cu disciplina datorată profesiei. Prezența inspectorului-șef îl intimidă, dar omul îl trata cu multă deferență.

Locotenentul închisese perimetrul casei, plasase mașini de poliție împrejurul proprietății ca să nu intre nimeni, Luis Pescadero aștepta să fie interogată în sufragerie, nevastă-sa, în bucătărie, ca să nu pregătească aceleași răspusuri. L-a luat doar pe Bob Martín în salon să vadă cadavrul, domnișoara nu trebuia să vadă așa ceva, a mai spus, de parcă nu el ar fi somat-o să vină. Echipa de legiști trimisă de Petra Horr era deja pe drum.

Alan Keller se afla într-un fotoliu confortabil de culoarea tutunului, cu capul sprijinit de spătar, în poziția cuiva surprins în timp ce-și făcea siesta. Moartea fusese violentă, dovedea buza spartă, sângele uscat și pieptul străpuns de o săgeată. Bob Martín a privit cadavrul și a emis primele păreri la dictafon, în timp ce McLaughlin stătea în prag cu brațele încrucișate pe burtă. Săgeata pătrunsese adânc, pironind trupul de spătar, amănunt ce indica faptul că țintașul era un expert sau că trăsesese de foarte aproape. A constatat că urmele de sânge de pe manșeta cămășii corespundeau cu cele de la nas, s-a mirat că rana făcută de săgeată produsese o sângerare extrem de redusă; în orice caz, trebuia să aștepte sosirea legiștilor.

În bucătărie, María făcuse cafea pentru toată lumea și mângâia alternativ capul unui labrador cu blana ca vanilia și mâna Indianei, care avea pleoapele atât de umflate de plâns, că abia-și putea ține ochii deschiși. Credea că fusese ultima care-l văzuse pe Keller în viață, în afară de asasin. Cinaseră devreme în San Francisco, el o lăsase acasă și se despărțiseră stabilind să se vadă duminică, după întoarcerea Amandei la școală. Keller plecase la vie, fără să-și facă probleme de trafic, căci era târziu și n-avea să se plictisească cu un audiobook.

Inspectorul și locotenentul au interogat-o pe Maríá Pescadero în biblioteca în care se aflau colecțiile de mumii și de obiecte de jad, plasate în niște niște în perete, cu uși de sticlă groasă și sub cheie. Maríá deconectase alarma când venise McLaughlin, dar i-a avertizat să nu atingă geamurile: mai exista un sistem de siguranță separat. Keller obișnuia să mai uite codurile, uneori alarma se pornea și nu reușea s-o oprească, drept care le folosea doar pe cele din bibliotecă, unde mai avea și detectoare de mișcare și camere de luat vederi. Locotenentul vizionase înregistrările din noaptea precedentă și nu văzuse nimic ieșit din comun, nimeni nu intrase aici până la venirea poliției, când Maríá deschisese ușa.

Femeia s-a dovedit a fi unul din rarii martori cu memorie bună și imaginație puțină, răspunzând la întrebări fără a face speculații. Le-a spus că locuia împreună cu bărbatul ei într-o casuță de pe proprietate, la zece minute de casa mare; ea se ocupa de bucătărie și menaj, el – de reparații, pază, grădinărit și condus mașina. Se înțelegeau foarte bine cu Keller, un patron generos și nepretențios. Câinele era al lor, se născuse și crescuse la vie, dar niciodată nu fusese ceea ce se cheamă un câine de pază, trecuse de zece ani și era cam înțepenit, vara dormea pe verandă, iarna în casă, drept care nu avusese cum să vadă când intrase criminalul în casa cea mare. Pe la șapte seara, bărbatul ei adusese lemne pentru șemineul din salon și pentru dormitorul lui Keller, închiseseră casa, fără să pună alarma și pleaseră la ei cu câine cu tot.

— Ai văzut ceva anormal aseară?

— De la noi nu se vede intrarea pe proprietate și nici ușa principală a casei. Dar ieri după-masă, înainte să vină Luis cu lemnele, a venit un om care a întrebat de domnul Keller. I-am spus că nu era acasă, n-a vrut să-și lase numele și a plecat.

— Îl cunoști?

— Nu l-am văzut niciodată.

Le-a mai spus că de dimineață, pe la șapte fără un sfert, venise ca de obicei la casa mare să pregătească micul dejun al patronului, cafea și pâine prăjită. Băgase și câinele pe culoar,

pentru că lui Keller îi plăcea să fie trezit de câinele care se cățara în pat și năvălea peste el. Din bucătărie, Maria a auzit urletele labradorului. „M-am dus să văd ce se întâmplă și am dat cu ochii de domnul, acolo, în fotoliul din salon. Mi-am zis că adormise acolo, neînvelit, fără foc, probabil că înghețase. Când m-am apropiat și am văzut... cum era, m-am întors în bucătărie, l-am sunat pe Luis pe mobil, apoi imediat la 911.“

Duminică, 11

Cadavrul lui Alan Keller era la morgă pentru a fi cercetat de Ingrid Dunn, în vreme ce frații defunctului, Mark și Lucille, se dădeau de ceasul morții să stingă scandalul, care mirosea a gangsteri și lume ordinară. Cine știe în ce se vârase artistul familiei. Indiana, mai calmă în urma unei combinații de aromoterapie, ceai de scorțișoară și meditație, se gândea la o ceremonie de comemorare pentru cel ce însemnase atât de mult pentru ea, căci de o înmormântare nu putea fi vorba într-un viitor imediat. Când cu diagnosticul eronat de cancer de prostată, Keller semnase la notar un act prin care interzicea să fie menținut în viață conectat la aparate, spunea că vrea să fie incinerat și cenușa să i se împrăștie în Oceanul Pacific. Nu se punea problema să treacă prin denigrantul proces al unei autopsii și să rămână congelat la morgă cu lunile, până aveau să se definitiveze circumstanțele morții.

Echipa de legiști chemată de Bob Martín ridicase un număr neobișnuit de probe de la locul crimei și din împrejurimi. Pe pământul moale și umed din curte și grădină au găsit urme de anvelope și de încălțări, în pragul ușii, peri de animal care nu coincideau cu cei ai labradorului, pe sonerie, pe ușă și în salon, amprente digitale identificabile după ce le-ar fi eliminat pe cele ale obișnuiților casei. Urmele de încălțăminte murdară de pe gresie erau cât se poate de clare și proveneau de la niște cizme de luptă uzate, care se puteau cumpăra din orice prăvălie care vindea articole excedentare ale armatei și erau la modă

printre tineri. N-au găsit urme de intrare prin efracție, Bob a dedus că Keller îl cunoștea pe criminal și îi deschisese ușa. Petele de sânge proveneau în principal de la nasul spart, exact cum intuise inspectorul-șef, și cursese în timp ce omul era încă în viață.

După prima evaluare Ingrid Dunn a dedus că atunci când fusese străpuns de săgeată Keller era deja mort, căci sângele nu țâșnise. Săgeata, de fapt un fier ascuțit, fusese trasă din față, de la un metru și jumătate cu aproximație, cu un fel de pistol-arbaletă precum cele folosite la tir sau la vânatoare, un model destul de mic, dar greu de disimulat datorită formei. Dacă victima ar fi fost săgetată cât timp era în viață, ar fi curs foarte mult sânge.

Descrierea pe care María Pescadero a făcut-o omului care venise în ziua crimei să întrebe de Alan Keller i s-a părut lui Bob Martín atât de familiară, de parcă i-ar fi arătat o fotografie a lui Ryan Miller (pe care nu-l simpatiza defel, căci prea era amoretat de Indiana). María a pomenit de o camionetă neagră cu suspensie înaltă și roți de camion, de un câine ciudat plin de rosături și cicatrice, de un bărbat înalt și solid, cu părul tuns militărește și care șchiopăta. Totul se potrivea.

Indiana n-a vrut să creadă că Miller fusese acasă la Alan, dar a trebuit să accepte evidența și n-a putut împiedica ordinul de percheziție a locuinței pe care l-a emis Bob, care a pus și jumătate din efectivul poliției pe urma suspectului, care dispăruse. După spusele lui Pedro Alarcón și ale altor membri ai Dolphin Club, Ryan Miller se deplasa frecvent din motive de serviciu, dar n-au putut explica unde dispăruseră camioneta și câinele.

Elsa Domínguez s-a instalat în casa Jackson ca să aibă grijă de familie, să le gătească feluri sățioase și să primească lumea care venea să o consoleze pe Indiana – de la colegii de la Clinica Holistică până la Carol Underwater, care a adus un tort de mere și a stat doar cinci minute, emițând părerea că Indiana nu trebuia să lucreze deocamdată; ba chiar s-a oferit să-i anunțe pacienții. Au fost de acord cu toții, iar Matheus Pereira

a spus că va pune un afiş pe uşa cabinetului 8 prin care să anunţe că era închis din motive de doliu şi că se va deschide după o săptămână.

De două zile Blake Jackson nu se dezlipise de fostul său ginere şi avea material suficient pentru pasionaţii de *Ripper*, în schimb, nepoata era chinuită de remuşcări. Căci nu doar o dată îşi imaginase ea o moarte lentă pentru iubitul maică-sii şi mobilizase puterile supranaturale ale lui Iuda Tadeul ca să-l elimine, nebănuind că sfântul avea să-i ia dorinţele în serios. Se aştepta acum ca fantoma lui Keller să vină noaptea să o bântuie. Sentimentul de vină era sporit de incitarea inevitabilă produsă de această nouă crimă, încă o provocare pentru participanţii la *Ripper*. Atât ea, cât şi bunicul ei se vedeau învinşi de astrologie: baia de sânge prevăzută de Celeste Roko era un fapt de netăgăduit.

Sâmbătă, 17

Imediat ce spiritele s-au mai potolit şi a încetat plânsul Indianei, care-şi asumase durerea unei văduve ce n-avusese timp să se mărite, Amanda i-a convocat pe cei de la *Ripper*. Măcar asta putea face pentru nefericitul de Keller, care o căuta cu o săgeată înfiptă în piept: să descopere cine o trăsesese. Alan Keller fusese marea dragoste a maică-sii, după cum declarase ea printre suspine, iar tragicul lui sfârşit era un afront adus familiei. Le-a povestit jucătorilor tot ce ştia despre „crima săgetatului”, îndemnându-i să-l prindă pe adevăratul vinovat pentru a-i face o favoare personală şi pentru ca Ryan Miller să nu plătească pentru o crimă pe care nu o comisese.

Sherlock Holmes a propus să porceadă la verificarea informaţiilor adunate până acum şi le-a spus că descoperise ceva important după ce cercetase milimetru cu milimetru fotografiile furnizate de Kabel, mărindu-le la computer.

— Marca băuturii găsite în congelatorul fostului alcoolic Michael Constante este Cher Buk – asta înseamnă lupul zăpezii în sârbă. Tema lupului apare şi în cartea pe care a primit-o

prin poștă nevasta lui Richard Ashton la două zile după crimă. Psihologii de la poliție au căutat diverse chei în roman, dar eu cred că cheia e chiar titlul, *Lupul de stepă*. Iar logotipul bătei de baseball în cazul Ed Staton e cel al Lupilor Roșii de la Universitatea din Arkansas.

— Abatha a zis că era un mesaj, și-a amintit Amanda.

— Nu e un mesaj și nici o cheie, este chiar semnătura asasinului, a spus foarte sigur pe el colonelul Paddington. O semnătură care are sens doar pentru el.

— Dar atunci ar fi semnat toate crimele! De ce n-a făcut-o în cazurile Rosen sau Keller? a intervenit Esmeralda.

— Stai așa! a sărit Amanda. Kabel, sună-l pe tata și întreabă-l de statueta de cristal pe care a primit-o judecătoria după ce a murit.

În timp ce tinerii continuau cu speculațiile, bunicul vorbea cu fostul său ginere, care-i răspundea mereu la telefon (excepând cazurile când era la baie sau în pat cu o femeie) și care i-a spus că figurina Swarovski era un câine. N-ar putea fi un lup? a insistat Blake Jackson. Ba da, semăna cu un ciobănesc german cu gâtul ridicat de parcă ar fi urlat; făcea parte dintr-o serie mai veche, care nu se mai producea din 1998, ceea ce îi sporea valoarea; precis că judecătoria o cumpărase de pe Internet, dar nu dăduseră de urma tranzacției.

— Dacă e lup, avem semnătura în toate cazurile, în afară de cel al lui Keller, a conchis Amanda.

— Toate crimele prezintă similitudini în modul de operare, deși la o primă vedere par diferite, în afară de cazul Keller. De ce? a vrut să știe Esmeralda.

— În cazul Keller nu există nici un lup și crima a fost comisă destul de departe de golful San Francisco, adică aria definită de profeția astrologică și cea în care a operat până acum criminalul nostru. Keller e singurul care a fost lovit înainte de moarte, dar, la fel ca ceilalți, nu s-a apărât, a spus Amanda.

— Am o presimțire... ar putea fi vorba de același autor, doar motivul să fie altul, a insinuat Abatha.

— Nu avem încă motivul în nici unul dintre cazuri, a subliniat Paddington.

— Să nu neglijăm ce-a spus Abatha, presimțirile ei se dovedesc exacte aproape mereu, a subliniat Amanda.

— Asta pentru că primesc mesaje de Dincolo... de la îngeri și spirite... Viii și morții se află laolaltă, suntem același lucru... a bâiguit Abatha.

— Dacă m-aș hrăni doar cu aer, aș avea și eu viziuni și aș auzi glasuri, a întrerupt-o Esmeralda, temându-se ca fata să n-o dea pe ocultism și să ducă jocul într-o direcție greșită.

— Și de ce n-o faci? i-a trântit-o Abatha, care era convinsă că omenirea ar accede pe o treaptă superioară dacă ar înceta să mănânce.

— Ia terminați, comentarii sarcastice în timpul jocului nu sunt permise, să ne întoarcem la fapte, i-a pus la punct maestra.

— Presimțirile nu sunt fapte, a mârâit colonelul Paddington.

— Asasinul nostru a pângărit victimele, la fel ca Jack Spintecătorul și alți criminali pe care i-am studiat, numai că după ce le-a ucis. Acesta e un mesaj. Așa cum și-a lăsat semnătura, a lăsat și un mesaj, a tras concluzia Sherlock.

— Crezi tu asta?

— Elementar, Esmeralda! Execuția e și ea un mesaj, asasinul n-a ales la întâmplare felul de a ucide. Avem de-a face cu un criminal organizat și ritualist.

— Își planifică fiecare pas și fiecare retragere, nu lasă urme, are pesemne antrenament militar, e un excelent strateg; ar putea fi un mare general, s-a topit de admirație colonelul.

— În schimb, tipul e un asasin cu sânge-rece, a tras concluzia Amanda.

— Poate că nu e bărbat... am visat că era femeie... s-a auzit glasul Abatheii.

A fost rândul lui Kabel, care i-a informat despre ultimele cercetări în cazul Alan Keller. Judecând după unghiul din care fusese lovit, legiștii stabiliseră că primise un pumn în față din partea unei persoane stângace, deosebit de puternică, înaltă de cel puțin un metru optzeci, poate mai mult, ceea ce se potrivea

cu mărimea urmelor de cizme de la intrare și de pe gresie – asta elimina ipoteza că ar fi fost vorba de o femeie. Autopsia dovedise că decesul avusese loc cu o jumătate de oră înainte ca trupul să fie străpuns de săgeată. Iar judecând după culoarea neobișnuit de trandafirie a pielii victimei, s-a bănuir că moartea survenise prin cianură, lucru confirmat la autopsie.

— Explică-ne, Kabel, a cerut Amanda.

— E complicat, dar am să simplific. Cianura e o otravă metabolică rapidă și eficientă, care împiedică celulele să se oxigeneze. E ca și cum tot oxigenul din corp ar fi eliminat brusc. Victima nu mai poate respira, amețește, are grețuri sau vomită, leșină sau poate avea convulsii înainte de a muri.

— Și de ce se colorează pielea?

— Ca urmare a unei reacții chimice între cianură și moleculele de hemoglobină în celulele roșii ale sângelui: sângele devine de un roșu strălucitor, intens, ca o vopsea.

— Așa era sângele de pe cămașa lui Keller?

— Nu tot. Înainte de a înghiți cianura, omului i-a curs sânge din nas. S-a mai găsit și sânge de după ce a luat cianura, dar puțin. N-a curs sânge din rană pentru că era deja mort.

— Dar cum a fost cu cianura?

— S-a găsit cianură într-un pahar cu apă de lângă victimă și în alt pahar de pe noptiera din dormitor. Asasinul a pus puțin praf alb, practic invizibil, pe fundul paharului ca să fie sigur că, dacă Alan Keller nu înghite otrava din paharul cu whisky, pe care obișnuia să-l bea înainte de culcare, precis o va face în timpul nopții.

— Cianura e foarte toxică, o cantitate infimă produce moartea în câteva minute. Se mai poate absorbi și prin piele sau aspirând-o, deci asasinul a trebuit să-și ia mijloace de precauție, a adăugat Sherlock Holmes.

— Spionii din filme au capsule cu cianură pentru cazul în care sunt prinși și torturați. Cum se face rost de așa ceva? a vrut să știe Esmeralda.

— Simplu. E folosită în metalurgie, la extragerea aurului și argintului, în galvanoplastia acestor metale, plus cuprul și

platina. O fi cumpărat-o dintr-un magazin de chimicale sau de pe Internet.

— Otrava e o armă feminină. O metodă lașă. Noi, bărbații, nu ucidem cu otravă, preferăm s-o facem față către față, a subliniat Paddington, stârnind hohote de râs.

— O femeie de peste un metru optzeci, zdravănă, cu cizme soldățești trebuie să semene cu o campioană mondială la haltere; n-ar avea nevoie să recurgă la cianură, i-ar fi putut zdrobi țeasta cu un pumn, a insistat colonelul.

— V-ați pus întrebarea dacă nu cumva cel care i-a dat lui Keller un pumn nu e același cu cel care l-a omorât? a sugerat Abatha.

— E cam complicat, sunt cam multe coincidențe, nu-mi place, a spus colonelul.

— E posibil să fie cum zice Abatha, dar trebuie să cercetăm faptele, a fost de părere Sherlock Holmes.

Cu două zile în urmă, cele două tinere genii de la Stanford îl așteptaseră degeaba pe profesorul Pedro Alarcón. De cum promise telefonul de la Amanda prin care-l anunța că Alan Keller murise, uruguayanul făcuse cale întoarsă la San Francisco. Pe drum, încercase în van să dea de Miller la telefon. A ajuns la el când Miller își terminase dușul și se îmbrăcase, după alergarea cu Atila și o discuție cu un general de la Pentagon. Înainte ca Miller să apuce să-l întrebe de ce venise Pedro înapoi, acesta i-a dat vestea.

— Ce spui? Cum adică a murit Keller?

— Indiana m-a înștiințat acum o oră, dar nu putea vorbi, așa că i-a pasat telefonul inspectorului Martín, erau în aceeași mașină. Știu doar că nu a fost o moarte naturală. Aș putea să jur că Indiana m-a sunat ca să te pun în gardă. Și cu telefonul tău ce e?

— A intrat apă-n el, trebuie să-mi iau altul.

— Dacă e vorba de o crimă, după cum bănuiesc, ai dat de bucluc, Ryan. Ai fost la el aseară, te-ai dus înarmat cu pistolul

și, tu singur ai spus, l-ai cam scuturat; asta te plasează în frumoasa poziție de suspect principal. Unde ai fost toată noaptea?

— Mă acuzi de ceva?

— Am venit să te ajut, omule, am vrut să ajung aici înaintea poliției.

Miller fierbea de nervi, dar încerca să se controleze. Moartea rivalului său venea la țanc și nu-i părea rău, însă Pedro avea dreptate, situația sa era gravă: avusese atât motivul, cât și oportunitatea. I-a povestit prietenului că ajunsese la vie pe seară, să fi fost cam șase și jumătate, nu se uitase la ceas; găsisese poarta deschisă, rulară vreo trei sute de metri până la o casă cu un havuz rotund în față, coborâse cu Atila în lesă, că trebuia scos și el. Bătuse de trei ori, a ieșit o hispanică și, în timp ce-și ștergea mâinile de șorț, i-a spus că Alan Keller nu era acasă. Mai mult n-a apucat să zică, căci în spatele femeii ieșise un labrador alburui, părea blând și dădea din coadă, dar Atila se pusese pe lătrat și pe tras de lesă, așa că femeia i-a închis ușa în nas. L-a lăsat pe Atila în camionetă, a revenit și atunci femeia i-a spus într-o engleză stricată că Keller avea să se întoarcă seara și să-i lase numele, dar el a spus că prefera să revină mai târziu. Câinii lătrau aprig, unul în casă, altul în camionetă. Se hotărâse să-l aștepte, dar nu acolo; femeia nu-l poftise în casă și i s-ar fi părut ciudat să aștepte în mașină, așa că a ieșit în stradă, era mai prudent.

Staționase cu luminile stinse într-un loc de unde vedea bine intrarea pe proprietate, luminată de niște felinare vechi.

— Poarta rămăsese larg deschisă; Keller asta parcă se ruga să fie jefuit, nu era deloc prevăzător, deși se pare că poseda opere de artă și lucruri de valoare.

— Spune mai departe, l-a zorit Alarcón.

— Am cercetat cât de cât locul: de o parte și de alta a porții se află câte un zid de zece metri, mai curând de frumusețe decât pentru siguranță, căci restul proprietății e înconjurat de tufe de trandafir. Am observat că erau multe flori, deși suntem în martie.

— La ce oră a venit Keller?

— Am așteptat vreo două ore. Keller a venit cu Lexusul, s-a dat jos să ridice corespondența din cutia poștală, s-a urcat înapoi și a închis poarta cu telecomanda. Îți dai seama că niște tufe de trandafir n-aveau cum să fie o problemă. L-am lăsat pe Atila în mașină, căci nu voiam să-l sperii pe Keller, și am luat-o spre casă mergând prin mijlocul aleii, că doar nu mă ascundeam și nici nu voiam să-l iau pe nepregătite, nimic din toate astea. Am sunat și mi-a deschis chiar el. N-ai să crezi, Pedro, dar știi ce mi-a spus? „Bună seara, Miller, te așteptam.“

— Pesemne că femeia i-a zis că un zdrahon cu semnalmente tale îl căutase. Ești ușor de descris, mai ales când ești cu Atila. Keller te cunoștea. Poate i-a spus chiar Indiana că erai chitit să rezolvi lucrurile în stilul tău.

— Atunci nu mi-ar fi dat drumul în casă, ar fi sunat la poliție.

— Deci vezi că nu era chiar atât de bicisnic...

Miller și-a continuat povestea: îl urmăse pe Keller în salon, refuzase să ia loc și să bea un whisky, îi spusese verde-n față ce credea despre el, că o pierduse pe Indiana, care acum era cu el și că era preferabil să nu-i stea în cale, căci consecințele ar fi fost tare neplăcute. Chiar dacă omul se speriasse, nu s-a văzut pe el; i-a spus calm că hotărârea trebuia să o ia Indiana. Să câștige cel mai bun, spusese pe un ton glumeț și îi arătase ușa, dar cum Miller nu se mișcase din loc, îl apucase de braț. Proastă idee.

— Reacția mea a fost instinctivă, Pedro. Nici nu știu când i-am tras un pumn.

— L-ai lovit?

— Nu tare. S-a clătinat un pic și i-a curs sânge din nas, dar n-a căzut. M-am simțit groaznic... Ce naiba se petrece cu mine, Pedro? Îmi pierd cumpătul una-două, nu eram așa...

— Băuseși?

— Nici o picătură, jur.

— Și ce-ai făcut după aia?

— Mi-am cerut scuze, l-am ajutat să se așeze în fotoliu și i-am dat apă. Era o sticlă cu apă pe bufet, lângă cea de whisky.

Keller se ștersese de sânge cu mâneca, luase paharul și-l pusese pe măsuta de lângă fotoliu, îi arătase din nou ușa și îi spusese că Indiana nu trebuia să afle despre acest episod vulgar. Asta fusese tot. Miller s-a întors la mașină și a pornit-o spre San Francisco; dar se simțea epuizat, începuse să plouă, lumina farurilor pe asfalt îl orbea pentru că nu avea lentilele de contact pe care le purta de obicei, așa că a tras pe dreapta să se odihnească. „Nu mă simt bine, Pedro. Înainte vreme îmi păstram sângele-rece sub o ploaie de gloanțe, acum o ceartă de cinci minute îmi dă migrene.“ I-a mai spus că adormise apoi în camionetă și câinele îl trezise când începuse să se lumineze de ziua. Îl scosese pe Atila să își facă nevoile, se oprise la primul McDonald's deschis, mâncase și îi luase și lui Atila un hamburger și se dusese acasă, unde dăduse de Alarcón, care-l aștepta.

— Nu eu l-am ucis, Pedro.

— Dacă aş crede asta, nu aş fi aici. Ai lăsat o puzderie de urme, inclusiv amprente tale digitale pe sonerie, pahar, sticla de apă și cine mai știe unde.

— Dar n-aveam nimic de ascuns, la ce dracu' să-mi pese de amprente astea afurisite! Exceptând un pic de sânge curs din nas, Keller n-avea absolut nimic în clipa în care am plecat.

— O să fie cam greu să-i convingi și pe cei de la poliție.

— Nici n-am de gând să încerc. Bob Martín mă detestă – sentimentul e reciproc – și nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să mă acuze de moartea lui Keller și, dacă ar putea, de toate crimele recente. Știe că sunt prieten cu Indiana, bănuiește că am fost amanți. Când ne întâlnim, aerul se electrizează și sar scânteii, ne mai vedem la poligonul de tir și se oftică pentru că trag mai bine decât el, dar cel mai rău îl supără că fie-sa ține la mine. Amanda, care n-a suportat nici un pretendent al maică-sii, a fost fericită când am apărut eu, iar asta Bob nu mi-o poate ierta.

— Bun, și ce vrei să faci?

— Să rezolv lucrurile în felul meu, așa cum am făcut mereu. Am să-l găsesc pe asasinul lui Keller înainte ca Martín să mă aresteze. Trebuie să mă fac nevăzut.

— Ai înnebunit? Dacă fugi înseamnă că ești vinovat, mai bine căutăm un avocat bun.

— Nu plec departe. Am nevoie de ajutorul tău. Avem la dispoziție câteva ore până îmi descoperă urmele și vin după mine. Trebuie să transfer întreg conținutul computerelor mele pe un stick și să șterg hard-diskurile – asta se confiscă în primul rând și informațiile sunt ultrascrete. Asta o să-mi ia ceva timp.

Între timp, Pedro trebuia să-i facă rost de o ambarcațiune cu cabină și motor bun, dar nu nouă, căci dacă ar fi plătit cash distribuitorul ar fi intrat la bănuiele și ar fi anunțat poliția, deci trebuia să fie una folosită și în condiții perfecte; mai avea nevoie de bidoane de combustibil pentru mai multe zile și de două telefoane mobile, unul pentru el, altul pentru ca Pedro să-l poată suna exclusiv de pe acela.

S-a dus la un seif ascuns în perete și a scos mai multe teancuri de bani, cărți de credit și permise de conducere, i-a dat uruguayanului cincisprezece mii de dolari în bancnote de o sută legate cu un elastic.

— Isuse, știam eu că ești spion! a exclamat Alarcón fluierând admirativ.

— Cheltuiesc puțin și mă plătesc bine.

— Cine, CIA, sau Emiratele Arabe?

— Ambele.

— Ești bogat?

— Nu. Și nici n-aș vrea să fiu. Ce am aici e aproape toată averea mea. Bani nu m-au interesat, aici semăn cu Indiana. Dar mă tem că vom sfârși amândoi ca un cuplu de cerșetori.

— Dar ce te interesează, în definitiv?

— Aventura. Vreau să iei totul din seif, să nu le ia poliția. O să fie niște cheltuieli, dacă mi se întâmplă ceva, restul îl dai Indianeii, da?

— Nici gând. Păstrez eu totul și n-o să afle nimeni! Și or fi și bani falși sau ilegali.

— Mersi, Pedro, știam că mă pot baza pe tine.

— Iar dacă pățești ceva va fi numai din vina ta, că prea ești încrezut, Ryan. Nu ai simțul realității, te crezi Superman... Aha, văd că ai cinci pașapoarte pe diferite nume și cu poza ta, a scotocit el prin acte.

— Nu se știe niciodată când pot fi utile. Sunt precum armele: chiar dacă nu le folosesc, mă simt mai în siguranță avându-le. Oi fi eu încrezut, dar sunt și prevăzător, Pedro.

— Dacă n-ai fi militar, ai fi mafiot.

— Categorical. Peste trei ore am să fiu pe cheiul de la Tiburón, te aștept până la ora două. Nu lăsa urme când cumperi barca, e important. Pe urmă îmi ascunzi camioneta. Ceea ce te face complice. Probleme?

— Nici una.

Luni, 19

Două săptămâni mai târziu, când brațul lung al profeției avea să-i atingă familia, inspectorul Bob Martín și-a reproșat că nu luase în seamă repetatele avertizări ale fiică-sii. Amanda îl ținuse la curent, pas cu pas, cu descoperirile celor de la *Ripper*, care, după știința sa, erau cinci puștani și un bunic care se distra și el cu acest joc cu roluri, și în cele din urmă acceptase fără chef că crimele spectaculoase din San Francisco erau opera unui criminal în serie. Până la moartea lui Alan Keller, activitatea Departamentului Omucideri constase în a analiza probele și a căuta o conexiune între cazuri, spre deosebire de metoda clasică de a căuta mai întâi motivul. Fusesse imposibil să ghicească de ce alesese criminalul niște victime atât de diferite. Însă după uciderea lui Keller ancheta luase alt curs: nu mai era vorba să descopere asasinul urmând orbește niște piste, ci să dovedească faptul că un anume suspect era vinovat și să-l aresteze. Iar suspectul era Ryan Miller.

Ordinul de percheziție la fosta tipografie unde locuia Miller a întârziat câteva zile bune din cauza multiplelor chichițe legale; asta pentru ca probele să aibă valabilitate la proces. Puțini

judcători erau dispuși să semneze un ordin atât de stufos: suspectul era un fost *navy seal*, un erou de război, care după toate probabilitățile lucra la proiecte secrete cu guvernul și Pentagonul, o eroare legală putea fi gravă, dar și mai grave erau urmările împiedicării arestării unui presupus asasin. În cele din urmă, judecătorul a cedat presiunii inspectorului-șef, care, cu documentul în dinți, s-a prezentat la *loft*-ul lui Miller cu o echipă de zece oameni dotați cu tehnologia cea mai nouă.

Inspectorul urmărea să compare probele de la locul crimei cu cele găsite la locuința lui Miller, pe care María Pescadero îl descrisese atât de bine, inclusiv câinele acela coșmaresc de care nu se dezlipea niciodată. La locul crimei găsiseră păr de câine *Malinois* belgian, urme de cizme la intrare și pe gresie, amprente digitale pe ușă, sonerie, pe sticla și paharul cu apă, plus fibre de pluș roz sintetic și particole de piele și păr lăsate de pumnul pe care Keller îl primise în nas – ca mostre de ADN. La percheziție au găsit același tip de păr de câine, fibre roz, urme de cizme pe jos, flacoane începute de Xanax și Lora-zepam, arme de foc și un arc pentru tras la țintă, un model de concurs, prevăzut cu un sistem de pârghie cu corzi și scripeți. Munițiile găsite nu se potriveau cu glonțul din capul lui Ed Staton, nici săgețile cu țepușa din pieptul lui Keller, însă prezența lor indica faptul că Miller știa să folosească aceste arme.

Computerele confiscate au fost trimise la laborator, dar n-au apucat să fie deschise: la un ordin primit de la Washington au fost sigilate, urmând ca FBI-ul să decidă mai departe. Era foarte posibil ca Miller să fi instalat un program de autodistrugere, și chiar dacă nu o făcuse, doar autoritatea competentă avea voie să accedă la conținutul lor. Interogat, Pedro Alarcón a declarat că prietenul său colabora cu firme de securitate din Dubai și uneori lipsea vreo două săptămâni. Dar nimeni cu un pașaport pe numele Ryan Miller nu ieșise din țară.

— Miller nu e vinovat, tati, i-a spus Amanda după ce a aflat de la Petra Horr de percheziție. Ți se pare că are mutră de criminal în serie?

— Mi se pare că are mutră de suspect de uciderea lui Keller.

- De ce ar fi făcut-o?
- Pentru că e amorezat de maică-ta.
- De la Shakespeare încoace nimeni nu mai ucide din gelozie, tati.
- Te înșeli, gelozia e motivul principal în cazurile de crimă domestică.
- OK. Bun, să zicem că a avut un motiv în cazul Keller, dar cum îți explici participarea sa în celelalte cazuri, căci e neîndoielnic că au fost comise de aceeași persoană.
- A fost antrenat pentru război și pentru a ucide. Nu vreau să zic că toți soldații sunt posibili criminali, dar există mulți țicniți care intră în Forțele Armate, unde primesc medalii pentru lucruri care în viața civilă i-ar duce direct la balamuc sau la închisoare. Și mai există și oameni perfect normali care o iau razna în război.
- Ryan Miller nu e nebun!
- Uite unde era experta... Zău, nu înțeleg de ce-ți place tipul ăsta. E periculos.
- Tu nu-l poți suferi pentru că e prieten cu mami.
- Suntem divorțați, Amanda, prietenii ei nu mă interesează, dar Miller are o întreagă istorie de traume fizice și emoționale, depresie, alcoolism, droguri și violență. Urmează un tratament cu anxiolitice și somnifere, exact ce s-a folosit în cazul soților Constante ca să fie făcuți knock-out.
- Bunicul zice că multă lume ia medicamentele astea.
- De ce-l aperi atâta?
- Din bun-simț, tati! În toate celelalte cazuri autorul a avut grijă să nu lase urme, pesemne că s-a acoperit cu plastic din cap până-n picioare, a șters tot ce a atins, chiar și ce a trimis prin poștă, vezi cartea pentru Ayani și lupul de cristal pentru Rachel Rosen. Crezi tu că ar fi șters doar săgeata și ar fi lăsat puzderie de urme în toată casa lui Keller, până și pe paharul cu apă otrăvită? Nu vezi că n-are sens?
- Există situații când asasinul își pierde controlul și seamănă urme, pentru că într-un fel își dorește să fie prins.

— Asta spun psihologii tăi criminaliști? Ryan ar crăpa de râs auzind teoria asta. Ca să manipulezi cianura trebuie să-ți pui mănuși de cauciuc; crezi tu că Miller și le-a pus ca să strecoare cianura în pahar și-apoi și le-a scos și a pus mâna pe pahar? Că doar nu era cretin!

— Încă nu știu cum s-au petrecut lucrurile, dar promite-mi că mă anunți imediat dacă Miller încearcă să ia legătura cu maică-ta.

— Nu pot să-ți promit așa ceva, un om nevinovat ar putea fi condamnat la moarte.

— Nu glumesc, Amanda. Miller va avea ocazia să-și dovedească nevinovăția, dar deocamdată suntem obligați să-l considerăm extrem de periculos. Chiar dacă nu a comis și celelalte crime, în cazul Keller totul îl indică pe el. Ai priceput?

— Da, tati.

— Promite-mi.

— Îți promit.

— Ce anume?

— Că te anunț dacă aflu că Ryan Miller ia legătura cu mama.

— Ți-ai încrucișat cumva degetele la spate?

— Nu, tati, nu te păcălesc.

Amanda nici nu se gândea să îndeplinească această promisiune – o promisiune încălcată e mai puțin gravă decât o viață distrusă când e vorba de un prieten, trebuie ales răul cel mai mic –, dar ca să evite orice problemă a rugat-o pe Indiana să nu-i spună dacă acesta reapărea printre pacienții ei sau în orizontul ei sentimental. Ceva o fi văzut femeia pe chipul fie-sii, căci n-a întrebat nimic și a fost de acord.

Indiana știa și ea că poliția se mobilizase să-l aresteze pe Ryan ca unic suspect în uciderea lui Keller, dar nici ea nu-l credea capabil să omoare cu sânge-rece. Nimeni nu dorea mai mult decât ea să fie prins asasinul lui Keller, însă omul pe care-l cunoștea atât de bine, prietenul ei, iubitul ei de două săptămâni, bărbatul pe care-l cercetase cu mâinile ei de vindecătoare și cu

sărutările ei de femeie pasionată nu putea fi vinovat. N-ar fi putut explica în mod rațional de ce era atât de sigură de nevinovăția lui Miller, un fost soldat care avea crize de furie, trăsesese împotriva populației civile, inclusiv femei și copii, torturase prizonieri ca să le smulgă mărturii; nici n-a fost întrebată și, în afară de Pedro Alarcón, nimeni nu cunoștea trecutul acestui om. Certitudinea ei se baza pe intuiție și pe așezarea planetelor din harta astrologică, mai de încredere acum decât părerile fostului ei soț. Lui Bob nu-i picase bine nici unul dintre bărbații care o interesaseră după divorț, însă pentru Ryan Miller avea o aversiune specială, pe care Amanda o rezuma astfel: sunt doi masculi alfa, nu-și pot împărți teritoriul, precum urangutanii. În schimb, Indiana nu era deloc supărată pe cuceririle lui Bob, spera în secret ca omul să găsească în cele din urmă mama vitregă ideală pentru Amanda și să se potolească. Profilul astrologic făcut de Celeste Roko nu indica nici o tendință criminală la Ryan Miller, așa ceva trebuia să apară pe harta astrologică a adevăratului asasin.

N-a fost nevoie ca Indiana să-i ascundă ceva Amandei și nici ca fata să-și mintă tatăl, pentru că Ryan Miller n-a încercat să intre în contact cu mama, ci, indirect, cu fata. Pedro Alarcón s-a prezentat la liceu la terminarea orelor, a așteptat să plece autobuzele și mașinile și a cerut să vorbească cu ea în legătură cu o înregistrare video. A fost primit de sora Cecile, responsabilă peste elevele internatului, o scoțiană înaltă și solidă, care nu-și arăta cei șaiszeci și cinci de ani, cu niște ochi albastru-cobalt în stare să detecteze năzdrăvăniile fetelor chiar înainte de a fi comise. Aflând că era vorba de proiectul despre Uruguay pe care trebuia să-l facă Amanda, l-a condus în Camera Tăcută, cum era numită încăperea cea mică de lângă capelă. Politica ecumenică a instituției era mai tare decât tradiția catolică, astfel că fetele de altă religie, precum și agnosticele, aveau la dispoziție această cămăruță pentru practicile lor spirituale sau pentru a fi singure. Era un spațiu lipsit de orice mobilier, cu dușumea de lemn lustruit, zugrăvită într-un gris-bleu

potolit, cu câteva perne rotunde pentru meditație și câteva covorașe rulate într-un colț pentru cele două eleve musulmane. La ora aceasta era pustie și umbrită, lumina după-amiezii pătrundea palid prin cele două ferestre, dincolo de care se deseneau crengile subțiri ale copacilor din grădină; în sanctuar pătrundeau de undeva departe acordurile unui pian. Cu o emoție care-l copleșise brusc, Alarcón s-a revăzut în alt timp și alt loc, aproape uitate: copilăria sa înainte ca gherila să-l maturizeze dintr-odată, în capela bunicii din ferma de la Paysandú, ținut care se ocupa cu creșterea vitelor, cu câmpii imense și pășuni sălbatice, sub un cer nesfârșit de un albastru-turcoaz.

Sora Cecile a adus două scaune pliante și o sticlă cu apă, s-a dus să-și cheme eleva și i-a lăsat singuri, dar cu ușa deschisă și dând de înțeles că era pe aproape, pentru că Alarcón nu era pe lista de vizitatori autorizați.

Amanda și-a adus camera (stabiliseră asta prin e-mail), a instalat-o pe un trepied și și-a deschis caietul de notițe. Au vorbit despre Uruguay preț de cincisprezece minute, iar alte zece, în șoaptă, despre fugar. În ianuarie, când aflate că jucătorii de *Ripper* începuseră să analizeze crimele din San Francisco, Alarcón s-a arătat interesat, nu numai pentru că cinci puști solitari, introverți și mintoși aveau pretenția să se ia la întrecere cu uriașul aparat polițienesc, dar și pentru că specialitatea sa erau funcțiile creierului uman. Inteligența artificială, le spunea el studenților la primul curs, este teoria și dezvoltarea unui sistem de calcul în stare să realizeze sarcini care cer de regulă inteligență umană. Există vreo deosebire între inteligența umană și cea artificială? Poate o mașină să creeze, să simtă emoții, să imagineze, să aibă conștiință? Sau poate doar imita și perfecționa anumite capacități umane? Întrebări din care se născuse o disciplină academică de care era fascinat, știința cognitivă, a cărei premisă, similară celei a inteligenței artificiale, este că activitatea mentală a omului e de natură computațională. Scopul științei cognitive e să dezvăluie tainele celui mai complicat aparat cunoscut: creierul uman. Când Alarcón spunea

că e posibil ca numărul de stări prin care trece o minte ome-
nească să-l depășească pe cel al atomilor din Univers, orice idee
preconcepută despre inteligența artificială pe care ar fi putut-o
avea studenții săi se făcea praf. Iar puștii de la *Ripper* raționau
după o logică pe care mașinile o puteau spori imens de mult,
însă contau pe ceva propriu ființei umane: imaginația. Se ju-
cau, „se distrau“, dar pătrundeau într-un spațiu interior la care
deocamdată inteligența artificială nu avea acces. Iar Pedro
Alarcón visa să capteze tocmai acest element subtil al minții
omenești și să-l aplice unui computer... Firește, Amanda nu
bănuia nimic din toate acestea, ea îl ținuse la curent cu progre-
sele jocului doar pentru că era prieten cu Miller și pentru că el
și bunicul ei erau singurii adulți interesați oarecum de *Ripper*.

— Unde e Miller?

— Se mișcă, nu stă pe loc, căci o țintă în mișcare e mai greu
de vânat. Miller nu e Jack Spintecătorul, Amanda.

— Știu. Cum pot să-l ajut?

— Descoperindu-l cât mai repede pe criminal. Tu și cole-
gii tăi de joc puteți fi creierul operațiunii și Miller va fi execu-
torul.

— Cam ca agentul 007.

— Dar fără adjuvantele pe care le are spionul, nici gând de
stilouri care emit raze letale sau de pantofi prevăzuți cu mo-
toare de retropropulsie. Nu-l are decât pe Atila și echipamentul
de *navy seal*.

— Care constă din ce anume?

— Ce știu eu? Presupun că dintr-un costum de neopren,
ca să nu înghețe în apă, probabil și un cuțit, ca să nu fie atacat
de un rechin...

— Trăiește pe o barcă?

— Asta e o informație confidențială.

— Școala asta are patruzeci de hectare de parc și pădure
virgină, cu coioți, cerbi, ratoni, sconși și câțiva lincși, dar nu
trece nimeni pe aici. E un loc bun ca să se ascundă, eu pot să-i
aduc mâncare de la bufet. Se mănâncă bine aici.

— Mersi, vom ține cont. Deocamdată Ryan nu te poate suna, nici pe tine, nici pe altcineva, în afară de mine. Uite, îți dau un număr secret. Lași să sune de trei ori și închizi. Nu lași mesaje. Dau eu de tine. Trebuie să fii atent, sunt urmărit.

— De cine?

— De taică-tău, adică de poliție. Nu e grav, știu să mă ascund, în tinerețe am păcălit ani în șir poliția din Montevideo.

— De ce?

— Din idealism, dar între timp mi-a trecut.

— Pe vremuri era mai simplu să păcălești poliția, Pedro.

— Și acum e, fii sigură.

— Știi să intri într-un computer străin, ca un hacker?

— Nu!

— Păi credeam că ești un geniu al ciberneticii; nu lucrezi cu inteligența artificială?

— Computerele reprezintă pentru inteligența artificială cam ce sunt telescoapele pentru astronomie. Dar la ce-ți trebuie un hacker?

— Pentru cercetările noastre, ne-ar prinde bine unul.

— Dacă e musai, pot să-ți fac eu rost de unul.

— Mesagerul o să fie Kabel, mercenarul meu, avem un cod. Kabel e bunicul.

— Știu. E de încredere?

Amanda i-a aruncat o privire de gheață. Și-au luat la revedere foarte ceremonios, la ușă, urmăriți atent de sora Cecile. Femeia avea o afecțiune specială pentru Amanda Martín pentru că ambele apreciau romanele scandinave cu crime violente și pentru că, într-o pornire de sinceritate, pe care mai apoi a regretat-o, fata îi spusese că investiga baia de sânge pe care o anunțase Celeste Roko. Regretase pentru că sora Cecile, care ar fi dat orice să participe și ea la joc dacă ceilalți ar fi fost de acord, o întreba mereu de progresele făcute și îi era tare greu să-i ascundă ceva sau să o mintă.

— Foarte simpatic acest domn uruguayean, cum l-ai cunoscut? a întrebat-o pe un ton care a pus-o imediat în alertă.

— E amic cu un prieten de familie.

— Are și el legătură cu *Ripper*?

— Ce idee! A venit pentru lucrarea mea pentru cursul de Justiție Socială.

— Dar de ce ați vorbit în șoaptă? Am avut impresia că detectez o anumită complicitate...

— Deformație profesională, doar face parte din fișa postului dumneavoastră, nu?

— Nu, Amanda. Fișa postului îmi spune să-l slujesc pe Isus și să educ fetele, a zâmbit scoțiana arătându-și dinții mari precum piesele de domino.

Sâmbătă, 24

Ryan Miller și-a petrecut prima săptămână a noii sale vieți de fugar navigând prin golful San Francisco pe șalupa procurată de Alarcón, un Bellboy lung de cinci metri, cu cabină, motor Yamaha puternic și licență sub un nume fals. Seara se oprea în câte un cot de mal, uneori cobora pe uscat și alerga pe întuneric câțiva kilometri cu Atila, era singurul exercițiu pe care-l putea face, în afară de puțin înot, la fel de discret. Ar fi putut pluti cu anii pe aceste ape fără să fie nevoit să arate licența ambarcațiunii și fără să fie interceptat – condiția era să nu tragă la debarcaderele mari – pentru că navele Pazei de Coastă nu puteau naviga în apele de mică adâncime.

Buna cunoaștere a zonei golfului, unde vâslise, navigase și pescuise sturioni și bibani de mare împreună cu Pedro, îi ușura existența de proscris. Știa că se afla în siguranță în locuri precum Riviera Știrbă, porecla unui port minuscul cu bărci rablagite și case plutitoare ai căror puțini locuitori, tatuați complet și cu dantură proastă, abia de vorbeau între ei și nu priveau în ochi străinii, sau în anumite cătune de la vărsarea râurilor, unde se cultiva marijuana sau se producea metanfetamină și nimeni nu era dornic să atragă poliția. Cu toate acestea, curând ambarcațiunea cea mică a devenit greu de suportat și omul și câinele au început să coboare tot mai des pe uscat,

adăpostindu-se în pădure. Miller avusese puțin timp să-și pregătească fuga, își luase esențialul: laptopul, actele de identitate, bani, într-o pungă rezistentă la apă și foc, și o parte din echipamentul său de *navy seal*, mai curând din rațiuni sentimentale decât cu intenția de a-l folosi.

S-a ascuns trei zile la Wingo, o așezare-fantomă din Sonoma, cu un vechi port scos din uz și ruginit, pasarele de lemn albit de soare și case în ruină. Ar fi stat chiar mai mult printre rațele, rozătoarele, cerbii și fantomele tăcute care făcuseră proasta reputație a sătucului, dar Miller se temea ca apropierea primăverii să nu atragă pescarii, vânătorii și turiștii. Noaptea, în sacul de dormit și auzind vântul care șuiera printre scânduri, cu Atila lipit de el, o visa pe Indiana, cu capul sprijinit de umărul său și atingându-i gura cu pletele cărlionțate.

În cea de-a treia noapte petrecută în satul părăsit, Miller a invocat-o pentru prima dată pe Sharbat. N-a venit imediat, dar când a apărut nu mai era imaginea cețoasă sau însângărată din coșmarurile lui, ci fata pe care o ținea minte, speriată, cu șalul înflorat și frățiorul în brațe. I-a cerut iertare și i-a promis că avea să străbată lumea ca s-o găsească, într-un monolog nesfârșit i-a spus doar ei ceea ce n-avea să spună nimănui, pentru că nimeni nu vrea să cunoască realitatea războiului, ci doar versiunea eroică epurată de oroare, și nimeni nu vrea să asculte un soldat care vorbește despre chinurile pe care le-a trăit; printre altele, după al Doilea Război Mondial se descoperise că doar unul din patru soldați trăgea ca să ucidă. Drept care antrenamentul militar fusese modificat pentru a distruge această repulsie instinctivă și a crea gestul automat de a apăsa pe trăgaci ca un reflex gravat în memoria musculară, reușindu-se ca un procent de nouăzeci și cinci la sută dintre soldați să ucidă fără să gândească, un adevărat succes; dar n-au reușit încă să perfecționeze metoda prin care să fie reduse la tăcere chinurile ulterioare ale conștiinței, când, lupta odată terminată, omul reintră în lumea normală, unde există răgaz ca să meditezi, când încep coșmarurile și rușinea care nu trece nici cu droguri, nici cu alcool. Și unde nu-ți mai poți descărca furia acumulată,

așa că unii încep să facă scandal prin baruri sau să-și bată nevestele și copiii.

I-a mai spus lui Sharbat că el făcea parte dintr-o mână de luptători specializați, cei mai buni din lume. Fiecare dintre ei era o adevărată armă letală, meseria lor erau violența și moartea, însă uneori conștiința e mai puternică decât antrenamentul și superbele motivații ale războiului – datorie, onoare, patrie –, și astfel unii văd distrugerile pe care le provoacă, își văd camarazii golindu-se de sânge după ce au călcat pe o mină inamică, văd cadavrele civililor prinși în luptă – femei, copii, bătrâni – și se întreabă pentru ce luptă, ce scop are războiul ăsta, ocuparea unei țări, suferința unor oameni la fel ca ei, ce s-ar întâmpla dacă niște trupe invadatoare ar pătrunde cu tancurile în cartierul lor, dărâmându-le casele, iar cadavrele călcate în picioare ar fi ale copiilor sau ale nevestelor lor; și se mai întreabă și de ce trebuie să fii mai credincios nației decât lui Dumnezeu sau propriei idei despre bine și rău, și de ce continuă în încheștarea asta mortală, și cum vor conviețui cu monstrul în care s-au transformat.

Fata cu ochi verzi l-a ascultat tăcută și atentă, de parcă ar fi înțeles limba în care vorbea și ar fi știut de ce plângea; a rămas lângă el până când a adormit, epuizat, cu mâna pe spina-reă câinelui care-i veghea somnul.

Când poza lui Ryan Miller a apărut în media și populația a fost rugată să anunțe poliția dacă era văzut, Pedro Alarcón s-a dus la prietena sa Denise West, în a cărei discreție avea perfectă încredere, și i-a propus, pe un ton glumeț ca să minimizeze riscurile, să ajute un fugar căutat de poliție ca principal suspect într-o crimă cu premeditare. Femeia a fost de-a dreptul entuziasmată la ideea de a-l ascunde, pentru că era prietena lui și pentru că Miller nu avea mutră de criminal; în plus, pleca de la premisa că guvernul, justiția în general și poliția în particular erau corupte. L-a primit deci în casa ei, pe care Alarcón o alesese pentru avantajul de a fi situată într-o zonă de ferme agricole și în apropierea deltei râului Napa,

care se vărsa în golful San Pablo, în partea de nord a golfului San Francisco.

Denise avea o grădină de legume și flori de un hectar și jumătate pentru propria sa delectare, dar și un azil pentru cai bătrâni, pe care stăpânii lor îi aduceau aici în loc să-i sacrifice odată ce nu mai erau folositori, cât și o mică industrie de conserve de fructe, pui și ouă pe care le vindea piețelor ambulante și magazinelor de produse organice. Trăise patruzeci de ani acolo, înconjurată de aceiași vecini – la fel de puțin sociabili ca și ea –, dedicată pe de-a-ntregul pământului și animalelor. În acest modest refugiu, creat pe măsura ei și apărut de zarva și vulgaritatea lumii, i-a primit ea pe Ryan Miller și pe Atila, silindu-i să se adapteze unei vieți rurale total deosebite de cea de până atunci, într-o casă lipsită de televizor și aparatură electrocasnică, însă cu semnal bun pentru Internet, printre animale de companie și cai ieșiți la pensie. Nici unul, nici celălalt nu conviețuiseră vreodată cu o femeie, dar au descoperit că nu era ceva chiar atât de groaznic. De la bun început, Atila și-a dovedit disciplina militară rezistând cu stoicism tentației de a devora puii care ciuguleau pretutindeni și de a ataca pisicile, care îl provocau cu nerușinare.

În afară de a le fi gazdă, Denise a mai făcut ceva: l-a reprezentat pe Miller la *Ripper*, căci el nu putea apărea sub propria înfățișare. Ideea fusese a Amandei, drept care a fost creat iute un nou personaj pentru joc, o anchetatoare plină de talente pe nume Jezabel. Singurii care îi cunoșteau identitatea erau maestra și fidelul ei mercenar, Kabel, care nu știa unde se ascundea fostul *navy seal* și nici cine era femeia matură cu coadă căruntă pe nume Jezabel. Ceilalți jucători nu fuseseră consultați, căci Amanda devenea tot mai despotică pe măsură ce crimele se complicau, dar, dacă or fi avut oarece obiecții, le-a trecut repede, căci noua participantă valora cât greutatea ei în aur.

— Am revăzut toate dosarele poliției despre cazurile noastre, i-a anunțat ea.

— Cum ai ajuns la ele? a întrebat Esmeralda.

— Mercenarul meu are acces la arhive, iar eu sunt prietenă cu Petra Horr, asistenta inspectorului-șef, care mă ține la curent. I-am trimis copii lui Jezabel.

— Adică ai favorizat-o, asta nu se face, a obiectat colonelul Paddington.

— Corect, îmi cer iertare, n-o să se mai întâmple. Să vedem ce spune Jezabel.

— Am descoperit ceva ce se repetă în toate cazurile, în afară de cel al lui Alan Keller. Primele cinci victime lucrau cu copii. Ed Staton era angajat la școala de corecție din Arizona, soții Constante trăiau pe seama unor copii trimiși în plasament de Serviciul de Protecție a Copilului, Richard Ashton era specializat în psihiatrie infantilă și Rachel Rosen era judecătoare la Tribunalul pentru Minori. Poate fi o simplă coincidență, dar nu cred. Doar Keller n-a avut deloc de-a face cu copiii, nici măcar nu-și dorea copii.

— Iată o cheie interesantă, a spus Sherlock Holmes. Dacă motivația asasinului are legătură cu copiii, e de presupus că nu l-a ucis pe Keller.

— Sau l-a ucis din alt motiv, a sărit Abatha, care sugerase deja această posibilitate.

— Și nu vorbim de copii obișnuiți, ci de copii cu probleme de comportament, orfani sau care prezentau riscuri; ceea ce ne restrânge opțiunile, a observat colonelul Paddington.

— Pasul următor va fi să vedem dacă victimele se cunoșteau între ele și de ce. Și mai cred că trebuie să fie unul sau mai mulți copii care să lege cazurile, a sunat concluzia Amandei.

Luni, 26

Crimele care-l țineau pe jar pe Bob Martín ajunseseră la presă, dar nu alarmaseră populația pentru că în afara cercului limitat al Departamentului Omucideri nu se știa de existența unui criminal în serie. Iar presa din San Francisco a tratat crimele separat, fără legătură între ele. Și în restul țării n-au avut

nici un ecou. Căci publicul, care abia tresărea când un tip care se credea super-macho sau un elev înarmat până-n dinți, ca pentru Apocalipsă, împușca la grămadă nevinovați, nu-și făcea probleme pentru șase cadavre din California. Singurul care a pomenit de asta a fost un faimos om de radio de extremă dreaptă, pentru care crimele erau o pedeapsă divină pentru homosexualitatea, feminismul și ecologismul din San Francisco.

Bob Martín spera ca indiferența națională să-i permită să-și vadă de treabă fără intervenția agențiilor federale; așa a și fost, preț de două săptămâni, după ce bănuielile căzuseră asupra lui Ryan Miller, dar apoi au venit la el doi agenți FBI atât de secretoși, c-ai fi zis că erau impostori. Din păcate, legitimațiile lor erau reale și șefii lui îi transmisese să se pună la dispoziția lor, ceea ce a făcut fără nici un chef. Departamentul de poliție din San Francisco fusese creat în 1849, în timpul febrei aurului, iar un ziarist din vremea aceea pretindea că era format din bandiți mai de temut decât hoții, mai interesați să-și apere tovarășii de o pedeapsă meritată decât să apere legea; orașul era un adevărat haos și aveau să treacă mulți ani până să se instaureze ordinea. Cu toate acestea, corpul de poliție s-a pus la punct mai repede decât credea autorul acelui articol, iar Bob Martín era mândru să facă parte din el. Departamentul său avea reputația de a fi nemilos în cazurile de crimă și indulgent cu delictele minore, nu era acuzat de brutalitate, corupție și incompetență precum poliția din alte zone, deși era și el asaltat de plângeri, majoritatea lipsite de orice fundament. Problema, credea el, nu depindea de poliție, ci de tendința de a sfida autoritatea, tipică locuitorilor din San Francisco. El avea perfectă încredere în eficiența echipei sale, de aceea îl indispuinea prezența federalilor, care nu făceau decât să complice lucrurile.

Cei doi care s-au prezentat în biroul său erau agenții Napoleon Fournier III, un afro-american din Louisiana care până să intre în serviciul secret lucrase la Narcotice, Imigrație și Vămi, și Lorraine Barcott, din Virginia, o adevărată celebritate în cadrul FBI-ului, care se evidențiasse prin acte de eroism într-o operațiune antiteroristă. Agentă, cu plete negre și ochi căprui,

umbriți de gene lungi, era mult mai atrăgătoare decât în poză. Bob a dat s-o vrăjească cu un zâmbet cu dinți albi și mustață virilă, dar i-a trecut repede când femeia aproape i-a rupt degetele strângându-i mâna; tipa avea o misiune, nu-și pierdea timpul să-l admire. I-a tras scaunul cu galanteria învățată în familia sa mexicană, dar ea s-a așezat pe altul. Petra Horr, care urmărea scena din pragul ușii, a tușit ca să-și mascheze râsul.

Inspectorul le-a arătat oaspeților cele șase dosare și i-a pus la curent cu stadiul cercetărilor și cu propriile concluzii, fără a pomeni de contribuțiile fiicei și fostului socru, ca să nu le miroasă nou-veniților a nepotism. Termenul îl datora răposatului Alan Keller, care fusese intrigat de această relație din familia Indianei; până să-l audă rostit de Keller și să caute în dicționar, nu știa ce înseamnă.

Barcott și Fournier au început prin a se asigura că nimeni nu pusese mâna pe computerele lui Ryan Miller – care se aflau în siguranță în camera blindată a Departamentului Omucideri –, după care s-au închis să studieze probele și să caute ceva care să conducă la vreo conspirație a dușmanilor obișnuiți ai Statelor Unite. Singura explicație pe care i-au dat-o lui Bob Martin a fost că fostul *navy seal* colabora cu o companie de securitate privată din serviciul guvernului american în Orientul Mijlociu; aceasta era informația oficială, restul era secret. Activitatea sa era confidențială și cuprindea niște zone gri, unde era nevoie să operezi pe marginea convențiilor ca să obții eficiență. Într-o situație atât de complicată ca aceea din zona pomenită trebuiau puse în balanță, pe de o parte, obligația de a proteja interesele americane, iar pe de alta, tratatele internaționale, care limitau în mod exagerat capacitatea de acțiune. Guvernul și Forțele Armate nu puteau fi implicate în anumite operațiuni, asta era interzis prin Constituție, și nici publicul n-ar fi fost de acord; de aceea, apelau la privați. Era limpede că Miller lucra pentru CIA, dar această agenție nu avea voie să acționeze pe teritoriul național, care corespundea FBI-ului. Pe cei doi federali nu-i interesau defel cele șase victime din

San Francisco, sarcina lor era să salveze informațiile pe care le avea Ryan Miller înainte ca acestea să cadă în mâinile dușmanului și să-l găsească pentru a-l sili să răspundă unor întrebări și să-l retragă din circulație.

— Deci Miller comite delikte la nivel internațional? a întrebat Bob cuprins de admirație.

— Misiuni, nu delikte, l-a corectat Fournier III.

— Și eu care credeam că nu e decât un criminal în serie!

— Nu aveți dovezi și nu-mi place acest ton sarcastic, inspectore Martín, l-a pus la punct Barcott.

— Dosarul Keller conține dovezi concludente...

— Dovezi că a fost acasă la Alan Keller, dar nu că l-a omorât.

— Dar nu degeaba a fugit el.

— V-ați gândit la posibilitatea că a fost sechestrat? a spus femeia.

— Nu, ca să fiu sincer, nu m-am gândit la asta, a răspuns polițistul, abia ascunzându-și un zâmbet.

— Ryan Miller e un element de mare valoare pentru inamic.

— Despre ce inamic vorbim?

— Asta nu putem să vă spunem, i-a răspuns Lorraine Barcott.

Biroul FBI de la Washington a trimis și un specialist IT care să analizeze aparatele ridicate din locuința lui Miller. Inspectorul Martín le oferise celor doi oamenii săi pentru treaba asta, căci erau tot atât de buni ca și cei de la Washington, dar i s-a spus că era vorba de un conținut confidențial. Totul era confidențial.

Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de la venirea federalilor, dar Bob se săturase de ei. Fournier III era un tip obsedat, incapabil să delege sarcini, voia să verifice absolut totul și ținea astfel lucrurile pe loc; iar cu Lorraine Barcott totul începuse prost și n-a reușit să se împace nici mai târziu cu ea, tipa era imună la farmecele lui, chiar și la simpla camaraderie. „Nu te ofusca, șefu’, nu vezi că e lesbiană?” l-a consolată Petra Horr.

Specialistul în computere a analizat hard-diskurile încercând să găsească ceva, deși era convins că Miller ștersese totul. Între

timp, Bob Martín le rezuma celor doi agenți FBI acțiunile pe care Departamentul Omucideri le făcuse în ultimele douăsprezece zile ca să dea de urma lui Miller. În prima săptămână se mulțumiseră să ceară ajutorul poliției din zona golfului și să apeleze la informatorii obișnuiți, dar după aceea au publicat poza și descrierea lui Miller în media și pe Internet. Urmarea a fost că primiseră zeci de denunțuri de la persoane care văzuseră un individ șchiop cu mutră de gorilă și însoțit de un câine. Din greșeală au mai fost arestați și doi cerșetori cu câinii lor, dar au fost imediat puși în libertate. Un veteran al războiului din Golful Persic s-a prezentat la comisariatul din Richmond pretinzând că el era Ryan Miller, însă nu a fost luat în serios pentru că avea un câine de rasa jack russell terrier, dar care era cățea.

Îi interogaseră și pe cei care aveau legături cu fugarul, precum Frank Rinaldi, administratorul de la Dolphin Club, unde Miller mergea să înoate; proprietarul imobilului în care locuia; Danny D'Angelo de la Café Rossini; chiriașii de la Clinica Holistică și în mod special pe prietenul său apropiat, Pedro Alarcón. Bob vorbise și cu Indiana, de care le-a pomenit doar în treacăt agenților, ca fiind una dintre vindecătoarele de la clinică, căci n-avea de gând să atragă atenția asupra cuiva din familie. Știa că ea avusese o scurtă idilă cu Miller, lucru pe care nu-l pricepea în ruptul capului și-l enerva mai rău decât cei patru ani pe care-i petrecuse cu Keller. Își bătuse capul să descopere ce calități ale lui Miller o putuseră atrage pe Indiana, ajungând la concluzia că o făcuse din milă: bună la suflet cum o știa, pesemne că nu putuse să refuze un mutilat. Ca să vezi cât de proastă poate fi femeia asta. Și cum naiba făceau ei amor cu un picior lipsă? O chestie de circ, posibilitățile erau limitate, mai bine să nu se gândească. Oricum, zelul său de a-l prinde pe fugar era pur profesional, n-avea nici o legătură cu porcăriile pe care le-o fi făcut tipul cu mama fiicei sale.

— Alarcón ăsta nu e comunist? a întrebat Lorraine Barcott, căreia îi trebuiseră doar patruzeci de secunde ca să-l găsească cu mobilul în baza de date a FBI-ului.

— Nu. E profesor la Universitatea din Stanford.

— Asta nu înseamnă că nu poate fi și comunist.

— Mai există comuniști? Credeam că nu mai sunt la modă.

I-am pus telefonul sub urmărire și suntem cu ochii pe el, dar până acum n-am descoperit nimic care să-l lege de Kremlin, nu e nimic ilegal sau suspect în viața sa de acum.

Agenții FBI au insistat că fugarul era un *navy seal* antrenat să supraviețuiască în cele mai dure condiții, să se ascundă, să evite inamicul sau să se confrunte cu moartea, deci foarte greu de prins. Iar singurul rezultat al alertării populației era să creze panică, prin urmare era preferabil ca presa să nu mai vorbească despre asta și căutarea să se facă în mod discret, cu ajutorul lor neprecupețit. Au insistat să nu se afle nimic despre activitățile lui Miller legate de firma de securitate internațională.

— Datoria mea nu e să protejez secretele guvernului, ci să continui investigația asta, să rezolv cele șase crime și să împiedic comiterea altora, a spus Bob Martín.

— Desigur, a replicat Napoleon Fournier III. Nu vrem să intervenim în munca voastră, vă avertizez doar că Ryan Miller e o persoană instabilă, e posibil să prezinte o tulburare nervoasă și să fi comis cele șase crime într-o stare mintală alterată. Oricum, din punctul nostru de vedere, e terminat.

— Adică nu vă mai folosește, a devenit o problemă și nu știți ce să faceți cu el. Deci poate fi eliminat. Asta trebuie să înțeleg, agent Fournier?

— Dumneata ai spus-o, nu eu.

— Vă repet că Miller e bine înarmat și violent, a adăugat Lorraine Barcott. A fost soldat o viață întreagă, mai întâi trage, după aia întreabă. Vă sfătuiesc să procedați la fel, să vă gândiți la siguranța agenților și a civililor.

— Cu alte cuvinte, nu vă convine ca Miller să fie arestat și să se apuce să vorbească, nu-i așa?

— Văd că ne înțelegem bine, domnule inspector-șef.

— Ba eu cred că nu ne înțelegem, agent Barcott, a răspuns Martín înțepat. Am impresia că metodele agenției dumneavoastră diferă de ale noastre. Până la proba contrarie Ryan

Miller e nevinovat. Intenția noastră este să-l arestăm și să-l interogăm ca suspect și vrem s-o facem cu daune minime atât pentru el, cât și pentru terțe persoane. E clar?

După ce întrevăderea a luat sfârșit, Petra Horr, care pân-dea din cămăruța ei ca de obicei, l-a apucat pe inspector de mânecă, l-a tras după ușă, s-a înălțat pe vârfuri și l-a sărutat pe gură. „Bine le-ai zis! Sunt mândră de dumneata, șefu!” Surprins, Bob nu și-a revenit decât după ce asistenta s-a făcut nevăzută ca un spiriduș. A rămas lipit de perete cu gustul sărutului – de gumă de mestecat cu aromă de scorțișoară – și cu o fierbințeală care-i stăruia în corp.

Sâmbătă, 31

Prima care s-a alarmat de absența Indianei a fost fiică-sa, ea îi cunoștea cel mai bine obiceiurile și s-a mirat că vineri nu venise să cineze cu ea și cu bunicul, o rutină care rămăsese bătută în cuie, cu rarisime excepții, încă de când intrase ea la internat, în urmă cu patru ani. Mama și fiica se vedeau și în zilele de luni, mai ales dacă Amanda petrecea sfârșitul de săptămână cu tatăl ei. Fără Alan Keller în viața ei, care o chemase extrem de rar vinerea, ca de pildă când fuseseră în Turcia sau la vreun spectacol special, Indiana n-avea motive să nu vină la cină. După ultimul pacient se urca pe bicicletă, o lua pe Broadway Street, plin de cluburi de striptease și baruri, apoi pe Columbus Avenue, unde se afla faimoasa librărie City Lights, cuibul beatnicilor, trecea prin fața clădirii bătute în cupru a lui Francis Ford Coppola, ajungea în piața Portsmouth de la granița cu Chinatown, unde se adunau bătrânii să facă *tai chi* și să parieze, apoi la edificiul Transamerica, piramida caracteristică a orașului San Francisco. Era ceasul la care aspectul districtului financiar se schimba, birourile se închideau și începea viața de noapte. Trecea apoi pe sub podul Bay Bridge, care lega orașul de Oakland, prin fața stadionului de baseball, iar de acolo până acasă mai avea doar zece minute. Se oprea uneori

să cumpere ceva pentru cină și ajungea acasă gata să se așeze la masă. Cum ajungea târziu și Amanda și Blake nu găteau, depindeau de furnizorul de pizza sau de bunăvoința Elsei Domínguez, care de regulă le lăsa ceva în frigider. În vinerea cu pricina, cei doi au așteptat-o pe Indiana până la nouă seara, după care au reîncălzit pizza care era țeapănă precum cartonul.

— O fi pățit ceva? a murmurat Amanda.

— Vine ea. Maică-ta e trecută de treizeci de ani, e normal să iasă din când în când cu prietenii la un pahar după o săptămână de muncă.

— Dar ar fi putut să sune! Prietenii ăștia precis că aveau telefoane mobile.

Sâmbăta a început cu un cer portocaliu, cu primăvara care se anunța în mugurii magnoliilor și cu bondarii care făceau punct fix, ca niște elicoptere minuscule, deasupra tufelor de fucsia din grădină. Amanda s-a trezit speriată ca de o prevestire rea și s-a așezat în capul oaselor în pat, încă tremurând după coșmarul în care Alan Keller încerca să-și smulgă săgeata din piept. Razele aurii pătrundeau prin perdea, mâța Salvați Tonul dormea dusă făcută colac pe pernă. Fata a luat-o în brațe, și-a afundat nasul în burtica ei caldă, șoptind un descântec ca să scape de viziunile urâte.

Desculță și într-un tricou al bunicului pe post de pijama, s-a dus în bucătărie să-i dea lapte pisicii și să-și încălzească o cană de ciocolată, mergând pe urmele aromei de cafea și pâine prăjită care plutea în aer. Blake era acolo, urmărind știrile, în papuci și în vechiul halat de flanel pe care-l purta încă de când mai trăia nevastă-sa, acum șaptesprezece ani. Amanda i-a pus mâța în poală și a urcat scara incomodă care ducea la peștera vrăjitoarei. După nici un minut era înapoi, țișând că în casa mamei nu era nimeni și că patul era neatins. Era prima dată când Indiana nu-i anunțase că n-avea să doarmă acasă.

— Unde s-o fi dus, bunicule?

— Nu fi îngrijorată, Amanda. Îmbracă-te, te las la taică-tău și pe urmă mă duc la cabinetul ei. Sunt sigur că există o explicație.

Numai că nu exista nici una. La prânz, după ce o căutase pe la locurile pe care obișnuia să le frecventeze și sunase fără succes la prietenii ei – printre care și *doña* Encarnación, pe care nu dorea s-o alarmeze mai mult decât era cazul, și temuta Celeste Roko, care-și întrerupsese masajul văzând numărul celui cu care visa să se mărite –, Jackson l-a sunat pe Bob Martín și l-a întrebat dacă era cazul să anunțe poliția. Fostul ginere l-a sfătuit să mai aștepte, poliția nu se mobilizează pentru o persoană adultă care n-a dormit o noapte acasă, promițându-i că va face și el oarece cercetări și-l va suna dacă află ceva. Se temeau amândoi să nu fie cu Ryan Miller. Cunoscând-o atât de bine, puteau enumera mai multe motive care să justifice această bănuială, de la compasiunea ei nețărnută care ar fi putut-o determina să ajute un om care se ascundea de justiție, până la inima ei agitată, care ar fi putut să o facă să caute o dragoste care s-o înlocuiască pe cea recent pierdută. Ipoteza la care nu îndrăzneau să se gândească era ca Indiana să se fi aflat cu Miller împotriva voinței ei, ca ostatică. Martín presupunea că, dacă era așa, urma să afle în curând, în clipa când cel care o sechestraseră avea să sune ca să-și prezinte condițiile. Și-a dat seama că-l trecuseră toate apele.

Mobilul secret al lui Pedro Alarcón a început să-i vibreze în buzunar când parcursese jumătate din cei șase kilometri pe care-i alerga zilnic în parcul Presidio ca să se antreneze pentru triatlonul la care ar fi participat cu Ryan Miller, dacă acesta nu i-ar fi complicat agenda. Doar două persoane puteau suna la acest număr, prietenul său fugar și Amanda. A constatat că era ea, și-a schimbat direcția și a alergat până la cea mai apropiată cafenea Starbucks, a cerut un *frappuccino*, care nu se putea compara cu un *mate*, dar era un bun pretext dacă ar fi fost urmărit, a cerut mobilul unui client și a sunat-o pe Amanda, care i l-a pasat imediat pe bunicul ei. Conversația cu Blake Jackson a constat în cinci cuvinte: patruzeci de minute, Dolphin Club. Alarcón a fugit la mașină și s-a dus la Parcul Acvatic, unde a avut bafta nesperată să găsească loc de parcare, după

care a luat-o spre club, cu pas ușor și sacul în spinare, ca în fiecare sâmbătă.

Blake a luat un taxi până în piața Ghirardelli și a mers spre club amestecându-se printre turiștii și familiile care profitau de ziua însorită care face ca golful să semene cu Grecia. Alarcón îl aștepta în hol, prefăcându-se absorbit în citirea foi pe care membrii Clubului Polar notau cât înotaseră în iarna respectivă. I-a făcut semn și au urcat la vestiarele de la etaj.

— Unde e fică-mea?

— Indiana? De unde să știu?

— E cu Miller, sunt sigur. N-a venit acasă de ieri, nici n-a sunat, așa ceva n-a făcut niciodată. Singura explicație e că este cu el și n-a sunat din precauție, ca să-l protejeze. Dumneata știi unde se ascunde el, transmite-i un mesaj din partea mea.

— Îi transmit, dacă pot, dar aş putea să jur că Indiana nu e cu el.

— N-am nevoie de jurămintе, vorbește mai întâi cu el. Ești complicele lui, obstrucționezi justiția... Spune-i că, dacă Indiana nu mă sună până la ora opt, dumneata vei plăti oalele sparte.

— Nu mă amenința, Blake, eu sunt de partea voastră.

— Sigur, sigur, iartă-mă, Pedro. Nu sunt deloc în apele mele, a băiguit bunicul, tușind ca să-și ascundă nodul din gât.

— Va fi greu să dau de Miller, e tot timpul în mișcare, dar am să încerc. Am să te sun de la un telefon public imediat ce aflu ceva, așteaptă.

L-a scos apoi pe culoarul care lega clubul de clubul rival, South End, ca să iasă pe altă ușă, după care s-a dus pe plajă ca să poată suna nestingherit. I-a explicat lui Miller situația și, așa cum bănuia, omul nu știa nimic de Indiana. I-a spus că ultima dată vorbise cu ea de acasă, vineri, 9 martie, ziua în care fusese descoperit cadavrul lui Keller. De când se ascundea voise s-o sune de mii de ori, ba chiar să riște să se ducă la Clinica Holistică, suporta extrem de greu tăcerea asta, voia să o vadă, să o ia în brațe, să-i repete că o iubea ca pe nimeni altcineva și că n-avea să renunțe la ea. Dar nu o putea transforma în

complice. Nu avea ce să-i ofere, mai întâi trebuia să dea de urma asasinului lui Alan Keller și să-și salveze reputația. I-a mai spus lui Pedro că, după ce ștersese fișierele computerului și înainte de a părăsi locuința, o sunase pe Amanda: era sigur că Indiana ori își uitase mobilul, ori i se descărcase.

— Erau împreună, așa că am vorbit cu Indiana și i-am spus că nu îl omorâsem pe Keller, doar îi trăsese un pumn, dar trebuia să mă ascund pentru că asta mă incrimina.

— Și ea ce a zis?

— Că nu-i datoram explicații, că nu se îndoia de mine și că să mă duc la poliție. Am refuzat și am rugat-o să nu mă denunțe. Era momentul cel mai nepotrivit să-i pomenesc de relația noastră la câteva ore după moartea lui Keller, dar nu m-am putut stăpâni, i-am spus că o ador și că după ce se vor lămurii lucrurile o voi face să mă iubească din nou... Dar acum nu e vorba de asta, Pedro, esențial e să o găsim.

— Lipsește de câteva ore, nu e mult...

— Se află într-un mare pericol!

— Crezi că dispariția ei e legată de moartea lui Keller?

— Cu siguranță! Și din datele morții lui Keller sunt convins că e vorba de autorul crimelor precedente.

— Nu văd nici o legătură între Indiana și acest criminal în serie.

— Deocamdată nici eu, dar crede-mă, Pedro, legătura există. Trebuie să o găsim pe Indiana cât mai repede. Dă-mi-o pe Amanda la telefon.

— De ce? Fata e speriată rău, nu văd cum te-ar putea ajuta.

— Lasă că vezi tu.

Aprilie

Duminică, 1

Inspectorul-șef, îmbrăcat în haine de sport și însoțit de fică-sa, care refuzase să rămână singură și-și luase și pisica într-o sacoșă, rula spre North Beach. A sunat-o pe Petra Horr din mașină, perfect conștient că era duminică – fata era liberă și n-avea nici o obligație să răspundă –, i-a spus ce se întâmplase și a rugat-o să-i facă rost de numele și numerele de telefon ale tuturor vindecătorilor de la Clinica Holistică, ale pacienților Indianei și al lui Pedro Alarcón – acestea erau deja înregistrate la departament de când începuse căutarea lui Miller. Zece minute mai târziu parca aiurea înaintea clădirii verzi cu ferestre de culoarea găinașului. Ușa principală era deschisă pentru că unii practicanți lucrau și în weekend. Urmat de Amanda, care recăzuse parcă în copilărie – cu capul aplecat, sugându-și degetul, cu gluga până peste ochi și gata să plângă – inspectorul a urcat în mare grabă cele două etaje, apoi scara improvizată ce ducea la mansarda lui Matheus Pereira căruia voia să-i ceară cheia cabinetului Indianei.

Pictorul, care era limpede că abia coborâse din pat, a apărut despuiat, doar cu un prosop scămoșat în jurul șalelor; codițele semănau perfect cu șerpii Meduzei, iar expresia chipului său spunea limpede că fumase altceva decât tutun și nu-și amintea nici măcar în ce an era, amănunte care totuși nu-i știrbeau prestața bărbatului cu ochi lichizi, buze senzuale și frumos ca un bronz de Benvenuto Cellini.

Podul brazilianului s-ar fi potrivit de minune într-un cartier mizer din Calcutta. Pereira îl construise treptat pe terasa imobilului, între cisterna de apă și scara de incendiu, în același spirit liber cu care-și picta tablourile. Rezultatul era un fel de organism viu, cu forme schimbătoare, compus esențialmente din carton, plastic, tablă de zinc și plăci aglomerate; pe jos alternau cimentul, bucăți de linoleum și câteva covoare hărtănite. Locuința propriu-zisă era un haos de spații diforme cu diverse destinații, care se puteau modifica rapid, deplasând o bucată de linoleum, un paravan sau reorganizând lăzile care constituiau grosul mobilierului. Un bârlog de hipioți, și-a zis Bob Martin, sufocant, jegos și evident ilegal, dar care avea haz. Lumina care se strecura printre bucățile de plastic albastru de la geam confera locului o atmosferă de acvariu, tablourile mari în culori primare, care în hol păreau agresive, aici aveau un aer copilăresc, iar dezordinea și murdăria, de natură să te dezguste oriunde altundeva, aici puteau fi privite ca o extravaganță de artist.

— Leagă-ți mai bine prosopul ăla, Pereira, că sunt cu fiică-mea.

— Bună, Amanda, a salutat pictorul, oprindu-se brusc pentru ca vizitatorii să nu vadă plantația de marijuana din spatele unei perdele de duș.

Numai că Bob o zărise deja, așa cum percepusese și mirosul dulceag care plutea în aer, dar n-a spus nimic, nu pentru asta se afla el aici. I-a explicat motivele vizitei sale intempestive și Pereira i-a spus că vorbise cu Indiana vineri seara.

— Mi-a spus că se întâlnea cu niște prieteni la Café Rossini, după care avea să se ducă acasă, când se mai potolea traficul.

— Ți-a zis cu cine se întâlnea?

— Nu-mi amintesc, nici n-am fost foarte atent. A plecat ultima din clădire. Am încuiat ușa principală pe la ora opt, sau să fi fost nouă... a spus Pereira, deloc dispus să-i dea poliștului informații mai precise, căci dacă, așa cum credea, Indiana ar fi avut vreo aventură, n-avea el de gând să-i ușureze fostului soț misiunea de a o găsi.

Numai că atitudinea inspectorului indica limpede că era preferabil să coopereze, cel puțin aparent, așa că și-a tras eternii blugi, a luat mănunchiul de chei și i-a dus la cabinetul 8. A descuiat și, la cererea lui Bob, care nu știa ce-avea să găsească acolo, a rămas pe culoar cu Amanda. În cabinet totul era în ordine: prosoapele puse în teanc, cearșafurile curate pe patul de masaj, flacoanele cu uleiuri esențiale, magneții, lumânările și bețișoarele parfumate gata să fie aprinse luni, inclusiv planta dăruită de brazilian, pe pervaz și udată recent. De afară Amanda a văzut laptopul pe masa din mica sală de așteptare și l-a întrebat pe tatăl ei dacă nu voia să-l deschidă, că doar știa parola. Dar Bob Martín i-a explicat că risca să șteargă amprente digitale, așa că a coborât la mașină să-și ia mânușile și o pungă de plastic. Pe stradă și-a amintit de bicicleta Indianei și s-a dus glonț la rastelul unde o lăsa de obicei. A constatat cu un fior rece că se afla legată acolo. Un gust de bilă i-a umplut gura.

Danny D'Angelo nu era de serviciu la Café Rossini, Bob a vorbit cu doi chelneri care nu erau siguri că o văzuseră pe Indiana vineri seara, când localul era ticsit. Le-a arătat poza Indianei de pe mobil celor de la bucătărie și clienților care savurau cafea italiană și cele mai gustoase produse de patiserie din North Beach. Mai mulți clienți o cunoșteau, dar nu-și aminteau s-o fi văzut vineri. Tatăl și fiica erau gata să plece când de la o masă din fundul cafenelei, unde scria ceva pe un caiet gălbui, s-a ridicat un omuleț roșcat în haine mototolite și a venit la ei.

- De ce o căutați pe Indiana Jackson?
- O cunoașteți?
- Să zicem că da, deși nu am fost prezentați.
- Sunt inspectorul-șef Bob Martín, de la Omucideri, iar aceasta e fiica mea, Amanda, i-a arătat polițistul insigna.
- Sunt Samuel Hamilton Jr., detectiv particular.
- Samuel Hamilton? Ca faimosul investigator din romanele lui Gordon?

— Acela era tatăl meu, și nu era investigator, ci ziarist, mă tem că autorul i-a cam exagerat isprăvile. Asta era în anii '60. Tata a murit, dar a trăit mulți ani din amintirea gloriei trecute, mai exact spus, a celei din romane.

— Ce știți despre Indiana Jackson?

— Destule, domnule inspector, inclusiv că a fost soția dumneavoastră și că e mama Amandei. Stați să vă explic. Acum patru ani Alan Keller m-a angajat ca să o urmăresc. Din păcate, o bună parte din ce câștig provine de la persoanele geloase care își bănuiesc partenerii, e aspectul cel mai plicticos și neplăcut al activității mele. N-am avut nimic interesant să-i prezint domnului Keller, care a oprit urmărirea, deși tot la câteva luni îl apuca iar gelozia. N-a crezut niciodată că domnișoara Indiana nu-l înșela.

— Știți că Alan Keller a fost asasinat?

— Sigur, a apărut în media. Îmi pare rău pentru ea, îl iubea mult.

— O căutam, domnule Hamilton. A dispărut de vineri. Pare-se că ultimul care a văzut-o a fost un pictor care locuiește la clinică.

— Matheus Pereira.

— Chiar el. Zice că a văzut-o pe seară și că ea urma să vină aici să se întâlnească cu niște prieteni. Ne puteți ajuta?

— Vineri nu am fost aici, dar vă pot da lista celor cu care domnișoara Jackson s-a văzut în ultimii patru ani. Am totul acasă, stau aproape.

O jumătate de oră mai târziu, Samuel Hamilton se prezenta cu un dosar gros și cu laptopul la Departamentul de Poliție, fericit că după luni de zile avea de făcut ceva mai interesant decât să urmărească persoane care încălcau condițiile eliberării pe cauțiune, să spioneze cupluri cu telescopul sau să-i amenințe pe amărății care nu-și plăteau chiria sau dobânda unui împrumut. Munca sa n-avea nimic poetic sau romanesc, ca în cărți, era o mare plictiseală.

Petra Horr pusese cruce zilei libere și se afla la birou, încercând să-i ridice moralul Amandei, care se ghemuise pe jos, mută și parcă micșorată, ținând în brațe sacoșa în care se afla pisica Salvați Tonul. Când o sunase șeful, Petra era în baie și-și vopsea părul în trei culori, abia avusese timp să se usuce și să încalce pe motocicletă. Fără gelul care îi ridica părul arici, în șort, tricou decolorat și teniși, ziceai că are cincisprezece ani.

Inspectorul convocase echipa de la laboratorul de criminalistică pentru a ridica amprente de pe computerul Indianei și de la Clinica Holistică. Auzind instrucțiunile pe care le dădea tatăl ei, Amanda se ascundea tot mai mult sub glugă, deși Petra îi spunea că era vorba de măsuri normale și asta nu însemna că mama ei pășise ceva rău. Reacția fetei a constat în niște gemete și un supt și mai vârtos al degetului mare. Constatând că Amanda regresa în copilărie pe măsură ce treceau orele și temându-se să nu ajungă la faza de scutece, Petra a pus mâna pe telefon și l-a sunat pe bunic. „Nu am aflat încă nimic, domnule Jackson, dar inspectorul-șef face tot posibilul. Nu vreți să veniți la sediu? Nepoata dumneavoastră s-ar simți mai bine dacă ați fi aici. Vă trimit o mașină, că azi are loc maratonul de 1 aprilie și circulația e închisă pe multe străzi.“

Între timp, Samuel Hamilton etalase pe biroul lui Bob Martin conținutul substanțial al dosarului care cuprindea o istorie completă a vieții private a Indianei: note despre plecări și venituri, transcrieri ale convorbirilor telefonice interceptate, zeci de fotografii, majoritatea luate de la distanță, însă clare odată mărite pe ecranul computerului; plus membrii familiei, clienții care veneau la cabinet – inclusiv canişul –, prieteni și cunoscuți. Reacția lui Bob a fost un amestec de repulsie față de felul în care o urmărise acest om, de dispreț pentru Alan Keller, care îl angajase, de interes profesional pentru vastul material și de teamă văzând expusă intimitatea acestei femei pe care dorea din tot sufletul să o protejeze. Fotografiele l-au mișcat adânc: Indiana pe bicicletă, traversând strada în halatul de infirmieră, la picnic într-o pădure, îmbrățișând-o pe Amanda, vorbind la telefon, târguindu-se la piață, obosită sau veselă, dormind

în balconul apartamentului de deasupra garajului tatălui său, cărând un tort uriaș pentru *doña* Encarnación, vorbind pe stradă cu el, supărată și cu mâinile în șolduri. Indiana, cu aerul ei de vulnerabilitate și inocență, cu prospețimea ei tinerească, la fel de frumoasă ca la cincisprezece ani, când o sedusese după băncile sălii de sport a școlii cu inconștiența și tembelismul cu care făcea totul pe atunci; s-a urât pentru că nu știuse s-o iubească și s-o apere așa cum merita și pentru că pierduse ocazia de a forma cu ea un cămin normal, în care Amanda ar fi înflorit așa cum trebuie.

— Ce știți despre Ryan Miller? l-a întrebat pe Hamilton.

— Că îl căutați pentru moartea lui Keller și că a avut o idilă cu domnișoara Jackson. De scurtă durată și după ce se despărțise de Keller, așa că nu a fost vorba de infidelitate, nici nu l-am informat pe Keller. Mie îmi e simpatică domnișoara, e bună la suflet, nu sunt multe ca ea pe lumea asta.

— Ce părere aveți despre Miller?

— Domnul Keller era gelos pe toată lumea, dar mai ales pe Miller. Am pierdut sute de ore urmărindu-l. Știu câte ceva despre trecutul lui și îi cunosc obiceiurile, dar modul în care-și câștigă traiul e un mister pentru mine. Sunt sigur că nu se limitează la pensia de veteran, trăiește bine și călătorește în străinătate. Locuința îi este protejată de măsuri de securitate extreme, posedă mai multe arme, în mod legal, se antrenează la tir de două ori pe săptămână. E nedezipit de câinele său. Aici are puțini prieteni, dar e în legătură cu foștii camarazi din echipa de *navy seals*, Seal Team 6. S-a despărțit acum niște luni de fosta sa iubită, Jennifer Yang, chino-americană, necăsătorită, treizeci și șase de ani, directoare executivă la o bancă și care venise la Indiana Jackson la cabinet să o amenințe că o desfigurează cu vitriol.

— Cum? Indiana nu mi-a spus niciodată!

— Pe atunci Indiana și Miller erau doar prieteni. Cred că Miller îi pomenise cumva Indianeii de, cum să zic, iubita aceea, dar nu i-o prezentase, astfel că, atunci când Jennifer Yang a dat buzna în cabinet zbierând de mama focului, Indiana a crezut

că greșise ușa. Auzind tărăboiul, Matheus Pereira a coborât rapid și a dat-o afară.

— Femeia asta are antecedente cu legea?

— Deloc. Singurul aspect ciudat e că participă an de an la târgul sado-masochist de pe strada Folsom. Am niște poze în care e biciuită pe capota unui Buick vechi. Vă interesează?

— Doar dacă a mai deranjat-o pe Indiana.

— Nu. În locul dumneavoastră nu mi-aș pierde timpul cu Jennifer Yang. Să revenim la Ryan Miller, încerc să vă fac un rezumat cât mai scurt. Tatăl său a ajuns foarte sus în armată, avea reputația unui om riguros, chiar crud cu subalternii; mama lui s-a sinucis cu pistolul său din dotare, dar s-a spus că fusese un accident. Miller a intrat în armată urmând cariera tatălui, cu un dosar excelent, a primit medalii, a fost concediat după ce și-a pierdut un picior în Irak în 2007, a fost decorat, dar a dat-o pe băutură, droguri... În fine, ceva obișnuit în astfel de cazuri. S-a reabilitat și lucrează pentru guvern și Pentagon, dar n-aș ști să vă spun la ce anume, poate spionaj.

— În noaptea de 18 februarie Miller a fost arestat pentru violență într-un club. Trei oameni au ajuns la spital din vina lui. Îl credeți în stare să-l fi ucis pe Keller?

— Poate doar într-un acces de furie, și nu în forma asta. E un *navy seal*, domnule inspector: l-ar fi înfruntat pe rivalul său și i-ar fi dat ocazia să se apere, n-ar fi folosit otravă.

— Despre otravă nu s-a spus nimic în presă, de unde știți?

— În munca mea știu multe...

— Atunci poate știți și unde se ascunde Miller.

— Nu m-am apucat să-l caut, dar, dacă o fac, precis c-am să-l găsesc.

— Păi căutați-l, domnule Hamilton, avem nevoie de tot ajutorul posibil!

Bob Martín a închis ușa biroului ca să nu audă Amanda și i-a mărturisit lui Samuel Hamilton bănuiala sa că Indiana ar fi putut fi sechestrată de Miller.

— Uitați ce e, domnule inspector, după ce am aflat că poliția îl caută pe Miller am urmărit-o pe domnișoara Jackson ca să văd dacă se întâlnesc. Nu prea am de lucru în perioada asta, așa că timpul îmi prisosește. Am urmărit-o îndelung, aș putea spune că o consider aproape o prietenă. Miller e îndrăgostit de ea, așa că mi-am zis că va încerca să o vadă, dar va asigur că nu s-au văzut.

— Cum de sunteți atât de sigur?

— O cunoașteți mai bine decât mine: e transparentă. Dacă l-ar ajuta pe Miller, n-ar putea s-o ascundă. În plus, rutina nu i s-a modificat. Am experiență, știu când cineva ascunde ceva.

În timp ce Bob se uita prin documentele detectivului particular, Blake Jackson a intrat gâfâind în cămăruța Petrei Horr, unde și-a găsit nepoata ghemuită pe jos, cu capul pe genunchi, atât de mică, încât semăna cu o grămăjoară de cârpe. S-a așezat lângă ea, fără s-o atingă, și a așteptat tăcut. După cinci minute care Petrei i s-au părut ore, dintre cârpe a ieșit o mână care a căutat-o pe a bunicului.

— Salvați Tonul trebuie să respire, să mănânce și să-și facă nevoile. Hai, scumpa mea, avem treabă, a îndemnat-o el vorbindu-i ca unui cățeluș speriat.

— Dar mămica...

— Tocmai despre asta vorbim, Amanda, trebuie să o găsim. I-am convocat pe participanții la *Ripper*, ne vedem peste două ore. Au fost cu toții de acord că asta e prioritatea numărul unu și s-au apucat deja de treabă. Hai, sus, mergem.

A ajutat-o să se ridice, i-a aranjat ținuta, a luat sacoșa cu pisica, dar Petra, care vorbea la telefon, i-a oprit cu un gest:

— Cei de la laborator au terminat cu amprente, o să fie aici dintr-o clipă în alta.

Un agent a venit cu punga în care Bob Martín pusese laptopul cu câteva ore înainte și cu raportul laboratorului: nu găsiseră decât amprente Indienei. Inspectorul a scos aparatul din pungă și s-au adunat toți în jurul mesei, în timp ce Amanda, la fel de familiarizată cu conținutul ca și stăpâna lui, îl deschidea cu mânuși de plastic. Simțindu-se utilă, ieșise din starea

de paralizie, își dăduse jos gluga, dar pe chip i se citea aceeași deznădejde. Indiana, lipsită de orice talent mecanic sau electronic, folosea doar puțin din capacitatea laptopului: ca să corespundea, să țină fișele pacienților și tratamentele corespunzătoare, pentru contabilitate, cam atât. Au citit e-mailurile ultimelor douăzeci și trei de zile (de la moartea lui Alan Keller încoace): doar corespondență banală cu destinatarii obișnuiți. Bob a rugat-o pe Petra să le copieze, poate descopereau vreun detaliu revelator. Deodată, ecranul s-a înnegrit și Amanda a tras o înjurătură, căci știa despre ce era vorba.

— Ce se întâmplă?

— E marchizul de Sade! Perversul personal al maică-mii. Pregățiți-vă să vedeți porcăriile pe care i le trimite nenorocitul ăsta.

Nici n-a terminat bine fraza că ecranul a revenit la viață, dar în loc de scenele de cruzime și sex la care se aștepta a apărut un peisaj de iarnă, luminat de lună, undeva în nord, o poiană într-o pădure de brazi, zăpadă, gheață și şuierat de vânt. După câteva secunde, dintre copaci a ieșit o siluetă neclară, dar care, pe măsură ce înainta, se transforma în cea a unui câine mare. Animalul a adulmecat zăpada mergând în cerc, s-a așezat, a ridicat capul spre lună și a slobozit un urlat prelung.

Totul a durat mai puțin de două minute, nimeni nu pricepea nimic, în afară de Amanda, care s-a clătinat pe picioare, cu ochii scoși din orbite. „E lupul, e semnătura asasinului“, a mai apucat să spună înainte de a se îndoi de mijloc și de a vomita pe scaunul ergonomic al tatălui ei.

Mi-ai spus nu doar o dată, Indiana, că ai încredere în norocul tău, că ești convinsă că spiritul mamei tale veghează asupra familiei tale. Așa se explică de ce nu-ți faci planuri, nu economisești nici un ban, trăiești de pe o zi pe alta, veselă ca un greier. Te-ai scuturat până și de grijile oricărei mame normale, ești convinsă că Amanda se va descurca prin propriile merite și cu ajutorul tatălui și al bunicului ei; până și în asta ești iresponsabilă. Te invidiez, Indiana. Pe mine nu mă apără soarta și nici nu am

îngeri păzitori, mi-ar plăcea să cred că spiritul măică-mii are grijă de mine, dar astea sunt copilării. Eu am grijă de mine fără ajutorul nimănui. Sunt prevăzător pentru că lumea e rea și s-a purtat rău cu mine.

Ești foarte tăcută, dar știi că mă auzi. Pui ceva la cale? Renunță. Când te-ai trezit prima dată, sâmbătă noapte, era atât de întuneric, umed și frig, tăcerea era atât de adâncă, încât ai crezut că erai moartă și îngropată. Nu erai pregătită pentru frică. Eu, în schimb, știu bine ce este frica. Dormiseși douăzeci și patru de ore și erai zăpăcită, după aceea cred că ai avut puține momente de luciditate. Te-am lăsat să strigi, asta ca să înțelegi că n-o să-ți vină nimeni în ajutor, iar când ți-ai auzit ecoul vocii în beznă panica te-a făcut să taci. Din precauție trebuie să-ți pun căluș la gură atunci când plec, deși n-aș dori s-o fac pentru că lipiciul de pe banda adezivă o să-ți irite pielea. E posibil ca în absența mea să te trezești și să adormi din nou, e efectul medicamentului pe care ți-l administrez ca să-ți fie cât mai bine, o fac spre binele tău. E vorba de benzodiazepină, nu e dăunător, deși trebuie să-ți dau o doză mare. Singurele complicații posibile ar putea fi convulsiile sau un stop respirator, dar asta se întâmplă extrem de rar. Tu ești puternică, Indi, iar eu mă pricep, studiez și experimentez de ani de zile. Mai ții minte cum ai ajuns aici? Mai mult ca sigur că nu. Ketamina pe care ți-am administrat-o vineri produce amnezie, e normal. E un drog foarte util, l-a experimentat și CIA pentru interogatorii, pune mai puține probleme decât tortura. Eu detest cruzimea, dacă văd sânge mi se face rău, nici unul dintre răufăcătorii pe care i-am executat nu a suferit mai mult decât era necesar. În cazul tău somniferele sunt necesare, te ajută să treci peste orele astea, însă de mâine încep să reduc doza ca să nu risc și să putem sta de vorbă. Te aud șoptind ceva despre un mausoleu, crezi că ești îngropată, deși ți-am explicat că nu e așa. O să-ți treacă și durerea de burtă, pentru că-ți administrez și analgezice și antispastice, vezi, am grijă de tine. Îți repet, nu e un coșmar, Indiana, și nici n-ai înnebunit. E firesc să nu știi ce ți s-a întâmplat în ultimele zile, dar în curând vei începe să-ți aminești cine ești și-o să-ți fie dor de fică-ta,

de taică-tău, de viața de dinainte. Slăbiciunea e și ea normală și-o să treacă, ai răbdare, dar, dacă nu mănânci, n-o să te simți mai bine. Trebuie să înghiți ceva. Nu mă sili să iau măsuri deza-greabile. Viața ta nu-ți mai aparține, viața ta e a mea, eu am grijă de sănătatea ta, eu decid cum și cât ai să trăiești.

Marti, 3

Ripper a ținut-o ocupată, așa că Amanda a reușit să iasă din starea de teroare în care o aruncase certitudinea că Lupul o ținea prizonieră pe mama ei. Nici un argument al tatălui ei nu a convins-o că Indiana n-avea legătură cu crimele precedente; adevărul este că nici el nu credea asta, încerca doar să-și liniștească fata. Simbolul lupului era singura conexiune dintre Indiana și criminal, dar nu putea fi ignorată, prea era limpede. De ce Indiana? De ce Alan Keller? Inspectorul-șef presimțea că toate cunoștințele și toată experiența acumulate în anii de meserie nu-i slujeau la nimic și se ruga ca măcar nasul lui de polițai de care era atât de mândru să nu-i facă figuri.

Dat fiind că Amanda continua să aibă atacuri de panică, Blake Jackson a sunat la colegiu și i-a explicat sorei Cecile drama prin care trecea familia sa și că nepoată-sa nu era în stare să vină la ore. Măicuța a fost de acord ca eleva să lipsească atât cât va fi nevoie, i-a spus că se vor ruga pentru ea și l-a rugat să o țină la curent. Nici bunicul nu s-a mai dus la lucru, mult prea ocupat să aibă grijă de Amanda și să participe la jocul care încetase să mai fie o distracție, devenind o realitate înfrigorantă. Participanții dădeau acum piept cu „mama tuturor jocurilor”, așa botezaseră ei căutarea disperată a Indianei Jackson.

Bob Martín a dedus că asasinul era un psihopat deosebit de inteligent, metodic și neîndurător, unul dintre cei mai diabolici și complecși de care avea știință. Credea în rutina muncii sale, căci conta pe o rețea de informatori care îl țineau la curent cu ce se petrecea în universul infracțional și pentru că majoritatea delincvenților erau luați în evidență, recidiviști,

vicioși, dependenți de droguri și alcoolici, sau pur și simplu destul de proști ca să lase în urmă o puzderie de urme, să se încurce singuri, să se trădeze sau să se toarne unii pe alții și să pice singuri în plasă; problema era cu ticăloșii de nivel înalt, care produc catastrofe fără să-și murdărească mâinile, scapă de justiție și mor de bătrânețe în patul lor. Numai că în toată cariera sa nu se întâlnise cu cineva precum Lupul, nu știa în ce categorie să-l așeze, ce îl motiva, cum își alegea victimele și plănuia fiecare crimă. Avea un nod în capul pieptului, simțea că Lupul ăsta era prin preajmă, că era dușmanul lui personal. Moartea lui Alan Keller fusese o avertizare, dispariția Indianei, un afront personal, iar gândul că următoarea pe listă ar fi putut fi Amanda îi producea sudori reci.

De când dispăruse Indiana nu mai trecea pe acasă, mânca la bufet sau ce îi aducea Petra, dormea în fotoliu și făcea duș la sala de sport a poliției. Luni, Petra se dusesese să-i aducă schimburi curate și să ducă rufele murdare la spălătorie. Nici ea nu mai avea liniște; niciodată nu-și văzuse șeful atât de preocupat încât să-și neglijeze ținuta, iar asta o îngrijora. De obicei, Martín își menținea forma de fotbalist la sală, mirosea a colonie de două sute de dolari, lăsa o sumă frumușică la frizer, purta cămăși de in egiptean, costume făcute pe comandă și pantofi de firmă. Dacă ar fi vrut – și o voia frecvent – ar fi putut cuceri orice femeie, în afară de ea, firește. În dimineața aceea de marți, foarte devreme, intrând în birou și dând cu ochii de Bob Martín, Petra a tras o înjurătură: mustața atent cultivată vreme de un deceniu dispăruse.

— N-am timp să mă ocup și de părul de pe obraz, a mor-măit el.

— Dar îmi place, șefu', așa aveți o expresie mai omenească. Mustața aia vă făcea să semănați cu Saddam Hussein. Acu' să vedem ce spune Ayani.

— Păi ce treabă are ea?

— Mă rog, îmi imaginez că mustața gădila altfel... știți la ce mă refer.

— Nu, Petra, habar n-am la ce te referi. Relația mea cu doamna Ashton se rezumă strict la moartea soțului ei.

— Dacă e așa, vă felicit, șefu'. Nu vă avantaja să aveți relații cu o suspectă.

— Știi bine că nu mai e suspectă. Moartea lui Ashton se leagă de celelalte cazuri, asemănarea e evidentă. Ayani nu e un criminal în serie.

— De unde știți?

— Petra, pentru Dumnezeu!

— Bine, nu vă enervați. Pot să vă întreb de ce v-ați despărțit?

— Nu poți, dar îți spun: n-am fost niciodată împreună așa cum crezi. Și să terminăm cu întrebările astea absurde, da?

— Da, șefu'. Mai am o singură întrebare: de ce nu v-a mers cu Ayani? Simplă curiozitate.

— E traumatizată fizic și emoțional, are unele impedimente pentru... amor. Când a venit Elsa Domínguez să ne spună despre luptele de câini și m-ai chemat la birou, eram acasă la Ayani. Terminasem cina, dar n-a urmat nici un moment romantic, căci mi-a arătat un lung documentar despre mutilarea genitală și mi-a povestit ce complicații avusese chiar ea, inclusiv două operații. Cu Richard Ashton nu avea relații intime, asta era stipulat în contractul matrimonial. Se măritase cu el ca să aibă siguranță economică, iar el să o afișeze ca pe un obiect de lux și să provoace invidie.

— Pesemne că el nu a respectat toate condițiile, de-aia se certau atât.

— Așa cred și eu, deși ea nu mi-a spus nimic. Acum înțeleg mai bine rolul lui Galang, e singurul bărbat care are acces la intimitatea ei.

— V-am zis eu! Vreți cafea? Deduc că iar n-ați dormit, aveți niște cearcăne până la brâu. Mai bine duceți-vă acasă, vă anunț eu dacă apare ceva.

— Mersi, nu vreau cafea. Am stat și m-am gândit că poate autorul celor cinci crime din San Francisco n-o fi cel care l-a ucis pe Keller la Napa. E doar o intuiție, poate că Ryan Miller

l-a ucis pe Alan Keller din gelozie și a copiat metodele Lupului ca să ne inducă în eroare. Poate că știa amănunte care n-au fost date publicității de la Amanda. Fiică-mea s-a băgat până la gât în afacerea asta și Miller îi e simpatic, naiba știe de ce, poate pentru câinele ăla al lui.

— Dacă Amanda s-ar afla în legătură cu Miller, am fi prins de veste.

— Crezi tu? Fătuca asta e în stare să ne păcălească pe toți!

— Eu nu cred că Miller l-a omorât pe Keller într-un fel atât de atipic pentru un soldat și că a lăsat și o grămadă de urme care să-l incrimineze. E un tip inteligent, antrenat pentru secret și taină, cu sânge-rece pentru misiunile cele mai grele de război. N-ar fi făcut el asemenea stângăcii.

— Așa crede și Amanda.

— Păi dacă nu a fost nici Lupul, nici Miller, cine l-a ucis pe Keller?

— Nu știu, Petra. Cum nu știu nici cine a răpit-o pe Indiana. Miller continuă să fie suspectul principal. L-am rugat pe Samuel Hamilton să verifice ceva ce mi-a sugerat Amanda: Staton, soții Constante, Ashton și Rosen lucrau cu copii. E o pistă care poate ne duce la Lup.

— De ce ați apelat la Hamilton?

— Pentru că poate face cercetări fără să apeleze la colegii din departament, care sunt copleșiți, și pentru că are experiență. Mie-mi inspiră încredere.

Participanții la *Ripper*, inclusiv Jezabel, își cam lăsaseră treburile ca să se dedice din plin cazurilor, fiecare cu talentul său special. Comunicaau tot timpul prin telefoanele mobile și se adunau în videoconferințe cum descopereau ceva nou, uneori în toiul nopții. În lumina noilor treburi urgente, Abatha începuse să mănânce ca să aibă putere, iar sir Edmond Paddington îndrăznise să iasă din camera pe care n-o părăsise de ani de zile ca să vorbească personal cu un bătrân polițist irlandez din New Jersey, pensionat și expert în asasinat în serie. Între timp, Esmeralda și Sherlock Holmes analizau, unul din Auckland,

Noua Zeelandă, altul din Reno, Nevada, informațiile disponibile încă o dată, luând-o de la zero. Dar cheia care avea să deschidă cutia Pandorei a găsit-o Abatha.

— Așa cum ne-a explicat Sherlock Holmes mai deunăzi, toate cadavrele, în afară de cel al judecătoarei, descoperit trei zile mai târziu, prezentau *rigor mortis*, ceea ce permite să calculezi ora crimei. Știm sigur că cinci victime au murit în jur de miezul nopții, deci putem presupune că așa a fost și în cazul Rosen, a spus Jezabel, care îi reprezenta pe Miller și pe Alarcón.

— Și la ce ne folosește asta? a întrebat Esmeralda.

— Asta înseamnă că asasinul acționează numai noaptea.

— Poate că pe timp de zi lucrează, a presupus Sherlock Holmes.

— E din cauza lunii, a intervenit Abatha. Luna e misterioasă, indică mișcările sufletului de la o încarnare la alta, reprezintă elementul feminin, fertilitatea, imaginația și cavernele întunecate ale inconștientului. Luna afectează menstruația și marea...

— Ajunge, Abatha, treci la subiect, a întrerupt-o colonelul Paddington.

— Lupul atacă pe lună plină.

— Hai că divaghezi, spune mai clar.

— Pot vorbi? a întrebat Kabel.

— De-acum înainte vorbește dacă ai ceva de spus, nu-mi mai cere voie, a decretat maestra jocului.

— Mulțumesc. Ați observat că a fost câte o crimă pe lună? Cred că Abatha are dreptate.

— Toate au fost comise când era lună plină, a intervenit Abatha pe un ton mai ferm, căci mâncase o jumătate de covrig.

— Ești sigură? a insistat Esmeralda.

— Hai să verificăm, am în față calendarele din 2011 și 2012, a spus Jezabel.

— Deci Lupul a comis crimele pe 11 octombrie și pe 10 noiembrie anul trecut, pe 9 ianuarie, 7 februarie și 8 martie anul ăsta, a recapitulat Sherlock Holmes.

— Exact! A fost lună plină de fiecare dată!

— Să fie vorba de o ființă jumătate om și jumătate animal, care se transformă în nopțile cu lună plină? a sugerat Esmeralda cuprinsă de entuziasm.

— Bunicul și eu ne-am apucat să studiem licanthropii după ce ne-am plictisit de vampiri, îți aduci aminte, Kabel?

— Omul-lup e cel mai inteligent și mai agresiv dintre licanthropi. Are trei forme de licanthropie: umană, hibridă și de lup. Nu e sociabil, trăiește singur, acționează pe timp de noapte. În formă hibridă sau de lup e carnivor și sălbatic, în cea umană nu se deosebește de alți oameni, a recitat bunicul.

— Astea sunt fantezii, acum nu ne jucăm, avem de-a face cu realitatea, le-a reamintit colonelul Paddington.

— La spitalul la care am fost internată anul trecut era un tip care se transforma în om-păianjen, îl legau de pat ca să nu iasă pe geam. Criminalul nostru se crede om-lup, a insistat Abatha.

— Adică vrei să spui că e un nebun? a vrut să știe Amanda.

— Nebun? Nu știu. Și despre mine se spune că sunt nebună, a nuanțat Abatha.

S-a lăsat o tăcere în timp ce participanții digerau informația, care a fost întreruptă de o întrebare tipică pentru Esmeralda:

— Ce s-a întâmplat în decembrie când a fost lună plină?

Inspectorul-șef s-a speriat când Amanda l-a sunat la cinci dimineața ca să-i toarne urgent povestea cu omul-lup și luna plină; era limpede, fata era mai ciudată decât credeau ei și era cazul să primească ajutor psihiatric. Cu toate acestea, după doar câteva minute, comparând el datele crimelor cu fazele lunii, a fost de acord să revadă rapoartele poliției din 10 decembrie a anului trecut, noapte cu lună plină, și din restul săptămânii. Totul părea o nebulă, n-a îndrăznit să-și însărcineze colegii cu această misiune – care erau oricum ocupați cu treburile zilnice și cu cei doi agenți de la FBI, care reușiseră să dea peste cap ritmul și rutina Departamentului Omucideri – așa că a

rugat-o pe Petra Horr. După doar treizeci și cinci de minute, asistenta îi punea pe masă informațiile cerute.

În noaptea cu pricina, la San Francisco avuseseră loc mai multe decese din cauze naturale, bătaii, accidente, o sinucidere și niște supradoze, chestii de rutină; un singur caz merita atenție, un accident petrecut în singurul camping al orașului, în Rob Hill, descris lapidar în limbajul polițienesc. Pe 11 decembrie, dimineața, cei câțiva care campau pe Rob Hill s-au plâns administratorului de mirosul de gaz care ieșea dintr-o rulotă. Au bătut la ușă, n-a răspuns nimeni, s-a spart ușa și au descoperit cadavrele a doi turiști, Sharon și Joe Farkas, din Santa Barbara, California; muriseră asfixiați cu monoxid de carbon. Nu s-a făcut autopsie, cauza morții părea evidentă: un accident, cei doi erau beți și nu observaseră scurgerea de gaz de la butelia de butan. S-a găsit și o sticlă de gin pe jumătate goală. Poliția localizase un frate al lui Joe Farkas în Eureka, omul a venit după două zile și a identificat cadavrele; a vrut să ia și rulota, dar aceasta a fost confiscată de poliție până la elucidarea cazului.

Bob Martín a însărcinat un polițist să-l caute pe fratele acela și să strângă informații despre victime de la poliția din Santa Barbara, timp în care legiștii căutau în rulotă orice indiciu interesant. Apoi și-a sunat fiica, i-a mulțumit pentru pista cea nouă și a pus-o la curent cu cei doi soți morți în luna decembrie.

— Asta e o execuție la fel ca toate celelalte, tati. Rulota a fost camera de gaz a soților Farkas.

— Dar Alan Keller a fost otrăvit.

— E și asta o formă de execuție, adu-ți aminte de Socrate.

— De cine?

— Socrate, un grec care a murit demult. A fost obligat să bea cucută. Și naștiții i-au executat și ei cu cianură pe generalii care nu le mai picau bine... Dar asta nu ne ajută s-o găsim pe mama.

— Sechestrarea de persoane e un delict federal, toată poliția din țara asta o caută, Amanda. Dă drumul la televizor și-ai să-i vezi poza pe toate canalele.

— Le-am văzut, tati. Deja ne sună lumea să ne prezinte condoleanțe, iar Elsa s-a instalat la noi până se întoarce mama. Pe pacienții ei i-ai interogat?

— Bineînțeles, asta face parte din rutină, dar nimeni nu știe nimic și nimeni nu intră în categoria suspectilor. Spune-mi sincer, fata mea, crezi că s-a dus cu Ryan Miller? Amândoi au dispărut...

— O ține Lupul! Cum de nu înțelegi asta?

— E doar o teorie, dar să știi că mă gândesc serios...

— Au mai rămas trei zile până la luna plină, tati, Lupul va ataca iar, a suspinat Amanda.

Bob Martín i-a promis că o va ține la curent cu fiecare pas al anchetei, iar când fata i-a spus că avea să-și caute mama pe cont propriu, și-a închipuit că se referea la *Ripper* și a simțit o senzație vagă de ușurare, ca un ajutor magic trimis din cer. Începea să-i ia în serios pe puștii ăștia.

Miercuri, 4

Conform promisiunii pe care o făcuse, inspectorul-șef a sunat-o pe fică-sa la șapte dimineața ca să-i spună ce descoperise Samuel Hamilton. Paznicul Ed Staton, care fusese acuzat în repetate rânduri de abuz fizic asupra băieților de la Boys Camp și fusese concediat pentru moartea unui elev în 2010, găsisese imediat de lucru la o școală din San Francisco grație unei scrisori de recomandare de la judecătoria Rachel Rosen.

Femeia, poreclită „Carnasiera” pentru sentințele ei draconice împotriva tinerilor care treceau prin mâinile ei la tribunal, era des invitată să țină conferințe la școlile de corecție, dintre care unele primiseră sute de reclamații pentru că-și maltratau inter-nii. Pentru fiecare conferință primea un onorariu de zece mii de dolari. Statul California, care avea un procent penal în creștere, subcontracta serviciile școlilor de corecție pentru minori din alte state și, grație judecătorei Rosen, Boys Camp și alte stabilimente private asemănătoare primeau un flux continuu

de clienți. Nu era acuzată că ar fi primit comision sau mită, avantajele ei erau sub formă de conferințe plătite și de cadouri: bilete la teatru, cutii cu băuturi fine, vacanțe în Hawaii, croaziere pe Mediterană și în Caraibe.

— Încă ceva care o să te intereseze, Amanda: Rachel Rosen și Richard Ashton se cunoșteau profesional vorbind. Psihiatrul făcea evaluarea psihologică a copiilor și tinerilor care ajungeau la tribunal și la Serviciul de Protecție a Copilului.

— Și bănuiesc că soții Constante primeau acasă copiii trimiși de Rachel Rosen.

— Asta nu ținea de judecătore, ci de Protecția Copilului, dar putem spune că între ei exista o relație indirectă. Fii atentă aici: în 1997 a fost un denunț împotriva lui Richard Ashton, mușamalizat rapid, pentru că ar fi folosit electroșocuri și medicamente experimentale asupra unui minor. Metodele lui erau cel puțin dubioase, ca să nu zic mai mult.

— Trebuie să cercetați cazul soților Farkas, tati.

— Asta și facem, scumpa mea.

Ar trebui să fii mai trează, Indi, constat că ești foarte sensibilă la medicamente. Ai putea fi mai recunoscătoare, încerc să-ți ofer maximum de confort, date fiind condițiile. Deși nu se compară cu hotelul Fairmont, ai parte de un pat curat și de hrană proaspătă. Patul era aici, e singurul, în rest nu sunt decât târgi pentru răniți, două bețe și o prelată. Ți-am mai adus o cutie cu pansamente și un antibiotic pentru febră. Febra asta îmi cam complică planurile, ar fi timpul să te trezești, pentru că nu ești drogată, ai primit doar un cocktail de analgezice, sedative și somnifere ca să stai liniștită, dozele sunt corecte și n-ar trebui să justifice starea asta de prostrație.

Fă un efort și revino la realitate. Cu memoria cum stai? De Amanda îți amintești? Tare curioasă mai e și fetița asta. Curiozitatea e mama tuturor păcatelor, dar și a tuturor științelor. Știu multe despre fiica ta, Indiana; de pildă, știu că acum te caută și, dacă e atât de isteată cum cred toți, va descoperi cheile pe care i

le-am lăsat, dar nu la timp. Biata Amanda, n-o să și-o ierte o viață întreagă, mi-e milă de ea.

Ar trebui să apreciezi cât de curată te țin, Indiana. M-am străduit să te spăl cu buretele și, dacă ai coopera un pic, te-aș spăla și pe cap. Mama spunea că virtutea începe cu igiena: trup curat, minte curată. Chiar și atunci când trăiam în mașină sau în camionetă, avea grijă să facem zilnic un duș, era la fel de important ca mâncarea. Aici avem două cisterne cu apă, sigilate de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial, și, n-o să-ți vină să crezi, există și o splendidă piesă de mobilier sculptată cu oglindă de cristal bizotat, neatins, fără nici o zgârietură. Păturile sunt și ele de atunci, e formidabil cât sunt de curate și bine păstrate, n-au intrat moliile în ele. Ai încredere în mine, de tine n-o să se atingă nici un purice și n-o să faci infecție, te apăr de insecte, presupun că pe aici or fi tot felul de goange scârboase, mai ales gândaci, deși am făcut mai multe fumigații în cămăruța asta înainte de a te aduce. Sigur, nu peste tot, incinta e uriașă. Șobolani nu sunt, că au avut grijă cucuvelele și pisicile să le elimine, sunt cu sutele și trăiesc aici de generații întregi. Iar în zonă trăiesc și dropii, știi?

După ce te-am spălat, ți-am pus cămașa de noapte elegantă, aia pe care ți-a făcut-o cadou Keller și pe care o păstrai pentru o ocazie specială. Păi, ce ocazie mai specială ca asta? A trebuit să-ți arunc la gunoi pantalonii, erau plini de sânge și nu mă apuc acum de spălat rufe. Știi că am cheile de la apartamentul tău? Lenjeria care ți-a dispărut din dulap e la mine, voiam să am o amintire de la tine și nici nu bănuiam atunci că ne va fi de folos, ca să vezi cum e viața! Pot intra când vreau la tine, alarma pe care ți-a instalat-o fostul tău bărbat e o joacă de copil; chiar duminică am fost acolo și am coborât și în casa tatălui tău, m-am uitat la Amanda, care dormea cu pisica în brațe, arăta bine, deși știi că e cătrănită rău și de-aia nu s-a dus nici la liceu, e logic, biata fată. Am și cheile de la cabinet și parola calculatorului tău, ți-am cerut-o ca să cumpăr bilete la film și mi-ai dat-o imediat, ești foarte neglijentă, însă drept e că nici n-aveai de ce să mă bănuiești.

Trebuie să-ți pun iar căluș la gură. Încearcă să te odihnești, mă întorc diseară, nu mă pot fâțâi tot timpul pe aici. N-o să-ți

vină să crezi, dar afară e dimineață. Pereții acestei cămăruțe sunt dintr-un material ciudat, un fel de cauciuc negru sau prelată cauciucată, sunt grele, oarecum flexibile și impermeabile, de aceea ai tu impresia că e tot timpul noapte. Acoperișul fortăreței s-a cam lăsat pe alocuri și pe timp de zi mai pătrunde lumina, dar nu aici. Înțelegi că nu-ți pot lăsa o lampă, ar fi periculos. Știu că orele ți se par interminabile și că abia aștepti să mă întorc. Te temi să nu te uit sau să nu mi se întâmple ceva, atunci ai muri de inaniție legată de pat. Nu, Indi, n-o să mi se întâmple nimic, am să mă întorc, îți promit. Am să-ți aduc de mâncare și nu vreau să ți-o vâr cu forța pe gât. Ce-ai chef să mănânci? Cere-mi ce vrei.

Ceasul de perete din biroul inspectorului-șef era o relictă din anii '40, pe care Departamentul Omucideri o păstra din rațiuni istorice și pentru infailibila precizie elvețiană. Bob Martín, care îl avea înaintea ochilor împreună cu niște poze de cântăreți mexicani, inclusiv pe a tatălui său cu grupul său de *mariachis*, simțea că-i crește tensiunea pe măsură ce acele metalice marcau trecerea timpului. Dacă Amanda avea dreptate – și precis că avea – până vineri seara, adică în răstimp de două zile și câteva ore, trebuia să o găsească pe Indiana în viață. Fiică-sa îl convinsese că găsirea mamei însemna și descoperirea psihopatului sângeros care umbla liber prin oraș, deși el tot nu reușea să vadă legătura între Indiana și criminal.

La ora nouă a sunat Samuel Hamilton, care comparase lista de prieteni din laptopul Indianeii cu datele lui. Cinci minute mai târziu, Bob își punea haina, o lua pe Petra Horr și pleca spre North Beach într-o mașină a poliției.

Cei de la Clinica Holistică văzuseră cu toții fotografia Indianeii Jackson la televizor sau în presă și un mic grup comenta situația în fața ușii cabinetului 8, sigilată cu banda galbenă a poliției. Petra a rămas acolo, luându-le tuturor datele, în timp ce inspectorul urca în fugă la mansardă. Nici n-a mai bătut la ușă, a deschis-o cu o lovitură de picior și s-a oprit la patul în care Matheus Pereira dormea dus, complet îmbrăcat și cu cizmele în picioare, somnul dulce al marijuanei. Pictorul s-a

pomenit ridicat în aer de brațele de jucător de fotbal american ale lui Bob Martín, care-l scutura ca pe o marionetă.

— Să-mi spui cu cine a plecat Indiana vineri!

— Dar v-am spus tot ce știu... a bâiguit omul, încă adormit.

— Preferi să faci zece ani de pârnaie pentru trafic de droguri?

— A plecat cu o femeie, nu știu cum o cheamă, dar am mai văzut-o pe aici.

— Descrie-mi-o.

— Dacă-mi dați drumul, pot să v-o desenez, a propus brazilianul.

A luat un cărbune și după două minute îi prezenta inspectorului un desen care înfățișa un fel de babușcă rusă.

— Faci mișto de mine, nenorocitul?

— Asta e, pe cuvântul meu.

— O cheamă cumva Carol Underwater? (Era numele pe care i-l dăduse Samuel Hamilton și care nu figura în e-mailurile Indiane pe care Petra le copiasse înainte ca laptopul să fie ridicat împreună cu celelalte probe.)

— Exact, sunt sigur că o cheamă Carol. E prietenă cu Indiana. Au plecat împreună, eu eram jos, în hol, le-am văzut ieșind.

— Ți-au spus ceva?

— Carol a spus că se duceau la film.

Polițistul a coborât și a arătat desenul lucrătorilor de la Clinica Holistică, care se aflau tot acolo, împreună cu Petra; mai mulți au confirmat că o văzuseră de câteva ori pe femeie împreună cu Indiana. Yumiko Sato a adăugat că femeia era bolnavă de cancer și că în urma chimioterapiei îi căzuse tot părul, de aici basmaua de țărancă rusoaică de pe cap.

Întors la birou, inspectorul a lipit schița lui Matheus Pereira pe tabla pe care etalase restul informațiilor care l-ar fi putut ajuta să dea de urma Indiane și a Lupului. Poate că așa, având-o sub ochi, avea să-i vină vreo idee. Știa din experiență că excesul de date și presiunea timpului îl împiedicau să judece lim-

pede. Iar acum la toate acestea se adăuga teama. Se simțea precum un chirurg obligat să facă o operație riscantă unei persoane apropiate; de talentul său depindea viața Indianei. Totuși, avea încredere în instinctul său de vânător, așa își numea el partea din creier care îl făcea să descopere piste invizibile, să ghicească pașii pe care-i făcuse și avea să-i facă prada, să ajungă la concluzii absolut ilogice, dar care se confirmau. Tabla de pe perete îl ajuta să pună în legătură diferitele aspecte ale anchetei, dar mai cu seamă să-i stimuleze instinctul de vânător.

De când fică-sa începuse să-l toace la cap cu criminalul în serie, vorbise de mai multe ori cu psihologii departamentului cu care căutase cazuri asemănătoare petrecute în ultimii douăzeci de ani, mai ales în California. Acest gen de asasinat sistematic nu era ceva spontan, era efectul unor fantezii recurente care aveau o perioadă de gestație îndelungată, era vorba de ani de zile până când ceva declanșa hotărârea de a acționa. Unii pretindeau că să îi elimine pe homosexuali sau prostituate, alții erau motivați de ura de rasă sau de alt tip de fanatism, numai că victimele Lupului nu semănau deloc unele cu altele, păreau alese la întâmplare. S-a întrebat ce convingeri și ce imagine despre el însuși putea avea Lupul, dacă se credea victimă sau justițiar. Dat fiind că toți suntem eroii propriei noastre istorii, care o fi fost cea a Lupului? Ca să-l prindă, trebuia să gândească la fel ca Lupul, să se transforme în Lup.

La prânz Petra Horr l-a anunțat că nu se descoperise nici un indiciu despre existența numitei Carol Underwater. Sub acest nume nu existau nici permis de conducere, mașină, proprietate, card de credit, cont bancar, număr de telefon, nu era înregistrat nici un bolnav de cancer cu acest nume la nici un spital sau clinică din toată zona golfului San Francisco sau din împrejurimi. Cum comunica cu Indiana? Poate că cineva care avea acces la laptopul ei ștersese e-mailurile, la fel cum introdusese și scena cu lupul, poate că vorbeau doar la telefon. Dar mobilul Indianei era de negăsit, astfel că Bob Martín a cerut un ordin judecătoresc pentru ca societatea de telefonie să caute toate apelurile, dar asta avea să dureze câteva zile.

Deocamdată Carol Underwater, care în ultimele luni fusese văzută de atâtea, era o fantomă.

Nimeni n-avusese curtoazia s-o anunțe pe Celeste Roko de dispariția Indianei. Aflase după câteva zile de la prietena ei Encarnación Martín, care o sunase pe un ton isteric și începuse de-acum să negocieze cu sfântul Iuda Tadeus să o ajute: „Cum, n-ai văzut-o pe Indiana la televizor? Biata mea Amanda! Nici nu știi în ce hal e fetița asta, e distrusă, crede că maică-sa a fost răpită de un om-lup!”

Celeste, care văzuse doar poza lui Ryan Miller la TV, s-a dus glonț la poliție să vorbească cu inspectorul-șef, iar când Petra Horr n-a vrut să o lase să intre, a lipit-o de perete. Marele respect pe care i-l inspira astrologia a împiedicat-o pe asistentă să facă uz de artele marțiale, drept care Celeste a dat buzna în biroul lui Bob, fluturând un dosar care conținea două hărți astrale și rezumatul comparării acestora. I-a explicat că în numeroșii ani de când studia astrele și psihologia umană după școala lui Carl Gustav Jung nu văzuse niciodată două persoane mai compatibile psihic precum Indiana Jackson și Ryan Miller; fuseseră împreună în viețile anterioare; recent, fuseseră chiar mamă și fiu, erau sortiți să se tot întâlnească și să se despartă până la rezolvarea acestui conflict spiritual și psihic; iar în prezenta lor încarnare chiar aveau șansa să rupă ciclul.

— Nu mai spune, a mârâit polițistul, enervat de întrerupere.

— E așa cum îți spun. Și te previn, Bob, pentru că, dacă au fugit împreună, cum pesemne că s-a și întâmplat, pentru că le e scris în astre, iar tu încerci să-i desparti, karma ta va avea serios de suferit.

— Mi se fâlăie de karma mea! Eu încerc să-mi văd de treabă și-mi vii cu idioțeniile astea! Indiana n-a fugit cu Miller, a răpit-o Lupul! a urlat Bob scos din sărite.

Pentru prima dată după mulți ani, Celeste Roko a amuțit. Când și-a revenit, a strâns hărțile astrale, și-a recuperat geanta din piele de crocodil și a luat-o spre ușă încercând să-și gă-

sească echilibrul pe tocurile înalte. Din ușă a mai întrebat cu un fricel de voce:

— Nu știi cumva în ce zodie e născut acest om-lup?

Deschide ochii, Indi, încearcă să fii atentă la ce-ți spun. Uite, pe acest permis de conducere din 1985 e singura fotografie a mamei; dacă au fost și altele, le-a distrus, era tare grijulie cu intimitatea ei. Nu există nici poze de-ale mele de până la unsprezece ani. Poza e tare proastă, dar toți au mutră de infractori pe permisul de conducere, mama pare grasă și șleampătă, deși nu era așa. Sigur, avea niște kilograme în plus, dar niciodată n-a avut fața asta de nebună și umbla mereu pusă la punct, nici un fir de păr nela-locul său, era o obsesie pentru ea și i-o mai cerea și serviciul. Îmi ghidez viața după cele înucate de ea: curățenie, exercițiu, mâncare sănătoasă, fără țigări sau alcool. De când eram micuță n-aveam voie să fac sport, cum făceau ceilalți copii, trebuia să stau în casă, dar ea m-a învățat să fac gimnastică, și e primul lucru pe care îl fac și acum după ce mă trezesc. În curând ar trebui să faci și tu ceva exerciții, Indiana, trebuie să te miști, dar așteptăm să nu mai sângerezi și să-ți recapeți echilibrul.

Am avut cea mai bună mamă de pe lume, complet dedicată mie, mă îngrijea și mă proteja. Ce m-aș fi făcut eu fără femeia asta sfântă? Mi-a fost mamă și tată. Seara, după ce mâncam și îmi verifica temele, îmi citea o poveste, ne spuneam rugăciunea, apoi mă învelea, mă săruta pe frunte și spunea că eram fetița ei bună și frumoasă. Dimineața, înainte de a pleca la muncă, îmi arăta ce trebuia să învăț și mă strângea tare în brațe, de parcă s-ar fi temut că n-o să ne mai vedem, iar dacă nu plângeam îmi dădea o bomboană. „Mă întorc repede, iubirea mea, să fii cuminte, să nu deschizi ușa nimănui, să nu răspunzi la telefon și să nu faci gălăgie, pentru că vecinii au început deja să bârfească, știi ce rea e lumea.” Măsurile astea de siguranță erau spre binele meu, afară erau primejdii nenumărate, crime, violență, accidente, microbi, nu puteai avea încredere în nimeni, așa m-a învățat ea. Ziua mi se părea interminabilă. Nu-mi amintesc cum a fost în primii ani, cred că mă lăsa într-un Țarc sau legată de o mobilă

cu un șnur în jurul brâului, ca un câțel, asta ca să nu-mi fac rău, îmi lăsa jucării și mâncare la îndemână, dar după ce m-am făcut mai mare n-a mai fost nevoie, puteam să am singură grijă de mine. În absența ei făceam curat și spălam rufe, dar nu găteam, căci se temea să nu mă tai sau să mă ard. Mă uitam la televizor și mă jucam, dar mai ales îmi făceam lecțiile. Învățam acasă, mama era o învățătoare bună și eu învățam ușor, astfel că atunci când m-am dus la școală eram mai bună decât ceilalți copii. Dar asta a fost mai târziu.

Vrei să știi de când ești aici, Indiana? De-abia de cinci zile și șase nopți, asta nu înseamnă nimic într-o viață de om, mai ales că ai dormit cam tot timpul. A trebuit să-ți pun scutece. La început era mai bine să dormi, alternativa ar fi fost să-ți pun o glugă pe cap și cătușe la mâini, ca deținuților de la Guantanamo și Abu Ghraib. Militarii fac așa ceva. Gluga te asfixiază, unii chiar înnebunesc, iar cătușele sunt tare incomode, mâinile se umflă, degetele se învinetesc, metalul intră în carne, uneori rănille se infectează. Ce mai, o mizerie. Tu nu poți suporta așa ceva și nici nu vreau să suferi mai mult decât e nevoie, dar trebuie să cooperezi cu mine și să te porți frumos. Așa e cel mai bine.

Îți spuneam de mama. Au zis despre ea că era paranoică, că suferea de mania persecuției, de aia mă ținea închisă și plecam mereu dintr-un loc în altul. Nu-i adevărat. Avea dreptate să facă ce făcea. Iar drumurile mă încântau: benzinăriile, locurile unde ne opream să mâncăm, autostrăzile nesfârșite, peisajele diferite. Uneori dormeam la un motel, alteori într-un camping. Câtă libertate! Călătoream fără un plan anume, ne opream oriunde; dacă ne plăcea o localitate, rămâneam o vreme, ne instalam cum puteam, asta depindea de câți bani aveam, mai întâi într-o cameră, apoi, după ce găsea de lucru, în ceva mai mare. Mie îmi era indiferent unde stăteam, toate camerele mi se păreau la fel. Mama găsea mereu de lucru, era bine plătită și era foarte ordonată, cheltuia puțin, făcea economii, ca să fie pregătită când trebuia să o luăm din loc.

În acest timp participanții la *Ripper* își puneau alte întrebări. Maestra jocului le împărtășise ultimele amănunte ale anchetei, inclusiv misterul care o învăluia pe Carol Underwater, cea care îi dăruise Amandei pisica Salvați Tonul.

— Mi-a atras atenția că în 1997 a avut loc un denunț împotriva lui Richard Ashton pentru maltratarea unui copil, iar în 1998 s-a primit altul, împotriva lui Ed Staton, așa că l-am trimis pe Kabel să facă săpături, a spus Amanda.

— N-am vrut să-l deranjez pe inspectorul-șef, care e debordat, dar m-a ajutat Jezabel, care are acces la tot felul de informații. Chiar, nu știu cum reușești, trebuie să ești o hackeriță pe cinste, Jezabel, un pirat informatic de prima mână...

— Asta are vreo legătură cu subiectul, mercenarul?

— Scuze. Deci, maestra s-a gândit că o fi fost o legătură între cele două denunțuri și, grație lui Jezabel, am aflat că aceasta există. În plus, mai e și o legătură cu judecătoria Rachel Rosen. Ambele reclamații au fost înaintate Tribunalului pentru Minori de o asistentă socială și se referă la același copil, pe numele său Lee Galespi.

— Ce știm despre el? a întrebat Esmeralda.

— Era orfan, a spus Denise West pe post de Jezabel, citind de pe hârtia pe care i-o dăduse Miller. Trecuse prin mai multe orfelinate, peste tot avusese probleme, era un copil dificil, diagnosticat cu depresie, fantezii delirante și incapacitate de socializare. A ajuns la Richard Ashton pentru tratament psihiatric, acela l-a tratat o vreme, dar asistenta socială l-a denunțat că folosea electroșocuri. Galespi era un copil timid, traumatizat, la școală era bătut mereu de băieții răi, bătaușii ăștia care sunt în orice școală. La cincisprezece ani a fost acuzat că provocase un incendiu în toaleta școlii unde îl chinuiau băieții ăia. Nimeni n-a pățit nimic, dar Galespi a fost trimis la o școală de corecție.

— Și presupun că cea care a hotărât asta a fost Rachel Rosen și școala de corecție a fost Boys Camp din Arizona, unde lucra Ed Staton, a dedus Sherlock Holmes.

— Bine gândit, l-a lăudat Jezabel. Aceeași asistentă socială l-a denunțat pe Ed Staton de abuz sexual asupra lui Lee Galespi, dar judecătoria Rosen nu l-a mutat de la Boys Camp.

— Putem vorbi cu asistenta socială? a revenit Esmeralda.

— Se numește Angelique Larson, a ieșit la pensie și trăiește în Alaska, unde lucrează ca învățătoare, i-a informat Jezabel.

— Pentru asta există telefonul. Kabel, ia caută tu numărul acestei doamne.

— Nu e nevoie, îl am, a anunțat Jezabel.

— Formidabil! De ce nu sunăm? s-a entuziasmat Esmeralda.

— Pentru că n-o să stea de vorbă cu niște puști ca noi. Altfel e dacă o sună poliția, a spus colonelul Paddington.

— Încercarea moarte n-are, cine se bagă? a propus Abatha.

— Eu m-aș băga, dar cred că vocea bunicului, vreau să zic a lui Kabel, sună mai convingător. Dă-i drumul, sună și spune că ești de la poliție, încearcă să vorbești pe un ton autoritar.

Blake Jackson nu prea avea chef să se dea drept polițist, nici nu era ceva legal, așa că s-a prezentat ca scriitor, ceea ce era doar o jumătate de minciună, căci își propusese în mod serios să-și vadă visul cu ochii: să scrie un roman, că doar nepoată-sa îi dăduse și subiectul, Lupul. Angelique Larson s-a dovedit a fi o persoană atât de deschisă și de amabilă, încât i-a părut rău că o mințise, dar acum nu mai putea da înapoi. Femeia își amintea bine de Lee Galespi, stătuse câțiva ani în grija ei și cazul lui era printre cele mai interesante din câte avusese parte. A vorbit cu Blake Jackson preț de treizeci și cinci de minute, i-a spus tot ce știa de Galespi, de la care nu mai primise vești din 2006, căci până atunci o suna mereu de Crăciun. S-au despărțit ca doi buni prieteni, Angelique l-a îndemnat s-o mai sune și i-a urat succes cu romanul.

Angelique Larson își amintea perfect prima impresie pe care i-o făcuse Lee Galespi și n-o putea uita: copilul ajunsese să reprezinte sinteza muncii sale de asistent social, cu toate frustrările și rarele clipe de satisfacție. Sute de copii precum Galespi erau culeși de serviciul pentru minori, mai fugeau, erau readuși

în condiții și mai proaste, lipsiți de speranță și tot mai închiși în ei, asta până când împlineau optsprezece ani și pierdeau protecția de care avuseseră parte, fiind aruncați în stradă. Pentru Angelique, toți copiii ăștia se identificau cu Galespi și treceau prin etape similare: timiditate, frică, tristețe și spaimă, care cu timpul se transforma în furie și revoltă, iar în cele din urmă în cinism și răutate; atunci nu mai era nimic de făcut, îi lăsa să plece cu senzația că-i arunca fiarelor.

În vara lui 1993 o femeie suferise un atac de cord într-o stație de autobuz; în învălmășeală, cineva îi furase geanta, înainte de sosirea ambulanței și a poliției. Fusesse internată la Spitalul General din San Francisco în stare gravă, inconștientă și fără acte. Stătuse în comă trei săptămâni, apoi murise în urma unui infarct masiv. De-abia atunci a intervenit poliția și a fost identificată ca Marion Galespi, de șaizeci și unu de ani, infirmieră temporară la spitalul Laguna Honda, locuind la Daly City, în sudul orașului San Francisco. Doi agenți s-au prezentat la adresă, o clădire modestă pentru oameni cu venituri la fel de modeste; au sunat, n-a răspuns nimeni, au chemat un lăcătuș, dar acela n-a făcut nimic, ușa era zăvorâtă pe dinăuntru. Câțiva vecini au ieșit pe palier să vadă ce se petrece, așa au aflat de moartea femeii. Nu îi purtaseră dorul, au zis ei, pentru că Marion Galespi stătea acolo de puține luni, nu era prietenoasă, abia dacă spunea bună ziua când se întâlneau la lift. Unul mai curios a întrebat unde era fetița: avea o fică, dar n-o văzuse nimeni, nu ieșea niciodată. Mama ei le spusese că fata avea niște probleme mintale și o boală de piele care se agrava sub efectul razelor soarelui, drept care nu mergea la școală și învăța acasă; era timidă și ascultătoare, stătea cuminte în timp ce ea era la lucru.

O oră mai târziu, pompierii instalau în stradă o scară telescopică, spărgeau un geam și pătrundeau în apartament, deshidzând ușa polițiștilor. Locuința avea un living, un dormitor mic, o chicinetă și o baie, un minimum de mobilier, în schimb mai multe valize și cutii, iar în afară de o stampă colorată cu Sfânta Inimă a lui Isus și o statueta de ipsos a Fecioarei Marîa

nu se vedeau alte obiecte personale. Mirosea a închis, locul părea pustiu, deși ușa fusese zăvorâtă pe dinăuntru. În bucătărie se vedeau cutii de cereale, de conserve, două sticle de lapte și una de suc de portocale, toate goale. Ca semne că acolo ar fi locuit o fetiță au găsit haine și caiete de școală; jucării deloc. Erau gata să plece, când un polițist a avut ideea să se uite în dulap și să dea la o parte hainele atârinate pe umerase. Acolo, ascunsă într-un morman de cârpe, ghemuită ca un animal, era fetița. Văzându-l pe bărbat, făptura a început să urle terorizată, el n-a avut curaj s-o tragă de acolo, a chemat în ajutor o femeie polițist, care s-a rugat îndelung de ea să iasă. Era jengoasă, nepieptănată, slabă și cu o expresie înnebunită pe chip. N-a apucat să facă nici măcar trei pași și i-a leșinat în brațe.

Angelique Larson a văzut-o pe Lee Galespi la spital, la trei ore după ce fusese scoasă din apartamentul din Daly City. Întinsă pe o targă de urgență, cu o perfuzie în braț, pe jumătate adormită, dar atentă la oricine se apropia de ea. Rezidenta care o primise a spus că părea subnutrită și deshidratată, devorase biscuiți, fursecuri, gelatină, tot ce-i dăduseră, dar vomitase imediat. În ciuda slăbiciunii se zbatuse ca o pisică turbată când încercaseră să o dezbrace ca s-o examineze, așa că doctorița a renunțat, n-avea sens s-o chinuie, aștepta ca tranchilizantul administrat să-și facă efectul. I-a mai spus asistentei sociale că, dacă se apropia un bărbat, fata țipa. Angelique a luat-o de mână, i-a spus cine era și de ce se afla acolo, că n-avea să pățească nimic rău și va rămâne acolo până va veni cineva din familie să o ia. „Mămica mea, o vreau pe mămica mea“, spunea Lee Galespi întruna, iar asistenta n-a avut inimă să-i spună că mama ei murise. După ce a adormit adânc, au dezbrăcat-o pentru ca doctorița s-o examineze. Abia atunci au constatat că era vorba de un băiat.

Galespi a fost internat în secția de pediatrie a spitalului, în timp ce poliția încerca în van să dea de o rudă; părea că Marion Galespi și fiul ei apăruseră din neant, nu aveau rude, trecut și rădăcini. Băiatul suferea de eczemă alergică și alopecie

nervooasă, avea nevoie de tratament dentar, de aer, soare și exerciții fizice, dar nu avea semne de afecțiuni mentale sau fizice, cum credeau vecinii din Daly City. Certificatul de naștere, semnat de un doctor pe nume Jean-Claude Castel, la data de 23 iulie 1981, declara că nașterea avusese loc acasă, în Fresno, California, copilul era de sex masculin, de rasă caucaziană, cântărea 3,2 kilograme și măsura 50 de centimetri.

În ianuarie 1994 doctorul Richard Ashton înaintase Tribunalului pentru Minori prima evaluare psihiatrică a lui Lee Galespi. Copilul avea o dezvoltare fizică adecvată vârstei pubertății, un coeficient intelectual puțin peste medie, dar era limitat de probleme emoționale și sociale serioase, suferea de insomnie și era dependent de tranchilizantele pe care i le administrase mama sa ca să suporte claustrarea. Fusese o adevărată luptă să-i tundă părul și să-l facă să poarte haine de băiat, căci insistă că era fată și că „băieții sunt răi“. Îi era dor de mamă, făcea pipi în pat, plângea des, era tot timpul speriat, mai ales de bărbați, drept care relația terapeut-pacient era problematică și fusese nevoie să se recurgă la hipnoză și medicamente. Mai-că-sa îl crescuse închis în casă și îmbrăcat ca o fată, îi băgase în cap că oamenii sunt periculoși și că în curând avea să vină sfârșitul lumii. Se mutau frecvent, copilul nu-și amintea prin ce orașe trăise, știa doar că mama lucra la spitale sau azile de bătrâni și-și schimba locul de muncă „pentru că trebuiau să plece“. În concluzie, psihiatrul era de părere că, date fiind simptomele, pacientul Lee Galespi avea nevoie de terapie cu electroșocuri.

Asistenta socială explicase la tribunal că psihoterapia se dovedise contraproductivă, că pacientul era terorizat de doctorul Ashton, însă judecătoarea Rosen n-a cerut o a doua opinie, a decis ca Galespi să continue tratamentul, apoi să fie mutat la niște asistenți maternali și să meargă la școală. Într-un raport din 1995, Angeline Larson scria că băiatul era elev bun, dar nu avea prieteni, colegii râdeau de el pentru că era efeminat și neprietenos. La treisprezece ani a ajuns în plasament la Michael și Doris Constante.

Știu că ți-e sete, Indi. Uite, pentru că ai fost cuminte am să-ți dau suc de portocale. Nu te ridica, soarbe cu paiul. Așa. Mai vrei? Nu, un pahar e de ajuns, înainte de plecare am să-ți mai dau, cu condiția să mănânci ce ți-am adus, fasole cu orez, ca să prinzi puteri. Tremuri, oi fi înghețată, locul ăsta e cam umed, sunt și porțiuni inundate, pentru că apa se infiltrază din sol. Cine știe de când tremuri de frig. Te-am lăsat bine învelită cu mai multe pături, ți-am pus și șosete de lână, dar te-ai dezvelit, trebuie să stai cuminte când nu sunt aici, nu rezolvi nimic dacă te zbați, curelele aste sunt solide, oricât de mult te-ai zbuciuma, nu te poți dezlega. Eu nu pot să te veghez tot timpul, am o viață afară, după cum îți imaginezi. Ți-am explicat de mai multe ori, dar nu vrei să mă ascuți sau uiți. Îți repet, aici nu vine nimeni, ne aflăm pe un maidan părăsit de mulți ani, proprietatea e împrejmuțată și perfect izolată, dacă n-ai avea căluș, ai putea să urli până-ți piere glasul și nu te-ar auzi nimeni. Poate că nici n-ai nevoie de căluș, căci văd că ești mută ca un iepuraș, dar nu vreau să risc. Ce ți-oi fi zicând? Eu zic să renunți la orice speranță că ai putea scăpa, dacă la asta te gândești, pentru că în cazul improbabil că ai reuși să te ții pe picioare tot n-ai putea ieși. Pereții cămăruței sunt patru prelate negre, dar ea se află într-o uriașă subterană de beton armat și stâlpi de fier. Iar ușa e și ea de fier și cu lacăt, doar eu am cheia.

Ești cam fără vlagă, poate că ești mai bolnavă decât credeam, o fi pentru că ai pierdut mult sânge. Ce-i cu tine, Indiana? Ți-o fi trecut frica? Te-ai resemnat? Mă deranjează că taci, pentru că scopul aducerii tale aici era să stăm de vorbă și să ne înțelegem. Parcă ai fi un călugăr tibetan care evadează din lume prin meditație; se spune că unii reușesc chiar să-și controleze pulsul, tensiunea, bătăile inimii, ba chiar pot muri când vor ei. Așa o fi? Uite că ai ocazia să pui în practică metodele pe care le recomanzi pacienților tăi: să mediteze, să se relaxeze, tot bla-bla-ul ăsta New Age care-ți place atât de mult. Dacă vrei, îți aduc magneți și uleiuri aromatice. Și dacă tot meditezi, ia gândește-te la motivele pentru care te afli aici, la cât de capricioasă și de rea poți fi. Te căiești, știu asta, dar e cam târziu să dai înapoi, poți să-mi zici

că-ți înțelegi greșelile și-o să te îndrepti, poți să-mi promiți tot ce-ți trece prin minte, dar ar trebui să fii cretin să te cred. Și nu sunt, te asigur.

Joi, 5

După ce au ascultat toată povestea lui Lee Galespi, participanții la *Ripper* au decis în unanimitate să-i spună și inspectorului-șef ce aflaseră. Amanda a telefonat la prima oră, dar tatăl ei nu răspundea, așa că a sunat-o pe Petra Horr, care i-a spus că agenții FBI convocaseră o ședință cu tot departamentul.

— Le-a intrat în cap că sabotăm afacerea Miller. Au pierdut o grămadă de timp și n-au rezolvat nimic. Eu i-am sfătuit să profite să facă un pic de turism, dar nu le-a plăcut, chiar au fost jigniți. Sunt cam încuiați...

— Poate că Miller s-a dus în Afganistan. Spunea el ceva despre o datorie de onoare în legătură cu țara asta, a sugerat Amanda ca să o deruteze.

— Au pretenția să-l căutăm noi pe Miller, de parcă altceva n-am avea de făcut. De ce nu-l caută ei? Că doar de-aia controlează ei pe toată lumea. Nu mai există nimic privat în țara asta afurisită, Amanda, de fiecare dată când cumperi ceva, vorbești la telefon, folosești Internetul sau un card de credit lași o urmă și guvernul află; nici nasul nu poți să ți-l suflă.

— Ești sigură? a întrebat fata speriată, pentru că, dacă guvernul și tatăl ei prindeau de veste că juca *Ripper* cu Ryan Miller, putea ajunge la închisoare.

— Categoric.

— Spune-i lui tata să mă sune cum iese din ședință, te rog, e urgent.

Bob Martín a sunat-o după douăzeci de minute. În ultimele zile dormise pe sponci pe canapeaua din birou, se hrănise cu cafea și sandviciuri, n-avusese timp să se ducă la sală și se simțea înțepenit; în plus, era atât de nervos, că ședința se terminase cu țipete. O ura pe Lorraine Barcott, muiera asta acră,

îl ura pe Napoleonul ăla care-l scotea din minți cu maniile lui. Glasul Amandei, care avea darul de a-l înduioșa încă de când era doar o copilă, l-a mai calmat cât de cât.

— Voi ai să-mi spui ceva, scumpo?

— Mai întâi spune-mi tu ce noutăți ai.

— Avem rulota soților Farkas sub sechestru încă din decembrie, dar încă nu a fost cercetată, departamentul a avut alte priorități. Am analizat sticla de gin găsită acolo și am descoperit că avea Xanax în băutură. Și știi ce-am mai găsit?

— Un lup din pluș?

— Un album cu fotografii pe unde umblaseră; soții Farkas au străbătut mai multe state până să se stabilească în California. Și o carte poștală interesantă semnată de fratele lui Joe, din 14 decembrie anul trecut, prin care îi invita să se vadă în decembrie la San Francisco.

— Și ce e interesant aici?

— Două lucruri: imaginea cartolinei e un lup; iar fratele lui Joe jură că nu a trimis-o el.

— Cu alte cuvinte, Lupul a fost cel care le-a dat întâlnire ca să-i ucidă.

— Pesemne că da, numai că o carte poștală e o dovadă insuficientă, nu stă în picioare.

— Nu uita de Xanax și de luna plină.

— Bun, să zicem că Lupul a venit la rulotă cu un pretext oarecare, le-a adus și o sticlă cu gin, știind că erau băutori. Ginul conținea droguri. A așteptat să-i vadă matoliți, cam o jumătate de oră, apoi a deschis gazul și s-a cărat. A lăsat sticla ca să pară că fusese un accident tipic pentru niște bețivani, iar poliția exact asta a și presupus.

— Asta nu ne apropie de Lup. Și au mai rămas treizeci și nouă de ore ca s-o salvăm pe mama!

— Știi, fata mea.

— Am și eu niște noutăți, a reluat Amanda pe acel ton însuflețit pe care de vreo câteva săptămâni inspectorul-șef începuse să-l respecte.

Și nu a fost dezamăgit. A sunat-o imediat pe directoarea Serviciului de Protecție a Copilului, iar aceasta i-a trimis prin mail dosarul lui Lee Galespi pe care Angelique Larson îl întocmise în cei șapte ani în care se ocupase de băiat.

Pe o foaie scrisă de mână asistenta socială adăugase că băiatul suferise mult și că Serviciul, în loc să-l ajute, dăduse greș în mai multe rânduri, ca și ceilalți care ar fi trebuit să-l sprijine. Singura parte bună din existența lui Lee era că mama sa îi lăsase o asigurare de viață de două sute cincizeci de mii de dolari. Tribunalul pentru Minori deschisese un fond fiduciar, Galespi urmând să intre în posesia banilor după ce-ar fi împlinit optsprezece ani.

Ca să-ți mai ridic moralul ți-am adus ciocolată, din cea pe care o primeai de la Keller. Ce amestec ciudat, ciocolată cu ardei iute. Zahărul e dăunător și îngrășă, deși pe tine nu te preocupă niște kilograme în plus, ești convinsă că e ceva senzual, dar te previn că la patruzeci de ani e vorba de grăsime pur și simplu. Deocamdată, kilogramele tale au haz. Ești foarte drăguță. Nu mă miră că bărbații își pierd capul după tine, Indiana, dar frumusețea nu este un dar, ca în basme, e un blestem, amintește-ți de mitul Elenei din Troia, care a iscat un război crud între greci. Aproape mereu blestemul se întoarce împotriva frumoasei, vezi cazul lui Marilyn Monroe, simbolul sexual prin excelență, depresivă și drogată, care a murit părăsită și au trebuit să treacă trei zile până când cineva să îi ceară cadavrul. Știu multe despre acest subiect, femeile fatale mă fascinează și mă dezgustă, mă atrag și mă înfricoșează, exact ca reptilele. Ești atât de obișnuită să atragi atenția, să fii admirată și dorită, că nici nu-ți pasă de suferința pe care o produci. Femeile cochete ca tine umblă libere prin toată lumea, seducând și martirizând oamenii fără pic de simț de răspundere sau onoare. Nimic nu e mai groaznic decât să iubești și să fii respins, ți-o spun din experiență, e un supliciu atroce, o moarte lentă. Gândește-te de pildă la Gary Brunswick, bărbatul ăsta bun care îți oferea o dragoste dezinteresată, sau la Ryan Miller, pe care l-ai părăsit ca pe un gunoi, ca să nu mai zic de Alan

Keller, care a murit pentru tine. Nu e drept, Indiana. Trebuie să plătești pentru asta. În zilele astea te-am studiat atent, mai întâi caracterul, dar mai ales trupul, pe care ți-l cunosc amănunțit, de la cicatricea de pe fund până la pliurile vulvei. Până și alunițele ți le-am numărat, Indiana.

Lee Galespi a stat doi ani cu soții Constante, până când la un control medical i s-au găsit pe corp urme de arsură de țigară. Deși băiatul a refuzat să spună cine i le făcuse, Angelique Larson a dedus că era vorba de metoda didactică pe care cei doi i-o aplicau ca să nu mai facă pipi în pat; l-a retras de acolo, dar n-a reușit să le retragă licența de asistenți maternali. Galespi a fost apoi trimis pentru un an în Arizona, la Boys Camp. Degeaba a rugat-o Larson pe judecătoarea Rachel Rosen să nu-l trimită acolo, stabilimentul fiind celebru pentru disciplina sa paramilitară și brutalitate, deci total neindicat pentru un copil vulnerabil și traumatizat precum Galespi.

Pentru că cele câteva scrisori pe care le primise de la el erau cenzurate cu un marker negru, asistenta socială a hotărât să se deplaseze în Arizona. Nu se primeau vizite la Boys Camp, dar a făcut rost de o aprobare de la Tribunalul pentru Minori. Lee era palid, costeliv și închis în el, avea vânătăi și tăieturi pe brațe și pe picioare care, după spusele consilierului, un fost soldat pe nume Ed Staton, erau ceva normal, pentru că băieții făceau exerciții în aer liber și, în plus, Lee se bătea întruna cu colegii, care nu puteau să-l sufere pentru că era plângăcios ca un fătălău; „dar fac eu om din el, să nu-mi zici mie Ed Staton“. Femeia a stat de vorbă cu băiatul între patru ochi, fără să scoată nimic de la el, la toate întrebările ei răspundea ca un automat că nu avea plângeri. De la infirmiera școlii de corecție, o grăsană antipatică, a aflat că Galespi făcuse și greva foamei, nu fusese primul care să recurgă la astfel de trucuri, dar renunțase rapid după ce constatase cât de neplăcut era să fie alimentat cu forța cu un furtun vârat pe gât. În raportul ei, Angelique Larson vorbea de condiția proastă în care se afla băiatul, „care semăna cu un zombi“, și recomanda să fie retras

imediat de la Boys Camp. Și de data asta judecătoarea Rosen a făcut pe surda; nici reclamația împotriva lui Ed Staton n-a avut succes. Lee Galespi a petrecut un an în infernul acela.

Când s-a întors în California, Larson l-a dat în plasament la Jane și Edgar Fernwood, un cuplu evanghelic care l-a primit cu o compasiune pe care el n-o mai aștepta de la nimeni. Omul lucra în construcții și l-a luat să învețe meserie; părea în sfârșit că-și găsisese locul pe lume. În următorii doi ani Lee a avut note bune la școală și a lucrat cu Fernwood. Era un băiat simpatic, blond, cam mărunțel și cam slăbuț pentru un băiat american de vârsta lui, timid și singuratic, care se distra cu benzi desenate, jocuri video și filme de acțiune. Angelique Larson l-a întrebat odată dacă mai era convins că „băieții erau răi și fetițele bune“, dar părea că uitase despre ce era vorba, își blocase în memorie perioada în care voia să fie fetiță.

Dosarul mai cuprindea și niște fotografii ale lui Lee, ultima din 1999, la împlinirea vârstei de optsprezece ani, când ieșise de sub aripa Serviciului de Protecție a Copilului. Judecătoarea Rosen a stabilit că, date fiind problemele de comportament pe care le avusese băiatul, nu putea intra în posesia banilor lăsați de mamă decât la douăzeci și unu de ani. A fost anul în care Angelique Larson a ieșit la pensie și s-a mutat în Alaska.

Inspectorul-șef și-a pus oamenii să-i caute pe Lee Galespi, pe Angelique Larson și pe soții Fernwood.

Ți-am adus Coca-Cola, trebuie să bei multe lichide și un pic de cofeină o să-ți facă bine. Nu vrei? Zău, Indi, nu te purta așa. Dacă refuzi să mănânci și să bei pentru că-ți imaginezi că am pus droguri înăuntru, gândește-te că ți le-aș fi putut injecta, așa cum am făcut cu antibioticele. Și bine am făcut, pentru că ți-a scăzut febra și sângerezi mai puțin, în curând o să poți face câțiva pași.

Să-ți continui cu povestea mea, e foarte important să mă cunoști și să-mi înțelegi misiunea. Uite aici o tăietură din ziar, din 21 iulie 1993. Titlul e „Fetiță aproape moartă de foame închisă de mama ei“, urmează două paragrafe dolidora de minciuni. Că

o femeie neidentificată a murit la spital fără să spună de fetiță și că o lună mai târziu poliția a descoperit o fată de unsprezece ani, ținută tot timpul sub cheie... că au găsit o scenă macabră. Minciuni! Eram acolo și te asigur că totul era curat și ordonat, nu era nimic macabru. Și n-a fost o lună, doar trei săptămâni, și biata mama n-a avut nici o vină. A lăsat-o inima și nu și-a mai recăpătat cunoștința, deci cum să le fi spus că rămăsesem singură? Îmi amintesc perfect cum s-a întâmplat. Ea a plecat de dimineată ca de obicei, mi-a lăsat masa pregătită și mi-a spus să trag zăvoarele la ușă și să nu deschid sub nici un motiv. Când nu a venit la ora obișnuită, mi-am zis că o fi avut mai mult de lucru, am mâncat cereale cu lapte și m-am uitat la televizor până am adormit. M-am trezit târziu, ea tot nu venise, atunci m-am speriat, mama nu mă lăsa niciodată singură mult timp și nici nu lipsise vreodată peste noapte. A doua zi am așteptat-o cu ochii pe ceas, rugându-mă întruna și chemând-o cu inima. Știam că nu aveam voie să răspund la telefon, dar mi-am zis să răspund dacă suna, dacă i se întâmplase ceva precis avea să mă anunțe. Dar n-a sunat și nu s-a întors acasă; așa au trecut zilele, pe care le număram pe calendarul lipit de frigider. S-a terminat mâncarea, la urmă înghițeam orice, pastă de dinți, săpun, hârtie udă, orice. În ultimele cinci sau șase zile am trăit doar cu apă. Eram disperată, nu puteam crede că mama mă părăsise. Îmi treceau prin cap tot felul de explicații: mă punea la încercare; fusese atacată de bandiți sau arestată de poliție; era o pedeapsă pentru un lucru rău pe care-l făcusem fără să vreau. Câte zile mai puteam rezista? Foarte puține, aveam să mor de foame și de frică. Mă rugam și o chemam. Am plâns mult, lacrimi pe care le închinam lui Isus. Pe vremea aceea eram foarte credincioasă, la fel ca mama, dar acum nu mai cred în nimic, am văzut prea multă răutate pe lumea asta ca să mai pot avea încredere în Dumnezeu. Mai târziu, când m-au descoperit, m-au întrebat de ce nu ieșisem din apartament și de ce nu cerusem ajutor. Adevărul e că nu aveam la cine apela. Nu aveam rude, nici prieteni, nu ne cunoșteam vecinii. Știam că în caz de urgență suni la 911, dar eu nu vorbisem niciodată la telefon și ideea de a vorbi cu un străin mă îngrozea.

În cele din urmă, după douăzeci și două de zile, ajutorul a sosit. Am auzit bubuituri în ușă și strigăte să deschid, că era poliția. Asta m-a îngrozit și mai tare, mama îmi băgase în cap că poliția era lucrul cel mai de temut dintre toate și că sub nici un chip nu trebuia să am de-a face cu cineva care poartă uniformă. M-am ascuns în dulap, acolo îmi făcusem vizuina printre haine. Au intrat pe fereastră după ce au spart geamul, au dat buzna în apartament... Pe urmă m-au dus la spital, unde am fost tratată ca un animal de laborator, mi s-au făcut analize umilitoare, m-au obligat să port haine de băiat, nimeni n-a avut milă de mine. Cel mai crud a fost Richard Ashton, care a făcut experiențe pe pielea mea: mă droga, mă hipnotiza, mă zăpăcea de cap și spunea că sunt nebună. Știi tu ce este terapia electroconvulsivă, Indi? Ceva sinistru, de nedescris. E drept ca Ashton să fi suferit la rândul său, de aceea a fost executat prin electricitate.

Am trecut prin mai multe locuri, n-am suportat nici unul, căci eram lipsită de dragostea mamei și crescusem singură; ceilalți copii mă deranjau, erau murdari și dezordonați, îmi furau lucrurile. Cel mai rău a fost acasă la soții Constante. Pe atunci, Michael Constante bea, iar când era beat era îngrozitor; șase copii avea în grijă, dar pe mine mă detesta în mod special, nu mă putea suferi, să fi văzut cum mă pedepsea. Iar nevastă-sa era la fel de rea ca el. Amândoi meritau pedeapsa capitală pentru răutățile lor, așa le-am zis. Erau drogați, dar conștienți, m-au recunoscut și au știut ce-o să pățească. Fiecare dintre condamnați a avut timp să mă audă și fiecare i-am explicat de ce trebuia să moară; în afară de Alan Keller, cianura e foarte rapidă.

Știi tu ce zi e astăzi, Indiana? E joi, 5 aprilie. Măine e Vinerea Mare, când creștinii comemorează moartea lui Isus pe cruce. Pe vremea romanilor răstignirea pe cruce era o formă obișnuită de execuție.

Blake Jackson, care nu mai fusese la lucru de câteva zile, a dat o raită pe la farmacie să vadă dacă totul era în ordine; avea angajați de încredere, dar ochiul șefului e întotdeauna necesar. Un impuls subit l-a îndemnat să o sune iar pe Angelique Larson,

pentru care simțea o afinitate rară. Nu era un tip romantic, ba chiar îi era frică de încurcăturile sentimentale, însă cu Angelique nu era nci un pericol: îi despărțeau aproximativ cinci mii de kilometri de geografie variată. Și-o imagina încotoșmănată în blănuri, alfabetizând copii inuiți și cu o sanie trasă de câini în pragul unui iglu. S-a închis în micul său birou și a format numărul. Femeia nu s-a mirat că presupusul scriitor o suna din nou după doar câteva ore.

— Mă gândeam la Lee Galespi... a început Blake, furios pe sine însuși pentru că nu-și pregătise o întrebare inteligentă.

— Da, e o poveste atât de tristă. Sper să vă folosească pentru carte.

— Va fi chiar axul principal al romanului meu, vă asigur.

— Atunci mă bucur că am contribuit și eu cu ceva.

— Încă nu am scris nimic, deocamdată pun în ordine subiectul.

— A... Dar titlu are?

— Da, *Ripper*.

— O să fie un roman polițist?

— Să zicem că da. Vă place genul?

— Sinceră să fiu, prefer alte genuri, dar o să citesc cartea.

— Am să v-o trimit cum apare. Spuneți-mi, Angelique, vă mai amintiți ceva despre Galespi care mi-ar putea fi de folos?

— Mmm... A, da, un detaliu poate lipsit de importanță, dar hai să vă spun. Înregistrați?

— Iau notițe. Sunt numai urechi.

— Vedeți, m-am îndoit mereu că Marion Galespi ar fi fost mama lui Lee. Când a murit, Marion avea șaiszeci și unu de ani, iar copilul, unsprezece, ceea ce înseamnă că l-ar fi născut la cincizeci de ani, asta dacă certificatul de naștere era corect.

— Nu e imposibil, acum există tratamente pentru fertilitate. În California vezi des femei de cincizeci de ani împingând cărucioare cu tripleți.

— La noi în Alaska nu. Revenind la Marion, e puțin probabil să fi urmat un tratament de acest fel, era bolnavă și ne-

căsătorită. În plus, autopsia a descoperit o histerectomie, nu se știe când și unde făcută.

— Și de ce nu v-ați făcut publice aceste bănuieli, Angelique? Băiatul ar fi putut face o analiză de ADN.

— Pentru asigurarea aceea de viață. Mi-am zis că dacă apăreau dubii asupra identității beneficiarului, Lee risca să piardă banii lăsați de Marion. Când am vorbit ultima dată cu el, de Crăciunul lui 2006, i-am spus că Marion era obeză, avea diabet, tensiune și probleme cardiace și că de regulă astfel de afecțiuni sunt ereditare. Mi-a răspuns că era perfect sănătos. I-am mai zis în treacăt că Marion îl născuse la o vârstă la care cele mai multe femei sunt deja la menopauză și l-am întrebat dacă știa de histerectomie. Nu, nu știa nimic despre asta, dar își dăduse și el seama că maică-sa era cam în vârstă.

— Aveți o fotografie clară a băiatului?

— Am mai multe, dar cea mai bună e cea pe care mi-au trimis-o soții Fernwood în ziua când Lee a încasat cecul asigurării de viață. Dați-mi adresa de e-mail, o trimit imediat.

— Nici nu știți cât de mult m-ați ajutat, Angelique. Pot să vă mai sun dacă mai am întrebări?

— Bineînțeles, Blake, e o plăcere să stăm de vorbă.

Bunicul a închis, apoi și-a sunat fostul ginere și nepoata. Bob Martín avea pe masă primul raport despre soții Farkas și, în timp ce-l asculta, compara datele. Și-a notat numele lui Marion Galespi și al orașului Tuscaloosa, urmate de un semn de întrebare, și le-a pasat Petrei Horr, care s-a conectat imediat la banca de date. Inspectorul-șef i-a spus fostului său socru că Farkasii erau din Tuscaloosa, Alabama, că avuseseră probleme cu legea – posesie de droguri, conducerea mașinii în stare de ebrietate, furtașaguri – și că locuiseră vremelnice în mai multe state. În 1986, la Pensacola, Florida, le murise o fiică de cinci săptămâni, asfixiată cu o pătură în timp ce ei se aflau la cârciumă și o lăsaseră singură. Au făcut un an de detenție pentru neglijență. Apoi s-au mutat în Texas, la Del Rio, unde au stat trei ani, pe urmă în New Mexico, la Socorro, unde au rămas până în 1997. Joe lucra ocazional ca muncitor, Sharon făcea

pe chelnerița. S-au tot dus spre vest, în 1999 s-au instalat la Santa Barbara.

— Și fii atent aici, Blake: în 1984 le-a dispărut un fiu de doi ani în circumstanțe suspecte. Copilul fusese internat la spital de trei ori, mai întâi la zece luni, pentru un braț rupt și vânătăi – părinții au spus că băiețelul căzuse; opt luni mai târziu, a ajuns la Urgență cu pneumonie, febră și malnutriție. Poliția i-a luat la întrebări, dar nu au fost acuzați. A treia oară puștiul avea doi ani și prezenta o leziune pe craniu, vânătăi și coaste rupte – părinții au spus că-l lovise un motociclist care fugise de la locul accidentului. Iar la trei zile după externare, copilul a dispărut. Părinții păreau foarte afectați și declarau sus și tare că fiul lor fusese răpit. Nu l-au mai găsit niciodată.

— Ce vrei să sugerezi, Bob? Că acest copil ar putea fi Lee Galespi?

— Dacă Lee Galespi e Lupul și soții Farkas au fost și ei victimele lui, așa cum credem, trebuie să fie o legătură între ei. Stai puțin, vine Petra cu date noi despre Marion Galespi.

S-a uitat rapid pe cele două pagini și i-a citit aspectele esențiale lui Blake Jackson: în 1984 Marion Galespi lucra ca infirmieră la secția de pediatrie a spitalului general din Tuscaloosa; în același ani și-a lăsat brusc postul și a plecat din oraș; până la moartea ei, din 1993, în Daly City, când apare ca mama lui Lee Galespi, nu s-a știut nimic despre ea.

— E clar, Bob, ce să mai căutăm: Marion a răpit copilul ca să-l scape de abuzurile părinților lui. Singură, fără copii, deja de o anumită vârstă, cred că acest copil a devenit rațiunea ei de a trăi. Se muta dintr-un loc în altul și l-a crescut ca pe o fetiță, închis în casă ca să-l țină ascuns. Vai de capul ei, sunt convins că murea de frică să nu i-l ia autoritățile. Sunt sigur că-l iubea mult.

În orele care au urmat, inspectorul-șef a constatat că a da de urma lui Lee Galespi era la fel de dificil ca și a o găsi pe Carol Underwater. Nici soții Fernwood nu mai avuseseră vești de la el din 2006, la fel ca Angelique Larson. În acel an Lee investise jumătate din banii de asigurare într-o casă cam dela-

brată de pe strada Castro; o pusese la punct și o vânduse unui cuplu gay cu un profit de peste o sută de mii de dolari. În ultimul mesaj de Crăciun le spunea că avea să plece o vreme în Costa Rica. Numai că nu exista înregistrat nici un pașaport pe acest nume. Au încercat să-l găsească mergând pe urma licenței de constructor și inspector de proprietăți emise în 2004, deci încă valabilă, dar în afară de casa de pe strada Castro nu s-a găsit nici un contract pe care să-l fi semnat.

Ai să-mi dai dreptate, Indiana, dacă spun că părinții nu sunt cei care-ți dau viață, ci cei care te cresc. Pe mine m-a crescut Marion Galespi, ea a fost singura mea mamă. Ceilalți, Sharon și Joe Farkas, nu s-au purtat niciodată ca niște părinți, erau doi vagabonzi alcoolici, din neglijența lor a murit surioara mea și pe mine mă băteau atât de mult, că, dacă n-ar fi fost Marion, care m-a salvat, m-ar fi omorât. I-am căutat până am dat de ei, apoi am așteptat. Anul trecut, când aveam totul pregătit pentru misiunea mea, i-am contactat. M-am dus la ei. Să-i fi văzut ce emoționați erau că-și revedeau fiul pierdut! Nici nu bănuiau ce surpriză le pregătisem.

Ce fel de om trebuie să fii ca să lovești un copilaș? Tu ești mamă, Indiana, cunoști bine dragostea asta protectoare pe care ți-o inspiră copiii, e un impuls biologic, doar fințele denaturate, ca Farkasii, își bat progeniturile. Și fiindcă tot vorbim despre copii, vreau să te felicit pentru Amanda, fata asta e foarte inteligentă, ți-o spun cu tot respectul și admirația. Are o minte analitică, exact ca mine. Îi plac provocările intelectuale; la fel și mie. Nu mă tem de Bob Martín și de oamenii lui, sunt niște tântălăi, ca toți polițiștii, rezolvă doar un caz din trei și nu mereu cel arestat și condamnat e adevăratul vinovat de crimă. E mult mai lesne să păcălești poliția decât pe fiică-ta.

Și te asigur că nu sunt deloc un psihopat, cum cred ăștia. Sunt o persoană rațională, cultă și educată, citesc, mă informez, studiez. Misiunea asta a mea am plănuit-o de-a lungul anilor și, odată îndeplinită, voi reveni la o viață normală departe de aici. De fapt, misiunea ar fi trebuit să ia sfârșit în februarie, cu execuția

lui Rachel Rosen, ultima condamnată de pe listă, numai că tu mi-ai complicat planurile și am fost silit să-l elimin pe Alan Keller. A fost o decizie de ultimă oră, n-am putut pregăti lucrurile la fel de minuțios ca în celelalte cazuri. Ideal ar fi fost ca amantul tău să moară la San Francisco, când i-ar fi sunat ceasul. Și, dacă vrei să știi de ce a trebuit să moară, află că tu ești de vină: a murit pentru că te-ai întors la el. Luni în șir a trebuit să te ascult vorbindu-mi de Keller, apoi de Miller, încurcăturile tale sentimentale și confidențele tale intime îmi întorceau stomacul pe dos, dar le țineam minte pentru a le folosi mai târziu. Ești genul ăsta de femeiușcă incapabilă să stea fără un bărbat: abia ai rupt-o cu Keller, ai și dat fuga în brațele lui Miller. M-ai dezamăgit total, Indiana, îmi faci greață.

Cel care trebuia să moară ca să rămâi liberă era soldatul, dar s-a salvat pentru că l-ai lăsat mască fără nici o explicație. Căci ai fi putut să-i spui adevărul. De ce nu i-ai spus că erai gravidă cu Keller? Ce aveai de gând? Să faci un avort? Știai că Keller nu-și dorea copii, nu-și dorise niciodată. Sau voiai să-l convingi pe Miller că el era tatăl? Nu cred că i-ai fi spus, dar am impresia că nici nu era cazul: ar fi avut grijă de copilul altui bărbat, asta făcea parte din complexul său de erou. M-am amuzat copios de harta astrală pe care i-a făcut-o Celeste Roko.

Așa cum te cunosc, Indiana, cred că planul tău era să-l crești singură, după cum te-a sfătuit tatăl tău. Doar doi oameni îți știau secretul, taică-tău și eu, și nici unul nu a prevăzut reacția lui Keller. Când te-a rugat să te măriți cu el, la Café Rossini, nu știa de sarcină și tu tocmai aflaseși. Două zile mai târziu, când i-ai spus, omul a fost emoționat până la lacrimi la gândul de a fi tată, nu credea că avea să i se întâmple așa ceva, era un miracol. Te-a convins atunci să primești inelul. Ce scenă grotescă trebuie să fi fost!

Depart de mine gândul de a-ți provoca un avort, Indiana, a fost un accident. O singură doză de ketamină, ca să mă urmezi până aici, ar fi fost inofensivă, dar apoi a trebuit să te țin drogată câteva zile, precis că asta a provocat avortul. M-am speriat teribil. Luni, când am venit să te văd, te-am găsit într-o baltă de sânge și mai-mai să leșin, nu suport vederea sângelui. Mi-a

fost teamă de ce e mai rău, că apucaseși cumva să te sinucizi, dar mi-am adus aminte de sarcină. La vârsta ta procentajul de avorturi spontane e între zece și douăzeci la sută și e un proces natural, nici nu-i nevoie de doctor. M-a cam îngrijorat că ai făcut febră, dar am rezolvat-o cu antibiotice. Te-am îngrijit bine, Indi, îți dai seama că nu puteam să te las să mori de hemoragie, am alte planuri cu tine.

Văzând fotografia lui Lee Galespi trimisă bunicului de Angelique Larson, Amanda a simțit o gheară în stomac și un gust metalic în gură, gust de sânge. Era sigură că îl mai văzuse pe omul acela, dar nu știa unde să-l plaseze. După ce și-a bătut capul o vreme, s-a dat bătută și și-a întrebat bunicul, care a spus că semăna cu doamna bolnavă de cancer care îi făcuse cadou pisica Salvați Tonul. Fără să mai stea pe gânduri, s-a dus la Café Rossini, unde Carol Underwater obișnuia să stea cu orele și să citească, așteptându-și rându-l la tratamentul de la spital sau pe Indiana.

Danny D'Angelo i-a primit teatral ca de obicei și cu multă bucurie, căci nu uitase că Blake Jackson îl îngrijise în propria sa casă când fusese bolnav. Tragedia prin care treceau acum l-a mișcat până la lacrimi. Cum era posibil ca Indiana să fi dispărut de parcă ar fi răpit-o extraterestrii, trebuia să existe o explicație... Amanda i-a pus sub ochi poza:

— Cine e ăsta, Danny?

— Aș zice că e Carol, prietena aia a Indianei, când era tânără.

— ăsta e bărbat, a intervenit Blake.

— Păi și Carol e bărbat. E evident, sare în ochi.

— Bărbat? Mămica nu și-a dat seama, nici noi!

— Nu? Credeam că Indiana știa. Dar mama ta e cu capul în nori, drăguță, nu știe pe ce lume e. Uite, am o poză a lui Carol făcută de Lulu. O știi pe Lulu Gardner? Precis ați văzut-o pe aici, vine des. O băbuță extravagantă care face poze prin North Beach.

A dat fuga în bucătărie și s-a întors cu o poză de polaroid color în care se vedeau Indiana și Carol la o masă de lângă geam și Danny însuși mai în spate.

— Deghizarea asta e o adevărată artă, le-a explicat el. Există bărbați îmbrăcați în femeie mai frumoși decât un model de meserie, dar ăștia sunt rari. Carol nu încearcă să pară mai frumoasă, îi e de-ajuns să se simtă feminină. A ales un stil lălău, demodat, ca să-și disimuleze mai bine corpul. Oricine se poate îmbrăca precum o femeie urâtă. Vai, n-ar trebui să vorbesc așa despre o bolnavă de cancer. Deși o avantajează, treci mai ușor peste perucă și basma. Sau poate că nici n-are cancer, l-a inventat ca să-și joace mai bine rolul de femeie sau ca să atragă atenția. Treaba asta când îți inventezi o boală are un nume...

— Sindromul Münchausen, l-a lămurit Blake, care în viața sa de farmacist văzuse multe.

— Exact! Altă problemă e să-ți prefaci vocea, corzile vocale sunt mai groase la bărbați. De-asta vorbește Carol în șoaptă.

— Mama crede că din cauza chimioterapiei...

— Aiurea! E un truc clasic, ăștia vorbesc precum răposata Jacqueline Kennedy.

— Tipul din fotografie are ochi albaștri, Carol are ochi închiși la culoare, a observat Amanda.

— Nu știu de ce-și pune lentile de contact de culoarea cafelei, îi stau rău și îi fac ochii bulbucăți.

— Ai mai văzut-o pe Carol pe aici?

— Acum că mă întrebi îmi dau seama că n-am mai văzut-o de câteva zile. Dar cum apare, cum te sun, Amanda.

— Mi-e teamă că n-o să apară, Danny.

De mult nu mă mai îmbrăcasem în femeie, Indi, și am făcut-o doar ca să-ți câștig încrederea. Trebuia să ajung într-un fel la inspectorul Martîn, să obțin amănunte despre anchetă, pentru că pușinul care se publică în presă e în general inexact, și m-am gândit că prin tine aveam să reușesc. Tu și Bob sunteți niște divorțați tare ciudați, puține cupluri căsătorite își arată atâta prietenie ca voi. Dar nu a fost singurul motiv: intenția mea era să

te fac să ții la mine și să depinzi de mine. Ai observat că nu ai prietene? Prietenii tăi sunt bărbați, precum soldatul ăsta șchiop, așa că aveai nevoie de o prietenă. Cancerul a fost o idee genială, recunoaște, pentru că în dorința ta de a mă ajuta ai lăsat garda jos. Că doar nu era să suspectezi o nenorocită cu cancer în fază terminală! A fost ușor să te fac să-mi oferi informații, însă nu-mi închipuiam că avea să mă ajute și fîcă-ta; dacă aș crede în soartă, aș zice că a fost un dar divin, dar prefer să cred că a fost rodul strategiei mele. Sub pretextul de a afla vesti despre Salvați Tonul – auzi tu ce nume pentru un animal de companie – am vizitat-o și am vorbit cu ea la telefon. Am fost mereu prudent, ca să nu intri tu la idei, dar comentam jocul ăla, Ripper, și mă ținea la curent cu ce mai descoperiseră. Nici nu bănuia ce serviciu îmi făcea.

De la Café Rossini, bunicul și nepoata s-au dus glonț la poliție cu poza lui Carol Underwater pe care le-o dăduse Danny. Amanda era atât de speriată de câte știa persoana aceea despre mama ei, că nici nu putea vorbi, așa că Blake a fost cel care i-a explicat lui Bob Martín că femeia era Lee Galespi. Inspectorul și-a convocat urgent detectivii și doi psihologi criminaliști și l-a sunat pe Samuel Hamilton, care a sosit după un sfert de oră. Totul îl indica pe Lee Galespi drept autor al asasinatelor și al dispariției Indiane. Au dedus că Galespi copsese de-a lungul anilor ideea de a se răzbuna pe cei care îl chinuiseră, dar trecuse la fapte de-abia după ce Angelique Larson i-a împărtășit îndoiala că Marion Galespi, singura ființă pe care o iubise vreodată, n-ar fi fost mama sa. Atunci și-a căutat părinții biologici și, când a reușit să-i identifice, și-a dat seama că nefericirile sale începuseră încă din ziua în care se născuse; atunci și-a părăsit lucrul și relațiile, a dispărut din punct de vedere legal și și-a dedicat următorii ani pregătirii a ceea ce în mintea sa era un act de dreptate: să scape lumea de făpturile acelea depravate, ca să nu mai poată chinui și alți copii. Trăia modest, ca să facă economii, putea trăi până la îndeplinirea „misiunii”, și-a plănuit fiecare crimă pas cu pas, de la obținerea de droguri și arme și până la forma de a le pune în aplicare fără să lase urme.

— Galespi a dispărut de pe fața pământului și a reapărut abia anul trecut ca să-l ucidă pe Ed Staton, a spus inspectorul.

— Transformat în Carol Underwater, a adăugat Blake.

— Nu cred că și-a comis crimele sub o identitate feminină. În copilărie asimilase mesajul lui Marion Galespi – „fetițele sunt bune, băieții sunt răi” –, așa că le-a comis probabil sub o identitate masculină, a sugerat unul dintre psihologi.

— Și-atunci de ce se deghiza în femeie?

— Greu de spus. Poate că e un travestit.

— Sau ca să-i câștige prietenia Indianei: Carol Underwater, mai bine zis Lee Galespi, e obsedat de fiica mea, a intervenit Blake Jackson. E foarte posibil ca el, deghizat în Carol Underwater, să-i fi adus revista în care Alan Keller era pozat cu altă femeie, ceea ce a dus la ruperea relațiilor dintre cei doi.

— Motivul tuturor crimelor, în afară de cazul Keller, e deci răzbunarea, a tras concluzia inspectorul.

— E același asasin, doar motivele diferă: pe Keller l-a ucis din gelozie, a spus celălalt psiholog.

Blake a adăugat că Indiana avea încredere în Carol, care astfel intrase în intimitatea ei. Uneori Carol/Lee stătea în sala de așteptare din fața cabinetului până își termina ea programările. Avusese deci prilejul să-i deschidă calculatorul, să-i citească corespondența, să-i vadă agenda și să introducă filmulețele sadomasochiste și pe cel cu lupul.

— Le-am văzut adesea împreună la Café Rossini, a intervenit Samuel Hamilton. Joi, pe 8 martie, probabil că Indiana i-a spus că avea să cineze cu Alan Keller în oraș, așa cum îi împărțase și alte amănunte din viața ei. Carol/Lee a avut la dispoziție toată după-amiaza ca să se ducă la Napa, să pătrundă în casă și să pună cianură în cele două pahare, după care s-a ascuns ca să-l aștepte, să-l vadă mort și să-i tragă săgeata aia în piept.

— Dar nu se aștepta să apară Ryan Miller. Poate că l-a văzut sau chiar a auzit ce a vorbit el cu Keller, a presupus Amanda.

— De unde știi că Miller a fost acolo? s-a mirat tatăl ei, care bănuia cam de trei săptămâni că fata îi ascundea ceva; poate că era cazul să-i pună sub urmărire telefonul și computerul.

— E logic, a intervenit iute bunicul. Miller l-a găsit pe Keller în viață, s-au certat, i-a tras una și a plecat, lăsându-și urmele peste tot, extrem de convenabil pentru asasin. Pe urmă Keller a băut din apa otrăvită și a murit pe loc. Nu pricep de ce a mai trebuit să tragă săgeata aia în cadavru.

— Pentru că era vorba tot de o execuție, a explicat un psiholog. Alan Keller i-o răpise pe Indiana, deci trebuia să plătească. Săgeata în inimă e un mesaj clar: Cupidon transformat în călău. E similar cu sodomizarea leșului lui Staton – adică ce-i făcuse lui la Boys Camp – și cu incendierea soților Constante, care-l ardeau cu țigara când făcea pipi în pat.

— Ultimul care le-a văzut pe Indiana și pe Carol vineri seara e Matheus Pereira. Am stat de vorbă cu el și e ceva care nu-mi dă pace, a spus Samuel Hamilton. Carol a spus că se duceau să vadă un film, dar știu de la domnul Jackson că vineri seara venea mereu acasă la cină.

— Ca să se vadă cu Amanda care venea de la internat, a confirmat bunicul. Așa este, Indiana n-ar fi mers la cinema într-o zi de vineri.

— Indiana e înaltă și puternică, Carol n-ar fi putut-o lua cu forța, a observat inspectorul.

— Doar dacă i-ar fi administrat un drog care elimină complet voința și produce amnezie, din cele folosite la violuri, de exemplu, a spus Hamilton. Pereira n-a fost defel mirat să le vadă pe cele două prietene, dar când l-am întrebat dacă nu observase ceva ciudat la Indiana, dacă nu i se păruse cumva drogată, a confirmat că părea cam absentă și nici nu-i răspunsese la salut, iar Carol o ținea de braț.

La unsprezece și un sfert seara erau cu toții obosiți și flămânzi, dar nimeni nu-și propunea să se culce sau să mănânce. Iar Amanda nu trebuia să se uite la ceasul din biroul tatălui ei – de doi ani încoace știa să ghicească ora: mama ei mai avea de trăit douăzeci și patru de ore și patruzeci și cinci de minute.

Nici Ryan Miller n-a dormit în noaptea aceea. Căuta în fața calculatorului firul care putea deșira ghemul de necunoscute.

Avea programele pe care le folosea în munca sa și care îi dădeau acces la informațiile din toată lumea, de la cele mai secrete la cele mai banale. În câteva minute putea afla ce se vorbise la ședința directorilor de la Exxon Mobil, Petro China sau Saudi Aramco, sau ce mâncaseră la prânz balerinii de la Balșoi. Totul era să formulezi corect întrebarea.

Denise West tăiasă un pui și-i gătise o tocană succulentă, pe care i-o lăsase în bucătărie împreună cu o pâine întregă. „Succes, fule“, îl sărutase pe frunte înainte de a merge la culcare, iar Ryan, care după două săptămâni încă nu se obișnuise cu duioșiile ei, s-a îmbujorat. Dacă pe timp de zi se simțea venirea primăverii, nopțile erau încă reci și schimbările bruște de temperatură făceau să trosnească bârnela casei precum oasele artritice ale unei babe. Singurele surse de căldură erau șemineul din salon, care nu prea era eficient, și o sobiță cu gaz, pe care Denise o lua după ea; obișnuit cu podul său glacial, Ryan Miller nu avea nevoie de căldură. Așa că a rămas în fața ecranului, cu Atila la picioare. Câinele nu se putea mișca decât în interiorul proprietății de un hectar și jumătate, ca să nu atragă atenția, drept care se cam îngrășase, iar de când viețuia împreună cu doi cățeluși și mai multe pisici, pentru prima dată în viața sa de războinic dădea din coadă și rânjea ca un mائدanez sadea.

La două dimineața Miller a dat gata puiul pe care l-a împărțit cu Atila. Își făcuse și exercițiile de Qigong, dar nu reușea să se concentreze, mintea îi sărea de la una la alta. Nu putea gândi, ideile i se învălmășeau, iar imaginea Indianei îi întrerupea raționamentele. Îi ardea pielea, îi venea să urle, să izbească pereții; avea nevoie de acțiune, de indicații, de un ordin categoric, de un dușman vizibil. Așteptarea asta fără un scop precis era mai rea decât vâltoarea unei lupte dure. „Trebuie să mă calmez, Atila, în halul ăsta nu sunt bun de nimic.“ Copleșit de eșec, s-a trântit pe canapea silindu-se să doarmă. A respirat așa cum îl învățase Indiana, urmărind fiecare inspirație și fiecare expirație, s-a străduit să se relaxeze așa cum îl

învăţase maestrul de Qigong. A adormit abia după douăzeci de minute.

Şi atunci, în ultimele licăriri ale jarului din şemineu, a zărit două siluete, o fetiţă de vreo zece ani, în fustă lungă şi cu un şal pe cap, şi un băieţel mai mic pe care-l ţinea de mână. Ryan Miller a rămas nemişcat, fără să clipească şi fără să respire, ca să nu-i sperie. Imaginea nu a ţinut mult, poate doar câteva secunde, dar a fost atât de limpede, de parcă cei doi veniseră special din Afganistan ca să-l vadă. Îi mai văzuse el şi înainte, dar atunci erau aşa cum fuseseră în timpul războiului, în 2006, pitiţi în groapa aia: o fetiţă de patru ani şi un bebeluş. Acum, în casa Denisei West, nu mai erau fantomele din trecut, ci chiar ei, Sharbat şi fratele ei, exact cum arătau acum, după şase ani. Iar când au dispărut la fel de discret cum veniseră, soldatul a simţit că-l lasă gheara pe care o avusese în inimă de-a lungul celor şase ani şi a lăcrimat de uşurare şi recunoştinţă pentru că erau în viaţă, scăpaseră de ororile războiului şi de durerea faptului că rămăseseră orfani, îl aşteptau, veniseră să-l cheme. Le-a promis că îi va căuta imediat ce-şi va îndeplini ultima misiune de *navy seal*: salvarea singurei femei pe care o iubea.

După un minut, Miller adormea cu lacrimi pe obraz.

Sper să mă ierţi pentru că te-am păcălit în rolul meu de Carol, ţi-am explicat că n-am făcut-o din răutate. Dar trebuia să mă apropii de tine. Nu doar o dată am crezut că-ţi dăduseşi seama că această Carol era bărbat şi că pur şi simplu acceptai situaţia, aşa cum accepţi aproape totul, dar adevărul e că n-ai avut curiozitatea să te uiţi la mine atent, să mă cunoşti mai bine. Pentru tine a fost doar o amicizie superficială, pentru mine era ceva la fel de important ca misiunea mea.

Cum vei vedea, Indiana, eliminarea lui Ed Staton, a soţilor Farkas şi Constante, a lui Richard Ashton şi a judecătoarei Rachel Rosen nu putea trece neobservată, era esenţial ca opinia publică să afle. Aş fi putut face ca toate să pară nişte simple accidente, dar nu s-ar fi făcut anchete şi n-aş fi avut motive să-mi fac griji,

numai că scopul meu a fost să fie o lecție pentru alte fapte la fel de perverse ca ei, care n-au dreptul să trăiască în societate. Trebuia să fie limpede că aceste victime fuseseră judecate, condamnate la moarte și executate. Am reușit asta de fiecare dată, deși eram gata să dau greș în cazul Farkas, căci poliția nu a analizat ginul din sticlă, cu toate că o lăsasem în rulotă special pentru asta. Aflu acum că fostul tău bărbat tocmai a descoperit că în băutură erau droguri. După trei luni! Încă o dovadă a incapacității poliției.

Planul meu era ca toate astea să devină știri în mass-media și să-i sperie pe cei cu conștiința încărcată, dar ziariștii sunt leneși și opinia publică e indiferentă. Trebuia să găsec o modalitate de a atrage atenția. Anul trecut, în septembrie, cu mai puțin de o lună până la prima execuție, cea a lui Ed Staton, am văzut-o la televizor pe Celeste Roko prezentând horoscopul. Recunosc că tipa e bună, m-a prins, deși nu cred în astrologie; pe bună dreptate e atât de populară emisiunea ei. Și atunci mi-a venit ideea s-o folosesc pe ea ca să fac publicitate misiunii mele, așa că i-am trimis cinci SMS-uri în care o anunțam că la San Francisco va fi o baie de sânge. La primul o fi zis că era o glumă, la al doilea, că era vorba de un dement, dar la următoarele cred că a fost atentă și, dacă e cu adevărat profesionistă, o fi studiat stelele.

Nu uita că sugestia e un element foarte puternic, Indiana. Celeste Roko a căutat în astrologie exact ce dorea să găsească: doada băii de sânge anunțate prin mesajele mele. Și a găsit-o, firește, așa cum găsești și tu adevărul în horoscop. Previziunile sunt extrem de vagi, dar cei ce cred în astrologie, ca tine, le interpretează conform propriilor dorințe. Poate că tipa a văzut profeția scrisă cu sânge pe firmament și a decis să prevină opinia publică, exact cum mă așteptam. Bun, poate că nu a fost așa, de acord.

Ce a fost mai întâi, oul sau găina? Poate că misiunea mea chiar a fost determinată de poziția planetelor. Adică era scrisă încă de la nașterea mea. Iar eu n-am făcut decât să-mi împlinesc destinul, era inevitabil. Dar n-o s-o știm niciodată, așa-i?

La patru dimineața, când Amanda adormise în fine în patul bunicului, ținându-l de mână, învelită cu cardiganul lui și cu pisica pe pernă, mobilul ei pus la încărcat a sunat pe nopțieră. Blake nu dormea și număra minutele privind cifrele luminoase ale ceasului; a tresărit plin de speranță, poate era Indiana, liberă, apoi s-a temut să nu fie vești rele.

Sherlock Holmes a trebuit să-și repete numele pentru că bunicul nu înțelegea: una dintre regulile tacite ale jocului era că participanții nu aveau voie să aibă contact unilateral.

— Sunt Sherlock Holmes, trebuie să vorbesc cu maestra, a spus extrem de agitat puștiul din Reno.

— Sunt Kabel, ce s-a întâmplat?

Amanda s-a trezit auzind vocea bunicului și i-a smuls telefonul din mână.

— Maestra, am o pistă!

— Ce pistă? a întrebat fata, complet trează.

— Am aflat ceva ce poate fi important: Farkas înseamnă „lup“ pe ungurește.

— Ce spui?

— Ce-ai auzit. Am căutat traducerea cuvântului „lup“ în mai multe limbi și am descoperit că în ungurește se spune *farkas*.

— Asta nu ne spune unde e mama mea...

— Nu, dar ne spune că, dacă asasinul a adoptat simbolul lupului, e pentru că a avut o legătură cu Sharon și Joe Farkas. O știa încă înainte de a comite prima crimă și a lăsat de fiecare dată semnătura lupului la locul faptei.

— Mersi, Sherlock, sper să ne folosească la ceva.

— Noapte bună, maestra.

— Bună? E cea mai rea din viața mea...

După ce a închis, s-a sfătuit cu bunicul cum ar putea folosi informația cea nouă la dezlegarea misterului.

— Cum îl chema pe copilul pe care l-au pierdut soții Farkas? a întrebat Amanda, căreia îi clănțăneau dinții de atâta tensiune.

— Calmează-te, te rog, odihnește-te, ai făcut destul, acum e rândul poliției.

— Știi sau nu cum îl cheamă? a țipat ea.

— Cred că Anton, parcă așa a spus taică-tău.

— Anton Farkas, Anton Farkas... a repetat ea mergând în cerc în mijlocul camerei.

— E numele fratelui lui Joe Farkas, cel care a venit să recunoască cadavrele. Crezi că...?

— Și sunt exact literele arse pe fundul soților Constante! Inițialele!

— F pe Michael și A pe Doris, exact.

— Sau invers, după cum stăteau ei pe pat: A și F. Anton Farkas!

— Și cartea poștală găsită în rulotă era semnată cu acest nume. Invitația de a se vedea la campingul de pe Rob Hill pe 10 decembrie anul trecut! Numai că fratele lui Joe a declarat polițiștilor că nu trimisese nici o carte poștală.

— Așa e, bunicule, nici n-a trimis-o. A trimis-o alt Anton Farkas, fiul lui Sharon și al lui Joe. Înțelegei, Kabel? Farkasii au plecat la San Francisco pentru a se întâlni cu fiul lor, nu cu fratele lui Joe. Cel care i-a primit în rulotă era fiul pe care-l pierduseră.

— Trebuie să-l sunăm pe Bob, a decis Blake Jackson.

— Așteaptă puțin, lasă-mă să mă gândesc... Trebuie să-l înștiințăm imediat pe Ryan. La telefon.

Blake a format numărul secret pe care i-l dăduse Alarcón, care a răspuns la al doilea apel, de parcă ar fi așteptat.

— Pedro? Iartă-mă că sun la ora asta, a spus bunicul și i-a pasat mobilul Amandei.

— Trebuie să-i transmiți imediat un mesaj lui Ryan. Spune-i că Farkas înseamnă „lup“ în ungurește. Fiul soților Farkas se numea Anton. Lee Galespi cunoștea acest nume, știa cine îi sunt părinții atunci când a făcut lista celor pe care urma să-i ucidă. Cred că n-o să se găsească nici urmă de Lee Galespi sau de Carol Underwater pentru că acum își folosește numele ade-

vărat. Spune-i lui Ryan că Anton Farkas e Lupul. Și că trebuie găsit în următoarele douăzeci de ore.

Amanda și-a sunat apoi tatăl, care ajunsese în sfârșit acasă după o săptămână și se prăbușise în pat îmbrăcat și încălțat. A răspuns și el imediat, a primit același mesaj.

— Tati, trebuie să-l arestezi pe Anton Farkas și să-l obligi să spună unde e mama! Dacă e nevoie, poți să-i smulgi unghiile, e clar?

— Da, scumpa mea. Dă-mi-l pe bunicul.

— Da, Bob, spune.

— Acum mă ocup eu, Blake. Toată poliția din San Francisco și din zona golfului o să-i caute pe toți Anton Farkasii posibili, o să alerteze și poliția federală. Am impresia că Amanda e în pragul unei crize de nervi, cred că nu mai rezistă. Nu vrei să-i dai un calmant?

— Nu, Bob. Trebuie să fie cât se poate de trează în orele ce vin.

La zece dimineața Miller a intrat în legătură cu participanții la *Ripper* prin Skype, fără imagine, căci nu conta pe Denise: era zi de târg și plecase foarte devreme cu lăzile ei cu ouă proaspete, pui și conserve, urma să se întoarcă de-abia pe seară.

— Ce s-a întâmplat cu camera computerului tău, Jezabel? a întrebat Amanda din bucătăria bunicului, unde stătea cu Blake înaintea aceluiasi ecran.

— Habar n-am, dar acum nu am timp s-o repar. Mă auziți bine?

— Perfect, dar ai o voce ciudată, a constatat colonelul Paddington.

— Am laringită.

— Kabel, prezintă-le ultimele informații, a ordonat maestra jocului.

Blake le-a făcut un rezumat al celor discutate la ședința Departamentului Omucideri. Copiii știau deja că Lee Galespi era Carol Underwater și că poliția nu reușise să-i dea de urmă,

acum au aflat și de cele descoperite de Amanda în legătură cu Anton Farkas.

— De dimineață am sunat-o pe Jezabel și i-am spus să-l caute ea pe Anton Farkas, pentru că e cea mai competentă, a adăugat Amanda, fără să le spună că vorbiseră deja de două ori.

— Parcă era vorba că nimeni nu trebuie să fie privilegiat, a mormăit Paddington.

— Nu avem timp pentru formalități, colonele. Lupta a început. Până la miezul nopții nu mai e mult și nu știm unde se află mămica. Poate că nici nu mai trăiește... i s-a frânt ei glasul.

— E în viață, dar foarte slăbită, a intervenit Abatha vorbind pe un ton monoton de somnambulă. Se află într-un loc foarte mare, e frig și întuneric acolo, se aud strigăte... Simt și prezența spiritelor din trecut care au venit să o apere pe mama maestrei...

— Ce ai descoperit, Jezabel? a întrerupt-o Sherlock Holmes.

— În primul rând, să le mulțumim lui Sherlock și Aman-dei, grație lor cred că suntem foarte aproape de a rezolva afacerea asta, a spus Jezabel.

După care le-a spus că, din fericire, numele Anton Farkas era destul de rar, găsise doar patru în California: fratele lui Joe Farkas din Eureka, un bătrân într-un azil din Los Angeles, altul în Sacramento, altul în Richmond. Sunase la primul număr și auzise robotul: „Ați sunat la *Anton Farkas, construcții, inspecții și evaluări imobiliare*, lăsați mesajul și-o să vă sun eu“. Sunase la al doilea număr, auzise aceeași bandă – era deci vorba de aceeași persoană.

— Nemaipomenit! a exclamat colonelul Paddington.

— Nu există nici o adresă poștală pentru Farkas în cele două orașe, doar căsuțe poștale, a adăugat Jezabel.

Amanda și Blake știau deja (le spusese Miller și descoperise și Bob Martin.) Adresa celor care închiriau căsuțe poștale era confidențială, ca s-o obții era nevoie de aprobare specială; Bob nu avea jurisdicție în cele două orașe, doar în San Francisco,

dar a fost ajutat de cei doi agenți federali. Chiar acum Lorraine Barcott se afla la Richmond, iar Napoleon Fournier III la Sacramento. Ce nu știau însă nici bunicul, nici nepoata era că Ryan Miller și Pedro Alarcón mai aflaseră ceva.

— Ziceai că Anton Farkas ăsta e inspector imobiliar? a întrebat Esmeralda.

— Da, drept care am verificat proprietățile pe care le-a inspectat recent în Sacramento și Richmond, căci precis că acolo lucrează. Există un registru. Una sare în ochi și coincide cu descrierea Abathei: Winehaven. Este vorba de o fostă cramă din Point Molate, unde s-a produs vin până în anul 1919. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial acolo s-a instalat armata, iar acum aparține orașului Richmond, i-a lămurit Miller pe post de Jezabel.

— Foarte interesant, a admis Paddington.

— Edificiul e enorm și părăsit. Armata a folosit casele lucrătorilor ca să cazeze ofițerii, a transformat celebra cramă în garnizoană și a construit un adăpost antiaerian.

— Și nu ți se pare un loc ideal pentru a ascunde o persoană sechestrată? a întrebat Esmeralda.

— Ba da, e perfect. Armata s-a retras în 1995, de atunci Winehaven e părăsit. Nimeni nu știe ce să facă acolo, a existat un proiect vag de a-l transforma în cazinou, dar a fost abandonat. Casele foștilor lucrători încă există. Iar clădirea principală, care seamănă cu o fortăreață medievală de culoare roșie, nu e deschisă publicului, dar se vede din vaporeșul de Vallejo, care trece prin apropiere fără să se oprească, cât și de pe podul San Rafael. Orașul Richmond l-a angajat pe Anton Farkas să facă o inspecție a proprietății.

— Anton Farkas, sau Lee Galespi, sau Carol Underwater, oricum vreți să-i spuneți Lupului, poate că a închis-o pe mama într-una dintre casele alea sau în fortăreață. N-o putem găsi fără ajutorul unei echipe de operațiuni speciale...

— Dacă aș fi Lupul și aș avea un ostatic, aș alege adăpostul antiaerian, care e cel mai sigur. E o strategie clasică, a observat colonelul Paddington.

— Casele sunt blocate de ziduri și se află foarte aproape de drum, nu sunt potrivite pentru a ascunde un ostatic. Sunt de acord cu colonelul, Lupul o fi ales adăpostul antiaerian — Anton Farkas știa să intre acolo, căci inspectase recent locul.

— Și care e pasul următor? a vrut să știe Esmeralda.

— Să-l anunțăm pe tata! a sărit Amanda.

— Ba nu, a contrazis-o Jezabel. Poliția s-ar năpusti asupra fortăreței precum o cireadă de bivoli și e posibil să n-apucăm să o salvăm pe mama ta.

— Sunt perfect de acord. Trebuie să acționăm în așa fel încât să-l luăm prin surprindere, a spus Paddington.

— Pe mine să nu contați, că mă aflu într-un scaun cu rotile în Noua Zeelandă, le-a reamintit Esmeralda.

— Propun să-i cerem ajutor lui Ryan Miller, a sugerat Jezabel.

— Cine e ăsta?

— Tipul acuzat că l-ar fi omorât pe Alan Keller.

— Și de ce tocmai el?

— Pentru că e un *navy seal*.

— Dar Miller o fi în celălalt capăt al lumii, că doar nu era prost să rămână aproape de locul crimei, unde îl caută poliția, a cugetat Sherlock Holmes.

— N-a comis nici o crimă, știm asta, a intervenit Abatha.

— E posibil să fi rămas în zona golfului ca să-l prindă pe Lup, cred că n-are încredere în poliție, a sugerat Kabel, făcându-i semn Amandei să fie atentă ce spune.

— Și cum dăm de el? a întrebat Esmeralda.

— Am eu grijă de asta, nu degeaba sunt maestra jocului.

— Omul ăsta o să ne ajute, o simt aici în mijlocul frunții, în al treilea ochi, a spus Abatha.

— Asta dacă e disponibil, a adăugat Paddington, regretând că se afla la New Jersey, căci situația ar fi avut nevoie de un strateg militar ca el.

— Presupunând că maestra dă de Ryan Miller, cum o să pătrundă el în Winehaven? a insistat Esmeralda.

— Echipele de *navy seals* au pătruns în ascunzătoarea lui Bin Laden din Pakistan, nu cred c-o să-i fie greu să intre într-o cramă părăsită din golful San Francisco, a dedus colonelul.

— Prinderea lui Bin Laden a fost plănuită luni de zile, atacul a fost dat de un grup de *navy seals* din elicoptere sprijinite de aviație; s-au dus hotărâți să ucidă. Dar asta ar fi o operațiune improvizată a unui singur om, și cu scopul de a salva, nu de a ucide. Și e dovedit ce greu este să salvezi ostaticii, a avertizat Sherlock Holmes.

— Avem alternativă? a vrut să știe Esmeralda.

— Nu. Dar pentru un *navy seal* e un joc de copii, a rostit Jezabel, regretându-și imediat vorbele, căci a spune hop înainte de a sări gardul aduce ghinion, asta o știau atâtea soldați.

— Ne reunim iar la șase seara, ora Californiei; între timp încerc să dau de Miller, a pus Amanda capăt ședinței.

Patru participanți au ieșit de pe Skype, maestra și Kabel au rămas cu Jezabel, adică Miller, ascultându-i planul. Le-a explicat că Winehaven consta în mai multe clădiri, dintre care cea mai mare, fosta cramă, avea trei niveluri și un subsol, unde armata construise adăpostul antiaerian. Ferestrele erau protejate de gratii de fier, ușa care dădea spre adăpost, în dreptul golfului, era asigurată cu bare încrucișate de oțel, iar terenul era împrejmuît ca să nu fie cumva folosit pentru un atac terorist împotriva rafinăriei Chevron din apropiere. Un paznic patrula de două ori pe noapte, fără să intre în clădiri. Nu exista curent electric, iar ultima inspecție, cea făcută de Anton Farkas, sublinia că locul era nesigur, se inunda des la fiecare furtună sau atunci când creștea nivelul apei din golf, dușumelele erau sparte, terenul era plin de moloz de la acoperișul prăbușit și de gropi adânci.

— Știi cum arată adăpostul? l-a întrebat Blake.

— În linii mari, nu se vede clar în planuri. Subsolul e enorm. Pe vremuri era un ascensor, nu mai există, o fi vreo scară. Conform planului armatei, adăpostul avea o capacitate pentru un contingent de soldați și ofițeri, plus un spital de campanie.

— Cum ai de gând să intri? a întrebat Amanda.

— E o ușă la etaj care se vede de pe drum. Pedro se află la Point Molate și tocmai m-a sunat, a fotografiat ușa cu teleobiectivul; e din fier și are două lacăte industriale, lesne de deschis, spune el. Mă rog, pentru el orice lacăt e floare la ureche.

— Presupun că Pedro o să meargă cu tine.

— Nu. Nu are antrenamentul meu, ar putea fi o povară. În plus, trebuie să fie atent, taică-tău i-a pus un detectiv pe urme, nici nu știu cum a scăpat de el ca să se ducă la Point Molate și cum o să-mi trimită ce am eu nevoie.

— Te poate învăța cum să deschizi lacătele alea?

— Da, dar e o ușă metalică rulantă; dacă încerc să o deschid sau sparg un geam, o să produc zgomot mare. Trebuie să caut altă intrare.

Ce bine că te-ai trezit în sfârșit, Indi. Cum te simți? Ești slăbită, dar poți merge, deși nu e nevoie. Afară e o zi superbă, nu e frig, apa e limpede, cerul e senin și nu bate vântul, o zi ideală pentru sportivi. Pe golf se văd sute de ambarcațiuni cu vele, nu lipsesc nici nebunii ăia care fac kite surfing zburând peste apă. Sunt și mulți pescăruși, mamă, ce mai țipă! Ceea ce înseamnă că e pește mult și-o să apară și pescarii chinezi prin zonă. Ne aflăm în apropiere de un fost loc pentru vânat balene, părăsit de patruzeci de ani, a fost ultimul din Statele Unite. Aduceau balenele din Oceanul Pacific, acum un secol mai erau câteva în golf. Fundul e presărat cu oase; se spune că pe vremea aceea o echipă de patruzeci de oameni transformau o balenă în ulei și carne pentru furaj într-o oră, iar mirosul se simțea până în San Francisco.

Știi că suntem la doar câțiva metri de apă? Auzi la mine! Păi cum să știi, că doar n-ai avut ocazia să ieși. Nu avem plajă și proprietatea e inaccesibilă dinspre golf. Aici a fost un depozit de combustibil al armatei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mai sunt și acum pe aici manuale prăfuite de instrucțiuni, echipament sanitar și cisternele cu apă de care ți-am zis deunăzi. Datează din anul 1960.

Fiică-ta mă amuză, e o puștoaică deșteaptă, e foarte stimulatîv să mă joc cu ea: i-am lăsat o seamă de indicii și le-a descoperit aproape pe toate. Sunt sigur că ea a fost cea care s-a prins că Lupul e Anton Farkas, de-aia îl caută acum poliția, dar n-o să găsească decât niște căsuțe poștale și niște telefoane, un truc de iluzionist, la asta sunt un adevărat maestru. Când am aflat că Anton Farkas e căutat, mi-am dat seama că, mai devreme sau mai târziu, Amanda avea să facă legătura între inspectorul acela imobiliar și fortăreața asta. Dar nu la timp și, oricum, eu sunt pregătit.

A venit și Vinerea Mare, Indi, astăzi ia sfârșit captivitatea ta, pe care nu am prelungit-o ca să te pedepsesc – știi doar că detest cruzimea, e ceva ce duce la confuzie, dezordine și mizerie. Aș fi preferat să nu suferi deloc, dar nu ți-ai băgat mințile în cap, n-ai vrut să cooperezi. Data de azi nu e fixată dintr-un capriciu sau întâmplător, ci prin calendar. Datele sunt importante, la fel și ritualurile, pentru că le conferă semnificație și frumusețe faptelor noastre și ajută la fixarea evenimentelor în memorie. Am și eu ritualurile mele. De exemplu, execuțiile mele au mereu loc la miezul nopții, ora misterioasă care trage vâlul ce desparte viața de moarte. Ce păcat că în zilele noastre există atât de puține ritualuri seculare, toate sunt religioase. Creștinii, de pildă, celebrează Săptămâna Mare cu rituri solemne. Sunt trei zile de doliu, se comemorează calvarul lui Cristos, toți știm asta, dar puțini știu în ce constă exact crucificarea, un supliciu atroce, o moarte lentă. Condamnatul e legat sau pironit pe doi stâlpi, unul vertical și altul transversal – asta e imaginea clasică, dar există și altfel de cruci. Agonia poate dura ore sau zile, depinde de metodă și de starea de sănătate a victimei, iar moartea survine prin extenuare, septicemie, stop cardiac, deshidratare sau o combinație dintre toate astea; de asemenea, prin pierdere de sânge, dacă există răni sau dacă răstignitului i s-au rupt picioarele, cum se făcea pe atunci ca să se accelereze procesul. Există și teoria conform căreia poziția brațelor întinse, care susțineau greutatea corpului, îngreunează respirația și atunci se moare de asfixie, dar nu e stabilit exact.

Primăvara era vizibilă în ziua însorită și în explozia de culori de la tarabele din piață, printre care circula o mulțime de oameni în haine ușoare și sufletul așijderea, cumpărând fructe, verdețuri, flori, carne, pâine și mâncare gătită. La intrare era o fată oarbă, în straie țăărănești, lungi și pe cap cu toca purtată de femeile menonite, care cânta cu glas angelic și vindea CD-uri cu cântecele ei; o sută de metri mai încolo, un grup de muzicieni din Bolivia, în costume tradiționale și cu instrumentele tipice regiunii podișurilor înalte, delecta la rândul lui publicul.

La prânz, Pedro Alarcón, în șort, sandale și pălărie de paie, s-a apropiat de cortul alb în care Denise West își vindea produsele. Detectivul de la departament pus să-l urmărească își scosese haina și-și făcea vânt cu un manifest ecologist pe care cineva i-l îndesase în mână. De la o distanță de câțiva metri și ascuns în mulțime, l-a văzut pe uruguayan care cumpăra ouă și flirta cu vânzătoarea, o femeie matură și atrăgătoare, îmbrăcată precum un tăietor de lemne și cu o coadă căruntă care-i juca la spate, dar n-a văzut și că Pedro îi pasa cheile de la mașină. Pe urmă, transpirând de zor, l-a urmărit pe Pedro Alarcón care, cu o lentoare exasperantă, cumpăra de ici niște morcovi, de colo un mănunchi de pătrunjel. Habar n-a avut că între timp Denise West se dusese în parcare, scosese un pachet din mașină și-l pusese în camionul ei. Detectivul n-a fost mirat să-l vadă pe urmărit revenind ca să-și ia la revedere de la femeie și, firește, n-a văzut nici că acesta și-a recuperat cheia.

Denise West și-a închis mai devreme taraba, a strâns cortul, a încărcat totul în camion și a pornit în direcția indicată de Pedro, aproape de vărsarea râului Petaluma, o zonă de canale și mlaștini. A găsit anevoie locul, căci se aștepta la un fel de bază de sporturi acvatice, dar era doar o casă dărăpănată care părea părăsită. A oprit vehiculul cel greu pe marginea unui loc noroios, dacă mergea mai departe risca să se înfunde. A claxonat de câteva ori și de nicăieri s-a ivit un bărbos cu o pușcă, chiar la doi pași de ea. Omul a strigat ceva de neînțeles și a îndreptat arma către ea, dar Denise nu făcuse tot acest drum

ca să dea înapoi la primul obstacol. A deschis portiera, a coborât încet, că o dureau oasele, și și-a pus mâinile în șold.

— Dă la o parte pușca asta, *mister*, dacă nu vrei să ți-o dau eu. Pedro Alarcón te-a anunțat că vin, sunt Denise West.

— Păi de ce n-ai zis așa? a mormăit omul.

— Îți zic acum.

— I-ai adus?

I-a pasat plicul, acela a numărat încet banii apoi, mulțumit, și-a vârât două degete în gură și a scos un șuierat puternic. Au apărut doi flăcăi care cărau niște saci voluminoși din pânză de cort pe care i-au aruncat în camion. Exact cum se așteptase Denise, camionul se cam înfundase în noroi; cei trei nici n-au crâcnit când le-a cerut să-l împingă ca să poată pleca.

Denise a ajuns acasă pe înserat, când Ryan Miller își pregătise de-acum echipamentul, așa cum făcuse înainte de fiecare misiune în perioada sa de *navy seal*. Era la fel de încrezător ca și atunci, deși nu conta pe frații săi din Seal Team 6 și nici pe puzderia de arme – peste patruzeci – de pe vremuri. Își gravase în memorie planurile Winehavenului. Crama apăruse după cutremurul din 1906 la Point Molate, unde pe atunci trăiau doar câteva familii chineze de pescari de creveți, care au fost expulzate. Strugurii veneau de la viile Californiei în barcaze mari și erau procesați de mai bine de patru sute de lucrători permanenți; se produceau o jumătate de milion de galoane de vin pe lună, cererea din toată țara era enormă. Afacerea s-a oprit brusc în 1919, când a venit în Statele Unite prohibiția, care avea să țină treisprezece ani. Fortăreața rămăsese pustie cam douăzeci de ani, după care armata a transformat-o în bază militară, ale cărei planuri Miller le obținuse fără dificultate.

Cei doi au descărcat sacii din camion și i-au deschis în curte; primul conținea armătura, al doilea, anvelopa unui caiac Klepper, urmaș direct al bărcilor inuite, numai că în loc de lemn și blănuri de focă era construit dintr-o armătură pliantă din aluminiu și plastic și acoperit cu pânză impermeabilă. Nimic nu era mai silențios, ușor și practic precum un Klepper, o

ambarcațiune ideală pentru planul lui Miller, care o folosise adesea înainte, în ape mult mai agitate decât cele ale golfului.

— Pedro îți trimite asta, i-a întins Denise pachetul scos din mașina uruguayanului.

Conținea harnașamentul din pânză de cort al lui Atila și puloverul de cașmir bej pe care Alan Keller i-l dăruise Indianei cu niște ani în urmă. Alarcón îl găsisese în camioneta lui Miller și îl păstrase, înainte de a ascunde vehiculul după cum îi ceruse Ryan. Camioneta se afla acum într-un garaj clandestin, ascunsă în fostul șantier naval de la Hunter's Point, unde o bandă de hoți specializați aveau s-o transforme și s-o vândă în Mexic. Era momentul ca puloverul să-și găsească utilitatea.

— Știi bine ce cred eu despre aventura în care te bagi, a spus Denise.

— Nu-ți face griji, o să am vizibilitate bună.

— Vântul bate tare.

— În favoarea mea, a spus el, trecând sub tăcere alte posibile inconveniente.

— E o fanfaronadă, Ryan, te vâri singur în gura lupului – literalmente. De ce te duci singur?

— Din machism, Denise.

— Ce prostii poți să spui, a oftat ea.

— Nu. Adevărul e că ticălosul ăla a sechestrat-o pe India-na și singura modalitate să o salvez este să-l iau prin surprindere, să nu-i las timp să reacționeze. Numai așa se poate face treaba asta.

— Și dacă te înșeli și n-a sechestrat-o acolo? Și dacă Lupul o s-o omoare imediat ce apare tu acolo, asta dacă n-a făcut-o deja?

— Imposibil, Denise. Lupul e ritualist, va aștepta până la miezul nopții, cum a făcut și până acum. N-o să-mi fie greu: e singur, e un nebun sadea, arsenalul său se limitează la un *taser*, la ceva narcotice, otravă și săgeți. Cred că nu știe să mânuiască nici măcar o pușcă cu alicie. Și se mai îmbracă și ca o femeie!

— Așa o fi, dar nu uita că a comis opt asasinate.

La șase seara maestra jocului i-a informat pe participanții la *Ripper* că dăduse de urma soldatului și le-a expus în linii mari planul acestuia, care a fost primit cu entuziasm de sir Edmond Paddington și cu scepticism de Sherlock Holmes. Abatha era mai incoerentă decât de obicei, epuizată de efortul de a intra în comunicare telepatică cu mama Amandei. Erau interferențe și mesajele erau vagi, le-a explicat ea; în primele zile o vedea plutind în noaptea siderală și puteau comunica, însă acum spiritul Indianei nu mai naviga liber. Era și vina ei, a admis, că băgase în ea cinci sute de calorii, care-i făcuseră pe aură dungi ca de zebură și o ardeau la stomac.

— Mama ta e încă în viață, dar e disperată, în condițiile astea nu pot ajunge la mintea ei.

— Suferă?

— Da, maestra, și mult, a răspuns Abatha, făcând-o pe Amanda să suspine.

— V-ați pus problema că Miller poate da greș? le-a întrerupt Esmeralda.

S-a lăsat un minut de tăcere. Amanda nici nu concepea ca Miller să dea greș, o a doua șansă nu exista. Iar pe măsură ce se lăsa întunericul îndoilele ei sporeau, influențate și de bunicul care-și puneă tot mai serios problema să-l sune pe Bob Martín și să-i spună totul.

— Pentru un *navy seal* e o misiune de rutină, a grăit Denise West în rolul ei de Jezabel, dar fără mare convingere.

— Din punct de vedere militar, planul e bun, dar riscant, ar trebui monitorizat de pe uscat, a declarat Paddington pe un ton ferm.

— O va face Pedro Alarcón, prietenul lui Miller, cu un mobil și un GPS. De la un kilometru distanță, gata să intervină, iar maestra și eu vom fi în contact permanent cu el, a dat lămuriri Kabel.

— Și noi cum putem fi de ajutor? a vrut să știe Esmeralda.

— Rugându-vă, de exemplu, sau trimițând energie pozitivă la Winehaven, a sugerat Abatha. Eu am să insist cu telepatia;

trebuie să-i spun mamei Amandei să reziste și să aibă curaj, că ajutorul vine curând.

Ultimele ore ale serii s-au scurs îngrozitor de încet pentru toți, mai ales pentru Ryan Miller, care privea prin binoclu multitudinea de vele din golf și abia aștepta să le vadă înapoi în port. La ora nouă, când ambarcațiunile s-au retras și a trecut și ultimul vaporeș spre Vallejo, Denise West l-a transportat împreună cu Atila și caiacul la Sonoma Creek, un afluent al râului Napa. Era o noapte fără stele, dar cu lună plină, un superb disc de argint curat care se ridica alene peste colinele dinspre răsărit. Femeia l-a ajutat să pună Klepperul pe apă și i-a urat succes, fără alte efuziuni; îi spusese deja ce credea despre această misiune. Ryan se simțea pregătit, își luase pistolul cel mai potrivit, un Glock semiautomat fabricat în Australia. Acasă rămăseseră atârinate arme mult mai letale, dar ca s-o salveze pe Indiana Glockul era la fel de bun. Mai avea și cuțitul de serviciu Ka-Bar, un model care se folosea încă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, și trusa standard de prim ajutor, pe care o luase mai curând din superstiție decât din alt motiv, dat fiind că un simplu garou fusese de ajuns ca să nu-și piardă tot sângele atunci în Irak, restul îl făcuse Atila. O rugase pe Denise să-i cumpere cei mai buni ochelari pentru timp de noapte – o bagatelă de două mii de dolari –, fără de care n-ar fi făcut nimic la Winehaven. Se îmbrăcase în negru din cap până-n picioare – pantalon, tricou, canadiană și pantofi de pânză – și-și înnegrise fața cu cremă de ghetă. Pe întuneric era practic invizibil.

Calculase că traversarea golfului până la Point Molate avea să-i ia cam două ore, la o viteză de patru sau cinci noduri. Ceea ce-i lăsa o marjă de timp până la miezul nopții. Se baza pe forța sa musculară, pe experiența sa de vâslăș și pe buna cunoaștere a golfului. Pedro inspectase împrejurimile de la Winehaven și-i spusese că n-avea să găsească acolo nici plajă, nici debarcader, va fi nevoit să escaladeze un zid de stâncă, însă nu excesiv de abrupt, și el, și câinele îl vor putea urca, chiar

și pe întuneric. Odată ajuns la fosta cramă va trebui să se miște rapid și atent ca să rămână în avantaj. Și-a recapitulat planurile în timp ce vâslea pe apele calme ale canalului. Atent și drept în caiac, Atila scruta orizontul ca un marinar.

După cincisprezece minute pătrundea în golful San Pablo și o lua spre sud. N-avea nevoie de busolă, se orienta după luminile de pe cele două maluri ale golfului larg și după geamandurile luminoase care semnalizau zonele navigabile pentru bărci și șleपुरi. Caiacul putea naviga pe ape foarte puțin adânci, astfel că se putea îndrepta direct spre Point Molate fără riscul de a se împotmoli, așa cum ar fi pățit dacă s-ar fi deplasat într-o barcă cu motor. Briza plăcută din timpul zilei se transformase în vântul dinspre nord, care-i bătea din spate, dar nu-l ajuta, pentru că începuse fluxul, sporit de luna plină, și erau valuri. Trăgea din plin, efortul era mai mare. În ora care a urmat a văzut o singură ambarcațiune, un șlep care mergea spre Golden Gate și spre Pacific.

Miller nu a văzut cele două stânci pe care cuibăreau pescărușii, locul unde golful San Pablo devine marele golf San Francisco, dar a ghicit unde se afla pentru că valurile se întetiseră. Mai departe a zărit luminile podului Richmond–San Rafael, care părea mult mai aproape decât era de fapt, și pe cele ale fostului far, transformat într-un mic și pitoresc hotel pentru turiștii doritori de aventură, de pe una din insulițele numite Doi Frați. Winehaven era pe partea dreaptă, înainte de pod și trebuia să meargă foarte aproape de mal ca să nu treacă mai departe. A continuat să vâslească împotriva valurilor, indiferent la durerea mușchilor brațelor și umerilor, nepierzând ritmul. S-a oprit doar ca să-și ștergă sudoarea și să bea apă. „Mergem bine, camarade“, l-a asigurat pe Atila.

Simțea tensiunea bine cunoscută care precedă lupta. Orice iluzie că ar fi deținut controlul asupra situației și că ar fi prevăzut orice pericol posibil dispăruse în clipa despărțirii de Denise West. Era un soldat călit, știa că a scăpa nevătămat dintr-o luptă era o chestiune de noroc, puteai să ai oricât de multă experiență și tot să fii lovit de un glonț rătăcit. În anii

de război fusese mereu conștient că putea muri oricând; în fiecare dimineață se trezea recunoscător, în fiecare seară adormea pregătit pentru ce era mai rău. Numai că acum nu era vorba de războiul tehnologic abstract și impersonal, cu care era obișnuit; asta avea să fie o luptă aproape corp la corp, posibilitate care-i sporea atât entuziasmul, cât și neliniștea. Chiar își dorea să-l vadă pe Lup la față. Nu se temea de el. De fapt, nu se temea de nimeni în viața civilă, era mai bine pregătit decât oricine, își menținuse forma și-avea să se confrunte cu un om singur, de asta era sigur, nici un criminal în serie nu are complici sau ajutoare. Iar Lupul era un personaj de roman, absurd și ținut, în nici un caz un adversar demn de un *navy seal*. „Spune, Atila, crezi tu că-mi subestimez dușmanul? Că uneori păcătuiesc prin orgoliu și sunt cam încrezut.” Câinele nu-l putea auzi, continua să stea nemișcat și să privească înainte. „Ai dreptate, camarade, divaghez.” A revenit la prezent, la apă, la ritmul brațelor, la planul de la Winehaven, la sfera luminoasă a ceasului; nu a anticipat lupta, nu și-a invocat frații din Seal Team 6, nu și-a pus problema că Indiana poate nu se găsea în adăpostul antiaerian al fostei baze navale. Trebuia să și-o scoată pe Indiana din minte, acest gând îi putea fi fatal.

Luna era sus pe cer când caiacul a oprit la Winehaven, o matahală din cărămizi, cu ziduri groase, parapeti crenelați și turnuri. Semăna cu un castel din secolul al XIV-lea, cu totul nelalocul lui pe malul placidului golf din San Francisco, iar în lumina lunii părea amenințător și de rău augur. Era clădit în coasta dealului, din perspectiva lui Miller părea foarte înalt, dar în partea frontală era mult mai jos. Intrarea principală, dinspre drum, ducea direct la etaj; mai era un nivel superior, unul inferior plus subsolul.

A sărit în apa până la piept, a legat bărcuța fragilă de o piatră, a luat arma, muniția și ce-i mai trebuia, și-a pus tenișii pe care și-i atârname de gât și i-a făcut semn lui Atila. L-a împins ca să poată urca stâncile alunecoase, iar odată ajunși pe uscat au alergat cei patruzeci de metri până la clădire. Până la miezul

noptii mai erau douăzeci și cinci de minute. Drumul durase mai mult decât socotise el, dar, dacă Lupul își respecta ritualul, aveau timp suficient.

A așteptat vreo două minute lipit de zid, ca să se asigure că totul era bine. Nu se auzeau decât țipătul unei cucuvele și foșnetul dropiilor pe pajiște, nu s-a speriat, Pedro îi spusese că pe aici viețuiau păsările astea greoaie. A înaintat de-a lungul fortăreței, a înconjurat turnul din dreapta și s-a pomenit înaintea zidului dinspre sud, pe care-l văzuse fotografiat de Alarcón și îl alesese pentru că era invizibil de la drumul pe care patrula paznicul. În partea cea mai scundă, zidul avea între cincisprezece și optsprezece metri înălțime și de-a lungul lui se afla un burlan pentru apa care se scurgea de pe acoperiș. I-a pus lui Atila harnașamentul (o vestă de pânză tare cu deschizături pentru cele patru labe și un cârlig pe spinare), a simțit tremurul animalului: pesemne că-și amintea de altă experiență asemănătoare. „Stai liniștit, camarade, de data asta nu sărim cu parașuta, o să fie mai ușor“, i-a șoptit de parcă l-ar fi putut auzi și l-a mângâiat pe cap. „Așteaptă aici și să nu te prind că fugi după dropii.“ Apoi a atașat coarda pe care o avea la brâu.

Rugându-se ca burlanul să țină, Miller s-a cățărat cu forța brațelor și sprijininindu-se cu piciorul cel sănătos, ca atunci când înota; piciorul cu proteză era inutil acum. Burlanul era țeapăn, a scârțâit, dar nu s-a desprins sub greutatea lui, așa că a ajuns repede pe acoperiș. De sus a îmbrățișat cu privirea enorma suprafață a clădirii și panorama spectaculoasă a golfului sub clar de lună, cu podul luminat în stânga și luminile îndepărtate ale orașului San Rafael drept înainte. A smucit scurt de coardă și a început să-l ridice încet pe Atila, având grijă să nu-l lovească. L-a apucat în brațe și l-a trecut peste zid, i-a desfăcut coarda, nu și harnașamentul. Câinele își merita pe deplin medalia: nu era agitat, aștepta ordinele, deborda de energie și avea o expresie feroce pe care Miller nu i-o cunoștea. Ce bine că îl antrenase la fel de riguros ca înainte, ce bine că Atila își păstrase intactă disciplina de soldat.

Pe terasa imensă, acoperită cu pietriș, Miller a văzut trei cupole de sticlă, câte una pentru fiecare corp de clădire. Trebuia să intre prin prima, să ajungă la primul etaj, să găsească locul fostului lift care unea cele două etaje și ajungea la subsol. Ce bine că Pedro fusese atât de minuțios, că făcuse multe poze din exterior. A fost ușor să desprindă câteva plăci subțiri, metalice de la gura de aerisire, la baza cupolei de sticlă: erau ruginite și slăbite. S-a aplecat și a luminat golul cu lanterna (pe care avea de gând s-o folosească cât mai puțin) și a socotit că erau cam cinci metri. L-a sunat pe Alarcón și a vorbit în șoaptă.

— Totul e bine, mă afflu pe terasă cu Atila, acum intrăm.

— Vezi că ai doar vreo cincisprezece minute.

— Douăzeci.

— Ai grijă. Noroc.

I-a pus câinelui ochelarii cu infraroșu speciali pentru el, cei pe care îi purta în război și pe care-i păstrase ca amintire, ne bănuind că-i vor mai folosi. Animalul i-a suportat în tăcere până la urmă; vedea prost, dar tot aveau să-i slujească. Miller a reatașat coarda de harnașament, l-a mângâiat pe nobilul său camarad, i-a făcut un semn și l-a coborât. După ce Atila a ajuns jos, Miller a legat celălalt capăt al corzii de rama de fier a luminatorului și a coborât la rândul lui. „Gata, suntem înăuntru, amice“, a murmurat el și și-a pus ochelarii cei noi. I-au trebuit câteva clipe să se acomodeze cu imaginile fantasmagorice și mișcătoare, colorate în verde, roșu și galben. Și-a aprins frontala cu infraroșu ca să cuprindă sala vastă cât un hangar de avion. I-a scos câinelui harnașamentul, care nu-i mai era de folos, coarda rămăsese atârnată de luminator; de acum înainte trebuia să se bazeze pe planurile din 1995, pe experiența sa și pe noroc.

Ochelarii îi permiteau să vadă drept înainte, dar nu avea vizibilitate periferică. Câinele avea să-l anunțe de posibilele pericole grație mirosului infailibil și instinctului său. A înaintat vreo zece metri, ocolind molozul de pe jos și a zărit marele cub din grilaj de fier care fusese pe vremuri ascensorul de marfă – semăna cu cel din fostul său *loft*. Lângă puțul liftului se găsea

o scăriță de fier, exact cum bănuise. Spera ca bârlogul Lupului să nu fie la acest nivel, nici la cel inferior: pe timp de zi aici pătrundea lumina prin cupolele luminatoarelor, puțul liftului și crăpăturile scândurilor bătute în ferestre. A constatat că mobilul nu avea acoperire, deci nu putea comunica cu Pedro. Se gândiseră ei la posibilitatea asta, dar tot a înjurat printre dinți; de-acum încolo singurul său sprijin era Atila.

În fața scării înguste și abrupte, câinele a ezitat, apoi a început să coboare atent. În timpul pregătirilor de la Denise, lui Miller îi venise ideea de a-i bandaja labele ca să nu facă zgomot, dar asta i-ar fi îngreunat înaintarea, așa că îi tăiasse doar ghearele. Și bine făcuse.

Etajul se întindea cât cele trei corpuri de clădire ale fortăreței. Nu era cazul să-l cerceteze, nu era timp, totul trebuia jucat pe o singură carte: adăpostul subteran. Miller s-a oprit, ascultând întinericul, cu Atila lipit de picior. A avut impresia că aude vorbele Abathei, fata cu anorexie care-i descrisese extrem de bine, dintr-o clinică din Montréal, acest loc fantastic: „Spirite din trecut o protejează pe mama Amandei“. „Măcar să fie așa“, și-a spus el.

Cea de a doua scară a fost mai solidă și mai lată decât prima. Înainte de a începe coborârea, Miller a scos puloverul bej al Indianei din pungă de plastic pe care o purta sub tricou și i l-a dat lui Atila să-l miroasă. A zâmbit la gândul că până și el putea merge pe urma aromei de uleiuri esențiale pe care Amanda o numea „miros de magie“. Câinele a adulmecat lâna și a ridicat capul în semn că pricepuse. A băgat puloverul la loc în pungă. Atila a pus botul în pământ și a coborât atent la nivelul inferior, iar după ce a fost sigur că nu dăduse de nimic periculos, a coborât și Miller.

Tavanul era mai jos acolo, iar pe jos era ciment, probabil că acolo se depozitau mai întâi butoaiile cu vin, iar apoi echipament militar și combustibil. I s-a făcut frig, și-a amintit că avea hainele ude. Peste tot se vedeau resturi, tot felul de vechituri, butoaie, lăzi uriașe și sigilate, armături rotunde din lemn

pentru furtunuri sau frânghii, un frigider de pe vremuri, scaune și birouri. Indiana se putea afla oriunde în acel spațiu, dar câinele era de părere că nu trebuiau să-și piardă timpul aici: cu nasul lipit de scară, aștepta instrucțiuni.

Lumina infraroșie a dezvăluit vederii o gaură și primele trepte ale unei scări strâmbe și paradite, care, conform planurilor, ducea la adăpost. Nările i-au fost izbite de o duhoare de închis și apă stătută. S-a întrebat dacă Atila ar fi putut lua urma Indianei în atmosfera contaminată, dar a primit răspunsul imediat: cu părul de pe spinare zbârlit și toți mușchii încordați, câinele era gata de acțiune. Nu știa la ce să se aștepte în adăpostul antiaerian, căci planul indica doar patru ziduri groase, puțul ascensorului și poziția stâlpilor de fier. În extremitatea opusă se ajungea la singura ieșire în afară pe altă scară, defazată de mulți ani, poate că nici nu mai exista; acolo, aflase el dintr-un raport al armatei, fuseseră spații improvizate pentru spital, camere pentru birouri și pentru ofițeri, ceea ce complica lucrurile: risca să se rătăcească într-un labirint de prelate.

Ryan Miller a înțeles că, exact cum spusese Denise West, se afla în gura lupului. În tăcerea fortăreței și-a ascultat bătaile inimii care ticăia precum un ceas. La începutul scării era o gaură lată de o jumătate de metru; trebuia să se îndoie și să treacă pe sub o bară metalică înainte de a ajunge la treptele ruginite. Cam greu, și-a zis, gândindu-se la greutatea sa și la inconvenientul piciorului înlocuit de proteză. Raza de lumină infraroșie nu bătea până în fund, dar nu voia să aprindă lanterna ca să nu se trădeze. Ezita între a coborî prudent, încercând să nu facă zgomot, și pur și simplu a se arunca în abis ca să câștige timp. A respirat adânc și și-a alungat orice gând: avea să acționeze instinctiv, mânat doar de ura pentru cel care o răpise pe Indiana, ghidat exclusiv de experiența și știința pe care războiul i le gravase cu sânge și foc, de reacția automată pe care instructorul din acea *hell week* o numea memorie musculară. A dat drumul aerului din plămâni, a scos siguranța pistolului, l-a bătut pe spate pe Atila. Câinele a început să coboare.

Dacă spera să atace prin surprindere, zgomotul ghearelor lui Atila reverberat de vastitatea subsolului i-a șters această speranță. A numărat pașii câinelui ca să-și facă o idee despre distanță, iar după ce animalul a ajuns jos s-a aplecat ca să treacă pe sub bară și s-a lăsat să cadă, indiferent de gălăgia pe care o făcea și cu pistolul în mână. A pășit pe trei trepte, cea de a patra s-a rupt sub greutatea sa și proteza s-a înțepenit în fierul ruginit. Într-o străfulgerare de luciditate și-a dat seama că, dacă ar fi fost piciorul, tăișul metalului l-ar fi sfâșiat rău. A tras, a fost nevoit să se ajute cu o mână ca să desprindă fibra de carbon înțepenită în fiare. Nu putea lăsa acolo proteza, avea nevoie de ea. Pierduse secunde prețioase și avantajul surprizei.

A ajuns jos din patru salturi, s-a ghemuit și s-a răsucit de jur-împrejur ca să cerceteze locul, cu pistolul Glock ținut cu ambele mâini. I s-a părut mai întâi că se afla într-o incintă de dimensiuni mai reduse, dar imediat a realizat că de-a lungul pereților erau prelate întunecate: compartimentarea de care se temuse. Dar nu a avut timp să stabilească următorul pas: a văzut limpede cum câinele era trântit la pământ. L-a strigat încet, nepricepând ce era cu el. Să fi primit un glonț pe care nu-l auzise în timpul căderii pe treptele ruginite sau se trăsese cu o armă prevăzută cu surdină? Câinele nu se mișca, era întins pe o parte, cu capul într-o poziție neobișnuită și labele țepene. „Nu, oh, nu!“ Dar s-a stăpânit, nu a fugit la el, a cercetat în jur, căutându-și cu privirea dușmanul, care precis era pe aproape.

Se afla la piciorul scării, aproape de marea cușcă metalică a ascensorului, expus din toate părțile, putea fi atacat din orice unghi. Mai rău nici nu se putea: centrul adăpostului era un vast spațiu gol, însă restul era divizat, compartimentat, un labirint pentru el și o ascunzătoare perfectă pentru Lup. Cel puțin era sigur că Indiana se afla aproape, Atila îi depistase mirosul. Nu se înșelase, Winehaven era bârlogul Lupului, aici o ținea prizonieră pe Indiana. Ochelarii cu infraroșu și prevăzuți cu cameră cu termoviziune nu arătau nimic, așa că a dedus că omul se adăpostise după o prelată. Unica protecție a lui

Miller erau hainele negre și întunericul, cu condiția ca celălalt să nu fi avut același tip de ochelari. Era o țință ușoară, trebuia să-l abandoneze deocamdată pe Atila și să se pună cumva la adăpost.

S-a aplecat și a fugit spre dreapta, socotind, după poziția în care căzuse câinele, că fusese lovit din stânga. Ajuns la prima prelată, a pus un genunchi la pământ și s-a întors să cuprindă câmpul de bălăie, calculându-și următorii pași. Nu putea lua la rând compartimentele, ar fi fost imprudent și nici nu avea timp; poate că Lupul aștepta undeva, ținând-o pe Indiana pe post de scut, deci nici nu putea să tragă. Cu Atila ar fi mers la sigur, după miros. Printre multiplele riscuri pe care și le imaginase în timp ce-și pregătea strategia nu se gândise la posibilitatea de a-și pierde credinciosul camarad.

Pentru prima dată a regretat că hotărâse să-l înfrunte singur pe asasin. Pedro Alarcón îl prevenise nu doar o dată că aroganța avea să-l piardă. A așteptat preț de câteva minute interminabile, atent la orice zgomot care ar fi putut sparge tăcerea. Trebuia să se uite la ceas, să vadă cât mai era până la miezul nopții, dar nu putea descoperi ceasul, luminile lui ar fi strălucit precum un far verde în beznă. S-a hotărât să se ducă la zidul din spate ca să se depărteze de Lup, de scară, de unde trăsese în Atila, iar apoi să-l silească să se arate. Era un țințăș bun, era sigur pe arma Glock cu care putea nimeri lesne o țință în mișcare la douăzeci de metri, chiar și prin ochelarii cu infraroșu. Avea încredere în ochiul său sigur și în reflexele sale bune, de când părăsise armata se antrenase regulat, de parcă ar fi știut că avea să vină ziua aceasta.

S-a deplasat lipit de prelatele grele, perfect conștient că poate calculase greșit și criminalul se ascundea după una dintre ele și putea să-l împuște din spate, dar nu mai avea ce face. A mers cât de repede i-o permitea proteza, cu toate simțurile în alertă, oprindu-se după doi-trei pași ca să evalueze pericolul. Nu se mai gândea la Indiana și la Atila, doar la acțiune și la corpul său: adrenalina îl făcuse să transpire copios, fața îl ustura de la crema de ghete, bridele care îi fixau pe cap ochelarii și

lanterna îl strângeau, dar avea mâinile uscate. Deci își controla perfect arma.

Ryan Miller avansase nouă metri când a zărit la capătul subteranei o lumină puternică și tremurătoare pe care n-a reușit să o identifice. Și-a ridicat ochelarii pe frunte ca să vadă mai bine, și-a ascuțit privirile. O clipă mai târziu a priceput și un strigăt i-a urcat din rărunchi. Acolo, în întunericul vast, un cerc de lumânări tremurătoare lumina un trup crucificat. Era răstignit pe doi stâlpi, avea capul căzut în piept. Avea plete aurii. Era Indiana. Uitând de orice precauție, a luat-o la fugă spre ea.

Miller a simțit impactul primului glonț în piept și a mai apucat să facă câțiva pași, apoi a căzut în genunchi. Al doilea glonț l-a nimerit în cap.

Mă auzi, Indiana? Sunt Gary Brunswick, Gary al tău. Încă mai respiri, privește-mă. Sunt aici, la picioarele tale, așa cum am fost de când te-am văzut pentru prima dată anul trecut. Chiar și acum, în ceasul agoniei, ești atât de frumoasă... Cămașa de mătase te avantajează, e ușoară, elegantă și senzuală. Keller ți-a dăruit-o pentru amor, eu ți-am pus-o ca să-ți ispășești păcatele.

Dacă îți ridici capul, poți să-l vezi pe soldatul tău. E gră-mada aia de pe jos, acolo unde îți arăt cu lanterna. Câinele a căzut mai departe, la baza scării, nu-l poți vedea de aici; șocul electric a fost mortal, taserul l-a dat gata pe animalul ăsta fioros într-o clipă. Soldatul abia de se zărește, e îmbrăcat în negru. Ai apucat să-l vezi? N-are importanță, nu mai poate interveni în dragostea noastră. Care a fost tragică, Indiana, deși ar fi putut fi una minunată, dacă ai fi acceptat. În săptămâna asta în care am stat împreună am ajuns să ne cunoaștem de parcă am fi fost căsătoriți mult timp. Ți-am dat ocazia să-mi ascuți toată povestea, înțelegi de ce: trebuia să-l răzbun pe bebelușul Anton Farkas și pe copilul Lee Galespi. Era datoria mea, o datorie morală inevitabilă.

Știi că de trei săptămâni încoace n-am mai avut migrene? Am putea spune că tratamentele tale au avut în fine un rezultat, dar

mai e un factor care nu trebuie neglijat: m-am eliberat de povara răzbunării. Am purtat ani de zile greutatea acestei responsabilități, îți închipui ce rău mi-a făcut la nervi. Migrenele mele, pe care tu le cunoști atât de bine, au început din clipa în care m-am apucat să-mi plănuiesc misiunea. Execuțiile îmi produceau o stare de exaltare nemaipomenită, mă simțeam ușor, euforic, parcă aveam aripi, dar după câteva ore iar mă durea capul, credeam c-am să mor de durere. Cred că acum, când am terminat, sunt vindecat.

Îți mărturisesc că nu mă așteptam atât de repede la vizite; Amanda e mai deșteaptă decât credeam. Nu mă miră că soldatul a venit singur, credea că mă poate învinge ușor și voia să se dea mare salvându-și doamna aflată în restriște. Iar când va sosi și fostul tău bărbat cu cârdul lui de idioți voi fi departe. Ei vor continua să-l caute pe Anton Farkas, însă la un moment dat Amanda o să se prindă că Lupul e Gary Brunswick. Are spirit de observație, a recunoscut-o pe Carol Underwater într-o poză de-a mea de când eram Lee Galespi, imaginea aceea n-o să-i dea pace, va pune lucrurile cap la cap și își va da seama că Underwater e Brunswick, amicul cu care juca șah online.

Îți repet ce ți-am spus și ieri, Indi, că odată îndeplinită misiunea mea justițiară aveam de gând să-ți spun tot adevărul, să-ți explic că prietena ta Carol și pacientul tău cel mai fidel, Gary Brunswick erau una și aceeași persoană, că numele meu e Anton Farkas și că sub orice identitate, de bărbat sau de femeie, ca Underwater, Farkas, Galespi sau Brunswick te-aș fi iubit la fel de mult dacă m-ai fi lăsat. Visam să plecăm împreună în Costa Rica. E o țară ospitalieră, caldă și pașnică, acolo am fi putut fi fericiți, am fi cumpărat un mic hotel pe malul mării și-am fi trăit din turism. Ți-am oferit mai multă dragoste decât toți bărbații pe care i-ai avut în cei treizeci și trei de ani ai tăi. Ia te uită, acum îmi dau seama că ai exact vârsta lui Cristos! La asta nu mă gândisem. De ce m-ai respins, Indi? M-ai făcut să sufăr, m-ai umilit. Eu doream să fiu bărbatul vieții tale, a trebuit să mă resemnez și să fiu cel al morții tale...

Mai e foarte puțin până la miezul nopții, doar două minute, atunci calvarul tău va lua sfârșit. Trebuia să fie o moarte lentă, dar cum ne cam grăbim te voi ajuta să mori, deși știi bine că nu suport să văd sânge, nimeni nu mă poate acuza că aș fi un tip sângeros. Aș vrea să te scap de neplăcerea acestor ultime două minute, dar luna e cea care dictează ora exactă a execuției tale. O să fie ceva rapid, un glonț în inimă, nici gând să-ți împlânt o lance în coastă, cum făceau romanii când osândiții adăstau prea mult pe cruce...

Ryan Miller s-a trezit pentru că Atila îl lingea pe obraz. Câinele promise din plin electroșocul pe când se afla pe ultima treaptă, unde îl aștepta Brunswick. A fost complet paralizat preț de câteva minute, i-au mai trebuit câteva ca să se pună pe picioare, să se scuture și să-și aducă aminte unde se afla. Apoi și-a urmat cel mai important instinct, cel al loialității. Ochelarii îi rămăseseră pe jos, dar mirosul l-a dus la trupul prăbușit al camaradului său. Miller l-a simțit cum se străduia să-l trezească, a deschis ochii, buimăcit, revăzând ultima imagine: Indiana pe cruce.

De cinci ani, de când se întorsese din război, Miller știa că-și păstrase formidabila voință care-l făcuse să ajungă un *navy seal*. Mușchiul cel mai puternic e inima, învățase el în săptămâna infernală de antrenament. Nu-i era frică, era perfect lucid. Rana de la cap era superficială, dacă-l lăsase în viață, și-a zis el, dar cea din piept era gravă. Pentru asta nu există garou, sunt terminat, i-a trecut prin minte. Nu s-a mai gândit nici la durere, nici la sângele care curgea, a luptat împotriva slăbiciunii teribile care-l îmbia să se odihnească, să se abandoneze așa cum făcea în brațele Indianei după ce se iubeau. „Așteaptă puțin“, i-a spus morții, împingând-o la o parte. S-a ridicat în coate, și-a căutat arma, nu a găsit-o, nici nu avea timp pentru asta. Și-a șters sângele de pe ochi cu mâneca: la vreo cincisprezece metri mai departe era scena Golgotei, care-i rămăsese gravată pe retină. Iar lângă cruce se afla un bărbat pe care nu l-a recunoscut.

Și atunci, pentru prima dată, Ryan Miller i-a dat câinelui un ordin pe care până atunci nu i-l dăduse decât în joacă sau la antrenamente. L-a apăsat tare pe greabăn și i-a arătat silueta aceea. Era ordinul de a ucide. Atila a ezitat o clipă între a-și apăra prietenul și a îndeplini ordinul. Miller a repetat gestul. Atunci, câinele s-a repezit ca o săgeată.

Gary Brunswick l-a auzit venind, s-a răsucit și a tras fără să ținăsească împotriva fiarei care sărise deja spre el. Glonțul s-a pierdut în subsolul imens, colții i s-au încheștat de brațul înarmat. Urlând, Brunswick a lăsat să cadă pistolul și a încercat să scape de câine, dar Atila l-a trântit la pământ. A lăsat brațul și l-a apucat de ceafă, colții de titanu au străpuns gâtul, l-au scuturat și l-au sfâșiat. Gary Brunswick a rămas inert, cu gâtul sfâșiat, în timp ce sângele din jugulară țâșnea tot mai slab.

Între timp, Miller se târa ajutat de brațe și de unicul picior – aici proteza nu-i era de nici un folos – cu o lentoare exasperantă spre Indiana, chemând-o întruna cu un glas care se stingea. Leșina preț de câteva secunde, își revenea, se mai târa puțin. Știa că în urma sa lăsase o dâră de sânge. Ultimii metri i-a parcurs cu ajutorul lui Atila, care-l trăgea de haine. Lupul nu o putuse pironi în cuie pe Indiana, cele două bare ale crucii erau de fier, o legase cu niște curele, cu brațele întinse, cam la o jumătate de metru de sol. A continuat să o strige, neprimind răspuns. Nici n-a încercat să afle dacă mai era în viață.

Cu un efort supraomenesc, fostul *navy seal* s-a pus în genunchi, apoi s-a ridicat ținându-se de stâlp și sprijinindu-se de proteza din fibră de carbon, căci celălalt picior nu-l mai ajuta. Și-a șters din nou ochii, încețoșați nu numai de sânge și sudoare. A scos din teacă cuțitul Ka-Bar, această armă primitivă pe care o poartă orice soldat, a început să taie curelele care o țineau pe Indiana. Cuțitul era ascuțit ca un brici, dar operațiunea a durat mai bine de un minut. Trupul inert al femeii i-a căzut în brațe, a putut s-o susțină, cealaltă mână mai era legată. A cuprins-o pe după talie și s-a apucat să taie cealaltă curea. A reușit, cu ultimele puteri.

Bărbatul și femeia au rămas în picioare. De departe ai fi putut spune că se îmbrățișau, ea părea topită de dragoste, el o strângea la piept cu un gest și posesiv, și tandru, dar iluzia asta n-ar fi ținut decât o clipă. Încet, Ryan Miller s-a lăsat să alunece, fără să-i dea drumul Indianei, pentru că ultimul său gând a fost ca ea să nu se lovească în cădere.

Sâmbătă, 25 august 2012

Amanda Martín i-a convocat pentru ultima oară pe participanții la *Ripper* pentru a declara jocul terminat și a-și lua rămas-bun. Peste două zile avea să fie la MIT, ocupată să-l recucerească pe Bradley și, în timpul rămas liber, să studieze; nu mai avea vreme pentru jocuri de rol.

— Ieri am condus-o împreună cu Kabel pe mama la aeroport. A plecat în Afganistan să găsească doi copii dintr-un sat.

— De ce? a vrut să știe Esmeralda.

— Ca să îndeplinească o promisiune făcută lui Ryan Miller. Nu cunoaște numele copiilor, nici al satului, știe doar că e aproape de granița cu Pakistanul, dar o s-o ajute niște *navy seals* care au fost camarazii lui Ryan.

— Atunci o să-i găsească, a decretat colonelul Paddington, pentru care acești soldați de elită erau un fel de semizei.

— Copiii ăștia îl așteaptă pe Miller de șase ani, a intervenit Abatha.

— De unde știi, le-ai citit gândurile? a întrenat Esmeralda.

— Nici n-am încercat. Ne-a povestit maestra, ce, ați uitat? Aveți memorie proastă.

— Mama îl visează pe Ryan aproape în fiecare noapte, e mai îndrăgostită acum decât era pe când omul trăia, nu-i așa, Kabel?

— Categorical. Indiana s-a schimbat. Cred că n-o să-și revină niciodată după moartea lui Alan Keller și a lui Ryan Miller și după toate grozăviile trăite la Winehaven. Iar eu n-o să-mi iert niciodată cele întâmplate, am fi putut evita toate astea.

— Nici eu! Dacă l-aș fi anunțat pe tata puțin mai devreme, Ryan ar fi în viață. Poliția a ajuns exact după zece minute. Doar zece minute!

— A apucat să o salveze pe mama ta și a murit ca un erou. A riscat enorm și nu a acceptat ajutorul nimănui. Poate că își dorea să moară, a sugerat Sherlock Holmes.

— Nu! Ryan voia să trăiască și să se însoare cu mama, voia să-i revadă pe copiii din Afganistan... Nu voia în nici un caz să moară.

— Și cu câinele ce-o să se întâmple acum că te duci la MIT? a fost Esmeralda curioasă.

— Am eu grijă de el, a intervenit bunicul. Atila ne tolerează pe mine și pe Salvați Tonul, dar și lui îi va fi greu să-și revină. Stă nemișcat cu orele, cu ochii la perete, parcă e împăiat.

— E în doliu. Spiritul soldatului încă nu a plecat, îl rețin Indiana și câinele, care nu-l lasă să plece.

— Poate că, după ce mama își duce la bun sfârșit misiunea, Ryan are să ne lase și-are să-și continue drumul...

— O să mai jucăm vreodată *Ripper*? a vrut să știe Esmeralda.

— Ne-am putea reuni în vacanța de iarnă, a propus sir Edmond Paddington.

— Asta dacă nu apare mai devreme ceva înfrorător de investigat, a adăugat Sherlock Holmes.

— Iar între timp Kabel ne va scrie povestea: romanul *Ripper*, a încheiat discuția maestra jocului.

Mulțumiri

Cartea asta s-a născut pe 8 ianuarie 2012 pentru că agenta mea, Carmen Balcells, ne-a sugerat lui Willie Gordon, soțul meu, și mie să scriem un roman polițist la patru mâini. Am încercat, dar după douăzeci și patru de ore a fost clar că proiectul avea să se termine cu un divorț, drept care el s-a apucat de cel de-al șaselea roman polițist, iar eu m-am închis să scriu singură, ca de obicei. Totuși, cartea nu ar fi existat fără Willie, căci m-a ajutat la structura romanului și în ceea ce privește suspansul și m-a încurajat când șovăiam. Le sunt adânc recunoscătoare și celorlalți colaboratori:

Ana Cejas e zâna cea bună care mi-a inspirat personajul Indiana Jackson.

Robert Mitchell este soldatul *navy seal* din carte, deși are ambele picioare și conștiința curată.

Sarah Kessler a fost minunata mea documentaristă.

Nicolás Frías, fiul meu, a revăzut textul pentru a-mi corecta frecvențele greșeli de logică, pe care cititorii mei le pun pe seama realismului magic.

Andrea Frías, nepoată-mea, m-a inițiat în misterele jocului *Ripper*.

Doctorul D.P. Lyle, expert criminalist, a răspuns întrebărilor mele despre crime, arme, droguri și otrăvuri, fără să mă copleșească cu observații morale.

Lawrence Levy, psiholog, a contribuit la dezvoltarea personajului celui mai important: răul.

Căpitanul Sam Moore m-a instruit legat de apele golfului San Francisco.

Nora mea Lori și asistenta mea Juliette m-au apărat de lume în timp ce scriam.

Cuprins

Ianuarie	13
Februarie	145
Martie	228
Aprilie	283
Sâmbătă, 25 august 2012	363
Mulțumiri	365

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.